

Đua Hài

Đóa sen bên hồ

Tả Vọng

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Linh Hồn Đi Lạc

Chương 2: Gặp Gỡ

Chương 3: Tái Ngộ

Chương 4: Gặp Cướp

Chương 5: Đồng Cảm

Chương 6: Đám Giỗ

Chương 7: Gặp Gỡ Tố Như

Chương 8: Học Chữ

Chương 9: Đường Đến Kinh Thành

Chương 10: Thăng Long

Chương 11: Gặp Lại

Chương 12: Phái Lòng

Chương 13: Lễ Hội Hoa Đăng

Chương 14: Quà Sinh Nhật

Chương 15: Ép Hôn

Chương 16: Ước Hẹn Chờ Nhau

Chương 17: Hé Lộ Thân Phận

Chương 18: Cướp Sắc

Chương 19: Gặp Lại Tố Như

Chương 20: Vết Mưa

Chương 21: Ra Tay Nghĩa Hiệp

Chương 22: Cảnh Hưng Thứ 40

Chương 23: Hôn Ước

Chương 24: Cuộc Chiến Tranh Quyền

Chương 25: Truất Ngôi Thế Tử

Chương 26: Phụ Vương Vô Tình

Chương 27: Đối Mặt Với Số Phận

Chương 28: Tràng An
Chương 29: Thị Lang Bộ Hình
Chương 30: Hạ Minh Cầu Xin
Chương 31: Tương Phùng
Chương 32: Nơi Nguy Hiểm Nhất Là Nơi An Toàn Nhất
Chương 33: Cảnh Hưng Thứ 42
Chương 34: Tin Vui
Chương 35: Võ Thí Năm Tân Sửu
Chương 36: Cổ Cầm
Chương 37: Vi Hà
Chương 38: Mất Mát
Chương 39: Nguy Hiểm
Chương 40: Chân Tướng
Chương 41: Vị Hôn Phu
Chương 42: Kế Sách Không Thành
Chương 43: Quang Bình Tái Xuất
Chương 44: Kế Hoạch Của Trịnh Khải
Chương 45: Bẫy
Chương 46: Đối Mặt
Chương 47: Rối Lòng
Chương 48: Mưu Của Quang Bình
Chương 49: Cánh Chim Bằng

Mục lục

- Chương 1: Linh Hồn Đi Lạc
- Chương 2: Gặp Gỡ
- Chương 3: Tái Ngộ
- Chương 4: Gặp Cướp
- Chương 5: Đồng Cảm
- Chương 6: Đám Giỗ
- Chương 7: Gặp Gỡ Tố Như
- Chương 8: Học Chữ
- Chương 9: Đường Đến Kinh Thành
- Chương 10: Thăng Long
- Chương 11: Gặp Lại
- Chương 12: Phải Lòng
- Chương 13: Lễ Hội Hoa Đăng
- Chương 14: Quà Sinh Nhật
- Chương 15: Ép Hôn
- Chương 16: Ước Hẹn Chờ Nhau
- Chương 17: Hé Lộ Thân Phận
- Chương 18: Cướp Sắc
- Chương 19: Gặp Lại Tố Như
- Chương 20: Vết Mưa
- Chương 21: Ra Tay Nghĩa Hiệp
- Chương 22: Cảnh Hưng Thứ 40
- Chương 23: Hôn Ước
- Chương 24: Cuộc Chiến Tranh Quyền
- Chương 25: Truất Ngôi Thế Tử
- Chương 26: Phụ Vương Vô Tình
- Chương 27: Đối Mặt Với Số Phận
- Chương 28: Tràng An
- Chương 29: Thị Lang Bộ Hình
- Chương 30: Hạ Mình Cầu Xin
- Chương 31: Tương Phùng
- Chương 32: Nơi Nguy Hiểm Nhất Là Nơi An Toàn Nhất
- Chương 33: Cảnh Hưng Thứ 42
- Chương 34: Tin Vui
- Chương 35: Võ Thí Năm Tân Sửu
- Chương 36: Cổ Cầm
- Chương 37: Vi Hà
- Chương 38: Mất Mát

Chương 39: Nguy Hiểm
Chương 40: Chân Tướng
Chương 41: Vị Hôn Phu
Chương 42: Kế Sách Không Thành
Chương 43: Quang Bình Tái Xuất
Chương 44: Kế Hoạch Của Trịnh Khải
Chương 45: Bẫy
Chương 46: Đối Mặt
Chương 47: Rối Lòng
Chương 48: Mưu Của Quang Bình
Chương 49: Cánh Chim Bằng

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Linh Hồn Đi Lạc

- Tiểu thư, tiểu thư, người tỉnh lại đi.

Nhức đầu quá, hình như ai đang lay gọi mình. Tôi nhúu mày lại nhưng vẫn không cách nào mở được mắt. Cứ như là đang bị bóng đè vậy, tôi thử huơ huơ tay vào khoảng không trước mặt thì bị một bàn tay nhỏ chụp lấy, lại bị lay lay.

- Tiểu thư, người tỉnh lại đi, tiểu thư?

Mắt khó nhọc mở ra thì thấy một khuôn mặt lạ hoắc phóng lớn ngay trước mặt. Một khuôn mặt lạ hoắc, gầy gầy hơi đen lại có chút hoảng hốt xen vui mừng trên mặt. Là y tá sao? Tôi tự nhủ là tai mình nghe lầm rồi, sao có thể gọi mình là tiểu thư được. Khóe môi khẽ cử động nhưng phát hiện ra có chút đau, môi bị nứt nẻ muốn rỉ máu đỏ.

Y tá nhanh tay đưa một chén nước kề vào môi, tôi khẽ nhấp một ngụm nhỏ. Nước mát lạnh làm dịu đi cổ họng, trôi vào ruột xoa dịu cơn đau đang thắt lại.

Tôi nói không ra tiếng, chỉ nghe như đang thì thào:

- Tôi đang ở đâu vậy?

- Tiểu thư, người bị sốt nặng, hôn mê mấy ngày rồi. May quá, cuối cùng người đã tỉnh.

Cái gì thế? Sốt nặng? Không phải là suýt bị chết đuối sao.

- Đây là đâu?

- Tiểu thư, là phòng riêng của người, người không nhớ chút nào ư? Huhu. Em phải đi báo với quận công ngay.

Cô bé đen nhẻm quay lưng bỏ chạy ra phía cửa. Phòng riêng ư? Tôi cố ngược mắt nhìn quanh, làm gì phải, phòng của tôi làm gì rộng thế này, giường ngủ cũng không phải thế này, cửa phòng càng không phải. Khoan. Tiểu thư? Quận công? Không lẽ nào.

Tôi cúi nhìn xuống áo quần đang mặc, quả thật quá lạ lẫm. Đừng nói là mình đã trở thành người khác rồi, là xuyên không giống trong mấy cuốn tiểu thuyết hay đọc sao? Không thể nào.

Ngược thấy có tấm gương đồng nhỏ đang úp trên bàn, tôi gắng bước đến, chân run run vì sức yếu, tay run run vì lo sợ, cầm lấy gương đưa lên trước mặt. Mặc dù không cách nào tin được nhưng khi nhìn thấy gương mặt xa lạ, xanh xao trong gương thì tôi hoàn toàn tin rằng mình đang ở trong thân thể của một người khác.

- Tiểu thư, người còn đang bệnh sao lại bước xuống giường rồi?

Giọng nói hốt hoảng của cô bé gầy đen kia lại thốt lên. Cô bé nhanh chóng chạy đến đỡ tôi quay lại giường.

Ngoài cửa cũng vừa xuất hiện bóng của một người đàn ông tầm bốn mươi tuổi, đầu đội mũ ô sa có hai tai ngang hai bên, râu ria đen bóng, vóc dáng không cao không thấp, mặc áo dài đỏ sẫm, cổ áo tròn lộ phần cổ áo trắng bên trong, ống tay áo rộng, một tay đang xách tà áo, tay kia nắm chặt sau lưng. Người đàn ông đến ngồi bên giường, cầm lấy tay tôi. Giọng người đàn ông trầm ấm vang lên:

- Con còn thấy đau chỗ nào không?

Đây chắc là cha của thân thể này rồi. Tôi nhìn qua cô bé đang đứng bên thành giường, giờ này tỉnh táo mới để ý thật kỹ. Một cô nhóc tầm mười hai

tuổi, gầy, đem nhem, tóc quăn trong một chiếc khăn nâu búi trên đầu, yếm nâu, váy nâu, đi chân đất.

Đây chẳng phải là hình mẫu của cô gái Bắc Bộ sao? Thế này nghĩa là mình vẫn còn ở Việt Nam. Ôi, đau đầu quá.

- Ôi, tiểu thư, tiểu thư ngất xỉu rồi, tiểu thư tỉnh lại đi.

***

Từ đó, tôi cứ ngơ ngơ ngác ngác cũng qua được hơn 10 ngày. Cơ thể này vốn gầy gò lại bị té từ lưng ngựa xuống khiến thương tổn cơ thể nặng, lại nằm bệnh hơn tháng trời. Mặc cho ăn và uống bao nhiêu chất bổ dưỡng nhưng vẫn chưa thể khỏe mạnh chạy nhảy được. Các thầy thuốc chẩn đoán rằng do bị sốt cao nên đầu óc tôi có chút bị ảnh hưởng, dần dần sẽ tìm lại được trí nhớ. Riêng tôi, tôi biết là không phải vậy. Một hôm tôi kéo tay Gạo hỏi thăm về tình huống hiện tại. Câu đầu tiên tôi mở miệng hỏi là:

- Tôi đang ở thời vua nào?

- Dạ. Vua Lê. – Gạo nghe thầy thuốc nói tôi bị mất trí nhớ tạm thời nên thành thật trả lời không chút nghi ngờ.

- Tiền Lê hay Hậu Lê?

- Dạ? Tiểu thư đang nói gì vậy? – Gạo hỏi lại.

À, có lẽ Tiền Lê hay Hậu Lê là do những nhà nghiên cứu lịch sử tự đặt tên như vậy để dễ phân biệt các triều đại thôi. Tôi liền đổi câu hỏi:

- Vậy vua Lê tên gì? Hiệu gì? Năm nay là năm bao nhiêu?

- Tiểu thư, em làm sao biết được tên vua, nhưng ai cũng nói là vua Lê trung hưng. Năm nay là năm Đinh Dậu, Cảnh Hưng thứ 38.

Lê trung hưng? Cảnh Hưng thứ 38? Lần đầu tiên tôi nghe tên này. Nhưng là năm bao nhiêu trong dương lịch? Được rồi, năm bao nhiêu trong dương lịch tôi sẽ tìm hiểu sau, tạm thời đã biết về thời gian thì cũng nên biết về thân thế của bản thân hiện tại. Vì vậy, tôi liên tục đặt câu hỏi với Gạo, và đây là kết quả của một buổi khảo cung:

Thân thế này tên là Hoàng Thị Đình Thanh, con gái của quận công Huy tên Hoàng Đình Bảo với người vợ bé. Người mẹ của Đình Thanh vốn là nàng Thuận, nổi tiếng về hát ả đào của làng Thanh, được quận công yêu thích mang về làm vợ hai. Nàng Thuận vốn cơ thể yếu ớt, mới tám tháng đã sinh non Đình Thanh rồi qua đời sau đó ít ngày. Quận công Huy vốn thương tiếc nàng Thuận nên cũng sinh lòng yêu thương Đình Thanh giao ột bà vú nuôi tên Thiện chăm sóc. Gạo là con thứ năm của bà Thiện, được giữ lại theo hầu hạ Đình Thanh. Bà Thiện giờ đang sống với chồng ở quê.

Huy quận công Hoàng Đình Bảo vừa là cháu, lại cũng vừa là con nuôi của vị lão tướng Việp quận công Hoàng Ngũ Phúc. Hoàng Đình Bảo thi đỗ Hương Cống, rồi đỗ tiếp Tào sỹ, được phong tới tước quận công và được chúa Trịnh Doanh gả con gái là quận chúa Ngọc Mai, ban cho chức trấn thủ trấn Nghệ An.

Quận công Huy là người đứng đầu trấn Nghệ An, vì thế, tôi hiện nay chính là nhị tiểu thư của nhà quan lớn.

Nói về quận chúa, từ khi được ban hôn với quận công Hoàng Đình Bảo thì phải nhiều năm sau mới sinh được một con gái là Hoàng Thị Đình Ngọc. Đình Ngọc lớn hơn Đình Thanh 1 tuổi, hiện là 16 tuổi đang chờ gả đi, cũng bởi quận công và quận chúa muốn tìm một chàng trai văn võ song toàn để gả con gái, nhưng vẫn chưa tìm được người ưng ý.

Quận chúa Ngọc Mai thì tôi đã gặp được ba lần từ khi tỉnh dậy. Thường là bà sẽ ghé qua nhìn một chút, hỏi han vài câu sức khỏe rồi đi ngay nên ấn tượng của tôi không nhiều. Nếu có chính là lần đầu được thấy một quận

chúa tuổi qua ba mươi, nét đẹp mặn mà, đôi mắt phượng sắc sảo và giọng nói thanh nhã. Như vậy tình cảm của vợ cả với thân thể này không được tốt lắm nhưng cũng không đến nỗi bị ghẻ lạnh.

Đình Ngọc rất giống mẹ, xinh đẹp và sắc sảo. Nàng hầu như ngày nào cũng qua phòng tôi, ngoài hỏi han sức khỏe thì lúc cho bịch ô mai muối rồi đi, có lúc lại ngồi nói cười rất nhiều chuyện trong thành mà nàng nghe được kể cho tôi. Có thể nói tình cảm của hai chị em cùng cha khác mẹ này không tệ chút nào.

- Chị, sao em nghe ngoài kia có tiếng rất ồn ào?

Tôi ngồi kéo Đình Ngọc lại hỏi chuyện. Tôi thấy mình đã khỏe rồi nhưng quận công vẫn không cho ra khỏi phòng. Cho nên chỉ có thể hỏi thăm người khác chuyện đang xảy ra.

- Ngoài kia dân chúng đang tụ tập hoan hô quận công đó tiểu thư Đình Thanh. – Cô hầu Hoa đi theo Đình Ngọc cười tí mắt giành trả lời trước.

Đình Ngọc chỉ cười mỉm, cầm lấy tay tôi rồi nói, giọng dịu dàng ngọt ngào:

- Cha đã ra lệnh các phú hộ, nhà giàu mở kho quyên góp gạo phát cho toàn thể dân nghèo trong trấn Nghệ An. Người dân vui mừng kéo đến cảm ơn cha.

- A, ra cha của thân thể này là quan tốt. – Tôi thật không ngờ, quan lại cũng có thể lấy của người giàu chia cho người nghèo như vậy.

- Em nói chi vậy? Cha chúng ta tất nhiên là quan tốt rồi. – Đình Ngọc trả lời lại.

- À, hì, thì em nói cha chúng ta đúng là vị quan tốt nhất. – Tôi cười nịnh nọt.

Tôi lại nhất thời lỡ miệng, về đây được mười ngày rồi mà vẫn chưa quen với gia đình mới này. Chờ khỏe hơn, nhất định phải ra ngoài kia xem tường tận người dân sống như thế nào, họ ăn gì, mặc gì, thị thành có khác với thời hiện đại hay không. Quả thật tôi tò mò muốn chết đi được.

Tán gẫu vài câu với Đình Ngọc thì đến bữa cơm tối. Vì sức khỏe yếu nên tôi chỉ được ăn cháo thịt băm, Gạo mang vào phòng mỗi giờ cơm nên tôi chưa ngồi ăn với cả nhà bữa nào. Vấn đề quan trọng chính là, tôi thực sự rất rất ghét cháo. Thật chẳng ăn nổi nữa nhưng cứ bị ép ăn. “Tôi muốn ăn cơm. Cho tôi cơm. Làm ơn.” Dù gào thét trong lòng nhưng tôi vẫn ráng nuốt từng muỗng cháo. Ai bảo tôi xuyên không về làm con nhà quan nhưng lại không có quyền quyết định gì cả.

Sau khi ăn tối, tôi nằm ngay ngắn nhìn thẳng lên xà ngang nhà. Vậy là tôi đã về đây được gần nửa tháng, không biết ở hiện đại đang như thế nào, ba mẹ chắc lo lắng lắm. Thật không ngờ được, chuyện tưởng chỉ có trong phim hay tiểu thuyết lại xảy ra với tôi. Lê Hoài An, hai mươi hai tuổi, vừa tốt nghiệp đại học, tôi quyết định làm một chuyến ra Ninh Bình thăm thú thành Tràng An. Khi đang đi xuống ra chùa thì bất ngờ gió to thổi đến, xuống một chao đảo rồi lật nghiêng. Nháy mắt cả người rơi xuống sông, dù tôi cố chới với kêu cứu nhưng vẫn vô vọng khi bị dòng nước xoáy cuốn vào. Mọi thứ tối dần và đến khi tỉnh lại thì đã nằm ở đây.

Là vận mệnh có phải không? Một cô gái hai mươi hai tuổi đang ở trong thân thể của cô gái mười lăm tuổi và sống ở Đại Việt cách xa tôi không biết mấy trăm năm.

Tôi thực sự nhớ ba mẹ, rất muốn quay về nhưng làm cách nào đây?

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Gặp Gỡ

Sau nhiều ngày năn nỉ, cuối cùng tôi được cho phép ra ngoài chơi, nói đúng hơn là đi dạo phố cho khuây khỏa. Tôi rất nóng lòng muốn khám phá cuộc sống của thời đại này ở bên ngoài vô cùng. Gạo tuy nhỏ con nhưng hành động rất cẩn thận, tỉ mỉ. Cô bé lấy từng lớp áo mặc giúp tôi. Đầu tiên là áo yếm màu nâu, váy màu nâu sòng, áo khoác màu trắng với vạt áo chéo có dây cột ở giữa, tay áo hơi rộng. Lại thêm một lớp áo khoác bên ngoài màu đỏ sậm, tay áo rộng thênh, vạt áo dài qua hơn đầu gối.

Lần đầu tiên được mặc trang phục nhiều lớp thế này, thật có chút khó khăn nhưng tôi rất hào hứng. Thì ra trang phục ngày xưa cũng đẹp, không tệ chút nào, tôi đứng đưa hai cánh tay để thấy vạt áo bay bay. Thật may vì được xuyên không làm con nhà quan, được mặc đồ đẹp như công chúa trong phim cổ trang.

Đó là tôi còn chưa biết, trang phục công chúa còn đẹp hơn nhiều. Vấn đề là sau này gặp mới biết.

Riêng tóc của Đinh Thanh vốn vừa dày vừa dài, rất óng mượt. Gạo tính tết tóc cho tôi rồi cuộn tròn trên đầu nhưng tôi ngăn lại. Tóc đẹp như vậy, cứ thả dài, chạm qua eo, rất đẹp. Lúc đầu Gạo còn không chịu nhưng tôi lại càng kiên quyết. Chân mang giày thêu, tôi háo hức bước chân ra cửa. Đúng là nhà quan, khuôn viên nhà rất rộng, ngoài các gian phòng ở của chủ nhân, còn có gian bếp, gian nhà ở cho gia nhân, người hầu. Các gian nhà được xây tách rời, giữa các gian nhà có sân rộng và vườn hoa, ở góc sân lại có một chiếc giếng rất to được chạm trổ hoa văn. Gian nhà trước là nơi tiếp khách và có cả phòng nghỉ cho khách ở lại. Gian này đặc biệt rộng, cột nhà to, cao và được chạm trổ rồng phượng từ chân lên đến mái nhà. Sân nhà

được lát đá sạch sẽ, cổng ra vào còn có 2 chú sư tử bằng đá trắng trấn giữ hai bên, có một tên hầu ngồi canh cửa. Tên hầu mang áo lính, màu nâu. Có vẻ thời này chuộng màu nâu, hoặc là kỹ thuật nhuộm vải còn kém nên khó nhuộm được các màu khác?

Tôi chỉ tự suy đoán thế thôi nhưng sau này khi lên thành Thăng Long, tôi biết mình đã sai.

Ngoài kia đang giờ sáng sớm, đường phố đông người, người mua, kẻ bán ngược xuôi rất náo nhiệt. Lúc này trấn Nghệ An là một trong các thành lớn và sầm uất nhất ở phía Bắc Đại Việt.

- Tiểu thư, người có sao không? - Gạo dè dặt hỏi tôi.

Lúc đó tôi đang hai mắt long lanh, miệng hình chữ O rất lớn. Biết mình tỏ thái độ hơi quá nên đành cười qua loa:

- A, chỉ là lâu ngày không ra ngoài, thật vui quá.

- Dạ, tiểu thư, mình đi tới quán bánh đúc bà Thái chứ ạ? Tiểu thư lâu rồi không ăn chắc thèm lắm. - Cô bé Gạo lại hỏi, cười lộ ra một núm đồng tiền bên má trái.

- Ờ, đi thôi.

Thì ra cô Đinh Thanh này lúc trước thích ăn bánh đúc. Lúc ở hiện đại, tôi cũng từng ăn bánh đúc vài lần, cũng không thích lắm. Dù sao cũng lâu ngày toàn ăn cháo, đi ăn thử cũng không sao. Thế là tôi đi theo Gạo, qua mấy ngõ thì tới một quán nhỏ. Mái lợp tranh, được dựng bằng mấy thân cây gỗ to hơn cổ tay một tí. Trong quán xếp vài ba bộ bàn ghế gỗ nhỏ. Bà Thái bán bánh đúc là một bà tầm năm mươi tuổi, hơi mập, mặc yếm và váy nâu đang đổ mồ hôi cắt từng miếng bánh đúc nóng hổi ra cho khách.

Tôi ngồi xuống một bàn kê ở góc quán, mắt vẫn nhìn quanh hết sức tò mò và vui vẻ. Gạo nhanh chân đi mua bánh đúc, hai phần bánh được đựng trong lá chuối, bốc từng làn khói nhỏ. Bánh đúc gạo trắng muốt, đậu phộng thơm ngọt lẫn bên trong, ăn vừa béo, vừa bù lại ngòn ngọt. Chấm với mắm tôm cay cay ngọt ngọt ăn thật tuyệt vời.

- Tiểu thư, ăn từ từ kéo nóng.

Gạo vừa cười vừa nhắc nhở. Kể từ khi bị về thời đại này, đây là món đầu tiên ngon như vậy mà tôi được ăn. Tôi có phần ăn hơi vội, thật không ra dáng tiểu thư quyền quý chút nào.

Sau khi ăn xong phần bánh đúc, muốn ăn thêm nhưng lại hơi căng bụng, có lẽ do lâu ngày dạ dày chỉ toàn ăn cháo nên hơi khó chịu. Tôi không dám ăn thêm liền đứng dậy ra khỏi quán. Gạo đi chậm sát bên.

Vừa đi được một đoạn thì gặp một quán trà nhỏ bên đường. Quán trà này y hệt quán bánh đúc ban nãy, cũng mái lợp tranh, kê vài ba bộ bàn ghế nhỏ cho khách nghỉ ngơi.

Tôi liền kéo Gạo vào một chiếc bàn trống. Chưa kịp đặt mông xuống thì lại có người khác vừa ngồi xuống. Đó là hai chàng thanh niên, cả hai mặt mũi đều sáng sủa nhưng một người lại nổi bật hơn hẳn. Ở hiện đại nhìn qua biết bao hot boy nhưng đẹp trai như thế này thì lần đầu tiên tôi gặp được, lại tận mắt nhìn thấy. Mày đen nhánh, mắt sâu, lông mi cũng dài, mũi, miệng, cằm đều đẹp. Trên đầu, tóc được quấn bằng khăn màu xanh đậm, có một búi tóc phía trên.

- Tiểu thư, nàng muốn ngồi bàn này sao? - Giọng nam trầm ấm áp vang lên.

- À à không..., à đúng... không, tôi ngồi bàn nào cũng được.

Tôi cố kéo một nụ cười che đậy sự xấu hổ. Gạo bịt miệng cười khúc khích sau lưng tôi. Chàng thanh niên mặc áo nâu sòng, đầu quấn khăn nâu cũng cười mím miệng.

Riêng anh chàng quấn khăn xanh, áo dài vát chéo màu xanh đen thì mặt lại không một chút biến đổi:

- Vậy mời tiểu thư qua bàn khác.

Lần này tôi thực sự há hốc mồm. Con trai thời này thật không biết hai chữ "ga - lăng" sao? À khoan, hình như hai chữ ga – lăng này là từ nước ngoài. Thôi đành qua bàn khác vậy.

Gạo gọi một bình trà, chậm rãi châm trà vào chén của tôi. Tôi lại ngồi vừa nhâm nhi vừa nhìn ngoài đường phố đông vui, thỉnh thoảng liếc mắt cái bàn bên kia. Hừ, tốt nhất không nên gặp lại anh ta nữa. Gạo ngồi một bên cũng nhìn băng quơ ra đường.

- Aaaaa, hello. - Tôi đứng dậy, vỗ bàn, hét lớn.

Thật không tin vào mắt mình, thời này đã có người nước ngoài vào Việt Nam rồi, à không, nên nói là Đại Việt. Tôi không kìm nổi ngạc nhiên, hét to lên đồng thời giơ bàn tay vẫy vẫy mà không hề hay biết rằng lúc này, ngay lúc này, rất nhiều người trong quán trà và cả ngoài đường đang nhìn chăm chăm vào tôi. Gạo khẽ giật tay áo tôi, tôi biết mình lại vừa làm một hành động không phải của một tiểu thư yếu điệu thực nữ.

Hai người phương Tây, tóc vàng, mũi to dừng bước. Họ cũng mặt ngạc nhiên không kém, nhìn chăm chăm vào tôi rồi quay qua thì thào với nhau. Sau đó họ bước vào quán, đến bên bàn của tôi. Người đàn ông không râu, dùng tiếng Anh nói với tôi:

- Xin chào, tôi rất ngạc nhiên, quý cô biết nói tiếng Anh?

- Vâng, tôi biết tiếng Anh. Mời ngồi. Các vị đến từ đâu? - Tôi nhanh chóng trả lời bằng thứ tiếng Anh được học mười mấy năm trời ở thời hiện đại.

Hai người khách nước ngoài ngồi xuống, người không râu nói:

- Chúng tôi tới từ Hà Lan. Lần đầu tiên chúng tôi gặp một cô gái ở đây biết nói tiếng Anh.

- Thật sao? Các vị làm gì ở đây? - Tôi lại nổi cơn tò mò.

- Chúng tôi là thương buôn. Chúng tôi mang súng, thuốc nổ đến đổi lại gấm vóc, lụa và vài thứ hay ho đem đi nơi khác bán. - Người râu xoắn trả lời.

- Các vị đi thuyền sao? - Hỏi xong tôi cũng cảm thấy thừa thãi, nếu thời này mà đi máy bay chắc tôi sẽ chết vì ngạc nhiên mất.

- Đúng vậy. Chúng tôi cập cảng đã hai tuần. Chúng tôi muốn mua vài dệt và đồ đồng của Thanh Nghệ. - Người râu xoắn trả lời, chòm râu rung rinh theo từng cử động của môi.

Sau một hồi nói chuyện, đại khái tôi cũng biết được thời này đã có giao thương với bên ngoài. Chủ yếu là giao thương với nhà Thanh và người Pháp, còn người Hà Lan, người Tây Ban Nha và người Anh cũng có nhưng rất ít. Thêm nữa, nhờ nói chuyện với họ, tôi còn biết được năm nay là năm 1777.

Sau khi hai vị khách phương Tây chào tạm biệt và rời đi thì tôi mới phát hiện cô nhóc Gạo đang há hốc mắt miệng ngồi bên. Không những thế, toàn bộ khách ngồi trong quán cũng nhìn tôi bằng ánh mắt "không thể tin nổi", vài người còn thì thầm gì đó về tôi.

Không chịu được ánh nhìn của nhiều người, tôi kéo tay Gạo ra khỏi quán.

- Tiểu thư, sao người lại biết thứ tiếng của mấy người ngoại quốc?

- À, ta học lỏm, nghe nhiều nên biết thôi. - Tôi trả lời cho qua chuyện, làm sao có thể trả lời được rằng tôi học mười mấy năm mới được vậy đó chứ.

- Nhưng tiểu thư...

- Đừng hỏi nữa. Em cứ biết vậy là được rồi. Về ăn cơm trưa thôi.

Tôi ngắt lời, dẫu sao cũng không thể trả lời được cho nên đừng hỏi nữa có được không. Nếu mà trả lời thành thật rằng tôi là người của tương lai, có khi nào bị cho là người điên không? Vừa đi tôi lại suy nghĩ đến điều này.

Vừa bước chân vào nhà, tôi đã gặp Đinh Ngọc và Hoa đang ngồi tèm trà trên sạp nhỏ.

- Oa, thật đẹp quá. Đinh Ngọc, chị thật khéo tay. - Tôi nhìn từng miếng trà được tèm hình cánh phượng xếp trên đĩa gỗ.

- Đinh Thanh, em chọc chị rồi. Ai cũng biết em tèm trà cánh phượng đẹp nhất. - Đinh Ngọc dùng một ngón tay gí vào trán tôi, miệng trách yêu.

- Thật sao? - Tôi thật không ngờ Đinh Thanh cũng có tài lẻ đó. Nhưng giờ tôi chứ không phải Đinh Thanh ngày trước, cho nên có lẽ phải mang tiếng "hữu danh vô thực" rồi.

- Em làm đi. Cha và mẹ cũng đã lâu không ăn trà em tèm. - Đinh Ngọc đưa lá trà và con dao nhỏ đến bên tay tôi.

- Dạ.

Tôi cười mỉm nhận lấy lá trầu. Không xong rồi, làm thế nào nhỉ? À, đầu tiên quệt vôi, này là vôi đỏ nè. Rồi gấp lại, tôi gấp nè. Xong.

Tôi nhìn qua thấy ba đôi mắt nhìn sững miếng trầu vừa được gấp trên tay tôi. Gạo lên tiếng phá vỡ không gian im lặng:

- Tiểu thư, sau khi người tỉnh lại đã không giống người trước kia. Không chỉ không biết tằm trầu mà còn bỗng dưng nói được tiếng ngoại quốc.

- Cái gì? Em nói được tiếng ngoại quốc? - Đinh Ngọc cầm lấy tay tôi, ngạc nhiên hỏi.

- Em chỉ nói vài ba câu à. - Tôi lấp liếm.

- Em thấy tiểu thư nói rất nhiều là khác. - Gạo lại chen vào.

Tôi liếc Gạo một cái, con bé này, bình thường rất ít khi nói linh tinh, sao hôm nay nhiều chuyện vậy.

- Miếng trầu là đầu câu chuyện. Miếng trầu thế này thì ai dám ăn hả? - Mẹ cả cầm miếng trầu trong khay lên nói giọng trách móc.

Đó chính là miếng trầu tôi tằm, vừa thả vào. Mẹ cả này người như bóng ma, đi không nghe tiếng bước chân đã xuất hiện ngay sát bên cạnh.

- Mẹ, Đinh Thanh rất kì lạ. Em ấy quên mất cách tằm trầu. - Đinh Ngọc lên tiếng.

Mẹ cả nhìn qua tôi, thở dài:

- Có lẽ là bệnh lâu ngày nên không quen tay. Thôi, các con vào nhà trong. Lát cha sẽ tiếp thế tử đến từ kinh thành, các con nhất định không được lộ mặt ra.

- Dạ.

Tôi và Đinh Ngọc đồng thanh rồi tụt xuống đi vào trong. Gạo và Hoa thu dọn và sắp đặt lại khay trầu rồi cũng đi theo.

***

- Chị, thế tử là ai? Thái tử và thế tử có giống nhau không? - Tôi tò mò hỏi Đinh Ngọc.

Đinh Ngọc thở dài, ra vẻ có chút đau lòng, trả lời tôi:

- Không biết khi nào em mới bình thường lại như trước đây, cứ như một đứa con nít lên ba vậy, không biết gì cả. Thái tử là con hoàng thượng, sẽ nối ngôi vua. Thế tử là con chúa thượng*, sẽ nối ngôi chúa. Em hiểu chưa?

Tôi gật đầu, lại cười nịnh, bám lấy hỏi thêm vài vấn đề. Ra là thế này. Ở thời vua Lê chúa Trịnh này, chúa Trịnh nắm hết quyền lực trong tay cho nên ngôi vua kia căn bản là bù nhìn. Thế tử sẽ nối nghiệp chúa, sau này lại nắm quyền hành tối cao. Mà vị thế tử kia xét theo vai vế trong dòng họ, sẽ gọi quận chúa – tức mẹ cả của tôi lúc này – là cô. Nhưng thế tử cao quý, mẹ cả vẫn phải quỳ xuống chào, gọi một tiếng "thế tử". Quên, thế tử tên là Trịnh Tông.

Còn nữa, mặc dầu tôi rất muốn ra nhìn trộm xem mặt mũi thế tử kia thế nào, nhưng Đinh Ngọc và Gạo một mực nhắc nhở tôi, một tiểu thư không nên lộ mặt khi nhà có khách, và khi chưa được người lớn cho phép. Nhất quyết kéo tôi vào phòng, đóng cửa, canh giữ. Tôi chỉ còn cách nằm dài, nhìn mấy người kia thêu thùa thùa thùa. Những cô gái thời này rất thích thêu thùa, may vá và đàn hát. Như Đinh Ngọc, nàng ấy có thể đàn nguyệt, đọc thơ, rất thanh tao.

Đến bữa cơm, tôi và Đinh Ngọc vẫn phải ăn riêng trong phòng. Gạo và Hoa đi mang cơm và thức ăn vào phòng để lên bàn. Bốn người không phân biệt chủ tớ, ngồi quanh bàn ăn cơm. Ăn xong, hai mắt tôi trĩu nặng. Tôi liền

bò lên giường, kéo mền, nhắm mắt. Còn chưa kịp vào mộng đẹp đã bị Đinh Ngọc kéo tay:

- Đinh Thanh, mới ăn no, không được ngủ liền.
- Em buồn ngủ lắm rồi, kệ em đi. - Tôi quay người hướng vào trong.

Vừa mới nhắm mắt, tôi lại nghe âm thanh con trai loáng thoáng bên ngoài cửa:

- Hết răng thì choa chịu.**
- Thôi, mi đi đi. Chiều răng tui cũng xin được tiểu thư cho đi.

Tôi nghe Hoa trả lời nhỏ nhẹ, rồi tiếng bước chân. Phải rồi, tôi đang ở trấn Nghệ An, nghe tiếng địa phương là bình thường. Cả nhà quận công đều từ nơi khác chuyển đến nên mới không nói tiếng địa phương. Nhớ thời học Đại học, bạn cùng phòng trọ với tôi quê ở Hà Tĩnh, nên tôi có thể nghe hiểu được. Nghĩ đến đây, tôi bất giác nhớ lại anh chàng khó chịu gặp ban sáng, rõ ràng anh ta không hề nói tiếng địa phương, vậy là anh ta cũng là từ nơi khác đến.

Tôi tỉnh cả ngủ, quay qua nhìn Đinh Ngọc đang ngồi tựa bên giường:

- Chị, ai đang nói chuyện với Hoa vậy?

- Hắn là Tèo, làm việc vặt trong nhà. Hắn để ý con Hoa lâu rồi. - Đinh Ngọc trả lời nhẹ nhàng. Nàng dường như không quan tâm đến mẫu đối thoại đó.

Tôi ngồi hẳn dậy, chớp chớp mắt cười, nhìn Đinh Ngọc:

- Vậy chị đã để ý ai chưa?

Đinh Ngọc cười hiền nhìn ra bên ngoài:

- Cái này em cũng biết mà. Chị không biết sẽ được gả cho ai. Chỉ hi vọng đó là người tốt, che chở chị rồi sống bình yên là được rồi.

Nghe Đinh Ngọc nói, tôi dâng lên sự xúc động mạnh, đó là ước muốn của rất nhiều cô gái, không ngờ Đinh Ngọc mới 16 tuổi nhưng đã có suy nghĩ chín chắn như vậy. Tôi nắm lấy tay nàng ta:

- Chị xinh đẹp, dịu dàng lại hiền thực như vậy chắc chắn sẽ phải gả ột người vừa giỏi vừa tốt rồi.

- Chị cũng mong vậy. - Đinh Ngọc lại cười nhìn ra sân.

Ở thời này, chính là con nhà càng quyền quý lại càng không thể tự tìm lấy tình yêu. Lấy ai, gả cho ai sẽ được cha mẹ quyết định. Có câu: “Cha mẹ đặt đâu con nằm đấy” là hoàn toàn đúng ở thời này. Tôi biết Đinh Ngọc chính là viên ngọc quý trong tay quận công và quận chúa, hai người ấy nhất định sẽ lựa chọn kỹ càng một chàng rể tốt để gả con gái đi. Còn tôi? Nếu tôi vẫn ở lại đây, rồi cũng sẽ như Đinh Ngọc? Thật sự không dám nghĩ đến.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Tái Ngộ

Lúc tôi mở mắt ra đã là đầu giờ chiều. Tôi vẫn đang nằm trên giường của Đình Ngọc, xung quanh không có ai. Có lẽ thấy tôi bệnh lâu ngày nên mới dễ dàng để một tiểu thư lười biếng ngủ ngày như vậy. Tôi tụt xuống giường, mang giày rồi đi ra cửa. Mặc dù buổi trưa ăn khá no nhưng ngủ dậy, tôi lại thấy hơi thèm ăn. Tôi liền đi về phía nhà bếp.

Kéttttt...

Cánh cửa bằng gỗ được mở ra, một người hầu đang xách giỏ rau đi vào. Người hầu nhìn thấy tôi chỉ cúi đầu chào rồi đi thẳng vào bếp. Tôi nhìn cánh cửa vừa khép lại kia, lòng mừng không nguôi. Thì ra trong phủ có lối cửa sau, chắc chắn đây là lối đi dành cho gia nhân trong nhà.

Tôi nhìn quanh, không có ai, liền đi nhanh đến bên cửa.

Kéttttt...

Cánh cửa mở ra, tôi luôn người ra ngoài và đóng nó lại ngay lập tức. Tôi khẽ thở phào, cười thầm, đây cũng được tính là trốn đi chơi.

Cánh cửa sau thông ra một con đường nhỏ, rất ít người qua lại. Tôi đi dọc theo bờ tường, rồi theo lối mòn thì ra đến một con đường lớn đông đúc. Lần này tôi đi chậm rãi ngắm nhìn cảnh vật và con người của thời này.

Người người đi qua đi về, đàn bà có người cắp rổ bên nách, đàn ông có người ở trần vác cuốc trên vai, người kéo xe hàng, người đội khay bánh trên đầu... rất đông đúc nhưng lại rất nhịp nhàng, không quá ồn ào lại không khói bụi. Quả thật môi trường thời này chưa bị ô nhiễm, rất trong lành.

Tôi thong thả vừa đi vừa ngắm, dọc theo con đường dẫn ra cổng thành. Vừa bước ra cổng thành tôi đã bị một bức tranh đồng quê ập thẳng vào mắt. Trên kia là bầu trời xanh thẳm, vài đám mây trắng bông bành. Bên dưới là đồng ruộng vàng ươm, rộng mênh mông bát ngát, ở giữa cánh đồng là con đường đất kéo ra đến vô tận, hàng cây bạch đàn hai bên đường xanh tỏa bóng mát. Trên con đường đất giữa ruộng, xe kéo, ngựa, người đi lại khá đông vui. Tôi rẽ vào con đường nhỏ ít người, có hàng tre xanh phủ bóng. Đi được một đoạn thì thấy một cái ao lớn giữa đồng, trong ao có hoa sen đang nở, bên bờ ao lại có một cây đa lớn, xung quanh không có một bóng người. Tôi chậm rãi đến, ngồi xuống một rễ cây lớn trôi trên mặt đất, bên tai chỉ nghe tiếng lá cây đung đưa theo gió.

Thời này thật tốt, cuộc sống yên ả, chỉ tiếc là thiếu điện và internet. Nghĩ đến đây, tôi lại thấy xon xót trong lòng. Không biết lúc này ở hiện đại thân thể tôi đang như thế nào, còn sống hay không? Ba mẹ đã biết tin tôi gặp nạn chưa? Đã hơn mười ngày rồi, không biết đã tìm thấy xác của tôi chưa hay là... Những ngày qua, tôi vẫn chỉ dám nghĩ đến đây, lại không dám nghĩ thêm nữa.

Nhờ tai nạn hi hữu này, tôi cũng đã nghĩ thông một số chuyện. Bí mật kia tôi không nên biết. Dầu sao ba mẹ đã cho tôi một nơi nương tựa, đã nuôi tôi trưởng thành. Đáng lẽ lúc này tôi nên ở bên cạnh để báo đáp công ơn nuôi dưỡng nhưng tôi lại đang bị mắc kẹt ở đây. Ba mẹ chỉ có mình tôi, mất mát này liệu họ sẽ sống tiếp như thế nào. Chỉ nghĩ đến cũng thấy đau lòng.

Khoan, một ý nghĩ nhất thời nảy ra trong đầu. Tôi vì suýt chết đuối mà quay về thời này, nếu như muốn quay trở lại, không lẽ phải giống như lúc đến?

Nghĩ vậy, tôi cởi giày, xách váy đứng dậy, từ từ đi chân trần đến bên bờ ao. Trước tiên, tôi nhúng thử một chân xuống nước, liền bị nước ngập đến đầu gối. Nếu đi thêm mấy bước nữa, chắc chắn tôi sẽ bị rơi tòm vào vùng nước sâu. Nước ao mát lạnh làm đầu óc của tôi thanh tỉnh. Càng tỉnh táo,

tôi lại thêm phần sợ hãi. Phải nói với một người không biết bơi, lại có tiền sử suýt chết đuối thì việc đi từ từ xuống nước để chìm dần là một việc đáng sợ thế nào. Tôi không đủ dũng khí.

Tôi kéo váy lui lại lên bờ, đến bên gốc cây, thở dốc. Tuy rằng đang sợ hãi nhưng trong đầu lại đang có một giọng nói vang đến. “Mày định ở đây luôn sao? Mày không muốn trở về nhà à?” Tôi cắn môi, do dự. Tôi không đủ can đảm để từ từ chìm xuống nước, nhưng nếu tôi đột nhiên rớt ngay xuống vùng nước sâu thì sao?

Nghĩ là làm, tôi bám cành cây thấp leo lên, lại leo lên cành cây to đang chìa ra ngoài ao. Cây cổ thụ, cành lá chằng chịt nên tôi rất dễ leo, một tay tôi giữ cành cây trên đầu, tay kia bám vào cành cây khác, chân trần đi trên cành to. Tôi đi từ từ cẩn thận ra phía đầu cành, khi nhìn xuống dưới chân thấy nước thì tôi lại bắt đầu chảy mồ hôi lạnh.

Có nên nhảy hay không? Lỡ như tôi không quay về được mà chết đuối ở đây luôn thì phải làm sao? Giờ này xung quanh không có một ai, nếu tôi nhảy xuống, chắc chắn sẽ chết, không ai cứu. Tôi lại nhớ đến cảm giác vùng vẫy bất lực trong nước. Tôi không tự giác cứ đi lùi dần về phía sau.

Đang suy nghĩ thì tôi bị một lực kéo rất mạnh về phía sau rồi ngã người xuống phía dưới. Miệng chỉ kịp la một tiếng “Áaaa”.

Kì lạ là tôi chỉ thấy hơi chóng mặt nhưng ngã không hề đau một chút nào. Một người nào đó đang một tay ôm lấy eo của tôi, cả người tôi đều dựa vào ngực của người đó. Tôi liền cảnh giác cao độ, nhảy tới trước hai bước, quay lại nhìn thẳng vào mặt người đó:

- Anh muốn làm gì?

Người đó sau khi có chút bất ngờ vì hành động của tôi, cũng bình tĩnh nhìn lại tôi. Là anh chàng áo xanh đen ban sáng. Sao lại trùng hợp như vậy.

- Tiểu thư, tôi mới là người phải hỏi nàng câu đó. Nàng muốn quyền sinh sao?

Quyên sinh? Tôi nhanh chóng hiểu ra, anh ta nhìn thấy tôi muốn tự tử. Cái cảm giác bị phát hiện làm việc xấu chính là đây, tôi xấu hổ nhưng vẫn cố vớt vát:

- Không có. Tôi trèo lên đó ngấm sen cho rõ. Anh chỉ cần gọi tôi là được rồi, có cần kéo mạnh thế không? Làm tôi sợ muốn chết.

Anh ta có vẻ bất ngờ với câu trả lời của tôi:

- Ta đã gọi nàng mấy lần. Nàng không nghe thấy sao?

- Không. Tôi đang tập trung ngấm sen sao nghe thấy được. – Tôi thực sự không nghe thấy gì cả.

Tôi bước đến nhặt giày mang vào chân, tay phải phải tà áo trước cho thẳng. Anh ta đứng nhìn một loạt hành động của tôi, rồi hừ một tiếng trong miệng. Anh ta giữ mạnh tay áo, quay người bước đi. Tôi thực sự ngạc nhiên, con trai thời này thật hết thuốc chữa, có cần ra vẻ thế kia không. Tôi liền chạy đến kéo tay áo anh ta lại:

- Này anh kia, anh đi đâu vậy? Anh hừ tôi sợ muốn chết rồi bỏ mặc sao?

Nói xong câu này, tôi thấy mặt tôi có vẻ dày thêm một phân. Anh ta nhìn tôi rồi lại nhìn xuống cái tay tôi đang nắm áo anh tôi. Nhìn lên nhìn xuống rồi thả một câu:

- Tiểu thư, nam nữ thọ thọ bất tương thân. Nàng đã không muốn quyền sinh, vậy ta tránh đi để nàng tự do ngấm sen.

Nghe anh ta nói thản nhiên làm tôi xấu hổ thêm, nhưng càng xấu hổ, con người ta lại càng muốn dày mặt. Tôi càng cầm chặt tay áo anh ta, nói mạnh

miệng:

- Được, công tử nói rất đúng. Nam nữ phân biệt. Vậy lúc này công tử ôm lấy eo tôi thì sao?

Anh ta lại tỏ vẻ mặt ngạc nhiên, rồi hơi nhú mày, day day trán, nói:

- Tiểu thư, đó là hiểu lầm nên mới chạm người nàng. Dù sao đó cũng là cứu nàng.

Tôi mặt dày thêm nữa:

- Tôi không biết, công tử đung vào người tôi, phải đền bù, không đền bù, tôi la lên để người khác biết có người ăn hiếp phụ nữ giữa ban ngày.

Anh ta chắc chắn lần đầu tiên bị ăn vạ thế này, đỏ mặt, tức giận:

- Được, nàng nói đi. Nàng muốn gì?

Tôi đổi bộ dáng, thả tay áo đang nắm ra, cười hì hì:

- Công tử mời tôi ăn gì ngon là được.

Anh ta làm bộ nghe không rõ, hỏi lại:

- Ăn?

- Phải, tôi đang thấy hơi đói.

Vừa nói, tôi vừa làm bộ dáng tội nghiệp, tay sờ sờ bụng. Anh ta nhìn thấy, tỏ vẻ bất lực:

- Được.

Tôi nghe vậy, mắt sáng, cười nịnh nọt đi theo bên cạnh. Vừa đi vừa huyên thuyên:

- Công tử không phải người ở đây đúng không? Vậy anh có biết quán ăn nào ngon không?

Anh ta liếc mắt tôi một cái, lại im lặng đi tiếp. Tôi bĩu môi, có cần lạnh lùng thế kia không? Tỏ vẻ cao ngạo à, tính tuổi thật có khi tôi còn hơn tuổi anh đấy, nhóc con. Tôi mặc kệ anh ta, vừa đi vừa lấy tay áo che nắng trên đầu.

- Trời nắng thế này uống nước đá là tuyệt nhất. Mà lại quên, thời này làm gì có tủ lạnh. Mà có tủ lạnh cũng không có điện chạy. Không biết khi nào Việt Nam mới có điện nhỉ? – Tôi lăm bằm trong miệng mà quên mất anh ta có thể nghe thấy.

Quả nhiên, anh ta nghe được. Anh ta đứng khựng lại, nhìn tôi rồi nói:

- Nàng này giờ là đang nói gì vậy? Ta nghe không hiểu gì cả.

Tôi cào cào tóc, thật ngỡ ngàng, tôi lại nói linh tinh, nhiều từ lạ như vậy, anh ta nghe không hiểu cũng phải thôi. Tôi tìm cách đổi đề tài:

- Anh, à không, công tử tên gì?

Anh ta mím môi, suy nghĩ khoảng năm giây, rồi trả lời nhẹ bẫng:

- Trịnh Khải. Còn nàng?

- Hoài An. - Tôi trả lời theo phản xạ mà quên mất rằng tôi lúc này không còn là Hoài An nữa. Tôi đang là Đinh Thanh. Mà thôi, cũng chỉ là cái tên. Vốn dĩ cái tên Hoài An kia cũng không thuộc về tôi.

- Nàng là tiểu thư nhà ai? Người hầu của nàng ban sáng đâu? – Trịnh Khải vừa đi vừa hỏi.

Nếu là Đinh Thanh thì là con nhà quận công Huy rồi, nhưng Hoài An thì không phải. Tôi đành trả lời qua loa:

- Tôi không phải người ở đây. Người hầu của tôi đang bận.

Tôi trả lời xong lại thấy mình thật thông minh. Cả nhà quận công không phải người trấn Nghệ An, vì vậy Đinh Thanh tất nhiên không phải người ở đây rồi. Tôi lại càng không phải người ở đây. Nghĩ kiểu gì cũng thấy hợp lý.

Anh ta nghe xong câu trả lời mập mờ của tôi cũng không hỏi thêm gì nữa. Sau đó tôi và anh ta im lặng đi bộ ra đường lớn. Đến một quán nhỏ, trên treo một tấm bảng viết chữ Hán. Tôi là người hiện đại, không biết chữ Hán cũng đương nhiên, do đó quay qua hỏi anh ta:

- Trên đó viết gì vậy?

Anh ta nhìn tôi một cái rồi đi vào, quán lúc này chưa có khách. Trịnh Khải chọn ngồi một bàn gần cửa sổ, tôi lại ngồi đối diện. Anh ta lại nhìn tôi:

- Tiểu thư không biết chữ?

Tôi lấp liếm:

- Không phải chỉ có mấy chữ ngoằn ngoèo thôi sao. Tôi không học thì tất nhiên không biết rồi. Rốt cuộc công tử cũng không biết chữ sao? Nếu biết thì trả lời là được rồi.

Anh ta cười nhạt:

- Tiểu thư nàng nói nhiều thật. Tấm bảng kia viết “Thanh Phong Quán”.

Tôi gật gù:

- Không ngờ thời này đã có người biết xây dựng thương hiệu rồi. Quán ăn nhỏ mà đặt tên hay như vậy.

- Xây dựng thương hiệu? Nàng đang nói gì vậy? - Anh ta lại trưng ra vẻ mặt không hiểu.

Tôi biết tôi lại nhanh miệng nói linh tinh, tất nhiên những cụm từ của hiện đại không thể nói ở thời này, nếu không có ngày tôi bị tổng vào nhà thương điên mất. Tôi liền cười giả lả:

- À đó chẳng qua là mấy từ địa phương ở nơi tôi sống thôi, nó nghĩa là khen quán tên hay đó mà.

Một anh chàng ở đâu đứng bên bàn này giờ nghe được liền cười khi khi, nói:

- Dạ tên đó là tên do ông chủ, chồng của bà chủ quán đặt ra. Ông chủ ngày trước có lên kinh ứng thí nhưng mãi không đậu. Bà chủ mở quán cơm kiếm tiền nuôi ông chủ học hành. Ông chủ chỉ đặt một cái tên, bà chủ liền cho người làm tấm bảng treo ở cửa vào.

Tôi lắng tai nghe anh ta nói một lè, biết anh ta là người phục vụ của quán, chuyện anh ta kể cứ như truyện cổ tích, chỉ cần khách nào thắc mắc có thể nói ra một lượt, không vấp một từ. Tôi cười lại với anh ta, “à” một tiếng thể hiện thích thú. Nhưng ai đó mặt lạnh lên tiếng:

- Mang những món ngon của quán ra đây. Thêm một bầu rượu.

- Dạ có ngay. - Anh chàng phục vụ cười trả lời rồi lùi vào trong.

Sau đó là một hồi im lặng trong khi chờ thức ăn. Tôi lại quan sát kỹ một chút quán ăn nhỏ này. Cả quán có tất thảy chưa tới mười bàn, bàn làm bằng tre, ghế cũng bằng tre nữa. Mái ngói, vách được đắp đất bùn ở dưới, phần trên được che chắn bằng tre đan từng thếp. Cửa sổ lớn ở cả trước và sau nên quán không hề tối chút nào, lại nhìn ra được đường phố bên ngoài nhộn nhịp.

Tôi nhìn quán, nhìn phố xá lại nhìn vào người ngồi trước mặt. Anh ta ngồi thẳng thớm, hai tay để trên gối, gương mặt tuấn tú kia lạnh nhạt nhìn thẳng vào tôi. Tôi không biết anh ta đang nghĩ gì trong đầu, sao lại nhìn tôi chăm chăm như đang soi mói tôi vậy. Tôi liền giả vờ nhìn xuống bàn, rồi lại nhìn ra phố.

Khi tôi đang suy nghĩ nên nói gì để anh ta thôi nhìn tôi thì thức ăn được mang đến. Một đĩa rau xào lòng gà, nửa con gà nướng và một bầu rượu. Chủ quán này tay nghề rất khá, thức ăn mang lên thơm ngào ngạt khiến bụng tôi sôi ùng ục. Tôi tay cầm đũa, tay cầm chén, nhìn anh ta, cười ngọt:

- Ăn thôi.

Anh ta liếc tôi một cái rồi cầm bầu rượu rót vào ly, mang lên miệng nhấp một cái. Tôi bĩu môi, còn trẻ mà tướng đã như ông cụ. Mặc kệ, tôi cứ ăn trước đã. Tôi tập trung toàn bộ tinh lực lên các món ăn, không cần để ý xung quanh. Gắp, lại gắp, đến khi giữa chừng ngẩng mặt lên thì mới phát hiện ra người đối diện tôi chưa ăn miếng nào. Anh ta ngoài nhấp ngụm rượu ban đầu thì không hề đụng đũa. Tôi nghĩ nghĩ, dù sao bữa ăn này cũng là bắt anh ta trả tiền, không thể một mình ăn hết, liền cầm đũa, gắp một miếng thịt gà bỏ vào chén anh ta, cười:

- Công tử không ăn thử sao? Rất là ngon nha.

Anh ta có vẻ hơi bất ngờ, nhìn miếng thịt trong chén rồi lại nhìn tôi:

- Tiểu thư, ta không đói. Nàng cứ ăn một mình đi.

Tôi hừ một tiếng, đoán chắc anh ta chê đũa tôi dơ nên không dám động đũa vào miếng ăn tôi vừa gắp. Nghĩ sao làm vậy, tôi gắp lại miếng thịt từ chén anh ta bỏ vào chén của mình, rồi ăn trước gương mặt ngạc nhiên của anh ta.

Ăn xong miếng thịt, tôi cũng buông đũa. Tôi lại tò mò, không biết rượu ở đây có ngon không, tôi đem bầu rượu rót một ít vào ly, đưa lên miệng nhấp thử. Cay xè, không ngon tí nào. Tôi nhăn mặt, dầu sao cũng không bằng rượu nho mà lúc ở hiện đại tôi hay uống trộm của ba.

- Hoài An, nàng không giống một tiểu thư khuê các, không có một điểm nào hiền thực.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Gặp Cướp

Anh ta nói như thế rồi cuộc chính là đang chê tôi không phải con gái sao? Tôi nổi máu nóng lên mặt, tức giận:

- Công tử, tôi thấy anh mới không có ra dáng nam tử hán đầu đội trời, chân đạp đất một tí nào cả. – Anh ta không coi tôi là nữ nhi, tôi không cần coi anh ta là nam nhi.

Con người là vậy, tuy biết bản thân mình có khuyết điểm nhưng không chịu được bị người khác nói huých toẹt nó ra. Hơn nữa, tôi vốn tính cách thoải mái đã quen, về đây tất nhiên không phù hợp với cái mà gọi là “khuê các, hiền thực” ở thời này rồi. Ban đầu cũng không phải tôi muốn trêu chọc anh ta, chỉ tại đúng lúc tâm trạng không tốt, anh ta lại xuất hiện làm gì.

Nhìn thấy mặt anh ta biến đổi, tôi nghĩ nghĩ, chỉ ăn vạ anh ta một bữa ăn mà bị chê này nọ, tôi lại giận hơn, tức giận làm mù mị đầu óc:

- Bữa này tôi ăn, tôi trả tiền. Rượu đó, tôi có uống, cũng trả luôn. Coi như anh uống rượu thừa của tôi đi, tôi không thèm tính toán.

Mặt anh ta chuyển sang đỏ rồi đen. Tôi đoán anh ta tức giận lắm rồi, phải nhanh móc tiền ra trả rồi chạy về nhà thôi. Nhưng tôi lại chợt nhớ ra, tôi trốn đi chơi không mang theo tiền. Lần này khuôn mặt của tôi chính là từ đỏ chuyển sang trắng.

Anh ta kiên nhẫn nhìn tôi rồi quay qua gọi người đến trả tiền. Xong anh ta đứng dậy, ánh mắt nhìn tôi từ trên xuống dưới rất đáng sợ:

- Tiểu thư, nàng nên cẩn thận cái miệng của mình. Lần này, ta tha cho nàng.

Người tôi hơi run lên một cái rồi nhanh chóng đi theo anh ta ra đường. Tôi quyết không để mất mặt như vậy, tôi đứng chặn trước mặt anh ta, hùng hổ:

- Coi như tôi nợ anh. Tôi sẽ trả lại. Có cần hung dữ vậy không?

Anh ta liếc tôi một cái, lách người qua một bên, tiếp tục đi về phía trước. Tôi chạy theo, nói:

- Anh nói đi, nhà anh ở đâu, tôi sẽ mang đến trả.

Đúng vậy, đã chửi anh ta nhiều như vậy, tôi nhất quyết phải trả tiền cho anh ta để giữ hình tượng mới được. Trả tiền xong, tôi mới có thể vênh mặt chửi anh ta tiếp được. Nếu không, tôi sẽ thấy hổ thẹn trong lòng.

- Tránh ra. - Anh ta gằn từng tiếng một.

- Tôi không tránh, anh nói đi, nhà ở đâu tôi biết mới mang tiền trả lại được. - Tôi cứ quyết bám lấy không buông.

Anh ta bị tôi bám một đoạn, cuối cùng kiềm chế mà nói:

- Được. Hoặc là nàng trả ngay lúc này. Hoặc là quên chuyện này đi. Ta không tiếc mấy xu lẻ kia.

Tôi có chút bối rối, anh ta hằn tức giận lắm rồi. Dù tôi chưa rành về đồng tiền và chi tiêu ở đây, nhưng tôi biết, bữa ăn hết hai đồng không phải là xu lẻ. Anh ta thì vẫn đang đứng im nhìn tôi. Tôi nhanh mắt nhìn thấy hai người đàn ông ngoại quốc buổi sáng đang đứng ở phía trước, hình như đang cố gắng nói chuyện với một người địa phương. Tôi liền nảy ra một ý, cười với anh ta:

- Được, tôi trả ngay bây giờ. Anh đừng đợi tôi. Nhất định không được đi đâu.

Nói xong, tôi đi nhanh đến trước mặt hai người Hà Lan kia, mở miệng hỏi thăm. Hai người đó thấy tôi như vớ được pháo cứu sinh, nhanh chóng kể lễ. Ra là họ muốn mua những bộ ly chén bằng đồng thau được khắc họa tiết kia nhưng họ chỉ biết một ít tiếng Việt, nói tiếng Hoa thì người bán không hiểu. Người bán lại nói tiếng địa phương Nghệ An, hai người Hà Lan kia căn bản không thể nghe ra được từ nào. Thế là tôi đứng ra phiên dịch. Người bán bán được nên vui mừng, người mua lại càng vui mừng hơn.

Người đàn ông râu xoắn liên tục cảm ơn tôi, lại hỏi có thể làm gì để báo đáp. Tôi vui mừng nói, tôi đang mắc nợ hai đồng, có thể cho tôi mượn được không. Họ cười lớn, đưa tiền, lại nói, không cần trả. Tôi cười cảm ơn.

Vẫy vẫy tay tạm biệt hai người ngoại quốc, tôi nhìn qua anh chàng áo xanh đen đang đứng một bên. Tôi miệng cười, ngửa tay xò ra hai đồng ở trong đó, đưa lên trước mặt anh ta:

- Trả cho công tử. Vậy là hết nợ nhé.

Trịnh Khải vẫn đứng im, nhìn sững tôi. Tôi đoán chắc anh ta đang không ngờ tôi lại tài giỏi như vậy. Tôi cười tít mắt.

Tình huống lúc này là thế này. Tôi và Trịnh Khải đang đứng bên đường, một tay tôi đang xò tiền, anh ta thì đứng bất động. Mặt tôi thì cười xán lạn, mặt anh ta thì đờ ra, không biết đang suy nghĩ gì.

“Á”

Tôi theo phản xạ mà la lên khi bả vai của mình bị ai đó đung mạnh vào. Người tôi không phòng bị ngã ra sau thì Trịnh Khải đã nhanh tay kéo tôi lại. Tôi vừa đứng vững đã thấy anh ta nhanh chân đuổi theo ai đó sau lưng tôi.

Lúc này tôi mới hoàn hồn lại. Tôi vừa bị giật tiền. Tôi vừa bị giật tiền ở thời này. Ra là ở đâu cũng giống nhau. Tôi thở dài, nhìn lòng bàn tay có ba vết dấu đỏ do bị cào, may mà không bị trầy xước.

A, Trịnh Khải, anh ta đi đâu? Không phải là đuổi theo tên giật tiền đó chứ?

Tôi chạy về hướng Trịnh Khải đuổi chạy ban nãy. Vừa tới góc đường đã thấy Trịnh Khải và một người áo đen đang đánh nhau. Người dân đứng xem xung quanh nhưng không ai dám tới gần.

Khi tôi chạy đến gần thì Trịnh Khải đã áp chế được tên áo đen. Tuy ngăn ngừi nhưng tôi biết Trịnh Khải võ công rất giỏi, nhanh như vậy đã bắt được tên cướp. Lúc này những người xung quanh bắt đầu ồn ào trở lại. Người võ tay khen Trịnh Khải, người chỉ trỏ mắng chửi tên giật tiền.

Tên áo đen thấy tôi xòe tiền không phòng bị, lại thấy Trịnh Khải khăn áo lượt là, tưởng công tử bột nên mới ra tay. Thật không ngờ, hăn ta gặp xui.

Trịnh Khải lấy lại hai đồng tiền, giao tên áo đen cho những người đàn ông xung quanh, giải lên quan phủ.

Còn tôi, tôi đang đứng sững, bất động. Trong đầu tôi lúc này hiện lên câu nói ban nãy của anh ta: “Lần này, ta tha cho nàng.” Nếu anh ta không tha cho tôi, vậy anh ta sẽ làm gì? Cái miệng hại cái thân, lần sau tôi phải cẩn thận hơn mới được.

Trịnh Khải phủ tà áo, đến gần tôi, chìa hai đồng tiền ra:

- Tiểu thư, ta không muốn làm người keo kiệt. Nàng cầm đi.

Anh ta rõ ràng đang nói móc tôi đây mà, tôi hơi ngượng, nhưng cũng không nên kì kèo, liền cầm lấy, đầu cúi xuống đất, nói nhỏ:

- Tôi xin lỗi vì ban nãy hơi nóng tính đã nói nhiều lời không hay.

Nói lời xin lỗi chính là vì tôi cảm thấy mình đã làm quá lên, lại còn mắng anh ta, thật mất hình tượng. Anh ta hơi sững người rồi cười, trả lời:

- Tiểu thư thật không giống những cô gái khác. Tuy rằng nàng nói nhiều thứ ta không thể hiểu được nhưng...

- Nhưng gì? - Tôi ngược mặt chờ anh ta nói tiếp.

- Nhưng ta cảm thấy nàng rất đặc biệt. Không ngốc tí nào.

Trịnh Khải nói xong thì quay mặt đi thẳng bỏ tôi đang đứng ngỡ ngàng. Anh ta vừa nói tôi đặc biệt, tôi không ngốc? Ý là của anh ta là gì? Tôi nhìn bóng anh ta rẽ sang con đường khác rồi nhìn hai đồng tiền trong tay. Trời đang chiều tà. Tôi cũng nên về thôi. Nhưng, tôi không biết đường về nhà.

A, không phải mẹ tôi hay nói đường nằm ngay dưới mũi sao. Tôi hỏi thăm một ông chú đang kéo mấy con nghé trên đường, hỏi đường đến nhà của quận công Huy. Ông chú chỉ đường: đi tới trước gặp quán nước, rẽ trái đi tới miếu nhỏ lại rẽ phải, đi thẳng tới cây đa thì nhìn đối diện là nhà quận công Huy.

Tôi nói cảm ơn rồi nhắm nhắm lại, sợ quên mất. Nhưng tôi chỉ mới tới trước cái miếu nhỏ đã gặp Gạo đang hốt hải chạy tới, nói là đang đi tìm tôi.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Đồng Cảm

Hôm đó tôi trở về liền bị Đinh Ngọc kéo thẳng vào phòng tra khảo. Buổi chiều lúc tôi đang nằm ngủ, Đinh Ngọc và Gạo ra gian phòng khách phụ mẹ cả chuẩn bị cho ngày giỗ đầu của Việp quận công – cha nuôi của quận công Huy. Sau khi Đinh Ngọc quay lại phòng đã không thấy tôi đâu, sai Gạo tìm trong phủ cũng không thấy, hỏi quanh thì một người hầu nói có nhìn thấy tôi. Đinh Ngọc đoán tôi chạy ra ngoài chơi, một mặt sai Gạo ra phố tìm, một mặt che giấu giúp tôi.

Đinh Ngọc ngồi trên ghế tựa, từ tốn nói:

- Đinh Thanh, nói xem em trốn đi đâu chơi giờ mới về?

Tôi đứng giả bộ hối lỗi, một tay kéo kéo tay áo của nàng ta:

- Chị.

- Nếu cha mẹ biết em trốn đi chơi một mình, sẽ tức giận thế nào? Lần trước em trốn đi chơi, học đòi cưới ngựa, ngã bệnh thập tử nhất sinh, em vẫn chưa sợ sao? – Đinh Ngọc càng chất vấn, càng lên giọng.

Tôi chỉ biết Đinh Thanh ngã từ lưng ngựa nhưng không biết nguyên nhân sâu xa cũng là trốn đi chơi. Xem ra tôi và Đinh Thanh trước kia cũng có điểm chung. Nhìn gương mặt vì tức giận mà đỏ cả hai gò má của Đinh Ngọc, tôi bỗng muốn ôm lấy chị. Có người chị như Đinh Ngọc, tôi thấy may mắn cho Đinh Thanh, giờ may mắn ấy là của tôi.

Tôi ngồi xuống chiếc ghế cạnh Đinh Ngọc, tay ôm lấy cánh tay của nàng ta. Tôi thì thầm:

- Chị, lần sau em đi chơi sẽ nói cho chị biết trước.

Đình Ngọc nghe tôi nói xong, bật cười, đẩy mặt tôi ra, gí ngón tay vào trán tôi:

- Thật nghịch ngợm. Lần sau chị sẽ mách cha, xem cha xử lý em thế nào.

Tôi cười hì hì rót nước uống. Đình Ngọc hỏi tôi đã đi đâu, tôi nói tôi dạo phố chơi, ra ao ngắm sen. Tôi còn rủ Đình Ngọc lần sau đi ngắm sen. Nhưng tôi không kể một chữ về chuyện tôi gặp Trịnh Khải. Một phần là sợ việc tôi gặp con trai bên ngoài sẽ càng khiến Đình Ngọc lo lắng, một phần là tôi không muốn kể.

Đến tối ăn cơm, mẹ cả nhìn thấy tóc tôi vẫn chưa chịu búi lên gọn gàng, liền nhẹ giọng nhắc nhở. Tôi định bịa chuyện đầu của tôi vẫn còn đau, nếu búi lên sẽ khó chịu, nhưng nghĩ lại không dám nói, đành dạ qua loa. Quận công thì chỉ cười, ông nói cứ để tùy ý tôi đi. Tôi mừng rỡ gật đầu tán thành. Ông thấy thế lại càng cười lớn. Mẹ cả vì vậy sau này không bao giờ nhắc nhở vụn vặt của tôi nữa.

Nhưng tôi vẫn thể hiện là một đứa con gái ngoan. Sáng hôm sau tôi để Gạo tết tóc, quấn khăn tròn quanh đầu, cài thêm một trâm bạc, lại thả đuôi tóc một bên. Còn về trang phục, hôm qua tôi thấy nó thú vị, còn hôm nay tôi thấy nó rắc rối, nhưng vẫn nhẫn nại để Gạo mặc từng lớp cho tôi.

Dùng xong bữa sáng, quận công giống mọi ngày đi xử lý việc của trấn. Mẹ cả và Đình Ngọc tiếp tục chuẩn bị cho ngày giỗ, lên danh sách cần mua, vật phẩm cúng tế, món ăn tiếp khách. Gạo, Hoa và các người hầu khác trong phủ lăng xăng lau dọn, kê bàn, căng màn... Chỉ có tôi là rảnh rỗi không việc làm. Tôi nói muốn về phòng nằm nghỉ.

Chưa về đến phòng tôi lại bị cánh cửa gỗ cuốn hút.

Kéttt...

Tôi lại lên ra ngoài đi chơi, đến gốc đa bên cạnh hồ sen hôm qua. Xung quanh yên tĩnh, bóng cây phủ xuống một nửa trên bờ, một nửa xuống ao sen. Leo lên một cành cây lớn, tôi ngồi tựa vào thân cây, thả chân đung đưa, mắt nhìn ra xa. Tôi thực sự thích phong cảnh yên bình ở đây. Trong gió mát thổi đến vừa có hương sen thoang thoảng dưới ao, vừa có mùi lúa chín từ cánh đồng bên kia và cả mùi nắng thanh khiết.

Đang thả hồn ngắm cảnh, tôi chợt nghe tiếng bước chân chạy đến. Chỗ tôi đang ngồi khá cao, có vài cành lá che chắn nhưng chỉ cần có người ở dưới ngước mắt nhìn lên là sẽ thấy tôi. Tôi có chút hoảng hốt, liền ngồi im lặng, đến thở cũng không dám thở mạnh. Hôm qua là gặp Trịnh Khải, hôm nay gặp ai đây?

Tôi nghiêng đầu nhìn xuống. Người ở dưới mang một bộ đồ xám tro, đầu quấn khăn xanh đen, không nhìn rõ mặt. Anh ta hét một tiếng “A” rồi vùng tay đâm một cái rất mạnh vào thân cây khiến cành lá lắc lư. Tôi sợ hãi một tay ôm thân cây thật chặt, một tay bịt miệng.

Anh ta sau khi giải tỏa cơn tức giận bằng nắm đấm thì đứng thẳng người, mắt nhìn ra xa về phía ao sen. Tôi không biết anh ta đang nhìn gì, đang suy nghĩ gì nhưng anh ta đứng mãi, đứng mãi rất lâu. Hai tay anh ta buông thõng xuống hai chân, bàn tay vẫn như cũ nắm chặt. Tôi cũng vì thế ngồi ôm cây rất lâu, người không dám động đậy nên có chút mỏi. Nhưng tôi lại không dám lên tiếng.

Tôi lại nhìn xuống người ở bên dưới, bỗng có cảm giác, người đứng dưới đó trông rất cô đơn.

Mặc dù có chút đồng cảm nhưng chân tôi hơi tê, người nào đó ơi, mau mau trở về đi. Tôi nhúc nhích hai chân để máu lưu thông, không ngờ một chiếc giày tuột xuống đất.

Bịch.

Chiếc giày vải đáp xuống đất. Đồng thời, người kia quay người lại, nhìn chiếc giày rồi ngược mặt nhìn lên cây. Tôi đang ngồi trên cây, chân buông thõng cũng lập tức vịn cành đứng dậy. Nhưng do ngồi lâu, chân đã tê cứng nên tôi bị tuột xuống khỏi cành cây.

“Aaa...”

Tôi chỉ kịp hét một tiếng thất thanh. Tiêu rồi, xương gãy là chắc. Nhưng tôi lại cảm nhận được đôi tay rắn chắc bắt lấy cả người tôi. Anh ta đã đỡ được tôi, tôi không rớt xuống đất. Tôi sợ hãi từ từ mở mắt nhìn người vừa cứu mình.

Là Trịnh Khải.

Sao có thể trùng hợp đến như vậy?

Là Trịnh Khải ngạo mạn, lạnh nhạt hôm qua, vừa nãy tức giận và cô đơn như vậy?

Là Trịnh Khải đang ôm cả người tôi.

Tôi liền tuột xuống khỏi hai tay của anh ta, phúi phúi áo cho thẳng, ngượng ngùng:

- Cám ơn.

Anh ta nhìn về phía chiếc giày bị rơi cách tôi khoảng một bước chân, tôi hiểu ý nhích chân qua, mang giày vào. Giọng anh ta rất trầm:

- Sao nàng lại ở đây? Nàng tính duyên sinh lần nữa sao?

Nghe thì có vẻ anh ta đang giễu cợt tôi, nhưng giọng nói lại buồn bã như vậy. Tôi không biết nói thế nào, đành im lặng.

Trịnh Khải lại hỏi:

- Tại sao nàng không lên tiếng từ đầu?

Tôi vò vò tóc, nói dối không nháy mắt:

- Tôi muốn thử xem công tử có phát hiện ra tôi hay không. Không ngờ anh lại kém như vậy. Làm tôi ngồi muốn tê liệt cả người.

Trịnh Khải cười nhẹ, tuy tôi thấy miệng anh ta được kéo giãn ra nhưng sao trong đôi mắt kia vẫn mờ mịt và lạnh lẽo đến vậy.

- Ta thua rồi, không phải nàng lại muốn bắt đền ta chứ? - Trịnh Khải lên tiếng.

Tôi cảm thấy lúc Trịnh Khải buồn, anh ta rất có khiếu hài hước. Tôi cười, nói:

- Lần này thì bốn cô nương không đòi hỏi. Dù sao công tử cũng vừa cứu tôi một mạng. Tôi phải đa tạ ơn cứu mạng của công tử.

Tôi nửa đùa nửa thật, nói toàn những từ không khác nào trong phim truyền hình. Anh ta nghe thấy cũng cười một tiếng, mắt lại phóng ra hồ sen trước mặt. Im lặng.

Trịnh Khải đã không muốn nói, tôi sẽ không hỏi nguyên nhân tại sao anh ta buồn. Nhưng tôi lại muốn an ủi anh ta một chút. Tôi lại không thể nói “đừng buồn”. Nghe thật vô nghĩa. Nói đừng buồn là có thể đừng buồn được sao. Vì thế cách tốt nhất là đánh lạc hướng nỗi buồn. Tôi nghĩ nghĩ, liền nói:

- Để tôi kể cho công tử nghe một câu chuyện.

Anh ta im lặng. Tôi liền bắt đầu kể.

“Có một cô gái từ nhỏ đã sống rất vui vẻ. Ba mẹ hết lòng thương yêu cô gái, cho cô gái mọi thứ tốt nhất. Cô gái gắng học hành, lại hoạt bát, ngoan hiền, vì vậy ba mẹ luôn vui vẻ, lại càng cưng chiều cô hơn. Cô gái luôn nghĩ rằng mình là người may mắn nhất.

Thế nhưng một ngày cô gái phát hiện ra một bí mật, cô không phải con của ba mẹ. Cô là con nuôi. Ba mẹ cô trước lúc nhận cô cũng có một cô con gái vì tai nạn mà qua đời. Sau đó họ quá đau lòng nên mới nhận một bé gái bằng tuổi, lại có vẻ ngoài gần giống con gái mình về nuôi. Không những vậy, ba mẹ nuôi còn đặt tên cô giống tên đứa con gái đã mất. Anh nói xem cô gái khi biết được bí mật ấy sẽ hành động như thế nào?”

Trịnh Khải quay qua nhìn tôi, không trả lời.

Nhớ lại ngay lúc biết được bí mật đó, tôi đã cảm giác thế nào? Đau đớn, mất mát, bị lừa dối, uất ức, tức giận, căm ghét... một loạt các cảm giác chông chéo đan vào trái tim tôi. Nhưng hơn hết chính là cảm thấy cô độc. Gia đình tôi yêu thương thì ra ngay từ đầu vốn không thuộc về tôi.

Trong lúc bấn loạn, một người bạn đã rủ tôi đi du lịch. Tôi lúc này chỉ muốn ra khỏi nhà nên liền đồng ý. Chỉ là bất ngờ gặp tai nạn. Nếu tôi không bị trở về thời này, có lẽ sau đó tôi sẽ làm loạn lên hoặc gây ra chuyện điên khùng nào đó.

Nhưng lúc này, tôi chỉ thấy đau lòng mỗi khi nghĩ rằng ba mẹ sẽ đau buồn như thế nào khi nhận được tin tôi gặp nạn, khi thêm một lần nữa mất đi một đứa con gái.

Còn nữa, tại sao tôi lại đi kể cho anh ta nghe chuyện của mình? Chính tôi cũng không hiểu. Có lẽ là vì sự đồng cảm dâng lên khi nhìn thấy bóng lưng cô đơn của anh ta chẳng?

Lúc tôi ngược mặt nhìn Trịnh Khải, gương mặt anh ta có chút hoảng hốt.

Trịnh Khải đưa ngón tay cầm lấy mặt tôi, khẽ gạt đi giọt nước mắt đang chảy dài trên má tôi. Ra là tôi đã khóc. Anh ta nhìn tôi, vẻ mặt cô đơn đã không còn, chỉ còn lại đôi mắt đen trầm tư. Tôi kéo tay anh ta xuống:

- Đừng thương hại.

Tôi vừa nói xong thì có cảm giác tay anh ta hơi run lên. Hai chúng tôi đứng đối mặt, im lặng.

Trịnh Khải thở ra một tiếng rất nhẹ, nói:

- Nàng sẽ không cô đơn.

Lần này chính là người tôi run lên, “nàng sẽ không cô đơn”, là tôi thật sự sẽ không cô đơn sao? Tôi nhìn thẳng vào mắt Trịnh Khải, ở đó có sự kiên định và ấm áp.

Đến gần trưa, chúng tôi chia tay nhau, tôi lại vào nhà bằng đường cửa sau. Cả nhà bận rộn không ai phát hiện ra sự biến mất của tôi, tôi thầm vui mừng.

Bữa cơm trưa hôm đó, lần đầu tiên, quận công Huy trở về nhà ăn cơm. Thường ngày sẽ có người hầu mang cơm đến trấn phủ. Hôm nay ông trở về giữa ngày chắc hẳn là có chuyện.

Ra là Tuyên phi vừa hạ sinh vương tử. Chúa thượng quá vui mừng, lấy tên ngày nhỏ của mình đặt cho con trai, gọi là Trịnh Cán. Một chữ “Cán” đó cũng đủ để biết chúa thượng yêu quý con út thế nào. Quận công trở về bàn với mẹ cả gửi quà chúc mừng, càng sớm càng tốt.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Đám Giỗ

Buổi chiều, tôi và Đinh Ngọc cùng mẹ cả ra phố mua đồ. Mẹ cả, Đinh Ngọc và tôi đi trước, dẫn theo hai gã người hầu theo sau để phụ việc xách đồ. Hoa và Gạo ở phủ cùng người hầu tiếp tục dọn dẹp, xếp đặt.

Đến cửa hàng vải, chúng tôi lựa một hồi rồi lấy ba xấp vải tốt, màu sắc nhã nhặn. Lại qua cửa hàng đồ trang sức, mẹ cả rất thích chiếc kiềng cổ bằng vàng có đính hình con gà trống đang vươn cổ gáy, rất tinh xảo. Năm nay là năm Đinh Dậu, chiếc kiềng này càng phù hợp. Trả tiền, mẹ cả bắt ông chủ để vào hộp gỗ cẩn thận.

Lúc ra khỏi cửa hàng, tôi nhìn thấy bên góc đường đang có hai người đàn ông dắt theo hai con ngựa, từ từ rẽ ra đường lớn. Một người mặc áo dài xám tro, một người mặc áo đen. Tôi đứng nhìn chăm chăm vào bóng lưng người áo xám tro. Rất quen. Tôi không dám chắc, bởi tầm nhìn khá xa, người qua lại cũng đông đúc.

Đang đứng thần thờ, tôi bị Đinh Ngọc kéo tay đi, người áo xám tro cũng biến mất khỏi tầm mắt của tôi.

Về đến nhà, mẹ cả viết một thiệp chúc mừng, để một phong bì đỏ chúc may mắn và chiếc hộp trang sức ban sáng vào một túi vải lớn, cột cẩn thận. Đây là phần quà chúc mừng quý tử mới sinh ra của chúa thượng và Tuyên phi. Hoàng Lộc – người hầu thân tín của quận công và một gã gia nhân khác sẽ lập tức lên đường, đưa quà đến tận phủ chúa.

Ngày hôm sau là giỗ đầu của ông nội nuôi – Quận công Việp.

Sáng sớm, mọi người đã tất bật, bận rộn. Tôi để ý thấy rất nhiều khách đến, mang theo phần lễ vật cúng, rồi sẽ ra bàn ngồi nói chuyện với quận công. Mẹ cả sẽ chỉ huy người hầu đặt lễ vật ở đâu. Bàn thờ vốn không hề nhỏ nhưng nhanh chóng đầy kín vật lễ cúng bái. Mẹ cả sai người kê thêm một chiếc bàn trước bàn thờ, chiếc bàn lại nhanh chóng kín lễ vật.

Những người khách hầu hết là quan lại của trấn Nghệ An. Một số khác đến từ nơi khác. Một nửa trong đó là vì quận công mời mà đến, một nửa lại là nhớ ngày mà đến.

Tôi thực sự tò mò, Việc quận công là người như thế nào? Thông thường, một người khi chết đi, có thể có nhiều người chỉ vì một lần gặp mặt mà đến thắp một nén nhang tiễn đưa. Nhưng ngày giỗ đầu thường chỉ có người trong nhà nhớ đến. Còn giỗ đầu của Việc quận công lại có nhiều người nhớ mà đến thắp nhang?

Tôi tranh thủ lúc Đinh Ngọc rảnh rỗi, kéo nàng vào phòng hỏi chuyện.

- Chị, ông nội là người rất nổi tiếng phải không?

- Em thật không nhớ tí nào sao? Mới năm kia em còn nói, sau này sẽ lấy người oai hùng như ông nội còn gì. – Đinh Ngọc rót trà, vừa uống vừa nói.

Nghe vậy, tôi càng tò mò hơn, càng gặng hỏi cho được. Đinh Ngọc nhìn tôi, nghĩ nghĩ rồi nói:

- Ngày giỗ đầu của ông, kể chuyện của ông cũng rất hay.

Tôi gật gật. Đinh Ngọc uống một ngụm nước, bắt đầu kể.

Việc quận công xuất thân từ một hoạn quan, tên là Hoàng Ngũ Phúc. Tuy là một hoạn quan nhưng ông là người văn võ song toàn, nổi tiếng mưu trí. Ông giữ chức Tả thiếu giám sau lên chức Nội sai trong Hình phiên. Khi khởi nghĩa nông dân nổi lên khắp nơi, Hoàng Ngũ Phúc đã dâng 12 điều

binh pháp lên chúa Trịnh Doanh. Chúa đọc, biết được tài năng của ông, ban cho ông thống lĩnh kỳ binh, mang quân dẹp loạn.

Sau khi dẹp loạn quân Nguyễn Hữu Cầu, Hoàng Ngũ Phúc còn dẹp yên quân cướp bóc, dẫn quân dẹp loạn các phiến quân khác. Từ đó, chúa Trịnh Doanh càng thêm phần tin tưởng, phong làm Việp quận công, trở thành vị tướng quan trọng nhất triều đình.

Việp quận công tuy giữ chức lớn nhưng thái độ ôn hòa, không vì được chúa yêu mến mà kiêu ngạo, vẫn đối xử tốt với các quan lại khác và người dân trong thành. Vì vậy ông rất được yêu mến, tôn kính và cũng bị không ít đố kỵ. Ông vẫn còn giữ chức cho đến khi chúa Trịnh Sâm lên ngôi. Sau vì nhiều lời gièm pha, ông cáo lão về quê, được phong làm Quốc lão.

Mấy năm trước, anh em nhà Tây Sơn nổi dậy khởi nghĩa, nhà chúa Nguyễn ở Đàng Trong lục đục, chúa Trịnh quyết định mang quân tiêu diệt họ Nguyễn. Chúa Trịnh Sâm gọi Hoàng Ngũ Phúc, lúc đó đã 62 tuổi ra cầm quân, gọi là Bình nam thượng tướng quân. Ông mang theo các con trai nuôi và tướng quân khác ra trận.

Chỉ mới hai năm trước thôi, năm Ất Mùi, Cảnh Hưng thứ 36 (tức năm 1775), Việp quận công cùng các tướng tá của mình đã chiếm được Phú Xuân, đẩy lùi họ Nguyễn về phía Nam, phá trận của quân Tây Sơn khiến Nguyễn Nhạc phải quy phục.

Thừa thắng xông lên, Việp quận công tiếp tục đánh đuổi quân Nguyễn. Nhưng cuối năm Ất Mùi, quân Trịnh gặp bệnh dịch. Việp quận công lúc này đã 63 tuổi, tuổi già, sức yếu. Tháng giêng năm ngoái, ông qua đời trên đường quay trở lại Thăng Long, thọ 64 tuổi.

Quả thật là lịch sử hùng tráng của một đời người. Tuy rằng ông mang quân đánh dẹp cuộc khởi nghĩa nông dân, nhưng nếu nhìn ở khía cạnh khác,

thì ông là người mang đến cuộc sống yên ổn cho Đại Việt. Nghe xong tôi thật sự rất muốn gặp Việp quận công một lần.

- Sao chị biết rõ đến vậy? – Tôi hỏi.

- Em ngốc sao. Là ông nội của chúng ta đấy. Năm ngoái hai chị em còn ra ngô đứng chờ cha về, rồi cuộc cha về còn mang theo cả quan tài của ông nội. – Đình Ngọc buồn bã.

- Vậy hôm nay chúng ta có ra lăng mộ của ông nội không? – Tôi lại hỏi.

- Lăng mộ của ông nằm ở Thăng Long, cha đã cho người đến cúng bái. Giỗ bốn chín ngày của ông, chúng ta vẫn còn ở kinh thành. Năm nay giỗ đầu ông lại cúng ở đây. – Đình Ngọc nhìn ra cửa sổ.

Gạo ở đâu hớt hải chạy vào:

- Tiểu thư, công tử Đình Duệ đến rồi.

Đình Ngọc nghe thấy, vui mừng kéo tay tôi đi ra ngoài. Lúc này ở gian nhà giữa, Quận Công và mẹ cả đang ngồi trên ghế hỏi chuyện người ngồi đối diện. Đó là một anh chàng mặc áo dài nâu sẫm, vạt chéo màu đen, không quần khăn quanh đầu mà chỉ cột một dây đen quanh búi tóc, lộ ra cái trán cao. Người thanh niên đang ngồi, nhìn thấy tôi và Đình Ngọc đi tới liền đứng dậy, cười:

- Đã lâu không gặp các em.

- Anh Đình Duệ. – Đình Ngọc cười mỉm, gọi một tiếng thay lời chào.

Tôi vẫn đứng im bên cạnh Đình Ngọc, mẹ cả nhắc nhở:

- Đình Thanh, mau chào anh con đi. Đình Duệ đi vất vả mấy ngày đường mới đến được, sao con lại đứng im ở đó.

- Dạ, chào anh. – Tôi đáp lời.

Là ai đây? Xem ra rất thân thiết, không phải là anh trai chứ? Nhưng nếu là anh trai thì ngay từ đầu Gạo nói về thân phận của tôi sao không nhắc đến. Quận công và mẹ cả nói phải ra gian ngoài tiếp khách, để Đình Duệ ngồi ở đây nghỉ ngơi.

Đình Ngọc kéo tôi ngồi xuống ghế, mỉm cười:

- Anh Đình Duệ là con của chú Hoàng Đình Thế, cùng là con nuôi của ông nội. Anh Đình Duệ cũng không nên trách Đình Thanh, nó vừa rồi bị sốt mê man đến hồng cả đầu óc rồi. Từ từ trí nhớ mới hồi phục được.

A, ra là anh họ. Đình Duệ nghe thế, có chút bất ngờ, quay qua nhìn chăm chăm vào tôi:

- Đình Thanh, em thực sự không nhớ gì hả?

- Em chỉ quên một số chuyện và một số người thôi. Không phải nhiều người lâu không gặp thì sẽ bị quên đó sao. – Tôi cười trả lời.

- A, thì ra em đang trách anh lâu ngày không đến thăm các em phải không? – Đình Duệ cười lớn. Tiếng cười của anh ta rất sáng khoái, làm người nghe cảm giác rất thoải mái.

Tôi nghĩ nghĩ, lại hỏi:

- Anh chỉ đi một mình thôi sao?

Đình Duệ gật đầu, nói:

- Thành Phú Xuân cách trấn Nghệ An xa, cha anh phải ở trấn giữ thành, đi vài ngày là không được, Đình Khuê và Đình Vị cũng đều không thể đi được.

Tôi đoán hai cái tên Đình Khuê, Đình Vị kia là anh em của anh ta. Sau đó chúng tôi ngồi nói chuyện rất vui vẻ. Tính tình Đình Duệ phóng khoáng, khi vui sẽ cười lớn, do đó tôi rất thích nói chuyện với vị anh họ này.

Chưa đến một giờ, Hoa đến gọi chúng tôi ra gian nhà trước làm lễ. Lễ cúng rất nhiều nghi thức, có cả thầy cúng. Đốt giấy tiền âm phủ và áo giấy xong thì khách quan được mời ở lại dùng bữa.

Bàn ghế từ hôm qua đã được kê ra giữa sân, che lọng. Mọi người ngồi vào bàn, nâng chén rượu, kể lại những thành tích ngày trước của Việp quận công. Tôi ngồi cùng bàn với Đình Ngọc và những người phụ nữ khác ở trong góc nhà.

Món ăn vừa mang ra, một gã sai vặt chạy vào báo nhỏ vào tai quận công. Ông liền đứng dậy, đi về phía cổng. Tôi đoán là có khách quý đến.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Gặp Gỡ Tố Như

Tôi cứ ngỡ vị khách quý kia là ông quan lớn nào đó. Ra lại là một người phụ nữ ngoài ba mươi và một cậu bé tầm mười tuổi. Người phụ nữ có gương mặt gầy và xanh, bước đi cũng rất yếu. Còn cậu bé có gương mặt sáng sủa, trông rất thông minh nhưng trong bộ áo dài nâu, vạt chéo nâu, đầu quần khăn cũng màu nâu lại có vẻ già dặn. Cậu bé đang đi bên cạnh người phụ nữ, một tay thỉnh thoảng đỡ lấy cánh tay của mẹ mình.

Quận công đi một bên, hai người kia đi theo, đến bên bàn thờ, cúi đầu thắp nén nhang. Mẹ cả lúc này cũng đi đến bên cạnh, cầm lấy tay người phụ nữ kia về bàn của mình ngồi. Còn cậu bé thì đến ngồi bên cạnh Đình Duệ.

Tôi ghé tai hỏi Đình Ngọc người kia là ai, chị đáp:

- Bà Tân là vợ thứ ba của ông Nguyễn Nghiễm, từng giữ chức Tả tướng, là quân sư và là bạn của ông nội.

- Vậy sao ông Nguyễn Nghiễm đó không đến mà để vợ và con đến. – Tôi lại nhiều chuyện.

- Ông ấy mất trước ông nội hai tháng. – Đình Ngọc nói nhỏ, chỉ đủ để tôi nghe thấy.

Nghe xong tôi im lặng nhìn người phụ nữ và đứa bé kia. Họ còn quá trẻ. Đình Ngọc nhìn theo ánh mắt của tôi, nói tiếp:

- Bà Tân thì chị có gặp hai lần ở kinh thành rồi. Nhưng người con thì lần đầu tiên gặp.

Đến đầu giờ chiều, mọi người lần lượt đứng dậy nói lời cáo từ. Quan phủ đi trước, quan huyện đi sau, những người còn lại cũng đi theo. Cứ thế người với dân, chỉ còn hai mẹ con bà Tần, Đình Duệ và vài người ở phương xa đến. Quận công có lính đến báo cũng đã đi trấn phủ.

Tôi ngồi ăn bánh đậu xanh, nghe mẹ cả ngồi ở bàn bên nói với bà Tần:

- Bà ở chơi tạm nhà chúng tôi mấy ngày rồi hãy quay về. Ở trong trấn có vài thầy thuốc giỏi, nhân tiện để họ đến coi bệnh luôn.

- Cám ơn quận chúa. Tôi không dám phiền người, cứ để tôi cùng con trai quay về. – Bà Tần nói giọng nhỏ có chút khàn khàn.

- Không được. Bà đi bộ từ Nghi Xuân đến, đường sá xa xôi, sức khỏe lại yếu. Nhất định phải ở lại đây nghỉ ngơi. – Mẹ cả cương quyết nói. Xong bà quay qua gọi một người hầu đi dọn sẵn hai phòng ngủ ở phía Tây.

- Đội ơn quận chúa. – Cậu bé đứng kế bên mẹ lên tiếng. Rõ ràng cậu rất lo lắng ẹ mình nên hoàn toàn đồng ý với sự sắp đặt của mẹ cả.

Mẹ cả nhìn cậu bé có gương mặt khôi ngô, hỏi:

- Con tên gì? Bao tuổi? Học hành như thế nào?

Cậu bé đứng chấp tay, trả lời cẩn thận, giọng nói rõ ràng:

- Con tên Nguyễn Du, năm nay mười hai tuổi. Con ở nhà tự đọc sách.

- Quả thật nhìn rất sáng dạ, sau này sẽ nối tiếp cha anh trong nhà, làm việc lớn cho đất nước. – Mẹ cả cười nói với bà Tần.

Bà Tần cũng mỉm cười, nói:

- Không dám thưa quận chúa.

Tôi này giờ ngồi ở bàn bên nghe không sót một chữ. Nguyễn Du? Có khi nào trùng tên không?

Cậu bé thấy sắc mặt mẹ mình tốt hơn, có thể nói được nhiều chuyện với quận chúa, liền không đứng chầu bên cạnh nữa. Tôi canh lúc cậu bé đến bàn khác ngồi, tôi cũng đi đến, ngồi xuống bên cạnh. Cậu bé nhìn thấy tôi, hờ hững cắn một miếng bánh đậu xanh. Tôi hỏi:

- Này, cậu tên Nguyễn Du?

- Phải. – Câu trả lời rất ngắn gọn.

- Làm sao tôi biết cậu đúng là Nguyễn Du? – Tôi lại hỏi một câu hỏi nhúc nhích. Hỏi xong tôi tự thấy mình thật ngu ngốc.

Cậu bé nhìn qua tôi, sau đó nói rành mạch:

- Tên chữ của tôi là Tố Như.

Tên chữ Tố Như. A, không phải đại thi hào Nguyễn Du, danh nhân văn hóa thế giới Nguyễn Du có tên chữ là Tố Như sao? Không thể nào. Cậu bé gầy có khuôn mặt sáng sủa đang ngồi trước mặt tôi đây chính là một bậc vĩ nhân sau này. Là người mà tôi đã từng phải học thuộc tiểu sử, học thuộc cả mấy khổ thơ trong "Truyện Kiều". Nói đến "Truyện Kiều", tôi đã từng đọc không sót một chữ nào, trong phòng của tôi trước đây có đến hai cuốn của hai nhà xuất bản khác nhau.

Nguyễn Du nổi tiếng tài hoa sau này hiện giờ là một cậu bé mười hai tuổi và đang ngồi trước mặt tôi đây. Tôi thực sự không dám tin vào tai mình, vào mắt mình. Tôi đưa tay bẹo một bên má của cậu. Mắt tôi sáng hơn sao, miệng cười toe toét. Tôi thực sự gặp Nguyễn Du rồi.

Cậu bé bất ngờ bị tôi bẹo má, sắc mặt liền biến đổi. Rất nhanh, cậu đưa tay gạt cái tay của tôi ra. Hỏi:

- Chị làm gì vậy?

Tôi cười híp mắt:

- Nhóc à, để chị sờ em một chút. – Tôi lại đưa tay sờ đầu vị danh nhân đang còn con nít trước mặt.

Nhưng rất nhanh tay tôi lại bị gạt xuống. Cậu ta tức giận:

- Tôi không phải con nít.

Nói xong cậu ta đứng dậy, đến bên bà Tần, vòng tay trước ngực:

- Mẹ, con ra thành thăm thú một lát.

Bà Tần gật đầu. Cậu liền vòng tay chào quận chúa rồi đi thẳng ra cửa.

Tôi cầm lấy tách trà, uống nhanh ngụm nước rồi đi theo. Gạo bận rộn dọn dẹp, mẹ cả bận nói chuyện bà Tần, Đình Ngọc đang ngồi ôn chuyện xưa với Đình Duệ. Căn bản không ai để ý tôi đang đi về phía cổng.

Tôi đi sau cậu ta một khoảng cách, thấy cậu ta chăm chú nhìn hoạt động của người dân trên phố. Nguyễn Du là tượng đài, là danh nhân lớn, tôi không dám mở miệng gọi thẳng tên "Nguyễn Du". Tôi thấy có phần bất kính. Cho nên tôi gọi cậu ta là "Tố Như".

Khi thấy cậu ta ngồi xuống một gốc cây to bên đường vắng, lôi một quyển sách giấu trong ngực ra đọc, tôi liền đi đến, ngồi xuống bên cạnh. Cậu ta nhìn thấy tôi, nhú mày một cái rồi ngồi dịch ra xa một chút. Tôi không hề phật ý, hỏi:

- Tố Như có nghĩa là gì?

Cậu ta đáp nhẹ bằng:

- “Tố” là tơ trắng, “Như” là như cũ.

Tôi thuôn mặt ra. Cậu ta nhìn thấy thì lắc đầu, nói tiếp:

- Tơ trắng ý chỉ người phẩm hạnh cao khiết.

Tôi như được khai sáng, gật gật đầu, cười:

- Ra là vậy. Cái tên rất hay. Ban đầu tôi cứ nghĩ sao tên chữ của cậu lại nghe có vẻ nữ tính vậy. Ra là không phải. – Tôi cười ha ha.

Cậu ta đỏ mặt, chắc là nổi giận rồi. Tôi đưa tay bịt miệng chính mình, lại ăn nói lung tung.

Cậu ta đứng dậy, phui tà áo, nói:

- Điều trùng tiêu kỹ.

Xong nhìn tôi một cái, đi mất. Tôi đứng dậy, mặt lại thuôn ra. Cậu ta vừa nói gì vậy? Tôi nhắm nhắm đi về nhà tìm người hỏi.

Tất nhiên lại là Đinh Ngọc. Lần này Đinh Ngọc nghe tôi hỏi liền ôm bụng cười:

- Đinh Thanh ơi Đinh Thanh, câu đó đơn giản thế mà em cũng không hiểu. Nghĩa là: tài chỉ vẽ được con giun.

Tôi đen mặt. Tố Như nói xéo tôi chỉ vẽ được con giun, chê tôi hiểu biết ít ỏi, tài cán nhỏ mọn. Ấy thế nhưng tôi không hề tức giận mà còn cười to, nhảy cẫng chân lên vui mừng đi về phòng trước con mắt ngạc nhiên của Đinh Ngọc.

Tôi không tức giận một tí nào trước lời chê bai của một đứa con nít mười hai tuổi, ngược lại, tôi đang rất vui sướng. Tôi vừa được một vị vĩ nhân tương lai dạy dỗ, tôi thật có diễm phúc.

Tôi về phòng, leo lên giường ngủ một giấc ngon lành.

***

Sáng hôm sau, Đình Duệ sau bữa ăn sáng cáo trở về Phú Xuân. Quận công căn dặn vài điều, lại đưa một bức thư gửi em trai là Hoàng Đình Thế. Mẹ cả đã dặn người làm mấy món ăn khô, đưa cho người hầu của Đình Duệ cầm. Tôi và Đình Ngọc tiễn Đình Duệ ở cổng. Đình Ngọc có vẻ rất quyến luyến Đình Duệ, chỉ thiếu nước cầm tay cầm chân thôi.

Nhìn bóng dáng hai người chủ tớ Đình Duệ đi ngựa ra xa, Đình Ngọc mới quay vào nhà. Tôi đi theo, vào gian phòng khách đã thấy Tố Như đang ngồi bàn luận sách với quận công. Tố Như hôm nay chỉ mặc áo dài trắng bạc, đầu tóc ngắn ngắn, không quần khăn như hôm qua, không còn cái dáng vẻ ông cụ non nữa, chỉ là một đứa trẻ ham đọc sách thôi.

Quận công tuy đỗ Tạng sỹ, là quan võ nhưng sách cũng đọc qua không ít. Hai người hình như đang bàn luận rất sôi nổi. Tôi là con gái không tiện ra đứng nghe nhưng thỉnh thoảng nghe tiếng quận công hô “hay” rất lớn. Tôi cười mỉm.

Đình Ngọc thấy tôi cứ đứng ngẩn ra ở cửa, liền kéo tôi vào gian nhà giữa, đứng nghe chuyện của mẹ cả và bà Tần.

Hai người mới nói được vài câu nhắc lại ngày còn ở Thăng Long thì người hầu vào báo có thầy thuốc đến. Mẹ cả cho gọi vào, nói thầy thuốc bắt mạch cho bà Tần.

Thầy thuốc bắt mạch lui tới, hỏi vài điều rồi im lặng, lắc đầu. Bà Tần nhìn thấy chỉ mỉm cười nhẹ, nhưng Tố Như đã đến đứng bên cạnh bà từ lúc nào thì sắc mặt khẽ xanh.

Thầy thuốc nói:

- Bệnh nhân đã suy nhược cơ thể quá nặng, có lẽ một phần do ăn ngủ không được, suy nghĩ quá nhiều. Bồi bổ cơ thể cũng chỉ ráng thêm được vài năm.

Người của Tố Như run lên, mi rĩ xuống che mắt. Mẹ cả nghe thấy đánh rơi ly trà:

- Sao có thể, bà ấy chỉ mới ba mươi bảy tuổi.

- Bẩm quận chúa, nếu có thể mời được danh y Hải Thượng Lãn Ông, có thể sẽ khả quan hơn.

Tôi nghe mà chấn động. Chỉ suýt chút nữa, tôi sẽ nhảy ra, túm lấy áo ông thầy thuốc mà gào lên rằng: Ông vừa nói gì, Hải Thượng Lãn Ông, là danh y Lê Hữu Trác nổi tiếng đó, ông ấy đang sống thời này sao? Nhưng tôi đã kìm lại được, đứng im bên cạnh Đình Ngọc.

Tôi để ý thấy mắt của Tố Như sáng lên, quận công ngồi ở ghế bên hỏi:

- Ta từng nghe danh Hải Thượng Lãn Ông, không biết ngài ấy giờ đang ở đâu?

- Bẩm quận công, Hải Thượng Lãn Ông đang ở ngay trong trấn Nghệ An. Ngài ấy ở thôn Bầu Thượng, xã Tĩnh Diệm, huyện Hương Sơn, phủ Đức Quang. – Vị thầy thuốc cẩn thận nói rõ.

Quận công để vị thầy thuốc này kê thuốc bổ, lại ban tiền thưởng rồi mới quay qua nói với bà Tần:

- Bà cứ ở đây nghỉ ngơi, ta sẽ cho người đi mời Hải Thượng Lãn Ông. Chắc chỉ trong ngày là đến rồi.

- Thưa quận công, thật cảm ơn ý tốt của ngài. Thật ra bệnh tôi, tôi hiểu rất rõ. Hải Thượng Lãn Ông là vị danh y nổi tiếng, sao có thể vì một người

như tôi, đi một ngày đường để khám. – Bà Tần cười nhẹ.

- Sao có thể, đã là người bệnh thì không phân biệt nặng nhẹ, không phân biệt cao thấp, thầy thuốc đều phải đến chữa trị. – Tố Như lên tiếng.

Tôi gật đầu tán đồng quan điểm của Tố Như. Quận công cũng gật đầu, sai người đi Bàu Thượng mời Hải Thượng Lãn Ông. Bà Tần lại can ngăn:

- Đừng đi. Từ Nghi Xuân qua Hương Sơn không tính là quá xa xôi, người bệnh thì nên tìm đến thầy thuốc, để tôi cùng Nguyễn Du trở về rồi sẽ qua tìm Hải Thượng Lãn Ông.

Bà Tần nói rất có lý, cả nhà cũng không ai có ý kiến thêm. Mẹ cả nói hãy nghỉ ngơi hôm nay, sáng mai hãy trở về. Bà Tần cũng vui vẻ đồng ý.

Cả ngày hôm đó, Tố Như chỉ ngồi đọc sách ở gian phòng khách, đọc chăm chú đến mức tôi chẳng dám đến làm phiền. Sau bữa tối, tôi đang ngồi xem Đình Ngọc thêu hoa dưới ánh đèn dầu. Đang thêu giữa chừng, Đình Ngọc ngẩng mặt nhìn tôi:

- Đình Thanh, sao cả ngày em toàn lén lút nhìn Nguyễn Du?

Tôi nghe Đình Ngọc hỏi mà giật bắn người. Tôi đúng là cả ngày mắt toàn nhìn Tố Như, thế nên đã bị Đình Ngọc nhìn thấy rồi. Tôi là đang nhìn vị vĩ nhân tương lai kia cho kỹ thôi, không hề có ý tứ khác. Tôi đành cười:

- Làm gì có, em chỉ tò mò sao cậu ta có thể đọc sách cả ngày thế thôi.

- Nếu em để ý Nguyễn Du cũng không có gì lạ, tuy còn ít tuổi nhưng tư chất thông minh, đỗ tiến sỹ hay trạng nguyên cũng là việc nhỏ, lại còn khôi ngô. – Đình Ngọc vừa nói vừa cười, thật ám muội.

Tôi nghe thấy mà sồn cả da gà lên. Chưa kể đến việc lúc này cậu ấy chỉ mới mười hai tuổi, Đình Thanh thì đang mười lăm, tôi không thể tưởng

tượng được việc tôi yêu một tượng đài danh nhân, người mà tôi chỉ dám tôn thờ. Chỉ nghĩ cũng đủ chảy mồ hôi hột. Tôi xùy xùy tay, nói:

- Chị nói ghê quá, em về phòng đây. – Tôi đứng dậy, chạy nhanh ra cửa, bỏ lại đằng sau tiếng cười của Đinh Ngọc.

Ra khỏi phòng Đinh Ngọc, tôi không vội về phòng mình ngay. Tôi đi dạo ra góc sân nhà, vừa đi vừa suy nghĩ một chút. Từ hôm qua đến nay tôi đã bị các bậc vĩ nhân làm cho choáng váng. Tôi đã gặp Nguyễn Du, lại còn nghe đến Hải Thượng Lãn Ông.

A, có giọt nước rơi trúng trán tôi. Không phải mưa. Tôi ngẩng mặt nhìn lên cành cây cao trên đầu. Một bóng người đang ngồi trên cây.

Tôi có chút sợ hãi, trong phủ quận công có trộm sao? Nhưng nương theo ánh trăng, tôi nhận ra người đang ngồi trên cây kia là Tố Như.

Tố Như – bậc vĩ nhân của tôi đang ngồi khóc trên cây.

Nhưng không vì vậy mà hình tượng của Tố Như trong tôi bị phá vỡ, chỉ là tôi tỉnh mộng, Tố Như lúc này chỉ mười hai tuổi, vẫn còn là một đứa trẻ.

Một đứa trẻ dù cứng rắn, già dặn hay ngây thơ, non nớt đến đâu cũng sẽ đau lòng khi biết bệnh tình của mẹ mình.

Cha đã qua đời, mẹ bệnh nặng. Đứa trẻ cô đơn biết bao. Tôi chạnh lòng. Nửa muốn leo lên an ủi, nửa lại không dám.

Tôi chậm chậm, nhẹ nhàng đi lui về sau. Đến bên cái giếng cách đó một đoạn, tôi ngồi xuống thành giếng, ngẩng đầu nhìn mặt trăng chưa kịp tròn đang sáng bàng bạc trên kia.

Mãi về sau tôi vẫn nhớ đến buổi tối hôm nay và hối hận vô cùng. Bởi không ai ngờ được, chỉ một năm sau, bà Tần qua đời, bỏ lại Tố Như mồ cô

cha mẹ. Vị thầy thuốc đó nói kéo dài được vài năm, rốt cuộc chỉ được một năm.

Giá như buổi tối hôm ấy, tôi có thể ngồi bên cạnh Tố Như, vỗ về nỗi buồn của cậu ấy, để cậu ấy không phải cô đơn, để “Đoạn trường tân thanh” của Nguyễn Du không quá bi thương như vậy.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Học Chữ

Sáng sớm hôm sau, bà Tần và Tố Như cáo từ. Quận công muốn cho người dùng xe ngựa để đưa về nhưng bà Tần từ chối, nói đường đi xóc nảy, sức bà không chịu được. Bà Tần và Tố Như đi bộ chậm chậm trở về như lúc đến. Tôi đứng im ở cổng, nhìn cho đến khi bóng của họ khuất sau đường rẽ. Đinh Ngọc khẽ kéo tay tôi:

- Vào thôi. Sau này vẫn còn cơ hội gặp lại.

Tôi tiếc nuối đi vào nhà. Đến chiều có bà mối từ trấn Thanh Hóa đến hỏi thăm Đinh Ngọc cho công tử họ Trần của nhà quan tri phủ Trường Yên. Ra là hôm đám giỗ Việp quận công, công tử nhà tri phủ Trường Yên theo cha đến dự đã phải lòng Đinh Ngọc. Hắn ta về nhà hối thúc đủ kiểu, trong hai ngày đã có bà mối đến gõ cửa hỏi thăm.

Nghe qua bà mối nói thì vị công tử họ Trần này khôi ngô tuấn tú, thông minh hơn người. Mẹ cả nghe mà mặt mày lạnh tanh, nói rằng phải hỏi ý kiến của quận công, ngày mai sẽ trả lời. Bà mối vui vẻ cúi lạy chào rồi trở ra.

Tôi nhìn thấy thái độ của mẹ cả thì đoán chắc mối hôn nhân này bất thành rồi. Dem chuyện kể lại với Đinh Ngọc, không ngờ chị chỉ cười, nói với tôi:

- Hắn ta dựa vào cha mình là tri phủ Trường Yên mà ăn chơi trác táng, danh tiếng không tốt còn dám đi hỏi cưới. Cha chắc chắn sẽ không bằng lòng.

Tôi nghe xong liền cảm thấy mình chỉ lo bò trắng răng. Chuyện của Đinh Ngọc tất nhiên quận công và mẹ cả phải suy xét kỹ càng, sao có thể gả lung tung được. Tôi đột nhiên nhớ đến Trịnh Khải. Đã mấy ngày rồi, không biết anh ta còn ở trấn Nghệ An không?

***

Sáng hôm sau bà mỗi lại đến gõ cửa. Mẹ cả nói là quận công chưa muốn gả con gái sớm, mong nhà tri phủ Trường Yên tìm người con dâu khác. Bà mỗi nghe hiểu ý, cúi đầu xin ra về.

Tôi ở nhà hoài cũng chán, muốn trốn ra ngoài chơi nhưng không cách nào đi được, bèn kiếm cớ, xin mẹ cả cho ra phố mua trâm cài đầu mới. Mẹ cả gật đầu. Vậy là tôi quang minh chính đại bước ra cổng chính, tất nhiên có Gạo đi theo sau. Vừa ra phố, tôi đã kéo tay Gạo đi ra cổng thành, về hướng cây đa bên ao sen. Gạo lúc đầu thắc mắc nhưng không nghe tôi trả lời cũng im lặng theo sau. Ra đến ao sen, Gạo ngạc nhiên nhìn tôi:

- Tiểu thư, sao người biết nơi này. Thật đẹp.

Tôi cười đắc ý. Nhớ lại cả hai lần gặp Trịnh Khải đều ở đây, thật có duyên. Tôi bất giác nhìn lên cành cây tôi từng ngồi, phát hiện ở trên đó có treo một ống tre. Tôi bỗng có dự cảm, ống tre đó là của Trịnh Khải để lại cho tôi.

- Tiểu thư, người làm gì vậy? – Gạo hét toáng lên khi thấy tôi bám vào cành thấp, trèo lên.

- Im lặng đi, chị ngã gãy tay bây giờ. – Tôi nạt lại.

Gạo sợ hãi, im lặng nhìn tôi leo lên cành cao đang cột ống tre. Tôi mở dây cột, cầm lấy ống tre, thả xuống đất. Sau đó vịn cành tuột xuống. Gạo chạy đến đỡ tôi.

- Tiểu thư, lần sau đừng làm vậy nữa. Lỡ như ngã thật, em sẽ bị quạu công đánh chết mất. – Gạo nói với đôi mắt ươn ướt.

- Chị không ngã được đâu, em đừng sợ, không phải giờ an toàn rồi sao?
– Tôi an ủi Gạo.

Nói xong, tôi đi đến nhặt ống tre lên. Ống tre rất ngắn, chỉ khoảng hơn gang tay. Tôi mở nắp, lôi ra được một cái khăn tay màu xanh đen, viền chỉ đen, góc trái khăn thêu một chữ Hán. Tôi nhận ra ngay, đây là chiếc khăn tay của Trịnh Khải.

Ngày hôm đó, sau khi nói câu “Nàng sẽ không cô đơn”, anh ta đã đưa chiếc khăn này để tôi lau mặt. Lau mặt xong, tôi đang không biết làm gì với chiếc khăn thì anh ta đã chìa một bàn tay ra trước mặt tôi. Tôi xấu hổ liền giúi trả anh ta chiếc khăn, sau đó nói tạm biệt rồi bỏ chạy.

Tôi nhìn chiếc khăn, cảm thấy mặt hơi nóng. Bên trong còn có một mảnh giấy, viết mấy hàng chữ.

Sau này tôi có hỏi Trịnh Khải tại sao ban đầu đòi khăn rồi sau lại tặng tôi. Trịnh Khải xoa đầu tôi rồi nói đó là chiếc khăn mẹ anh tự tay thêu cho anh. Trịnh Khải vốn không muốn để lại nó nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn phải để lại một vật mà tôi có thể nhận ra, để biết thư kia là anh gửi cho tôi.

Tôi căn vặn, hỏi anh không sợ tôi không ra đó hoặc tôi không thấy hoặc ai đó lấy mất sao? Trịnh Khải cười, anh cũng muốn xem duyên phận của chúng tôi đến đâu.

Tôi lại hỏi, biết tôi không đọc được sao lại viết thư? Trịnh Khải cười lớn, anh nói tôi rất linh hoạt, nhất định sẽ có cách đọc được. Chỉ là không ngờ tới, tôi vì thế mà bắt đầu học chữ.

Gạo đến bên cạnh tôi, nhìn vào tờ giấy và chiếc khăn tay. Gạo không biết chữ nên hỏi tôi:

- Trên đó viết gì vậy tiểu thư?

- Không có gì. – Tôi nói rồi bỏ bức thư vào trong ống tre, đậy lại. Riêng chiếc khăn, tôi nhét vào trong tay áo.

Gạo nhìn tôi thắc mắc. Tôi đe dọa:

- Chuyện hôm nay em không được kể với bất kỳ ai, biết chưa? Nếu em nói với bất cứ ai, chị sẽ không chơi với em nữa.

- Dạ, tiểu thư. Nhưng ống tre đó? – Gạo rụt rè hỏi.

Tôi nghiêm mặt, hừ một tiếng, nói:

- Em có nghe lời chị không? Nếu không từ nay em không cần đi theo chị nữa.

Gạo gật đầu, nói sẽ nghe lời tôi. Tôi lại bắt Gạo hứa một lần nữa sẽ không kể với ai. Sau đó tôi kéo Gạo ra phố, mua một cây trâm bằng bạc rồi trở về.

Tôi không biết tìm ai để hỏi nội dung bức thư này. Tôi không thể để Đinh Ngọc hay người trong nhà biết tôi nhận thư của một người con trai, lỡ như lại bị làm lớn chuyện không hay ho.

Tôi đành cất kỹ bức thư. Ngày ngày tôi lôi chiếc khăn tay ra ngắm nhìn, thỉnh thoảng sẽ ướp hoa tươi trong đó để có hương thơm. Mỗi lần như vậy tâm trạng của tôi rất vui vẻ. Gạo nhìn thấy cũng không dám hỏi.

***

Tôi thỉnh thoảng sẽ lấy bức thư ra ngắm nghía, nét chữ rất cứng cõi nhưng tôi căn bản không biết một chữ. Nghĩ lại cũng thấy hổ thẹn, một người tốt nghiệp Đại học như tôi, trở về đây lại thành kẻ mù chữ, đã thế còn

bị Tố Như chê tôi hiểu biết ít ỏi. Tôi suy nghĩ một hồi, quyết định xóa mù chữ.

Tôi nói với Đình Ngọc, tôi sẽ học chữ. Ban đầu Đình Ngọc rất ngạc nhiên, sau đó cảm thán rằng tôi trước đây vốn lười học chữ, không ngờ bây giờ lại muốn học. Đúng là bệnh xong không chỉ trí nhớ bị hỏng mà tâm tính cũng thay đổi.

Từ khi mẹ Đình Thanh qua đời, quận công không lấy thêm vợ bé khác. Ông cũng không giống những người đàn ông ở thời này, trọng nam khinh nữ. Ông không buồn lòng việc mình không có con trai mà còn hết lòng thương yêu hai cô con gái, không hề phân biệt đối xử. Quận công từng nói, ông cũng là con nuôi, sau này chỉ cần nhận một trong ba người con trai của em trai Hoàng Đình Thế về làm con thờ tự là được.

Do đó, khi quận công biết được tôi muốn học chữ, ông hết sức vui vẻ. Ông hỏi tôi có cần mời thầy về nhà dạy học hay không? Tôi nghĩ nghĩ rồi trả lời là không cần. Tôi muốn học chữ trước, chỉ cần biết nhận dạng mặt chữ là được. Mời thầy về, thầy lại giảng thơ văn cổ, nho giáo hay lễ nghĩa gì đó, chắc tôi sẽ đau đầu chết thôi.

Đình Ngọc đưa tôi một cuốn sách bằng chữ Nôm, nói là tôi chỉ cần học hết chữ trong cuốn này là đủ dùng rồi. Tôi nhìn quyển sách dày thớ dài. Quận công nói ngày trước Đình Ngọc có thầy dạy, có thể học trực tiếp chữ Nôm. Tôi tự học thì nên học chữ Hán trước, sẽ dễ dàng học chữ Nôm hơn. Nói xong lại đưa tôi một cuốn sách chữ Hán.

Tôi nhìn thấy chữ Nôm hay chữ Hán không khác gì nhau, cũng là viết trong một ô vuông, gạch ngang, gạch dọc, chấm phẩy... Tôi bèn hỏi chữ Nôm và chữ Hán khác nhau thế nào?

Quận công nghe thấy thì cười nói rằng, chữ Nôm được ghép từ chữ Hán, nhìn giống nhau nhưng chữ Nôm được viết theo phát âm của người Đại

Việt, viết thế nào, đọc ra chính là nghĩa đó luôn, không cần phải dịch ra tiếng Hán để viết như chữ Hán. Do đó chữ Nôm đa dạng hơn, nhiều từ hơn và cũng khó khăn để học hơn.

Có vẻ đã hiểu ra được một chút, tôi cầm lấy quyển sách chữ Hán kia, quyết định phải học nhanh một chút mới được.

Vì vậy tôi lập kế hoạch học cho riêng mình. Mỗi ngày tôi sẽ học mười chữ. Tôi sẽ cầm mười chữ đi hỏi nghĩa và cách dùng, sau đó về phòng dùng tiếng Việt hiện đại ghi chú lại, ngồi lì luyện viết chữ cho quen.

Giấy thì trong nhà không thiếu. Mực thì không cần phải mài, quận công cho tôi lọ mực người Pháp tặng, chỉ đổ một ít ra đĩa nhỏ là có thể dùng được. Nhưng viết bằng bút lông khổ sở vô cùng. Ngày đầu tiên, tôi dây mực ra khắp mặt mũi, áo quần. Cả phủ nhìn thấy cười nghiêng ngả, đến mẹ cả ngày thường lạnh nhạt cũng bật cười.

Đinh Ngọc trêu chọc tôi, nói tôi cố ý để được may nhiều áo quần mới phải không? Sau ngày hôm đó, tôi nói Gạo cắt một mảnh vải hơi lớn, lại may vào hai dây vải, y như tạp dề ở thời hiện đại. Tôi mang tạp dề, tha hồ đứng múa bút luyện chữ.

Sau một tuần, tôi lại lôi bức thư của Trịnh Khải ra đọc. Nhưng tôi chỉ nhận ra được vài ba chữ, tôi tức giận, quyết định tăng thêm một ngày học mười lăm chữ. Quyết tâm của tôi bùng nổ, sáng học từ mới, chiều vừa luyện viết vừa tập ghép chữ thành từ ghép, tối gí chữ vào đèn dầu ôn bài.

Một ngày, Đinh Ngọc nhìn thấy tôi có quầng thâm ở mắt thì sợ hãi, tìm cách kéo tôi ra khỏi phòng. Hôm đó, tôi nghĩ mình cũng nên nghỉ ngơi một ngày, liền đồng ý với Đinh Ngọc ra phố mua ít đồ sơn phấn. Chủ yếu là đi lại để không bị mấy chữ Nôm kia làm mù mị đầu óc.

Lúc đi ngang qua quán ăn ngày trước tôi từng ăn với Trịnh Khải. Tôi nhìn tấm bảng đề ba chữ “Thanh Phong Quán” kia, trong lòng vui sướng.

Tôi có thể đọc được nó rồi. Về nhà tôi lại chú tâm học chữ. Nhưng bây giờ chỉ còn toàn chữ khó, tôi mỗi ngày cố gắng lắm cũng chỉ học được mười chữ. Có nhiều chữ Đinh Ngọc không biết, tôi phải chờ quận công về hỏi. Đinh Ngọc còn than rằng, tôi sắp giỏi hơn chị rồi.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Đường Đến Kinh Thành

Tôi học chữ ngày đêm, ôn thi Đại học cũng không chăm chỉ như lúc này. Nhưng dục tốc bất đạt. Một ngày quận công gọi tôi vào gian nhà giữa, hỏi bài tôi. Kết quả những chữ học trước đây chỉ còn nhớ một nửa. Thật thảm hại. Tôi lại phải về phòng sửa đổi kế hoạch học tập. Lúc trước là tốc chiến tốc thắng. Bây giờ là chậm mà chắc.

Mỗi ngày tôi sẽ dành một buổi để ôn lại từ đầu các chữ và từ ghép đã học từ trước tới nay. Những chữ cảm thấy dễ nhầm lẫn, tôi lại dành một buổi luyện viết lại.

Thời tiết càng ngày càng nóng, ở trong phòng tôi chỉ mặc yếm, váy kéo lên tới đầu gối, ngồi viết chữ. Gạo ngồi ngay kế bên, ra sức cầm quạt, quạt cho tôi. Nhưng tôi vẫn thấy cả người nóng hổi, mồ hôi dính dính khắp người. Tôi ngồi thèm khát cái máy lạnh vô cùng, hoặc có cái quạt điện thì tốt biết bao.

Vì trời nóng oi bức, tôi giảm thời gian học, chỉ học buổi sáng và buổi tối. Buổi chiều tôi sẽ ra nằm trên chiếc võng được mắc dưới tán cây trong sân nhà. Đĩnh Ngọc sẽ ngồi trên chõng tre được đặt bên cạnh, vừa thêu vừa nói chuyện với tôi.

Một hôm, Đĩnh Ngọc quay qua hỏi tôi:

- Đĩnh Thanh, em học chữ được mấy tháng rồi?

Tôi đang nằm, suy nghĩ, hình như cũng lâu rồi, nhưng chính xác mấy tháng thì tôi không nhớ. Gạo đang ngồi xổm chỉ vào kim, trả lời thay tôi:

- Tiểu thư từ lúc học đến bây giờ chỉ thiếu bốn ngày nữa là tròn năm tháng.

Tôi ngời bật dậy, hỏi:

- Thật sao?

Gạo nhìn tôi ngạc nhiên, gật đầu thay câu trả lời. Tôi thật sự không ngờ tôi đã học lâu như vậy. Như nhớ lại điều gì, tôi đứng dậy, chạy vào phòng.

Vào phòng, tôi đóng cửa, cài then. Sau đó đến bên tủ gỗ, mở ngăn kéo nhỏ, lấy túi vải nhỏ ra. Bên trong tôi để chiếc khăn tay và bức thư của Trịnh Khải. Tôi đặt chiếc khăn tay qua một bên, hồi hộp mở thư của Trịnh Khải ra đọc.

Nguyên bức thư chỉ có ba hàng chữ nhưng tôi vẫn chưa đọc hết được. Tôi chỉ nhận ra được phân nửa số chữ, một số chữ khác tôi có thể nhận ra các bộ và chữ ghép trong đó nhưng không đoán được nghĩa của chúng khi được ghép lại.

Trong thư có nhắc đến Thăng Long, tôi đoán Trịnh Khải đang ở kinh thành.

Tối hôm đó, quận công nói rằng chúa thượng cho gọi ông lên Thăng Long. Vì vậy trong mười ngày tới, cả nhà sẽ chuyển lên kinh thành ở. Theo đó, việc học chữ của tôi sẽ kéo dài ra. Chờ cả nhà đến Thăng Long, quận công sẽ tìm thầy trên đó dạy tôi chữ Nôm.

Những ngày kế tiếp, trong phủ quận công luôn ồn ào, tôi muốn ôn bài cũng không cách nào học được. Tôi đành lôi áo quần, trang sức ra xếp đặt vào rương. Đang xếp đặt giữa chừng, tôi nghe tiếng mẹ cả quát lớn ngoài sân. Từ lúc về đây, tôi chưa từng nghe mẹ cả lớn tiếng như vậy bao giờ.

Nhanh chân đi ra sân, tôi thấy rất đông người đang đứng ở đó. Mẹ cả đang ngồi trên ghế mây, Đinh Ngọc đứng bên cạnh. Giữa sân, Hoa và một anh chàng da nâu sẫm đang quỳ. Những người hầu khác đứng vây xung quanh xem chuyện vui.

Tôi chậm chậm đi đến bên cạnh Đinh Ngọc, hỏi chị chuyện gì đang xảy ra.

Đinh Ngọc bình thản, nói nhỏ cho tôi nghe:

- Hoa muốn xin ở lại trấn Nghệ An.

Tôi vừa nghe đã hiểu. Hoa và anh chàng người Nghệ An kia có tình cảm đã lâu. Nay cả nhà quận công chuyển đi, nếu Hoa đi theo thì không thể ở bên người yêu. Anh chàng kia lại chỉ được thuê để giúp việc, gia đình vẫn ở Nghệ An, anh ta căn bản không thể đi theo lên Thăng Long.

- Tiểu thư chưa được gả đi, người hầu đã muốn tách ra. Ở đâu có chuyện đó hả? – Mẹ cả tức giận.

Hoa khẽ run người, chắp tay nói:

- Xin phu nhân cho con được ở lại. – Hoa nói xong cúi đầu sát xuống đất, anh chàng kia thấy cũng cúi đầu theo.

Mẹ cả nghe thấy mặt càng lạnh hơn. Đinh Ngọc lên tiếng:

- Mẹ, hãy để Hoa ở lại. Người đã không có tâm đi theo, hà tất phải cưỡng cầu.

Hoa nghe thấy, bật khóc thành tiếng, nước mắt đã chảy giàn giụa cả gương mặt. Mẹ cả nhìn Đinh Ngọc lại nhìn Hoa đang khóc rống lên, thở dài, nói:

- Người từ nhỏ đã theo Đình Ngọc, thân thiết như chị em. Nay người có tâm nguyện riêng, Đình Ngọc lại xin cho người, ta cũng đáp ứng cho người. Có điều...

Mẹ cả bỏ lửng câu. Cả nhà im lặng chờ, mẹ cả nói tiếp:

- Có điều, Tèo, người có tiền để cưới con Hoa không?

Tôi thấy mặt hăn ta biến đổi, chuyển sang xanh rồi đỏ. Hoa lại cúi đầu sát xuống đất:

- Phu nhân, con tình nguyện đi theo hăn, rau cháo có nhau. Nhà hăn nghèo, xin người đừng đòi tiền cưới.

Tôi bất ngờ trước câu trả lời của Hoa, cái gọi là tình yêu thuở hàn vi có lẽ chính là đây. Mẹ cả thở dài nói:

- Người thật vô dụng. Người tuy là người hầu nhưng từ nhỏ cũng ăn cơm của phủ ta mà lớn lên, việc nặng nhọc người cũng không phải làm. Người nói, ta đòi hỏi một chút tiền cưới có sai chỗ nào? Hơn nữa, hăn còn chưa trả lời, người đã muốn cùng cam chịu khổ rồi.

- Quận chúa, bây tôi quyết không để Hoa phải chịu khổ. Cầu người gả Hoa cho tôi. – Tèo lên tiếng, hăn cố gắng nói rõ ràng.

Lần này, mẹ cả đã thả lỏng mặt mày, bà nói:

- Tèo, người nói người không để con Hoa phải chịu khổ. Ta nhắc cho người nhớ, ngày hôm nay, con Hoa tình nguyện theo người, sau này người phụ bạc nó, ta sẽ không tha cho người.

- Đợi ơn phu nhân, đợi ơn quận chúa. – Hoa và Tèo đồng thanh, cúi rạp cảm ơn.

Mẹ cả nhìn Hoa, nói tiếp:

- Thời gian cấp bách, ta không thể chuẩn bị đám cưới cho người. Người lại không đòi hỏi gì, thôi vậy, ta ban cho người ít tiền, gọi là của hồi môn, mang về để dành có vốn làm ăn.

- Ngàn lần đội ơn phu nhân, đội ơn tiểu thư. – Hoa lại khóc ròng.

***

Quận công dẫn theo Hoàng Lộc và vài người hầu khác cưỡi ngựa đi Thăng Long trước. Hai ngày sau, mẹ cả, Đinh Ngọc và tôi cùng với những người hầu khác mới xuất phát. Mẹ cả trước thắp mấy nén nhang, cả đoàn người cùng nhìn cánh cổng phủ quận công một lần mới xuất phát. Vừa đến cổng thành đã thấy rất đông người dân nghèo ra tiễn, họ quỳ xuống đất hô to “Đội ơn Huy quận công”. Mẹ cả đứng ra nói lời chia tay. Rồi cả đoàn tiếp tục đi ra khỏi thành.

Ra họ chính là những người nghèo ở trấn Nghệ An từng được quận công phát gạo cứu đói, hôm nay nghe được tin cả nhà quận công Huy sẽ chuyển lên kinh thành nên ra tiễn. Tôi nhìn những con người mang áo sờn quần vá lỗ chỗ đang đứng hai bên đường, lòng dâng lên niềm xúc động. Hi vọng vị quan khác về quản trấn sẽ tiếp tục chăm lo cho cuộc sống của người dân nơi đây.

Đi được một đoạn, tôi chợt nhớ ra Hoa, hỏi Gạo có thấy không. Gạo nói không nhìn thấy. Đinh Ngọc đi bên cạnh, nói với tôi:

- Hoa sáng sớm nay đã ra tiễn rồi. Tại em không để ý thôi.

Tôi ậm ờ rồi đi tiếp. Đường sá lúc này quả thật rất xấu, đường nghiêng ngả, lồi lõm đủ kiểu. Đi nhanh nhất là cưỡi ngựa. Ai không cưỡi ngựa được thì ngồi xe ngựa. Còn lại chủ yếu vẫn là đi bộ. Nhà giàu thì ngồi võng có người khiêng, nằm ra đó vẫn êm ái hơn là ngồi xe ngựa.

Mẹ cả và Đinh Ngọc ngồi mỗi người một võng, võng được mắc trên một cây gỗ lớn, hai đầu có hai người khiêng. Ban đầu tôi cũng ngồi võng nhưng võng lắc qua lắc về theo bước đi của người khiêng, cảm giác như say xe, chịu không nổi. Tôi leo lên ngồi trên một chiếc xe ngựa không chở hàng. Được một đoạn thì cả người tôi bị bầm dập, ê ẩm do xe bị xóc nảy mạnh. Dù Gạo đã lót một miếng đệm dày dưới mông tôi nhưng tôi vẫn cảm thấy xương tôi sắp gãy đến nơi. Tôi nhớ lại ngày trước bà Tần – mẹ Tổ Như từng nói, sức yếu đi không chịu được, tôi giờ đã nếm trải rồi.

Tôi tụt xuống, đi bộ. Trời nắng nóng ở trên đầu, tôi phải mang một chiếc nón rất to, gần giống chiếc nón quai thao ngày nay. Đầu tôi vừa nặng, vừa cứng ngắc, bước chân càng ngày càng yếu.

Đến trưa, cả đoàn người dừng lại trước quán nước dưới gốc đa lớn bên đường nghỉ ngơi.

Cả đoàn người, ai cũng mệt mỏi, kiếm được chỗ nào ngả lưng sẽ lập tức ngả lưng. Tôi ngồi trên ghế, vừa ăn bánh vừa uống nước lấy lại sức. Gió thổi rất mát, mắt của tôi đã nhanh chóng lim dim buồn ngủ.

Tôi nói với mẹ cả tôi muốn ra xe ngựa nằm nghỉ một tí. Xe ngựa của chúng tôi có tất thảy có năm chiếc, trong đó bốn chiếc chở hàng, một chiếc để không, phòng khi trời mưa có chỗ cho chúng tôi vào trú mưa. Khi đoàn người dừng lại để nghỉ chân, vẫn có vài người được cử lại trông xe hàng.

Xe ngựa đang đậu ở bóng cây bên đường, tôi xách váy đi qua đó. Lúc đi ngang qua một nhóm người đàn ông, đàn bà có đủ, họ đang lót lá ngồi bệt dưới đất, tôi nghe được:

- Này bà, ở Đàng Trong nghe bảo nhà chúa Nguyễn đã bị bắt sạch rồi.
- Là ai bắt, có phải nhà chúa Trịnh không?

- Nhà chúa Trịnh có mà vào bắt được. Là nhà Tây Sơn đấy. Nghe đâu quân Tây Sơn đánh đến Gia Định rồi. Nhà chúa Nguyễn bị bắt sạch.

Tôi nghe thấy, tỉnh cả ngủ, ngồi sụp xuống, hỏi chuyện:

- Mọi người đang nói quân Tây Sơn Nguyễn Huệ sao?

Họ đang bàn tán chuyện, nhìn thấy tôi liền im bật. Một bà nhìn tôi soi mói, nói:

- Cô gái chắc là con nhà giàu, ít ra đường nên không biết chuyện đúng không?

Quả nhiên tôi bị đoán trúng rồi. Mấy tháng nay, tôi đóng cửa ở trong phủ học chữ, không hề biết chuyện bên ngoài. Tôi hỏi tiếp:

- Không phải mọi người đang nói chuyện ở Đàng Trong sao? Quân Tây Sơn Nguyễn Huệ đánh Gia Định là thế nào?

Vài người trong đó gật đầu với tôi, một ông trung niên nói:

- Tháng trước tôi vào Đàng Trong mua bán, nghe được Nguyễn Huệ tuy còn trẻ nhưng đã dẫn thủy quân đánh vào Gia Định, đánh đâu thắng đó.

Một ông khác lại nói:

- Nghe đâu là quân Tây Sơn đã bắt được hai vị chúa nhà Nguyễn.

Người khác chen vào:

- Có khi nào Tây Sơn đánh ra cả nhà chúa Trịnh không?

- Bà xui cái mồm. Đánh qua đánh lại cũng là dân đen chúng ta chịu khổ thôi.

Tôi hỏi:

- Vậy Nguyễn Huệ giờ đang ở Gia Định sao?

Người đàn ông trung niên trả lời tôi:

- Đúng, cô gái hỏi để làm gì?

- Chỉ để biết vậy thôi ạ. – Tôi cười.

Nói xong tôi đứng dậy, chào họ rồi đi về phía xe ngựa. Họ lại tiếp tục câu chuyện của họ. Đến xe ngựa, tôi leo vào trong, kê đầu lên chiếc gối được để sẵn, nằm sắp xếp lại trí nhớ. Môn lịch sử tôi học ở nhà trường suốt từ năm cấp 2 đến cấp 3 dường như bị trôi tuột đi đâu mất, chỉ nhớ một số sự kiện, nhưng không nhớ chính xác và đầy đủ, càng không nhớ rõ thời gian xảy ra.

Ban đầu tôi có thể khẳng định tôi đang ở thời Trịnh – Nguyễn phân tranh. Nhưng bây giờ nhà chúa Nguyễn đã bị quân Tây Sơn đánh. Tức là quân Tây Sơn đã rất mạnh. Tiếp theo chính là Nguyễn Nhạc sẽ lên ngôi vua. Sau đó Nguyễn Huệ tiến quân ra bắc đánh nhà chúa Trịnh. Lại sau đó? Nguyễn Huệ lấy công chúa Lê Ngọc Hân của vua Lê. Nguyễn Huệ lên ngôi vua, đánh quân Thanh xâm lược. Nguyễn Huệ sẽ bệnh mà qua đời sớm. Nguyễn Ánh là chúa Nguyễn, tiêu diệt nhà Tây Sơn, sau xưng vua, lập ra triều đại nhà Nguyễn, cũng là triều đại cuối cùng của Việt Nam.

Tôi cố nặn đầu suy nghĩ thêm nhưng chỉ có thể nhớ được các sự kiện lớn sẽ xảy ra tiếp theo, thời gian xảy ra thì tôi không nhớ được một con số nào. Quận công là quan lớn nhà chúa Trịnh, nếu chúa Trịnh xảy ra chuyện gì thì cả nhà cũng sẽ không thể yên thân. Tôi lục lại một lần nữa xem có sự kiện nào về nhà chúa Trịnh không nhưng không nhớ ra được gì.

Đang suy nghĩ miên man thì Gạo đã leo lên xe, chui đầu vào nói với tôi:

- Tiểu thư, người có muốn trải nệm ra nằm không? Chúng ta chuẩn bị lên đường rồi.

Trời đang nóng đỏ cả mồ hôi hột thế này mà nằm nệm, chắc tới kinh thành, tôi sẽ thành con heo quay mất. Tôi nói:

- Không cần. Lót cái nệm gần cửa, chị ngồi là được.

Gạo dạ rồi chui vào, xếp cái nệm ngồi gần cửa xe. Tôi ngồi dậy, nhích người qua chiếc nệm. Ngựa chậm chậm kéo xe đi. Xe lại bắt đầu rung lắc. Tôi nhìn về phía trước, thấy mẹ cả và Đinh Ngọc đang nằm võng. Có hai người hầu cầm ô đi theo che nắng.

Tôi dựa vào thành xe, nhìn ra ô cửa sổ. Giá như hồi đó tôi học ngành Sử hoặc ít nhất là học hành chăm chỉ môn Sử, thì bây giờ, tôi có thể đoán được số mệnh của cả nhà quận công hoặc có sự chuẩn bị cho lịch sử biến động sắp tới.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Thăng Long

Suốt đường đi, thỉnh thoảng mẹ cả và Đinh Ngọc sẽ vào ngồi chung xe ngựa với tôi, thỉnh thoảng sẽ ngồi võng. Chỉ có tôi là cương quyết bám trụ cái xe ngựa xóc nảy này. Đến tối cả đoàn sẽ vừa vặn nghỉ chân tại một trấn nào đó, thuê nhà trọ ngủ. Nhà trọ thời này thực ra rất đơn sơ. Cũng có phòng ngủ nhưng giường ngủ cũng chỉ là giường tre, có phòng kê thêm bộ bàn ghế. Đến tối vì quá mệt mỏi, tôi chỉ vừa nằm ra là ngủ mê mệt.

Cứ thế, đi ba ngày hai đêm, đến chiều tối ngày thứ ba thì đã đến Thăng Long. Quận công và vài người hầu khác đã chờ sẵn ở cổng thành, đón chúng tôi vào thành.

Trời sẩm tối, tôi nhìn ra ngoài qua ô cửa sổ chỉ thấy ánh đèn lồng treo trước cửa các ngôi nhà, đường phố thưa thớt người qua lại.

Quận công đưa mọi người vào một ngôi nhà lớn, tuy không rộng bằng phủ ở Nghệ An nhưng cũng đầy đủ các gian phòng và nội thất đẹp hơn nhiều. Ông nói rằng, đây sẽ là nhà mới của chúng tôi.

Tôi cùng Gạo đến một phòng nhỏ, leo lên giường, ngủ thẳng một giấc đến sáng. Trước khi chìm vào giấc ngủ, tôi còn tự lẩm nhẩm, mình đang ở Thăng Long.

Khi tỉnh giấc đã là buổi trưa ngày hôm sau. Sau mấy ngày đi đường mệt mỏi, rốt cuộc tôi cũng được ngủ ngon lành như vậy. Vặn vặn người, tôi phát hiện ra cả người vẫn còn nhiều chỗ ê ẩm, nhức mỏi, đây là hậu quả của việc ngồi xe ngựa.

Gạo giúp tôi mặc áo, chải đầu, tết tóc, cài một chiếc trâm bạc. Tôi bước ra khỏi phòng, phát hiện cái cây trước phòng tôi là cây lựu. Hoa lựu đang nở đỏ như từng đốm lửa nhỏ trên cành.

Tôi hít một hơi thở sâu, đi qua gian nhà giữa ăn cơm. Cơm trưa đã dọn lên. Quận công, mẹ cả và Đình Ngọc đều đang ngồi quanh bàn ăn để chờ tôi.

Mẹ cả thấy tôi, nói:

- Nhanh qua ngồi đi.

Lúc đầu tôi còn sợ sẽ bị mẹ cả la mắng vì tội ngủ nướng. Nhưng nghe giọng mẹ cả thì có vẻ ngủ dậy muộn không phải chỉ có mình tôi.

Tôi ngồi vào bàn. Ăn xong, tôi lại trở về phòng, leo lên giường nằm nghỉ.

Đến lúc tôi tỉnh giấc đã là chiều tà. Lúc tỉnh dậy, tôi nghe mùi thuốc Bắc phảng phất quanh phòng. Tôi ngồi dậy đi rót nước uống mới thấy một chén thuốc đen quánh trên bàn. Gạo cũng vừa lúc bước vào, nói là thuốc bổ, bắt tôi phải uống.

Tôi nhất quyết không uống cái chén thuốc đắng nghét này. Đúng lúc, mẹ cả đi vào phòng. Tôi miễn cưỡng cầm chén thuốc đưa lên miệng, nhắm mắt, bịt mũi, đổ thuốc vào miệng. Tôi cố gắng để không nôn chúng ra, Gạo nhanh tay đưa một ly nước lọc để tôi súc miệng.

Uống xong chén thuốc bổ, tôi muốn qua rủ Đình Ngọc ra ngoài phủ chơi thì được Gạo nói cho biết, Đình Ngọc mới lên cơn sốt lúc chiều. Tôi đoán đó là lý do mẹ cả bắt tôi uống chén thuốc đắng nghét kia. Tôi đi qua thăm Đình Ngọc, nhìn sắc mặt chị đã có vẻ hết sốt. Chúng tôi nói chuyện phiếm, kể những chuyện gặp được trên đường đi cho đến bữa cơm tối.

Những ngày sau, mỗi ngày tôi căn bản chỉ làm ba việc: ăn, ngủ và ôn chữ. Đình Ngọc cũng dần khỏe lại, thỉnh thoảng chúng tôi ngồi ở bàn đá dưới bóng cây lựu ăn chè đậu.

Quận công thì sáng chiều đều vào phủ chúa. Mẹ cả suốt cả ngày sai người bài trí gian phòng này đến gian phòng khác. Tôi vẫn chưa bước ra được khỏi cửa phủ. Một phần là vì Đình Ngọc chưa khỏi bệnh, buồn sẽ gọi tôi nói chuyện, một phần là vì thời tiết.

Thời tiết ở Thăng Long có phần dễ chịu hơn ở trấn Nghệ An nhiều. Ít nhất trời sẽ không còn nóng và khô mà thay vào đó là nóng và ẩm ướt bởi những cơn mưa.

Một chiều mưa, tôi lấy thư Trịnh Khải ra đọc. Những chữ tôi không biết, tôi viết ra một tờ giấy khác, đem đi hỏi Đình Ngọc từng chữ. Rốt cuộc tôi cũng biết được Trịnh Khải viết gì trong thư.

“Gửi Hoài An

Ta không thể nói lời từ biệt với nàng. Có dịp, ta sẽ quay trở lại tìm nàng.

Nếu nàng có lên Thăng Long, hãy đến nhà Hân quận công, không cần hỏi tên, chỉ đưa khăn tay sẽ có người biết nàng tìm ta.”

Tôi đọc xong tức giận, Trịnh Khải nghĩ anh ta là ai, sao tôi lại phải đi tìm anh ta chứ. Lại còn bày vẽ, cái gì mà không cần hỏi tên, chỉ đưa khăn tay sẽ có người biết nàng tìm ta. Tôi xếp thư và khăn tay cất vào hộp gỗ.

Tôi ngồi nhìn trời đang mưa rả rích ngoài kia. Chờ trời tạnh mưa, tôi phải tìm cách ra phố chơi. Tôi muốn xem Thăng Long ngày xưa phần hoa như thế nào.

***

Rốt cuộc ngày hôm ấy cũng đến. Một sáng trời quang đãng, tôi và Đinh Ngọc xin phép mẹ cả ra phố. Gạo đi cùng chúng tôi.

Nếu ở trấn Nghệ An có thể nhìn thấy người đi qua đi lại trên phố rất đông vui thì ở Thăng Long lại càng cực kỳ đông vui và náo nhiệt. Nhà cửa, hàng quán san sát nhau. Đường phố được lát gạch rất sạch sẽ. Người đi lại trên phố có hơn một nửa là mặc áo quần rất đẹp và nho nhã, một nửa còn lại là những người buôn bán nhỏ, những người hầu... Như vậy, người giàu và quan lại ở Thăng Long rất nhiều, không cần thận gây sự với người trên phố có thể sẽ khó bảo toàn tính mạng, đó là Đinh Ngọc nói với tôi.

Sau một hồi ngắm hết con phố này đến con phố khác, tôi quay qua nói với Đinh Ngọc:

- Mình ra hồ Hoàn Kiếm chơi đi chị.

Đinh Ngọc hỏi lại:

- Em vừa nói gì?

Tôi bất giác nghĩ rằng, không lẽ thời này hồ Hoàn Kiếm có tên khác. Tôi nói lại:

- Không phải Thăng Long có một cái hồ rất lớn sao? Cái hồ mà Lê Lợi trả gươm cho rùa vàng ấy.

Đinh Ngọc bật cười, cười run cả vai. Tôi nhìn thấy thế thì càng bối rối. Đinh Ngọc che miệng cười xong, quay qua nói với tôi:

- Em đang nói đến hồ Tả Vọng phải không?

Tôi đoán có lẽ là đúng cái hồ ấy rồi liền gật gật đầu. Đinh Ngọc nín cười, kéo tay tôi rẽ ra một con phố khác. Rất nhanh đã đến hồ Tả Vọng, tôi nhìn mặt hồ, nửa thấy quen nửa thấy lạ. Quen là vì giữa hồ đúng là có một

gò đất như đảo nhô lên nhưng không hề có Tháp Rùa như ngày nay. Tôi nhìn qua hướng đảo Ngọc Sơn ngày nay, nơi đó không phải là ngôi đền mà là một đình lớn, có đến hai tầng. Bên trên có lính canh gác. Sau này tôi mới biết, đó là đình Tả Vọng, một nơi thuộc về phủ chúa Trịnh.

Còn nữa, hồ Tả Vọng nhìn thế nào cũng cảm thấy rộng hơn hồ Hoàn Kiếm. Ở bờ đông hồ Tả Vọng có một tòa nhà được xây rất lớn, cao phải đến ba tầng, mái nhà uốn lượn, cột sơn đỏ. Tôi để ý, trên đó có rất nhiều lính gác. Tôi chỉ tòa nhà đó, hỏi Đình Ngọc. Đình Ngọc lại chỉ ra xa hơn rồi nói bên đó là hồ Hữu Vọng, tòa nhà tôi hỏi là lầu Ngũ Long, nơi duyệt thủy quân. Tôi chỉ là đang nhìn thấy một góc của lầu Ngũ Long mà thôi.

Tôi há hốc miệng, nhìn về phía hồ Hữu Vọng, nơi đó thấp thoáng cột cờ của thuyền chiến. Đình Ngọc nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt tôi thì chỉ cười, nói:

- Cả thành Thăng Long này ai không biết, nhìn em xem, đúng là quên sạch sẽ rồi. Người ta nhìn vào lại nghĩ em lần đầu tiên đến đây.

Tôi lè lưỡi làm mặt xấu với Đình Ngọc, nàng thấy càng cười lớn hơn. Cả ba người đều cùng cười vui vẻ.

- Hai tiểu thư không biết đang nói chuyện gì mà vui vẻ như vậy? – Một giọng nam nói lớn.

Tôi nhìn qua phía người vừa nói, có hai anh chàng ăn mặc bảnh bao, đứng hai bên là hai người hầu nam. Người áo dài màu trắng, vạt chéo màu xanh dương, đầu quấn khăn xanh nhạt bước tới gần hơn, lặp lại câu hỏi:

- Không biết hai vị tiểu thư đang nói chuyện gì mà vui vẻ như vậy?

Mặt anh ta thôn dài, trắng trắng, chân mày mỏng như lá liễu, đôi mắt phong tình. Lần đầu gặp một anh chàng tướng to con nhưng khuôn mặt nhìn qua cứ ngỡ con gái, mười sáu tuổi. Tôi đưa tay bịt miệng cười lớn. Nhìn

thấy tôi cười như vậy, mặt anh ta nhăn nhúm lại. Đinh Ngọc kéo kéo tay tôi, tôi mới gắng gượng đứng thẳng người.

Vị công tử đứng sau cũng bước lên trước, khoe môi hơi giãn ra. Anh ta mặc áo dài màu nâu, đầu quấn khăn đen. Anh ta chấp tay chào hỏi, nói:

- Không biết người anh em của tôi đã làm chuyện thất lễ gì khiến cho tiểu thư đây cười chê?

Anh chàng áo trắng nghe nói đến từ “thất lễ”, mặt càng nhăn. Tôi xua tay, nói:

- Không có, không có. Là do tôi cười chuyện ban nãy chưa xong thôi. – Tôi làm sao dám nói tôi cười vì gương mặt “xinh gái” của anh chàng áo trắng.

Anh chàng áo trắng lúc này mới thả lỏng cơ mặt. Anh chàng áo nâu đứng ra giới thiệu:

- Tôi là Nguyễn Cảnh, còn đây là em họ tôi, chú ấy tên Nguyễn Hoàn. Không biết các vị tiểu thư đây là...

Đinh Ngọc cúi đầu nói:

- Tên tôi là Đinh Ngọc, em ấy là Đinh Thanh.

- Ra là hai tiểu thư của nhà Huy quận công, rất hân hạnh. – Nguyễn Cảnh cười nói.

Tôi và Đinh Ngọc rất ngạc nhiên, sao anh ta lại biết. Nguyễn Hoàn ở bên đã phẩy quạt:

- Tiếng lành đồn xa, từ mấy ngày trước ai ai cũng nói Huy quận công đã trở lại kinh thành, hai tiểu thư Đinh Ngọc, Đinh Thanh như hoa như ngọc rồi cuộc cũng trở về theo. Người ta còn bàn tán với nhau xem ai trong kinh

thành mới xứng đáng được làm con rể nhà Huy quận công. Tôi thấy, là một đồn mườì rồi. Trăm nghe không bằng mắt thấy, ai lấy phải tiểu thư nhà Huy quận công về thật phải tội.

Đinh Ngọc mím môi, tôi tức giận, giả bộ quay qua hỏi Gạo:

- Không biết vừa nãy, ai xách áo chạy đến giả bộ làm quen vậy?

Đinh Ngọc và Gạo nghe thấy, bịt miệng cười. Nguyễn Hoàn trợn mắt, Nguyễn Cảnh nín cười. Tôi nói tiếp:

- Ai bảo con trai Thăng Long nho nhã, lời nói ra xuất khẩu thành thơ, ý chí cao ngất ngưỡng? Đúng là trăm nghe không bằng mắt thấy, đúng là một đồn mườì. Như người trước mặt đây, chẳng phải là công tử hào hoa phong nhã đất kinh kì đây sao, vậy mà mặt trắng như bột, nói câu nào bùn đất văng tung tóe câu đó, chẳng nghe ra một chút chí khí nam nhi.

Nguyễn Hoàn nghe tôi mắng xong, mắt trợn to ra, phong tình vì thế cũng bay mất, mặt anh ta trắng chuyển sang đỏ, tức giận đến mức thở phì phò.

Đinh Ngọc ở bên vừa nín cười vừa kéo kéo tay tôi ý nói đi thôi, đừng nhiều lời nữa. Tôi quay qua trợn mắt với Nguyễn Hoàn rồi bước đi. Nhưng Nguyễn Cảnh đã đứng chặn lại.

- Xin hai tiểu thư đừng giận, chú ấy chỉ nói lung tung, không đáng để ý.

- Em nói lung tung chỗ nào. Rõ ràng tiểu thư khuê các lại ăn nói hung dữ như vậy. – Nguyễn Hoàn chen vào.

Tôi tính mắng cho anh ta thêm một trận thì bị Đinh Ngọc kéo ra sau, chị nói với Nguyễn Cảnh:

- Công tử, em gái tôi cũng có phần nói hơi nhiều. Dù sao đôi bên cũng đã nói qua nói lại, vậy chuyện này xem như bỏ qua. Mong các vị công tử không kể chuyện này ra bên ngoài.

Trong câu nói của Đinh Ngọc, tôi nghe ra chệch lo sợ chuyện tôi to tiếng với Nguyễn Hoàn nếu truyền ra ngoài sẽ làm mất hình ảnh của tôi. Nguyễn Cảnh nói:

- Tiểu thư an tâm. Chuyện này vốn cũng không hay ho gì.

- Đúng là không hay ho gì nên mới muốn che giấu. – Nguyễn Hoàn tiếp lời.

Tôi cười, nói:

- Vậy công tử cứ tùy ý nói, nhưng nhớ nói rõ ràng rằng công tử muốn chọc phá con gái nhà người ta trước, chỉ là bị người ta trả đũa mà thôi.

Tôi cười, Đinh Ngọc cười, Nguyễn Cảnh cười, Gạo và hai tên người hầu của bọn họ cũng cười. Chỉ có mặt của Nguyễn Hoàn là méo mó.

- Anh xem, Huy quận công thật khéo dạy con gái. – Nguyễn Hoàn nghiêng răng nói.

- Đừng ăn nói lung tung. – Nguyễn Cảnh nạt lại Nguyễn Hoàn, sau đó quay qua chúng tôi, nói:

- Chúng tôi phải đi có việc, rất mong có duyên gặp lại.

Nguyễn Hoàn bị Nguyễn Cảnh kéo đi qua con phố bên cạnh. Đinh Ngọc quay qua lấy ngón tay gí vào trán tôi, cười:

- Em thật chua ngoa. Đi về thôi, mới ra ngoài một tí đã muốn gây chuyện rồi.

Tôi bữu môi, đi theo Đỉnh Ngọc về phủ.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Gặp Lại

Sáng ngày hôm sau, quận công gọi tôi ra gian nhà giữa, mắt ông hướng đến anh chàng gầy gò đang ngồi bên bàn rồi nói đây là thầy dạy tôi học chữ Nôm, tên Đặng Hình. Sau khi quận công quay qua giới thiệu tên tôi xong, ông liền đứng dậy nói phải đi công việc ở phủ Chúa. Quận công vừa đi, anh ta đã làm mặt lạnh, đứng dậy bắt đầu cầm sách đọc một đoạn thơ.

Tôi ngồi nhìn anh ta đi qua đi lại nhưng không hiểu anh ta đang đọc gì nên đưa tay báo hiệu cho anh ta dừng lại. Anh ta ngừng đọc rồi nói rằng anh ta rất tâm đắc bài thơ này nên muốn dạy tôi bình thơ. Tôi thờ dài ảo não rồi phẩy tay ý bảo bỏ qua. Anh ta lại hỏi tôi có muốn làm thơ, tôi trợn mắt đáp lại. Rốt cuộc quận công nói anh ta tới dạy tôi học chữ hay tới thảo luận thơ ca vậy?

Đặng Hình có vẻ không kiên nhẫn hỏi tôi:

- Tiểu thư rốt cuộc muốn học gì?
- Học chữ. – Tôi trả lời.
- Học chữ? – Anh ta làm bộ nghe không rõ.
- Đúng. – Tôi trả lời hết sức ngắn gọn.

Anh ta nắn trán của mình rồi chắp hai tay, nói với tôi:

- Tiểu thư, tôi đỗ Hoàng giáp*, vì quận công mà đến dạy học, nhưng không phải dạy chữ. Mong tiểu thư tìm thầy khác.

Anh ta nói anh ta đỗ Hoàng giáp nên dạy học, không dạy chữ. Mặc dù tôi không biết Hoàng giáp là gì nhưng dạy chữ chẳng phải là dạy học sao? Tôi nghe mà ù ù cạc cạc. Anh ta thấy tôi ngơ ngác ngồi đó thì nhìn tôi bằng ánh mắt coi thường. Tôi thấy thế thì phần nộ trong lòng, người thời này thật quá quắt, ý mình biết chữ là có thể coi khinh người khác sao? Tôi đứng dậy, phủi thẳng tà áo rồi nói:

- Cũng chỉ là Hoàng giáp có phải Trạng nguyên đầu mà phách lối. Đúng là “điều trùng tiểu kỹ”. – Tôi nhấn mạnh bốn chữ cuối.

Quả nhiên tôi là học sinh giỏi của Tố Như, cậu ta chỉ nói một câu, tôi đã có thể áp dụng được rồi. Nói xong, tôi bỏ đi trước gương mặt đỏ phừng phừng của anh ta, chắc là vừa giận vừa thẹn.

Tối hôm đó, quận công biết chuyện nên la mắng tôi một hồi, còn nói Đặng Hình tài giỏi, văn chương thi phú đều tinh thông. Tôi chỉ biết im lặng cúi đầu. Đến khi về phòng, Đinh Ngọc qua trêu ghẹo tôi, nói cha có ý nhận con rể mà con rể chưa vô cổng đã bị con gái đuổi rồi. Chúng tôi đùa qua đùa về cho đến giờ ngủ.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, tôi bỗng nhớ đến một người liền đứng dậy lấy chiếc khăn tay từ trong chiếc hộp gỗ ra ngắm nghía. Vuốt chữ “Khải” được thêu bằng chỉ đồng ở góc khăn, tôi bỗng muốn đi tìm anh ta.

***

Từ khi chuyển lên Thăng Long, mẹ cả ít quản chúng tôi hơn. Do đó, việc đi ra đi vào phủ chỉ cần dẫn theo người hầu, không cần đến xin phép nữa, nếu có gặp phải bà đang ngồi ở gian phòng khách thì mới mở lời xin phép ra ngoài.

Chiều ngày hôm sau, tôi nói muốn đi ra phố một mình, Gạo nhất quyết không chịu, đòi theo cho bằng được. Tôi đành dẫn Gạo đi cùng, đến khi ra phố được một đoạn, Gạo quay qua hỏi nhỏ tôi:

- Tiểu thư, có phải tiểu thư muốn đi tìm người viết thư?

Tôi nghe mà giật mình, mở to mắt nhìn Gạo:

- Sao em biết?

- Em đoán. Tuy em không biết chữ nhưng chữ viết trên giấy kia chắc chắn không phải con gái viết. Thành thạo em còn bắt gặp tiểu thư ngồi mân mê chiếc khăn tay kia rất lâu. – Gạo trả lời.

Tôi nghe Gạo nói mà cảm thấy mặt mình muốn đỏ bừng. Mỗi lần tôi nhìn chiếc khăn tay của Trịnh Khải, tôi lại nhớ đến hai lần tình cờ gặp anh, à không, là ba lần gặp gỡ.

Tôi im lặng. Gạo căn môi nói tiếp:

- Em đi theo hầu tiểu thư từ nhỏ, tiểu thư không cần giấu em. Em sẽ không nói với ai nhưng tiểu thư phải cho em theo.

Ra cô bé lo lắng cho tôi, tôi quay qua cười với Gạo:

- Vậy chúng ta đến nhà Hân quận công.

Gạo cười nói:

- Dạ, tiểu thư đợi em qua hỏi đường. – Cô bé nói xong đã chạy đến bên một hàng quán, hỏi một ông chú đang đứng bán hàng.

Tôi đứng bên đường chờ. Hỏi xong, Gạo quay trở lại, mỉm cười nói:

- Em hỏi rồi, nhà Hân quận công chỉ cách đây hai con phố thôi tiểu thư.

Tôi gật đầu với cô bé rồi chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện ngày còn nhỏ của Đinh Thanh, chủ yếu là Gạo kể, tôi thỉnh thoảng chêm vào vài câu. Rất

nhanh đã đến phủ của Hân quận công, Gạo đến trước cổng đưa tay gõ cánh cửa. Cửa hé mở, một gã hầu đi ra thấy tôi và Gạo, liền hỏi:

- Không biết tiểu thư tìm ai?

Tôi đoán có đưa chiếc khăn này ra thì anh ta cũng không biết, bèn nói:

- Tôi muốn tìm chủ nhân của một chiếc khăn tay.

Gã hầu nghe đến khăn tay thì mắt nháy lên một tia sáng rồi cúi đầu nói:

- Mời tiểu thư vào. – Anh ta mở hai cánh cửa cổng rộng ra rồi dẫn đường tôi bước vào gian phòng khách.

Phòng khách nhà Hân quận công được bài trí khá đơn giản. Tôi ngồi xuống một chiếc ghế gỗ có lưng tựa, Gạo đứng bên cạnh.

Rất nhanh đã có tiếng bước chân đi đến, đó là một người đàn ông trên ba mươi tuổi ăn mặc giản dị. Ông ta đến ngồi ở ghế đối diện tôi, người hầu cũng vừa lúc mang trà lên. Ông nhìn tôi trong giây lát rồi nói:

- Tiểu thư, tôi có thể nhìn chiếc khăn tay đó không?

Tôi rút khăn ra đưa cho ông ta. Ông ta mở khăn, nhìn thấy chữ “Khải” liền gấp khăn lại rồi cầm hai tay đem khăn trả tôi. Tôi không nghĩ nhiều, cầm lấy cất vào túi áo.

- Tiểu thư, tôi tên Hòa, là thân tín của công tử. Tôi được cử ở đây chờ tiểu thư. Sau này người cần gì, xin cứ gặp tôi. – Ông ta ôn tồn nói.

- Tôi đến để gặp Trịnh Khải. – Tôi nói thẳng vào vấn đề.

Đây cũng là lần đầu tiên tôi thốt ra tên của Trịnh Khải, còn ông ta nghe tôi nói xong thì mắt nhướng lên, khuôn mặt có chút ngạc nhiên xen lẫn

hoảng hốt. Sau đó dường như hiểu ra điều gì, ông lắc đầu rồi thở dài mà nói:

- Tiểu thư, xin đừng gọi tên công tử lung tung ở bên ngoài. Hiện nay công tử không còn ở phủ Hân quận công. Hai tháng trước, công tử đã chuyển đến ở đường Thượng Đạo.

- Vậy tôi phải đến đó mới gặp được công tử sao? – Tôi cố nén huyệt hắng, hỏi lại ông ta nhưng cũng không dám nói tên Trịnh Khải thêm lần nữa.

Mặc dù không biết tại sao nhưng nhìn biểu cảm của ông Hòa thì tôi đoán tên Trịnh Khải kia quả thật không thể nói ra lung tung. Ông ta rút trà vào ly của tôi rồi nói:

- Công tử có dặn, nếu tiểu thư đến sẽ sắp đặt nơi ăn chỗ nghỉ cho tiểu thư, trong vòng một buổi, công tử sẽ đến gặp tiểu thư.

Tôi thở dài, cứ ngỡ đến đây là gặp Trịnh Khải rồi, làm tôi vừa đi vừa hồi hộp, còn bắt Gạo kể chuyện để phân tâm. Tôi nói:

- Không cần, tôi ở ngay trong thành. Xin ông cứ báo cho công tử, sáng mai gặp nhau ở bờ hồ Tả Vọng.

Lúc này là buổi chiều, theo lời ông Hòa thì có vẻ cái đường Thượng Đạo đó không hề gần, tôi cũng không thể về trễ bèn hẹn sáng mai gặp. Địa điểm gặp cũng đơn giản, tôi không cần phải đến đây gõ cửa phủ nhà người ta, cũng bớt mất mặt.

Nói xong, tôi đứng dậy, ông Hòa tiễn tôi ra cổng. Trước khi quay vào trong, ông nói:

- Tiểu thư xin đi đường cẩn thận. Sáng mai đầu giờ Thìn, hẹn tiểu thư trước cửa nhà Thủy Tạ bên bờ hồ Tả Vọng.

Tôi gật đầu rồi quay người đi ra phố. Trịnh Khải là người như thế nào, còn trẻ như vậy đã có một người thân tín cẩn trọng như ông Hòa? Thật khiến tôi tò mò.

Về phủ, tôi nói với Gạo đầu giờ Thìn ngày mai nhớ nhắc nhở tôi.

Tối đó, tôi mơ thấy bóng lưng Trịnh Khải, thấy anh cứ đi mãi về phía trước không quay lại nhìn tôi. Tôi đứng im một chỗ, không nhúc nhích được, lại không cách nào gọi được tên anh. Sáng tỉnh giấc, lưng áo của tôi đã ướt đẫm mồ hôi. Lúc tôi tắm, Gạo nói tối qua trời rất nóng, mọi người đều khó ngủ, chỉ có tôi là ngủ mê mết.

Sáng đó tôi bắt Gạo chải đầu, tết tóc thật cẩn thận, lại dùng chiếc trâm có đính bốn hạt châu nhỏ cài lên tóc. Tôi mặc yếm, váy, áo dài vạt chéo, thắt dây, mang giày hoa, mặt mũi xán lạn bước ra cửa phòng.

Vừa lúc gặp được Đinh Ngọc, chị nhìn tôi từ trên xuống rồi mở miệng hỏi:

- Em đi đâu mà ăn mặc đẹp như vậy?

- Em ra phố chơi. – Tôi đáp lấp lửng.

Đinh Ngọc nhú mày:

- Sáng nay chị phải đi với mẹ qua nhà Trang quận công nên không đi với em được.

Tôi nghe mà mừng thầm trong lòng, nếu Đinh Ngọc đòi đi với tôi thì tôi sẽ không biết phải trả lời thế nào. Tôi mỉm cười với chị:

- Em đi với Gạo được rồi. Chị cứ đi với mẹ.

Đinh Ngọc gật đầu, tôi chào chị rồi đi ra cửa phủ.

***

Ra đến hồ Tả Vọng, tôi bảo Gạo hỏi người ta nhà Thủy Tạ ở đâu rồi nhằm hướng đi qua. Từ đằng xa, tôi đã nhìn thấy nhà Thủy Tạ hai tầng rất lớn nằm bên bờ hồ, mái nhà được chạm trổ hình rồng uốn lượn bốn phía. Trước nhà Thủy Tạ có người qua lại khá đông, tôi nhìn mãi nhưng không thấy Trịnh Khải.

Đến trước cửa nhà Thủy Tạ, tôi đứng lại, ngông cổ nhìn quanh, đang nhìn bốn phía thì một bóng hình ập thẳng vào mắt tôi. Là Trịnh Khải, anh đang mặc bộ áo dài xanh vát chéo đen, khăn quăn đầu màu xanh. Trịnh Khải đang đứng bên thân cây lộc vừng, bóng cây che phủ cả một khoảng lớn. Trịnh Khải đang nhìn tôi.

Tôi mỉm cười, đi chầm chậm đến dưới cây lộc vừng. Khi đến gần Trịnh Khải, tôi mới phát hiện ra anh chàng áo nâu lùn trước gập đang đứng cạnh anh. Trịnh Khải nhìn tôi, anh nói:

- Cuối cùng cũng được gặp nàng.

Tôi mỉm cười. Trịnh Khải giới thiệu:

- Đây là Dự Vũ, là trợ thủ của ta, nàng đã gặp một lần.

Tôi gật đầu, nghĩ Trịnh Khải đã giới thiệu người của anh thì tôi cũng nên giới thiệu người của mình. Tôi nhìn qua Gạo rồi nói:

- Đây là Gạo.

Tôi vừa nói xong thì thấy Trịnh Khải đang cố nín cười, chỉ gật đầu. Dự Vũ đứng bên cạnh mặt ngạc nhiên, sau đó bật cười lớn. Tôi bối rối, tôi giới thiệu có gì buồn cười sao? Chắc là thấy vẻ mặt nhăn nhó của tôi, Trịnh Khải khoát tay, nói với Dự Vũ:

- Dự Vũ, người đứng ở đây chờ ta.

- Dạ, công tử. – Dự Vũ trả lời.

- Còn nàng, đi theo ta. – Trịnh Khải nhìn tôi, giọng nói trầm thấp, ánh mắt thấp thoáng ý cười.

Lần này tôi không dám bắt chước Trịnh Khải, nhưng khi tôi đi theo Trịnh Khải được một đoạn thì phát hiện Gạo vẫn đứng im tại chỗ, bên cạnh là Dự Vũ.

Trịnh Khải dẫn tôi vào trong nhà Thủy Tạ, anh nói thầm vào tai một người đàn ông, sau đó chúng tôi được dẫn vào trong một gian phòng nhỏ nhìn ra hồ. Gian phòng chỉ có duy nhất bàn của chúng tôi, xung quanh được phủ rèm trúc ngăn không cho bất cứ ai nhìn vào trong, rất riêng tư.

Tôi ngồi xuống ghế, cầm ly trà đã được pha sẵn nhấp một ngụm. Vì quá vội vàng nên tôi bị sặc. Tôi xấu hổ lôi chiếc khăn tay ra lau miệng, lau xong mới nhớ ra là chiếc khăn của Trịnh Khải. Tôi nhìn chiếc khăn trong tay, rồi rít suy nghĩ nên làm gì với nó.

Đang rối rắm thì nghe tiếng cười bật ra thành tiếng của Trịnh Khải, tôi ngẩng đầu nhìn anh, vẫn khôi ngô tuấn tú như lần đầu gặp, chỉ có khác một điều là anh hình như cười nhiều hơn.

Trịnh Khải thấy tôi nhìn sững, liền ngưng cười, lấy lại giọng mới nói:

- Nàng cứ giữ chiếc khăn, là ta tặng nàng.

Tôi gật đầu, đem chiếc khăn cất vào. Trịnh Khải thấy biểu cảm của tôi, anh lại cười:

- Sau mấy tháng không gặp, hình như nàng đã trở thành thực nữ?

Tôi trợn mắt nhìn Trịnh Khải, anh ta thấy thế càng cười lớn. Tôi bĩu môi nói:

- Sau mấy tháng không gặp, hình như công tử đã biết cười, lại cười nhiều như vậy.

Trịnh Khải nghe thấy thì im lặng, sau đó nói:

- Ta cũng không hề biết là mình đang cười. Nhưng ta nghĩ là ta biết lí do.

Có phải ý của Trịnh Khải là vì gặp tôi nên mới cười nhiều như vậy? Thật là một ý nghĩ ngọt ngào. Tôi uống một ngụm trà, thơm mùi hoa nhài, ngọt lịm. Miệng cười. Mắt sáng lấp lánh.

Trịnh Khải thấy tôi uống hết trà, cầm ấm trà rót thêm nước vào cho tôi. Tôi bất giác nhớ lại, bèn hỏi:

- Công tử với nhà Hân quận công là sao vậy?

- Mười hai tuổi ta tới ở nhà Hân quận công. Ông ấy được xem như là người trông coi và dạy dỗ ta. – Trịnh Khải trả lời bình thản.

- Vậy bây giờ công tử ở đâu? – Tôi hỏi tiếp.

- Ta ở cùng mẹ ta trên đường Thượng Đạo, cách đây một giờ đi đường. – Trịnh Khải thành thật khai báo.

Tôi biết một giờ mà anh nói đến bằng hai giờ của hiện đại. Trịnh Khải vì gặp tôi mà đi từ sáng sớm mới đến đúng giờ hẹn.

- Trịnh Khải, sao ông Hòa lại nói tôi không nên gọi tên công tử lung tung? – Đây là lần thứ hai tên Trịnh Khải được thốt ra từ miệng tôi.

Trịnh Khải nghe xong cũng ngược mắt nhìn sững tôi, sau đó khước miệng kéo ra. Anh cầm ly trà uống một ngụm chậm rãi, đặt ly trà xuống bàn, im lặng một hồi, rồi nói:

- Nếu không có ai, nàng có thể gọi tên của ta. Nhưng trước mặt người khác thì không nên. Sau này ta sẽ giải thích với nàng, có được không?

Tôi nghĩ nghĩ, chắc Trịnh Khải có thân phận đặc biệt, họ hàng nhà chúa cũng nên, chẳng phải anh họ Trịnh sao? Những người nổi tiếng luôn muốn giữ lấy cuộc sống riêng tư trước quần chúng. Điều này tôi có thể hiểu được, tôi liền gật đầu đồng ý.

- Vậy khi có người khác, tôi phải gọi thế nào hử công tử? – Tôi hỏi, cố ý kéo dài hai từ cuối ra.

- Chẳng phải nàng vẫn hay gọi ta là công tử sao, cứ vậy là được. – Trịnh Khải hỏi ngược lại tôi. – Nàng hỏi đủ chưa?

Tôi gật đầu. Vừa lúc, có người phục vụ gõ gõ vào tấm màn tre, Trịnh Khải lên tiếng:

- Vào đi.

Người ở bên ngoài nhắc tấm màn tre lên rồi bước vào mang theo một khay mút và đủ loại bánh trái, có bánh còn bốc hơi nóng hôi hổi. Lần đầu tôi nhìn thấy khay bánh phong phú như vậy.

Người phục vụ rút lui, tôi cầm cây tăm gỗ dài hơn gang tay, cắm một miếng mút táo đưa lên miệng, rất ngọt và thơm.

Trịnh Khải bật cười, nhìn tôi ăn hết miếng mút mới lên tiếng:

- Nàng đã hỏi nhiều như vậy, giờ đến lượt ta.

Tôi gật đầu, cắm tăm vào cái bánh chiêm phủ hạt mút ở trên.

- Nàng đến Thăng Long lúc nào? – Trịnh Khải bắt đầu hỏi.

Tôi cắn miếng bánh, nhấm nhấm tính ngày, hình như chưa tới một tháng bèn trả lời:

- Khoảng nửa tháng.

- Sao lâu như vậy mới đến tìm ta? – Trịnh Khải cắn vụn.

Tôi tiếp tục ăn, miệng vừa nhai vừa nói:

- Tôi bận.

Nói xong nhìn thấy môi anh mím thành đường thẳng, chắc Trịnh Khải lại chuẩn bị tức giận rồi đây. Tôi cắn miếng bánh còn lại. Không ngờ, Trịnh Khải không nói tiếng nào, mắt nhìn ra mặt hồ. Được một lát, Trịnh Khải quay qua nhìn tôi đang chuẩn bị cắm tăm vào miếng bánh xanh xanh thì mày nhíu lại, anh nói:

- Nàng không ngưng ngưng nữa sao?

Tôi ngừng tay. Anh đang giễu cợt tôi? Buông cây tăm gỗ, tôi hỏi thẳng:

- Rốt cuộc, công tử muốn nói gì?

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Đưa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Phải Lòng

Trịnh Khải im lặng rồi thở hắt ra một tiếng, anh nói:

- Hiện giờ nàng đang ở đâu?

Nhớ lại hôm trước bị Nguyễn Hoàn chế giễu, tôi rút kinh nghiệm, không dám nói ra phủ Huy quận công. Mà Trịnh Khải cũng không hề biết tôi là Đinh Thanh, tôi không cần tự khai ra nữa. Tôi trả lời là nhà cách đây ba con phố, nhà Huy quận công đúng là cách hồ Tả Vọng ba con phố.

Trịnh Khải nghe câu trả lời của tôi xong cũng không thắc mắc thêm. Anh cầm cây tăm gỗ cắm vào một miếng bánh trắng đục có phủ dừa bên trên, sau đó đưa cho tôi.

- Nàng ăn thử đi.

Tôi cầm lấy cây tăm gỗ, đưa miếng bánh lên miệng cắn, quả nhiên rất thơm, vị ngọt thanh thanh. Trịnh Khải nói tiếp:

- Hoài An, nàng bao nhiêu tuổi?

Tôi trả lời cẩn thận:

- Mười lăm tuổi. – Đinh Thanh năm nay đúng mười lăm tuổi.

- Thì ra đã mười lăm tuổi, ta hơn nàng một tuổi. – Trịnh Khải cười.

Thật không ngờ Trịnh Khải chỉ mới mười sáu, vậy mà tôi cứ ngỡ anh phải lớn hơn. Có lẽ vì anh cao hơn tôi cả một cái đầu và cách nói chuyện chững chạc đã khiến tôi nghĩ anh không thể dưới mười tám.

Lại có tiếng gõ màn trúc. Lần này Trịnh Khải đứng dậy, bước ra vén màn trúc. Người đàn ông gặp lúc mới đến nói nhỏ vào tai Trịnh Khải, tôi thấy mặt anh cứng lại. Trịnh Khải gật đầu với người đàn ông, chờ ông ta lui ra, anh đến ngồi đối diện tôi rồi nói:

- Nàng cứ ngồi ở đây ăn bánh chờ ta. Phụ, à, là cha ta đang ở đây, ta qua gặp ông rồi sẽ quay lại.

Tôi gật đầu máy móc. Thật ra khi nghe Trịnh Khải nói cha anh đang ở đây, tôi lại thấy chột dạ, mặc dù mình không làm sai điều gì. Nếu lén lút hẹn hò với con của ông ấy thì có bị coi là làm sai không? Người thời này cổ hủ, rất hay phán xét này nọ. Tôi có thể đùa nghịch với người ngang tuổi, nhưng với người lớn tôi lại có cảm giác sợ.

Trịnh Khải thấy tôi gật đầu thì mỉm cười rồi đứng dậy. Lúc anh vén rèm trúc còn quay đầu nhìn tôi một cái mới quay lưng đi ra ngoài.

Trịnh Khải đi khỏi, tôi càng rối bời. Nói gian phòng này kín, thật ra cũng không kín. Rèm trúc có thể ngăn không nhìn rõ mặt, nhưng có thể nhìn thấy bóng người. Nếu như cha của Trịnh Khải biết được tôi ngồi ở đây, liệu có muốn gặp tôi không? Tôi cảm thấy tình huống có chút nguy hiểm.

Tôi muốn bỏ của chạy lấy người, nhưng khi nhìn khay bánh thì tôi nghĩ lại, muốn ôm của bỏ chạy. Nghĩ là làm, tôi lấy tấm khăn ban nãy được phủ lên khay bánh, trải khăn ra, gấp mỗi loại bánh mấy cái đem bỏ lên chiếc khăn, gấp kín rồi cột lại. Thấy khá ổn, tôi vén rèm trúc đi ra ngoài. Một tay cầm túi bánh, tay kia để ngang ôm lấy bụng, tôi vừa đi vừa phập phồng lo sợ bị ai đó hỏi. Nhưng lạ một điều, những người đi lại trong nhà Thủy Tạ cũng không ai thèm để ý đến tôi. Rốt cuộc tôi cũng đi ra khỏi nhà Thủy Tạ an toàn.

Tôi thở ra một hơi, đi đến bên Gạo đang ngồi một mình dưới gốc cây lộc vừng. Gạo nhìn thấy tôi liền chạy đến hỏi:

- Tiểu thư, sao người ra một mình?

Tôi đưa túi bánh cho Gạo cầm mới nói:

- Về nhà thôi.

Gạo cũng không hỏi thêm, cầm túi vải đựng bánh, đi theo tôi.

***

Về nhà, tôi mở tấm vải ra, bên trong rất nhiều loại bánh mút đủ màu sắc và thơm ngon. Đình Ngọc cầm một cái bánh lên ăn, khen nức nở. Hỏi tôi mua ở đâu, tôi nói là ăn trộm. Đình Ngọc nghe thấy thì cười to, cũng không hỏi thêm, tiếp tục ăn bánh. Gạo cũng vừa ăn vừa khen ngon, dĩ nhiên cô bé biết tôi lấy chúng từ đâu nên không thèm hỏi.

Đình Ngọc và Gạo ngồi ăn bánh ở bàn đá dưới gốc cây lựu. Tôi nói không muốn ăn nên đi vào phòng nằm. Thực ra tôi đang cần ổn định lại cảm xúc.

Trịnh Khải, tôi gặp anh tổng cộng được bốn lần, rốt cuộc tôi biết bao nhiêu về anh? Không có bao nhiêu. Nhưng điều đó có quan trọng không? Tôi không biết. Tôi chỉ biết một điều, hình như tôi đang phải lòng một người.

***

Nhiều ngày sau, tôi cứ hai buổi: sáng, chiều cùng Gạo ra phố dạo một vòng rồi quay về. Nhưng vẫn không “tình cờ” gặp được Trịnh Khải. Tôi ra phủ thường xuyên đến mức Đình Ngọc nhìn tôi bằng con mắt nghi ngờ.

Do đó, để phân tán sự chú ý của Đình Ngọc và cả của tôi, thỉnh thoảng tôi sẽ nhờ Đình Ngọc chỉ vài chữ Nôm, thỉnh thoảng sẽ chỉ cho Gạo cách khâu một chiếc túi vải mang chéo, gần giống các kiểu túi của học sinh thời

hiện đại. Thời gian còn lại, tôi đi lui đi tới trong sân, hoặc nằm ra giường vắt tay lên trán, nghĩ làm sao để gặp được Trịnh Khải.

Tất nhiên Trịnh Khải không biết tôi ở phủ Huy quận công. Tôi lại càng không biết được hiện giờ Trịnh Khải đang ở đâu. Cái đường Thượng Đạo gì đó xa xôi, tôi càng không thể đi được. Khoan, không phải còn có ông Hòa đó sao?

Chiều hôm đó, tôi lại cùng Gạo ra phủ. Lần này chúng tôi không cần đi lung tung, chỉ nhắm nhà Hân quận công mà đến. Mở cửa cho chúng tôi lại là anh chàng người hầu hôm bữa. Nhưng lần này nhìn thấy tôi, anh ta tỏ vẻ mặt ái ngại:

- Tiểu thư, ông Hòa đã không còn ở trong phủ.

Tôi bất ngờ, không phải lần trước ông ta nói có cần gì cứ tới tìm sao? Lần này tôi cần thì ông lại đi mất. Tôi hỏi:

- Ông Hòa đang ở đâu?

- Dạ, tôi không biết. – Anh ta gãi gãi đầu.

Tôi thất vọng quay người chuẩn bị rời đi. Vừa quay người thì bắt gặp Nguyễn Hoàn và Nguyễn Cảnh cùng hai người hầu của bọn họ đang đứng trước mặt tôi. Tôi bất ngờ:

- Sao hai người ở đây?

Nguyễn Hoàn bước đến gần tôi, cười ái muội nói:

- Tôi mới phải hỏi, tiểu thư, sao nàng ở đây?

- Tôi tìm người. – Tôi trả lời ngắn gọn.

Lần này, Nguyễn Cảnh đi tới gần nói:

- Tiểu thư Đinh Thanh, không biết nàng đang tìm ai?

Tôi hết nhìn Nguyễn Cảnh lại nhìn Nguyễn Hoàn, hỏi ngược lại:

- Tôi tìm một người trong phủ Hân quận công, hai người có thể biết được sao?

Nguyễn Cảnh cười:

- Đây là nhà của tôi, tôi nghĩ tôi có thể biết.

Tôi nghe Nguyễn Cảnh trả lời mà choáng váng. Đúng là trong cái rủi có cái may. Người hầu có thể không biết, Nguyễn Cảnh là công tử nhà này, chắc hẳn là biết. Tôi cười:

- Tôi tìm ông Hòa từng ở trong phủ của công tử. Không biết công tử có biết, giờ này ông Hòa đang ở đâu không?

Nguyễn Hoàn đứng im này giờ cũng xen vào, vừa nói vừa cười:

- Trong phủ làm gì có ai tên là Hòa. Tiểu thư tìm nhầm nhà rồi.

Nguyễn Cảnh nhíu mày nói:

- Sao tiểu thư Đinh Thanh biết được ông Hòa từng ở phủ chúng tôi?

Nguyễn Hoàn nghe Nguyễn Cảnh trả lời, gương mặt anh ta tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Trong phủ có người tên Hòa thật sao? Sao em không biết?

- Người này chú không cần biết. – Nguyễn Cảnh nói xong quay qua nhìn tôi, chờ một câu trả lời.

Tôi suy nghĩ cẩn thận mới đáp:

- Tôi tìm ông ấy có việc nhờ vả.

Nguyễn Cảnh lại nhíu mày, suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Tiểu thư, ông Hòa chỉ có cha tôi mới biết được. Đợi tối cha tôi từ phủ chúa trở về, tôi sẽ hỏi giúp nàng.

- Cám ơn công tử. Vậy sáng mai tôi sẽ qua gặp công tử. – Tôi mừng rờ.

Nguyễn Cảnh cười:

- Không cần khách khí. Tiểu thư không cần đi lại vất vả, sáng mai dù có tin tức hay không, tôi sẽ qua phủ Huy quận công tìm nàng.

Tôi tính nói, thực ra đi qua có hai con phố không vất vả tí nào. Nhưng thấy Nguyễn Cảnh nhiệt tình, tôi cũng gật đầu. Nói lời tạm biệt hai anh em họ, tôi và Gạo quay trở về phủ.

***

Sáng hôm sau, tôi đứng trước cổng phủ đợi Nguyễn Cảnh. Tôi đi qua đi về trước cổng, Gạo nhìn thấy không đành lòng mới nói:

- Tiểu thư, hay tiểu thư vào nhà ngồi nghỉ đi. Để em ngồi ở đây đợi, có người đến em sẽ chạy vào báo.

Tôi thấy Gạo nói đúng, tiểu thư là tôi đây mới sáng sớm đã muốn đứng trước cổng cho người qua đường nhìn, thật mất mặt. Tôi xách váy vào nhà ngồi đợi.

Không lâu sau, Gạo đã chạy vào báo cho tôi hay Nguyễn Cảnh đã đến. Tôi đi nhanh ra cổng. Nguyễn Cảnh và Nguyễn Hoàn đang đứng bên cạnh con sư tử bằng đá. Tôi đi đến, chào hỏi. Nguyễn Cảnh cũng nhanh chóng trả lời tôi rằng, ông Hòa đã đến ở đường Thượng Đạo.

Tôi lại thêm một lần nữa thất vọng, đường Thượng Đạo đó chắc là đang nói đến nhà của Trịnh Khải rồi. Nguyễn Hoàn lên tiếng:

- Có chuyện này tôi vẫn rất thắc mắc. Tiểu thư Đinh Thanh của phủ Huy quận công có việc gì mà phải nhờ vả đến một người bên ngoài phủ?

Tôi rất bất ngờ trước câu hỏi của Nguyễn Hoàn, vẫn chưa biết trả lời sao thì Huy quận công đã đến bên cạnh tôi từ lúc nào. Ông nhìn tôi, nhìn hai anh em Nguyễn Hoàn rồi hỏi:

- Hai công tử đây là công tử nhà nào?

Nguyễn Cảnh chấp tay, cúi đầu chào, trả lời cẩn thận:

- Thưa Huy quận công, tôi là Nguyễn Cảnh, cha tôi là Hân quận công. Còn đây là em họ tôi, Nguyễn Hoàn.

Nguyễn Hoàn cũng chấp tay, cúi đầu chào. Huy quận công nghe câu trả lời của Nguyễn Cảnh thì gật đầu nói:

- Ra là con trai của Hân quận công Nguyễn Đĩnh.

Nói xong, ông quay qua nhìn tôi rồi hỏi:

- Đinh Thanh, sao con quen biết với công tử nhà Hân quận công?

Tôi chưa kịp trả lời thì Nguyễn Cảnh lại lên tiếng:

- Thưa quận công, tiểu thư Đinh Thanh và chúng tôi cũng là tình cờ gặp nhau ngoài đường mới quen biết.

Nguyễn Cảnh trả lời rành mạch, rõ ràng, đúng sự thật và còn có phần nói giảm. Cũng may anh ta không nói việc tôi nhờ họ tìm người.

Quận công nghe vậy thì nói:

- Đình Thanh, con cũng nên mời công tử nhà Hân quận công vào nhà uống trà mới phải. Đừng đứng ở cổng trò chuyện, người ta nhìn thấy lại nói điều không hay.

Tôi dạ một tiếng. Đúng lúc một người hầu chạy từ trong nhà ra, dâng lên cho quận công một cuốn sách, anh ta nói:

- Bẩm quận công, đã tìm thấy văn thư.

Quận công cầm lấy, mở ra xem vài trang, gật đầu với người hầu. Sau đó, ông quay qua nhìn chúng tôi:

- Mau vào nhà đi. Ta phải đi công việc.

Ra là ông quay trở về nhà để lấy một cuốn văn thư, vì thế mới bắt gặp tôi đang nói chuyện với Nguyễn Cảnh và Nguyễn Hoàn. Chờ quận công ngồi lên kiệu gỗ, tôi mới thở phào nhẹ nhõm rồi quay qua nói lời cảm ơn với Nguyễn Cảnh. Nguyễn Hoàn nhìn thấy thì trêu chọc:

- Đình Thanh, có mời chúng tôi vào nhà dùng trà không đây?

Tôi quay lại trợn mắt với anh ta rồi nói:

- Công tử chắc bận rộn, không có thời gian uống trà. Vậy tôi không tiễn.

Nhìn Nguyễn Hoàn há hốc miệng, tôi rất vui vẻ, đang chuẩn bị quay lưng đi vào nhà thì Nguyễn Cảnh nói:

- Tiểu thư Đình Thanh, tối mai là lễ hội hoa đăng. Tôi đã đặt một gian phòng nhỏ tại lầu Dương Khê, từ nơi đó có thể nhìn rất rõ cảnh lễ hội bên dưới. Hi vọng tiểu thư Đình Ngọc và Đình Thanh cùng đến.

Mắt tôi sáng rực khi nghe Nguyễn Cảnh nói đến lễ hội hoa đăng, lại còn có chỗ ngồi nhìn cảnh đẹp, tôi tất nhiên vui vẻ đồng ý:

- Được, tối mai tôi sẽ cùng chị Đinh Ngọc đến.

Nguyễn Hoàn nhìn biểu cảm vui vẻ trên mặt tôi thì bĩu môi nói:

- Anh nhìn xem, nàng ta thay đổi thái độ thật nhanh.

Tôi nghe thấy, cười tủm tỉm rồi quay lưng bước vào phủ. Thực ra tôi không ghét Nguyễn Hoàn tí nào, chỉ là thấy tính tình anh ta thoải mái nên tôi cũng thích trêu đùa.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Đưa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Lễ Hội Hoa Đăng

Đinh Ngọc ban đầu trách tôi nhận lời lung tung, nhưng nàng cũng rất vui vẻ đi chơi cùng tôi. Mẹ cả đã lên chùa từ chiều vẫn chưa về, quận công chỉ dặn chúng tôi đi nhớ về sớm.

Tôi và Đinh Ngọc xúng xính váy áo, mang giày vải đi ra phố. Gạo đi cùng chúng tôi. Vừa ra phố, cả ba chúng tôi lập tức bị hợp hồn. Các dãy phố treo rất nhiều đèn lồng đỏ, sáng rực. Hàng quán bán đồ lễ hội buổi tối được kê ra sát các con đường. Trên đường, trai gái đi qua đi lại rất đông vui.

Chúng tôi đi dọc con phố, vui vẻ ngắm nhìn các mặt hàng đang treo bán. Có mặt nạ, lồng đèn, thuyền giấy thả sông... đủ các kiểu dáng và màu sắc.

Khi vừa đến lầu Dương Khê, một người hầu của Nguyễn Cảnh đang đứng trước cửa nhìn thấy chúng tôi thì chạy đến nói:

- Tiểu thư, các công tử đang đợi trên lầu.

Chúng tôi theo anh ta lên lầu trên, vén rèm trúc vào một gian nhỏ. Nguyễn Cảnh và Nguyễn Hoàn đang ngồi bên bàn tròn, thấy chúng tôi đến thì đứng dậy chào. Sau khi chào hỏi, chúng tôi cùng ngồi xuống bàn. Tôi phát hiện, từ chỗ ngồi này nhìn ra được hai con phố bên dưới, đèn lồng treo sáng rực, có thể nhìn rõ cả mặt người qua lại. Nếu nhìn ra xa lại thấy một khoảng hồ Tả Vọng, rất nhiều người đang tụ tập ở đó thả đèn hoa đăng. Quả nhiên là chỗ ngồi tốt, vừa yên tĩnh lại ngắm nhìn được toàn cảnh lễ hội.

Nguyễn Cảnh rót trà vào ly nhỏ, Nguyễn Hoàn phẩy phẩy quạt, anh ta hất cằm nói:

- Hai tiểu thư thấy ngồi ở đây có phải tốt lắm không?

Đình Ngọc cười. Tôi đưa ngón tay cái tới trước mặt Nguyễn Hoàn. Anh ta nhìn thấy, trợn mắt, dùng cái quạt đẩy tay tôi ra rồi hỏi:

- Đình Thanh, nàng là đang làm gì vậy? Không phải là không thích chỗ này nên muốn đánh tôi đấy chứ?

Nguyễn Cảnh và Đình Ngọc quay qua nhìn tôi. Tôi lại đưa ngón tay cái trước mũi Nguyễn Hoàn, vừa cười vừa nói:

- Ý của tôi là rất tốt. Tôi rất thích.

Nói xong, tôi cười thành tiếng. Nguyễn Hoàn ngó người ra, sau đó cũng nhanh chóng bật cười lớn. Cả bốn chúng tôi cùng cười. Nguyễn Cảnh vừa đẩy đĩa bánh đậu xanh nướng đến trước mặt tôi và Đình Ngọc vừa nói:

- Hai tiểu thư ăn thử xem, bánh đậu xanh nướng nhân mít của lâu Dương Khê làm rất nổi tiếng.

Nguyễn Hoàn nhìn tôi rồi trêu:

- Em nghĩ anh chỉ nên mời tiểu thư Đình Ngọc thôi, Đình Thanh không cần mời nàng ấy cũng sẽ không tha đâu.

Nguyễn Cảnh và Đình Ngọc cùng cười, tôi chưng vẻ mặt thản nhiên, bốc một miếng bánh đưa lên miệng ăn xong mới nói:

- Bánh thật thơm ngon nha, có điều hương vị bị bay mất một nửa rồi.

Nguyễn Hoàn thắc mắc:

- Tại sao?

- Tại ai đó nói ra những lời không thơm tho gì. – Tôi thản nhiên đáp.

Ba người họ im lặng, rồi Đinh Ngọc che miệng cười, Nguyễn Cảnh bật cười lớn chỉ riêng Nguyễn Hoàn vẫn ngồi đó, tỏ vẻ mặt không hiểu. Tôi nhìn mặt anh ta, thật rất buồn cười, không nhịn được nữa, tôi cũng cười lớn.

Đến khi chúng tôi cười xong, Nguyễn Hoàn mới dường như hiểu ra ý câu nói ban nãy của tôi. Anh ta tức giận, đỏ mặt, chỉ tay vào người tôi:

- Đinh Thanh, nàng dám nói tôi không thơm tho.

Cả ba chúng tôi nghe thấy lại càng cười lớn hơn. Tôi cười đến mức nước mắt chảy ra. Không ngờ Nguyễn Hoàn lại ngốc nghếch như vậy, lời nói không thơm tho lại thành ra cả người không thơm tho.

Cả bốn người chúng tôi nói chuyện rất vui vẻ, chủ yếu vẫn là tôi và Nguyễn Hoàn nói qua nói về, trêu chọc nhau. Bàn bên, Gạo và hai anh chàng người hầu cũng ăn bánh, thỉnh thoảng cười theo những câu chuyện đùa của chúng tôi.

Nguyễn Cảnh lên tiếng:

- Đã sắp đến giờ thả đèn hoa đăng. Chúng ta ra hồ Tả Vọng đi.

***

Vừa bước ra khỏi cửa lầu Dương Khê, tôi đã nhìn thấy Trịnh Khải đang đứng ở bên đường đối diện. Anh đang nhìn tôi.

Tôi vui mừng trong lòng, tìm hoài rồi cuộc ngẫu nhiên cũng gặp được Trịnh Khải. Tôi nói nhỏ với Đinh Ngọc:

- Em hơi đau bụng, em về phủ trước, chị cứ cùng Gạo đi ngắm đèn hoa đăng.

Đinh Ngọc lo lắng:

- Đau nhiều không? Để chị cùng em về.

Tôi lắc lắc đầu, nói thêm:

- Chỉ là hơi đau thôi, em tự về. Chị đi chơi đi.

Tôi quay qua nói với Gạo:

- Em đi theo Đình Ngọc, chị về phủ trước.

Gạo ngạc nhiên nhưng cũng chỉ “ạ” một tiếng. Nguyễn Cảnh và Nguyễn Hoàn đi một bên quay qua hỏi tôi:

- Đình Thanh, nàng đang nói to nhỏ chuyện gì vậy?

- À, tôi chợt nhớ ra, mẹ dặn tôi làm chút việc. Thật ngại quá, tôi phải về phủ trước. – Tôi cười cười.

Nguyễn Hoàn nhú mày, tỏ ra nghi ngờ:

- Đình Thanh, là việc gì mà giờ này nàng phải làm?

- Là việc trong phủ. Mẹ dặn tôi làm từ chiều mà tôi quên mất, lát mẹ đi chùa về không thấy xong việc lại la mắng. Tôi phải về trước đây.

Nguyễn Hoàn cười lớn:

- Tôi biết mà, nàng ta quả nhiên lười biếng.

Tôi hứ một tiếng, không thèm tranh cãi với anh ta. Nguyễn Cảnh quay qua hỏi Đình Ngọc:

- Có phải nàng cũng về cùng Đình Thanh không?

Tôi vừa xua tay vừa nói:

- Không có, chỉ mình tôi thôi. Hai người nhớ chăm sóc Đình Ngọc, đưa chị về tới phủ an toàn.

Nguyễn Cảnh cười:

- Tất nhiên.

Tôi mỉm cười, tạm biệt họ rồi rẽ qua con phố bên cạnh, nấp vào một con sừ tử đá. Chờ cho đến khi họ đi khuất bóng, tôi mới thở phào. Tôi tính quay lại trước cửa lầu Dương Khê tìm Trịnh Khải nhưng đã bị một bóng đen chắn trước mặt. Tôi ngược mắt nhìn lên, là Trịnh Khải.

Tôi đứng thẳng người, mỉm cười chào Trịnh Khải. Anh hỏi tôi, vẻ mặt lạnh nhạt:

- Sao nàng quen biết bọn họ?

Bọn họ? Là ám chỉ Nguyễn Hoàn và Nguyễn Cảnh sao? Tôi vừa cười vừa trả lời:

- À, chỉ là tình cờ gặp thôi.

Trịnh Khải hừ một tiếng:

- Nàng lại bắt đền người ta?

Tôi trở mặt ra, Trịnh Khải thật hài hước, tôi đâu phải là người gặp ai cũng ăn vạ được. Tôi nói:

- Là bọn họ mời.

Trịnh Khải nói tiếp, vẻ mặt càng lạnh hơn:

- Ai mời nàng cũng đi?

Này này, sao tôi lại có cảm giác tôi đang bị bức cung vậy, trả lời kiểu nào cũng bị dính tội. Tôi vượt ngục, vừa mới vui mừng gặp lại anh ta, đã bị anh ta chọc cho tức giận rồi. Tôi quay lưng bỏ đi.

Đi được vài bước, tôi vẫn không nghe Trịnh Khải nói gì. Tức giận. Tôi quay người, đi trở lại trước mặt Trịnh Khải rồi lên tiếng:

- Công tử không thể nói gì khác sao?

Trịnh Khải đầu tiên là ngạc nhiên khi thấy tôi quay lại, sau đó lại tỏ vẻ mặt nhản nhẹn, anh nói:

- Được. Vậy ta nói chuyện khác. Tại sao hôm đó nàng bỏ đi?

Tôi cắn môi, cúi đầu, tức giận bay biến đâu mất, thay vào đó là xấu hổ. Tôi nên trả lời thế nào đây, đã hứa với anh ta là ngồi chờ, rốt cuộc tôi chạy trốn, còn ôm theo bánh mứt.

Trịnh Khải vẫn đứng im chờ tôi trả lời. Rốt cuộc Trịnh Khải lên tiếng trước:

- Thôi vậy. Nếu lần sau nàng không thích điều gì thì cứ nói với ta.

Tôi ngược mắt nhìn Trịnh Khải, không biết anh ta có đang hiểu lầm gì không. Trịnh Khải nhìn mặt tôi, thờ dài mà nói:

- Ta đưa nàng đến một nơi.

Tôi gật đầu. Trịnh Khải đi chậm chậm, tôi đi ngay bên cạnh. Trịnh Khải im lặng, tôi cũng im lặng.

Ra khỏi khu phố đông vui, chúng tôi lại rẽ qua một con đường vắng hơn. Lúc chúng tôi đến bên một cái cổng đền cũ, Trịnh Khải đẩy cánh cửa gỗ đi vào, tôi đi theo, sau đó anh mới quay người đóng cửa cổng. Vừa bước vào cổng tôi đã nghe được hương hoa sen thoang thoảng trong gió.

Bên trong đèn không được thấp đèn, nhưng không hề tối. Ánh trăng tròn trên đầu soi rõ khuôn mặt của chúng tôi. Trịnh Khải lên tiếng:

- Đèn này bỏ hoang đã lâu. Tượng đèn đã được đưa qua nơi mới. Chỉ có ao sen là vẫn còn.

Tôi mỉm cười. Lăn theo mùi hương đi qua. Mới đi được vài bước, chân đã bị bước hụt, người chơi với về phía trước, rất nhanh Trịnh Khải đã kéo tay tôi lại. Tôi thuận đà ngã vào người anh, nghe được hương hoa lài nhẹ nhàng từ người anh.

Trịnh Khải hỏi:

- Nàng có sao không?

Tôi xấu hổ, tách ra, đi lùi một bước, lại bị hụt chân. Lần này Trịnh Khải đã cầm lấy tay tôi, giữ người tôi đứng vững.

Trịnh Khải không thả tay tôi ra, anh chỉ cười:

- Đoạn này có vài bậc thang đi xuống, nàng đi chậm thôi.

Nói rồi, Trịnh Khải từ từ đi trước, tôi nhìn theo bước chân của anh để đi. Trịnh Khải vẫn đang nắm lấy tay tôi. Bàn tay anh to, rất ấm áp.

Đến bên ao sen, Trịnh Khải để tôi ngồi lên thành ao. Thành ao được xây cao ngang bụng tôi nhưng rất rộng, tôi ngồi rất thoải mái, không sợ ngã xuống dưới. Ánh trăng sáng rọi xuống mặt ao lấp lánh ánh nước, chiếu sáng những bông sen đang tỏa hương thơm ngát.

Tôi quay qua cười với Trịnh Khải đang đứng bên cạnh:

- Thật đẹp. Sao công tử biết nơi này?

Trịnh Khải nhìn sững tôi, sau đó quay qua nhìn xuống ao sen, giọng trầm ấm:

- Tình cờ biết được. Ta đoán là nàng thích hoa sen.

Tôi bất ngờ, có lẽ là vì hai lần tôi gặp Trịnh Khải đều tại ao sen nên anh nghĩ tôi thích hoa sen. Tôi cảm thấy ngọt ngào từ tận đáy lòng. Tôi quyết định, từ nay sẽ thích hoa sen.

- Rất thích. – Tôi cười vui vẻ.

Lần này, Trịnh Khải quay qua nhìn tôi rất lâu. Anh nhìn đến mức tôi thấy máu dồn lên mặt, đành ngại ngừng nhìn ra xa ao sen.

Tiếng sáo bỗng vang lên. Tôi quay mặt lại nhìn Trịnh Khải đang đứng đó, trên tay cầm sáo trúc, thổi lên những giai điệu réo rắt, du dương. Lần này đến lượt tôi nhìn Trịnh Khải không rời mắt.

Trịnh Khải đứng đó, ánh trăng chiếu sáng khuôn mặt tuấn tú. Tà áo dài của anh và cả dây vải buộc ngang đầu bay nhẹ theo làn gió. Tay anh di chuyển trên cây sáo trúc. Mắt anh nhìn thẳng vào tôi, dịu dàng. Tôi nghe tim mình đập liên hồi.

Đến khi tiếng sáo ngừng, tôi cũng không hề hay biết. Trịnh Khải lên tiếng kéo tôi về với thực tại:

- Không hay sao?

- Há? À, rất hay. Không ngờ công tử thổi sáo hay như vậy. – Tôi ngại ngừng cười.

Trịnh Khải cất cây sáo vào thắt lưng áo đằng sau, hèn gì tôi không nhìn thấy cây sáo. Tôi hỏi:

- Công tử có thường xuyên thổi sáo không?

- Chỉ những lúc buồn. – Trịnh Khải đáp.

Tôi à một tiếng, cúi mặt nhìn đôi giày thêu dưới chân mình.

- Hôm nay là vì vui mà thôi. – Giọng Trịnh Khải rất nhỏ, thoảng qua tai tôi.

Tôi ngược mặt, nhìn anh. Trịnh Khải đang mỉm cười nhìn tôi. Tôi ngượng ngùng nói:

- Hôm nay chàng cười nhiều quá đấy.

Nói xong, tôi cũng giật mình. Tôi vừa gọi Trịnh Khải là chàng sao? Thật xấu hổ đến mức muốn nhảy ngay xuống ao để chết đi. Trịnh Khải nghe thấy, cười rất khẽ.

Chúng tôi, một đứng, một ngồi, im lặng nhìn nhau, bao bọc quanh chúng tôi là hương sen thơm ngát.

Được một lúc, Trịnh Khải ngược đầu nhìn trăng rồi quay qua nói với tôi:

- Đã muộn, ta đưa nàng về.

Tôi gật đầu, đang định tụt xuống thì Trịnh Khải đã đưa bàn tay ra trước mặt tôi, giọng anh ấm áp:

- Cầm tay ta, nếu không nàng sẽ lại ngã.

Tôi đặt tay mình vào tay anh, Trịnh Khải đỡ tôi xuống. Anh vẫn giữ nguyên tay tôi trong tay anh, theo lối cũ đi ra khỏi đền. Vừa ra khỏi đền, Trịnh Khải mới thả tay tôi ra.

Tôi thấy có chút hụt hẫng, hai tay tôi nắm lại với nhau. Trịnh Khải quay qua nói với tôi:

- Nhà nàng ở phố nào?

Tôi nói, anh ừ một tiếng. Chúng tôi sóng đôi, im lặng đi trên đường.

Đến trước cửa phủ Huy quận công, Trịnh Khải nhìn cánh cổng lại nhìn tôi rồi nói:

- Nàng vào nhà đi.

- Công tử về cẩn thận. – Tôi đáp lại.

Trịnh Khải nghiêng người ghé vào một bên tai tôi, nói nhỏ:

- Gọi là chàng.

Tôi đoán tai tôi chắc là đã đở bưng, tôi thẹn quá không nói được, chỉ có thể giả bộ tức giận:

- Mau về đi.

Trịnh Khải mỉm cười rồi quay người đi. Tôi vẫn đứng im trước cổng nhìn bóng lưng anh. Trịnh Khải đi tới góc đường, anh quay lại nhìn tôi, khước miệng giãn ra rồi rẽ qua đường khác, khuất bóng.

Tôi quay lưng đi vào, đưa tay đẩy cửa cổng. Cửa đã khóa, tôi đành gõ cửa. Một anh chàng người hầu rất nhanh mở cổng, lộ mặt ra thấy tôi thì nói:

- Tiểu thư, tôi đợi người này giờ.

Tôi gật đầu. Ra là anh ta ngồi đằng sau cánh cổng và đang đợi tôi về. Tôi vừa bước vài bước đã thấy tấm bảng ghi tên phủ nằm chỏng chơ một bên. Tôi quay lại hỏi:

- Sao nó nằm ở đây?

- Dạ tiểu thư, bà đi chùa về, nói tấm bảng phủ phải được thay mới, tôi vừa hạ nó xuống, lát sẽ đưa ra sau nhà ạ.

Tôi lại gật đầu. Ban đầu tôi cứ ngỡ khi về tới phủ, Trịnh Khải sẽ biết tôi là người của phủ Huy quận công, tôi cũng sẽ thành thật nói rằng mình là Đinh Thanh. Nhưng cuối cùng, tấm bảng phủ lại nằm ở đây.

Ra gian nhà sau, vào phòng, tôi bắt gặp Gạo và Đinh Ngọc đang ngồi đợi tôi trong phòng. Gạo thấy tôi thì chạy đến:

- Tiểu thư, sao giờ này mới về?

Tôi mỉm cười với Gạo, rồi đi đến bên ghế, ngồi trước mặt Đinh Ngọc, chờ bị hỏi cung. Đinh Ngọc nghiêm mặt:

- Đinh Thanh, em nói đi. Em bịa chuyện để đi đâu chơi vậy?

Tôi làm mặt tội nghiệp, cầm lấy cánh tay Đinh Ngọc mà nói:

- Chị, em đau bụng thật mà. Em về nhà xong hết đau bụng, quay ra tìm mọi người nhưng không thấy ai. Do đó em mới về muộn.

Đinh Ngọc hừ một tiếng, đẩy tay tôi ra:

- Em càng ngày càng giỏi, nói dối không cần nháy mắt phải không? Chị đã hỏi tên gác cổng, em về nhà lúc nào.

Tôi chột dạ, bịa tiếp:

- Thật mà, em vừa về đến cổng đã hết đau nên không có vào nhà. Em quay ra phố tìm mọi người thì bị lạc, loay hoay mãi đến khi ra tới hồ Tả Vọng lại không gặp ai.

Tôi lại làm mặt tội nghiệp. Đinh Ngọc khẽ lắc đầu:

- Nhìn mặt em kìa, sao có thể lạc đường được. Ngủ đi, sáng mai tìm cách mà trả lời với cha mẹ.

Nói rồi, Đinh Ngọc đứng dậy đi về phòng của nàng. Tôi nghĩ là chị giận tôi rồi. Tôi rót nước uống, thay áo, leo lên giường. Trước khi tắt đèn, Gạo nói với tôi:

- Tiểu thư ngủ đi. Thật ra tiểu thư Đinh Ngọc đã giúp tiểu thư thoát tội với quận công rồi.

Tôi ừ một tiếng. Gạo tắt đèn rồi đi ra, đóng cửa phòng tôi lại.

Tối đó, tôi vì tâm trạng quá phấn khích mà không cách nào ngủ được. Tôi nằm lăn qua lăn về, lăn đến khi mệt rồi ngủ lúc nào không hay.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Quà Sinh Nhật

Sáng ra, mắt của tôi có quầng thâm. Đinh Ngọc nhìn thấy thì thở dài:

- Chỉ là la mắng một câu, em có cần bày bộ dáng thảm thương thế không?

Tôi biết Đinh Ngọc hiểu lầm nhưng cũng không giải thích, mặt xụ xuống rồi nói:

- Em đang hối lỗi mà.

Đinh Ngọc gí tay vào trán tôi, giọng khiển trách:

- Là chị sợ em gặp nguy hiểm, em lại dám về trễ như vậy. – Nói xong, chị quay người bỏ đi.

Tôi bám theo chị, cười nịnh:

- Chị đừng giận em nữa.

Đinh Ngọc vừa đi vừa nói:

- Tối qua chị về, cha mẹ hỏi em đâu, chị đoán ngay em chưa về nhà. Sợ cha mẹ la, chị phải nói dối là chị về trước với Gạo, để em chơi thêm chút nữa sẽ có người đưa về.

Đinh Ngọc liếc tôi, nói tiếp:

- Có điều, cha hỏi chị, ai đưa em về. Chị không còn cách nào, đành nói là Nguyễn Cảnh. Là cha nghe xong cũng không hỏi thêm.

Đến bữa ăn sáng, tôi bị mẹ cả la mắng vài câu, chỉ có quận công là im lặng. Buổi chiều, quận công gọi tôi ra gian nhà giữa. Khi tôi ra đến nơi đã thấy Nguyễn Cảnh đang ngồi bên bàn uống nước. Tôi ngạc nhiên:

- Sao công tử ở đây?

Quận công lên tiếng:

- Đinh Thanh, từ nay Nguyễn Cảnh sẽ dạy con học chữ Nôm. Con nên chăm chỉ học hành.

Tôi nghe mà chấn động trong lòng. Nguyễn Cảnh dạy tôi học? Anh ta là ai chứ, là công tử nhà Hân quận công, sao có thể đi dạy học? Tôi thầm nghĩ, có khi nào quận công đã hiểu lầm tôi và Nguyễn Cảnh không? Dù sao cũng chỉ là dự đoán của tôi chứ không có gì chắc chắn, cứ đợi đến thời điểm mâu chốt, tôi sẽ giải thích với quận công sau.

Sau khi căn dặn vài điều, quận công đi công việc ở phủ Chúa. Tôi ngồi xuống ghế rồi hỏi Nguyễn Cảnh:

- Sao công tử lại nhận lời dạy học cho tôi?

Nguyễn Cảnh cầm ly trà, anh ta cười cười:

- Dạy học rất tốt. Tôi cũng muốn thử một lần làm thầy gõ đầu trẻ.

- Tôi không phải trẻ con. Có phải cha tôi đã ép công tử đến đây? – Tôi nhăn mặt.

Nguyễn Cảnh đứng dậy, đến gần tôi rồi nói:

- Nói đúng hơn, là quận công nhờ tôi đến dạy tiểu thư vài chữ. Nhưng nếu tôi không tình nguyện thì có thể ép buộc được sao? – Nói xong, anh ta mỉm cười.

Tôi gật đầu, Nguyễn Cảnh nói đúng. Thôi thì học chữ với người lạ không bằng học với người quen. Tôi không hỏi thêm gì nữa, bắt đầu ngồi vào bàn, mở giấy trắng ra.

Nguyễn Cảnh là một người trầm ổn, anh ta dạy học rất từ tốn và cẩn thận. Tôi thắc mắc gì, anh ta sẽ trả lời nấy. Sau một canh giờ, Đinh Ngọc mang trà và bánh vào cho chúng tôi.

Lâu rồi tôi mới lại học chăm chỉ như vậy, ngáp ngáp mấy cái, nói hôm nay là buổi học đầu tiên nên được nghỉ sớm. Nói xong, mặc kệ hai người họ ngồi ở bàn, tôi đi thẳng về phòng mình, leo lên giường, ngủ bù cho tối qua.

***

Sáng ngày hôm sau, Nguyễn Cảnh lại đến dạy học. Lần này, Nguyễn Hoàn đi cùng. Nguyễn Hoàn nhìn thấy tôi thì gắp cái quạt đang phẩy phẩy lại rồi cười cười:

- Tôi cứ ngỡ Nguyễn Cảnh đến dạy chữ cho cháu chắt của nhà Huy quận công. Ra người cần học chữ lại là tiểu thư Đinh Thanh. – Anh ta nói xong thì cười lớn.

Tôi mỉm cười đáp lại:

- Tôi nhớ Nguyễn Cảnh đến dạy tôi học chữ. Còn công tử, không biết đến nhà chúng tôi làm gì?

Nguyễn Hoàn cứng họng, tôi nói tiếp:

- Người đâu, tiễn khách cho ta.

Anh ta nghe thấy thì chạy đến, vừa cúi đầu vừa cười hì hì với tôi:

- Tiểu thư Đinh Thanh, tôi chỉ đùa một chút thôi. Tiểu thư Đinh Thanh hiếu học nổi tiếng, mà sự học là vô biên, tôi nào dám chê bai.

Nguyễn Hoàn thật biết nịnh, tôi liếc anh ta, tiếp tục trêu chọc:

- Vậy thì sao? Công tử không có việc gì ở đây, không phải nên về nhà à?

- Ấy, tôi ở nhà buồn lắm. Tiểu thư Đinh Thanh mở lòng từ bi, cho tôi ở đây, tôi sẽ dốc hết sức mình giúp đỡ tiểu thư học hành.

Tôi trừng mắt với anh ta. Nguyễn Hoàn vội sửa lời:

- À, tôi nào dám dạy chữ tiểu thư, là lúc tiểu thư học mệt mỏi, tôi sẽ giúp nàng bớt căng thẳng.

Tôi bật cười, quay người đi vào gian phòng học, Nguyễn Hoàn chạy riu rít theo. Nguyễn Cảnh và Đinh Ngọc che miệng cười, đi theo sau.

Đến lúc học chữ tôi mới nhận ra trình độ chữ Nôm của Nguyễn Hoàn cũng không hơn tôi là bao. Nhiều chữ anh ta còn lẫn lộn khiến chúng tôi cười lăn cười bò. Đinh Ngọc nhẩn nại ngồi một bên xem tôi học hành, thỉnh thoảng chị sẽ đến cùng thảo luận chữ với Nguyễn Cảnh.

Buổi trưa, mẹ cả mời cả hai ở lại ăn cơm. Nguyễn Cảnh và Nguyễn Hoàn sau bữa cơm trưa thì nằm nghỉ tại một phòng khác ở gian nhà giữa, sát ngay phòng chúng tôi học.

***

Đến chiều, khi mọi người đã ra gian phòng học nhưng tôi vẫn không thấy Nguyễn Hoàn đâu. Nguyễn Cảnh nói Hoàn đang ngủ chiều, vẫn chưa chịu dậy. Tôi cười thầm, quả nhiên công tử này không chỉ thích ra vẻ, thích trêu đùa người khác mà còn lười biếng nữa.

Tôi cầm cây bút lông đi qua phòng nghỉ bên cạnh phòng học thấy Nguyễn Hoàn đang ngủ trên chiếc ghế nằm. Tôi rón rén tiến đến, cầm bút

lông, tô đậm hai hàng lông mày của anh ta. Lông mày của Nguyễn Hoàn quá giống con gái, còn đẹp hơn của tôi, tôi ganh tị đã lâu.

Sau khi vẽ hai đường ngang đề lên hai hàng lông mày của Nguyễn Hoàn, tôi chợt nhớ đến nhân vật Shin – Cậu bé bút chì, tôi gắng gượng nín cười. Ngay khi quay lại phòng học, tôi liền bật cười vui vẻ. Nguyễn Cảnh và Đinh Ngọc nhìn tôi bằng ánh mắt thắc mắc.

Học được một lúc thì Nguyễn Hoàn tỉnh giấc, đi vào phòng học. Tôi nhìn thấy gương mặt anh ta thì lăn ra cười, không cách nào nín được. Ban nãy anh ta ngủ, tôi đã thấy buồn cười. Bây giờ anh ta đang đứng ở cửa, mắt mở to, nhìn càng sinh động đáng yêu.

Nguyễn Cảnh trợn mắt nhìn Nguyễn Hoàn. Đinh Ngọc cầm khăn tay che miệng cười run cả bả vai. Nguyễn Cảnh lên tiếng:

- Chú đang định đóng tuồng à?

Tôi nghe chữ “tuồng” thì càng cười lớn. Nguyễn Hoàn nhăn mặt, tỏ vẻ không hiểu gì cả. Nguyễn Cảnh nói với một người hầu gần đó mang chiếc gương đến.

Những người nhìn thấy mặt anh ta, trai gái già trẻ trong phủ đều ôm bụng cười. Nguyễn Hoàn mặt lại càng nhăn nhó khiến hai đường lông mày to đen thui càng dính lại thành một đường thẳng. Tôi cười đến đau cả ruột.

Đến khi chiếc gương tới tay, Nguyễn Hoàn nhìn thấy mặt mình trong gương thì tức giận đỏ cả mặt. Trước đó Đinh Ngọc đã sai người mang đến một chậu nước và khăn mặt. Anh ta vẩy nước lên mặt, cố kỳ cho sạch vết mực.

Sau khi tẩy sạch vết mực trên mặt, Nguyễn Hoàn quay qua nhìn tôi, ánh mắt bắn ra cả tia lửa:

- Tôi biết chỉ có nàng làm thôi.

Tôi cố gắng nín cười, nghiêm túc hỏi lại:

- Có chứng cứ không?

Nguyễn Hoàn hừ một tiếng trong họng:

- Chỉ có nàng mới bày trò.

Tôi làm vẻ mặt thản nhiên:

- Được, coi như là tôi làm. Thế nhưng không phải công tử đã nói, cái gì mà lúc tiểu thư học mệt mỏi, tôi sẽ giúp nàng bớt căng thẳng.

Nguyễn Hoàn trợn mắt, tức giận, chỉ tay vào mặt tôi, nói không thành câu:

- Nàng... nàng...

Anh ta nói không được, phẩy tay áo, quay người đi thẳng ra cổng. Tôi chạy ra cửa phòng, gọi lớn:

- Nguyễn Hoàn.

Anh ta nghe thấy nhưng vẫn không thèm quay mặt lại, chỉ phăm phăm đi thẳng ra ngoài. Lần này Nguyễn Hoàn giận tôi đến ba ngày. Từ đó tôi không dại dột làm trò ngu ngốc nữa.

***

Tôi nằm bực bội trên giường.

Đã ba ngày rồi, Trịnh Khải vẫn không có tin tức gì. Anh vẫn chưa đến tìm tôi. Tôi cứ ước có chiếc điện thoại, a-lô là biết được người ta đang làm gì, người ta đang ở đâu.

Đã ba ngày rồi, Nguyễn Cảnh một ngày một buổi đến dạy học nhưng Nguyễn Hoàn thì vẫn không thấy bóng dáng đâu. Làm cách nào để anh ta hết giận đây?

Đã ba ngày rồi, tôi mỗi ngày ngoài ở phủ học chữ với Nguyễn Cảnh thì thời gian còn lại bị mẹ cả bắt phải học đàn với Đinh Ngọc. Xưa nay tôi vốn không có năng khiếu âm nhạc, tôi còn không thể nghe ra được đâu là nốt nhạc nào thì làm sao có thể đánh đàn được, mà còn là đàn nguyệt.

Tôi ôm bực bội đi vào giấc ngủ.

***

Ngày hôm sau, Nguyễn Cảnh nói, hôm nay Nguyễn Hoàn tròn mười bảy tuổi, gia đình anh ta tổ chức tiệc chúc mừng tại nhà. Nguyễn Cảnh hỏi chúng tôi có muốn đến tham dự không. Tôi tất nhiên không bỏ qua cơ hội này.

Buổi chiều, tôi và Đinh Ngọc được mẹ cả đồng ý cho ra ngoài. Thật là một công hai việc, đi chúc mừng sinh nhật Nguyễn Hoàn, tôi vừa thoát khỏi việc học đàn lại còn có cơ hội bày tỏ sự hối lỗi của mình.

Ban đầu, tôi cứ ngỡ là tiệc chúc mừng được tổ chức ở phủ Hân quận công. Nhưng Nguyễn Cảnh đã dẫn chúng tôi đến một ngôi nhà lớn khác, nói đây là nhà của Nguyễn Hoàn. Ra cha mẹ của Nguyễn Hoàn có tiệm buôn vải vóc rất lớn ở Thăng Long nhưng anh ta từ nhỏ đã thích đi theo Nguyễn Cảnh, cha mẹ anh ta lại bận rộn công việc, vì vậy để Nguyễn Hoàn qua phủ Hân quận công ở.

Từ cổng vào đến trong sân nhà lớn đều có treo lồng đèn đỏ, trong sân được bày biện bàn ghế, khách đến chúc mừng vừa là họ hàng, vừa là bạn bè và khách làm ăn của cha mẹ Nguyễn Hoàn.

Tôi thầm nghĩ, quả nhiên là nhà giàu, tiệc sinh nhật lại tổ chức lớn như vậy. Nguyễn Hoàn mặc một bộ đồ xanh rêu đang đứng nhận lời chúc mừng của khách đến dự, khi thấy tôi, mặt anh ta biến đổi không ngừng. Đầu tiên là biểu cảm ngạc nhiên, tiếp đến là lạnh lùng, sau là tức giận.

- Sao nàng lại đến đây? – Nguyễn Hoàn trừng mắt nhìn tôi.

Con trai sao mà giận dai như vậy? Tôi chỉ dám nghĩ trong đầu, không dám nói ra, dù sao hôm nay tôi đến là để xin lỗi anh ta. Tôi cười:

- Tôi có món quà tặng công tử.

Nguyễn Hoàn hỏi:

- Quà đâu? Tôi thấy nàng đi tay không đến, quà ở đâu?

Tôi che miệng cười:

- Quà này đặc biệt, tôi muốn tặng riêng cho công tử.

Nguyễn Hoàn tò mò:

- Quà gì vậy?

Tôi làm tư thế nghiêm túc rồi nói:

- Đợi đến cuối buổi tiệc tôi sẽ tặng.

Nguyễn Hoàn nhăn mặt nhưng vẫn tỏ vẻ chịu đựng. Tôi cứ để cho anh ta tò mò, càng thú vị. Nguyễn Cảnh và Đinh Ngọc đứng bên cạnh chỉ cười. Đến khi ngồi vào bàn, Đinh Ngọc quay qua hỏi tôi:

- Em lại bày trò gì vậy? Ngày vui của người ta, đừng chọc ghẹo.

- Em đâu có chọc ghẹo. – Tôi quay qua cười với Đinh Ngọc.

Đến cuối buổi tiệc, khách đã về gần hết, Nguyễn Hoàn không nhìn được nữa, chạy qua tìm tôi:

- Đinh Thanh, quà của tôi đâu?

Tôi nhìn quanh, khách chỉ còn vài người. Tôi kéo tay áo của Nguyễn Hoàn qua vườn hoa nhỏ bên cạnh sân. Đi đến dưới cây đào lớn, tôi buông tay. Mùa này mới chớm thu, đào vẫn chưa ra hoa, lá xanh đầy cành. Tôi bắt đầu lấy giọng, nhìn Nguyễn Hoàn, vừa vỗ tay vừa hát:

“Happy birthday to you, happy birthday to you, happy birthday, happy birthday, happy birthday to you.”

Tôi hát xong đứng mỉm cười nhìn Nguyễn Hoàn đang đứng ngơ ngác ở đó. Tôi nói:

- Chúc công tử sinh nhật vui vẻ.

Nguyễn Hoàn vẫn đứng sững không lên tiếng. Tôi kéo kéo tay áo anh ta, anh ta mới nói:

- Đinh Thanh, nàng hát tặng tôi sao?

- Phải. – Tôi gật đầu. Tuy tôi hát không hay nhưng không đến nỗi nghe không ra chứ?

- Nàng hát bằng tiếng gì vậy? Tôi nghe không hiểu nhưng nó rất mới lạ, rất hay. – Nguyễn Hoàn nói.

Tôi bật cười trả lời:

- Đó là bài hát chúc hạnh phúc. Thế nào, có hài lòng với món quà của tôi không?

Nguyễn Hoàn gật đầu:

- Rất hay.

Tôi cười, muốn một công đôi việc:

- Vậy còn giận tôi không?

Nguyễn Hoàn nhìn tôi, trước khi quay lưng trở lại sân thì bỏ lại một câu:

- Tôi giận lúc nào?

Tôi cười, chạy theo anh ta, vui vẻ trở lại sân. Đinh Ngọc thấy tôi và Nguyễn Hoàn cùng trở lại thì không tỏ vẻ gì khác. Nhưng đến lúc về phủ, Đinh Ngọc mới hỏi tôi:

- Em có ý với Nguyễn Hoàn?

Tôi trợn mắt, lắc đầu:

- Không có, em chỉ xem anh ta là bạn, là bằng hữu đó.

Đinh Ngọc thở dài, không nói gì thêm, trở về phòng.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Ép Hôn

Sau nhiều ngày học đàn, rốt cuộc Đinh Ngọc chịu thua, không dạy nổi tôi. Mẹ cả thấy thế thì chỉ lắc đầu, không nói gì thêm.

Thoát khỏi cảnh chiều chiều gảy dây đàn, tôi mừng không kể xiết. Ngày hôm sau, Nguyễn Cảnh và Nguyễn Hoàn đến nhà, tôi nói tạm nghỉ học, mở tiệc ăn mừng. Tuy là mới sáng sớm nhưng tôi vẫn kê Gạo bày biện trái cây, bánh và trà ra bàn đá dưới gốc cây lựu. Mùa thu, buổi sáng trời se se lạnh, chúng tôi bốn người ngồi quanh bàn uống trà, ăn bánh. Thật tao nhã.

Nguyễn Hoàn nhăn mặt:

- Đinh Thanh, ăn mừng mà không có rượu sao?

- Mới sáng ai đã uống rượu, chúng ta dùng trà thay rượu được rồi. – Tôi đưa chén trà cho anh ta.

Nguyễn Cảnh mỉm cười hỏi:

- Không biết là ăn mừng việc gì?

- Chắc là ăn mừng vì không cần phải học đàn nguyệt. – Đinh Ngọc thối thối chén trà, mỉm cười trả lời thay tôi.

Nguyễn Hoàn nghe vậy thì trở mắt, cười mỉa mai tôi:

- Tôi nói này Đinh Thanh, nàng không tính trở thành thiếu nữ khuê các sao? Nếu không biết cầm kỳ thi họa thì khó mà gả được cho nhà chồng tốt.

Không hiểu sao khi nghe Nguyễn Hoàn nói, tôi lại nghĩ đến Trịnh Khải, anh chắc không chê tôi mù âm nhạc chứ? Tôi hỏi ngược lại:

- Bộ biết cầm kỳ thi họa thì sẽ gả được cho chồng tốt sao?

Nguyễn Hoàn cứng họng, anh ta giả bộ uống trà, không trả lời. Đinh Ngọc cười:

- Đinh Thanh nói rất đúng. Người xưa thường nói hồng nhan bạc phận, con gái tài giỏi thì được người người ngưỡng mộ nhưng mấy ai có được hạnh phúc?

Nguyễn Cảnh lên tiếng:

- Chỉ cần có người đàn ông dám đứng ra bảo vệ thì sao hồng nhan phải chịu truân chuyên?

Tôi thấy có mùi vị khác lạ trong lời nói của Nguyễn Cảnh, anh ta nói mà mắt chỉ nhìn Đinh Ngọc. Nguyễn Hoàn và tôi trao đổi ánh mắt, tôi nói tôi phải đi luyện chữ. Nguyễn Hoàn nói sẽ đi cùng để canh chừng tôi, Nguyễn Cảnh cứ ngồi uống trà với Đinh Ngọc là được.

Đinh Ngọc e thẹn, cúi đầu không nói gì. Nguyễn Cảnh nhìn ly trà, cũng im lặng. Chỉ có tôi và Nguyễn Hoàn cười thầm, đi nhanh lên gian nhà trước.

Ra Nguyễn Cảnh tự nguyện đến dạy chữ cho tôi là vì Đinh Ngọc. Tôi không hề tự ái chút nào, còn rất mừng cho Đinh Ngọc là khác, Nguyễn Cảnh chừng chạc, trầm ổn, tính tình lại dứt khoát, sau này nhất định sẽ không để Đinh Ngọc chịu thiệt thòi.

Tôi đang ngồi thờ trước bàn học suy nghĩ lung tung thì bị Nguyễn Hoàn dùng một cuốn sách gõ vào đầu. Tôi ngồi thẳng người dậy, trừng mắt. Anh ta thấy thế chỉ cười:

- Nàng đang suy nghĩ vấn vợ gì vậy?

- Tôi đang suy nghĩ trưa nay có được ăn thịt kho trứng không. – Tôi đáp.

Nguyễn Hoàn cười lớn:

- Nàng không nghĩ ra chút gì hay ho sao? Chẳng hạn như sang năm thì nên gả cho ai.

Tôi liếc anh ta, không thèm trả lời, nhìn ra khoảng sân ngoài cửa.

***

Hôm trước nói đến chuyện cưới hỏi, hôm sau phủ đã có bà mối gõ cửa. Tôi nghe Gạo nói, liền đi ra đứng nấp sau cửa sổ nghe lén. Tôi nghe được bà mối và mẹ cả nói chuyện, ra là hỏi cưới Đinh Ngọc cho vị công tử nhà Trang quận công tên Phan Huy, là quan võ, vừa đỗ Tào sĩ, đang giữ chức Quản binh Thăng Long. Nghe qua thì cũng là tuổi trẻ tài cao.

Khác với lần trước, lần mai mối này, mẹ cả rất hài lòng. Sau khi hẹn thời gian hai nhà gặp gỡ là năm ngày sau, mẹ cả còn ban tiền thưởng cho bà mối. Như vậy nghĩa là người tên Phan Huy kia gần như chắc chắn sẽ trở thành anh rể của tôi.

Lần này tôi có chút lo lắng, Đinh Ngọc tuy chưa một lần thể hiện ra mặt nhưng tôi đoán chị có ý với Nguyễn Cảnh. Nếu thực sự quận công đồng ý gả chị cho Phan Huy lạ lắm kia thì Đinh Ngọc và Nguyễn Cảnh sẽ như thế nào?

Tôi dè dặt kể chuyện tôi nghe được với Đinh Ngọc. Chị nghe thấy thế thì sắc mặt tái đi, sau đó chỉ thở dài, ngồi nhìn ánh đèn trên bàn. Tôi không biết nói gì hơn, đành im lặng về phòng.

***

Ngày hôm sau Nguyễn Cảnh và Nguyễn Hoàn lại đến như thường ngày, chỉ khác là lần này Đinh Ngọc kiên quyết ngồi trong phòng, không ra ngoài.

Nguyễn Cảnh không thấy Đinh Ngọc, mặt có chút lo lắng nhưng không dám hỏi tôi. Nguyễn Hoàn lên tiếng hỏi giùm:

- Đinh Thanh, có phải Đinh Ngọc bị bệnh hay không?

Tôi lắc đầu, ngồi xuống ghế, vừa nhìn Nguyễn Cảnh vừa nói:

- Hôm qua có người đến hỏi cưới chị Đinh Ngọc.

Nguyễn Cảnh ngạc nhiên, Nguyễn Hoàn càng há hốc miệng, ngồi xuống ghế bên cạnh, hỏi tôi:

- Là ai?

- Tên là Phan Huy, công tử nhà Trang quận công. – Tôi trả lời.

Nguyễn Cảnh chấn động, bước lui một bước. Nguyễn Hoàn đứng dậy, đi đến kéo tay áo Nguyễn Cảnh:

- Anh, mau về nhà nói chuyện với bác.

Nguyễn Cảnh gật đầu, sau đó hai anh em họ cùng rời khỏi phủ. Tôi không đoán được Đinh Ngọc đang nghĩ gì, nhưng nhìn hành động của Nguyễn Cảnh, tôi đoán chắc là trong ngày mai sẽ đến hỏi cưới Đinh Ngọc. Cả hai nhà đều là quan lớn, không biết quận công sẽ gả Đinh Ngọc cho ai?

Buổi tối tôi lại đem chuyện Nguyễn Cảnh kể với Đinh Ngọc, chị nhìn tôi, sắc mặt có khá hơn. Nhưng tôi không ngờ đến, tôi ngồi đợi suốt ba ngày vẫn không thấy ai từ nhà Hân quận công đến hỏi cưới Đinh Ngọc. Nguyễn Cảnh và Nguyễn Hoàn cũng không thấy bóng dáng.

Tôi đi qua đi về trước cửa phòng, càng nghĩ càng thấy khó hiểu. Tính cách của Nguyễn Cảnh không thể nào là thấy khó mà rút lui, huống gì, nhà Hân quận công xem ra cũng không phải thua kém nhà Trang quận công kia chứ? Đinh Ngọc ngồi nhìn tôi đi qua đi lại, không nói gì.

Qua ngày thứ tư, tôi nhìn sắc mặt u ám của Đinh Ngọc thì không thể kiên nhẫn đợi thêm. Tôi phải đi tìm Nguyễn Cảnh hỏi rõ sự việc thế nào. Rốt cuộc tình cảm mà anh ta dành cho Đinh Ngọc là sâu đậm bao nhiêu? Rốt cuộc anh ta đã từng nói như đinh như sắt sẽ bảo vệ hồng nhan hôm ấy chỉ là chót lưỡi đầu môi thôi sao?

Mặc cho Đinh Ngọc ngăn cản, chiều hôm đó, tôi cùng Gạo đến thẳng cửa phủ Hân quận công. Mở cửa lần này lại là anh chàng người hầu hôm trước, tôi lên tiếng:

- Ta đến tìm công tử Nguyễn Cảnh.

- Thừa tiểu thư, công tử đang bị cấm túc, không thể tiếp khách. – Anh ta trả lời.

Tôi nghe mà choáng váng, Nguyễn Cảnh bị cấm túc, chuyện này là sao? Thấy anh ta chuẩn bị đóng cổng, tôi kéo cánh cửa gỗ lại, tiếp tục hỏi:

- Tại sao Nguyễn Cảnh bị cấm túc?

- Tiểu thư, đây là việc trong phủ Hân quận công, tôi không thể nói được. – Anh ta bày ra vẻ mặt khó xử.

- Vậy Nguyễn Hoàn đâu? – Tôi gắng hỏi thêm.

- Dạ, cũng bị cấm túc chung với công tử Nguyễn Cảnh. – Anh ta nói xong thì đóng cổng lại.

Tôi đứng thẩn thờ trước cổng nhà họ. Ra là họ bị cấm túc mới không thể đến nhà tôi được, nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Gạo đứng ở bên bèn kéo tôi trở về phủ.

***

Tôi và Gạo đang trên đường trở về, khi chỉ còn cách phủ khoảng ba ngôi nhà thì bị một người chặn đường lại. Là Dự Vũ, trợ thủ của Trịnh Khải, anh ta thấy tôi thì mặt biểu lộ vui mừng mà nói:

- Thật may gặp tiểu thư ở đây, nãy giờ tôi hỏi nhà vẫn chưa tìm được người.

Tôi gật đầu hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Dự Vũ rút từ trong túi vải mang trên lưng ra một hộp gỗ nhỏ, kính cẩn hai tay đưa cho tôi rồi nói:

- Tiểu thư, cái này là của công tử tặng tiểu thư. Thời gian gần đây công tử rất bận rộn, e là không đến tìm tiểu thư được.

Tôi đưa tay nhận hộp gỗ. Hộp gỗ chỉ lớn hơn bàn tay tôi một chút, trên nắp và xung quanh hộp đều được khắc họa tiết hoa sen. Tôi hỏi anh ta:

- Công tử đang ở đâu?

- Thừa tiểu thư, công tử đang ở đường Thượng Đạo. Công tử có nhắn lại, giờ Tuất đêm mười lăm, hẹn gặp tiểu thư tại nơi cũ.

Tôi gật đầu. Dự Vũ cúi đầu chào tôi rồi đi thẳng. Tôi đưa chiếc hộp cho Gạo cầm, đi về phủ. Đêm mười lăm tháng này là đêm Trung Thu, từ hôm nay cho đến Trung Thu chỉ còn chưa tới bảy ngày.

***

Vào phủ, tôi tìm Đinh Ngọc kể chuyện Nguyễn Cảnh đang bị cấm túc tại nhà. Đinh Ngọc nghe có chút hoảng hốt, sau đó chị không nói gì, cứ ngồi im. Tôi ngồi bên cạnh, nóng ruột hỏi:

- Chị, phải làm sao đây?

Đinh Ngọc cười yếu ớt:

- Phải làm sao chứ, nước chảy bèo trôi, đến đâu hay đến đó.

Đinh Ngọc nói xong, đi về phòng, đóng cửa lại. Tôi biết chị buồn nhưng lại không biết an ủi thế nào cho phải. Tính tình Đinh Ngọc thường ngày ôn hòa, dịu dàng, chuyện gì cũng giấu kín trong lòng, tôi thực sự không cách nào đoán được chị đang nghĩ gì. Thật ra thì tôi biết Đinh Ngọc chưa được một năm, người hiểu rõ chị nhất là Hoa thì đã ở lại trấn Nghệ An.

Trong bữa cơm tối, quận công hỏi tôi:

- Mấy hôm nay Nguyễn Cảnh không đến dạy học sao?

Tôi chỉ dạ một tiếng, ông cũng không hỏi thêm. Mẹ cả gấp thức ăn vào chén Đinh Ngọc, giọng nhỏ nhẹ:

- Sao mấy hôm nay nhìn sắc mặt con kém như vậy, có phải mệt mỏi gì trong người không?

Đinh Ngọc trả lời là chỉ hơi khó ngủ. Mẹ cả nói mai sẽ sai người nấu thuốc bổ. Đinh Ngọc nói không cần. Mẹ cả nhú mày rồi nói:

- Cũng sắp già đi rồi mà còn không biết tự chăm sóc bản thân.

Cạch. Đinh Ngọc đánh rơi đôi đũa xuống bàn. Mẹ cả nhẹ giọng trách mắng:

- Đầu óc của con để đâu vậy? Ngày mai mẹ sẽ mời thầy thuốc đến khám cho con.

Đinh Ngọc dạ một tiếng rồi nói đã no không ăn nữa, xin phép về phòng. Tôi nhìn theo bóng dáng của chị, trong lòng cảm thấy xót xa.

***

Trước khi ngủ, tôi lôi hộp gỗ khắc họa tiết hoa sen ra. Mở hộp, bên trong là một chiếc trâm cài tóc nhỏ, rất đẹp. Tôi nhẹ nhàng lấy ra, soi dưới ánh đèn, là trâm cài bằng ngà voi, một đầu được đính một hạt ngọc trắng, trên chiếc trâm có khắc một búp sen có thân cong cong, rất thanh nhã. Tôi càng nhìn chiếc trâm càng thích, bèn lấy chiếc gương soi ra, thử cài lên đầu. Trong gương phản chiếu lại khuôn mặt với đôi mắt lấp lánh nụ cười.

Trước khi lên giường, tôi cất chiếc trâm vào lại hộp gỗ cẩn thận, để hộp gỗ sát bên cạnh chiếc hộp tôi để thư của Trịnh Khải trong tủ.

***

Ngày hôm sau thầy thuốc đến khám cho Đinh Ngọc, nói cơ thể không có vấn đề gì, chỉ kê mấy đơn thuốc bổ. Mẹ cả thở phào nhẹ nhõm, nói may mà không bị bệnh gì rồi sai người nhanh đi sắc thuốc.

Hôm nay là ngày hai nhà gặp mặt, tôi thấp thỏm đi ra đi vào. Đinh Ngọc chỉ ngồi im lặng ở cửa sổ, nhìn ra khoảng sân, cả ngày không nói gì. Đến chiều nhà Trang quận công đến, quận công và mẹ cả đã ngồi chờ sẵn ở gian phòng khách. Tôi sai Gạo ra đó nghe ngóng, lát lát lại chạy vào kể cho tôi.

Tôi hỏi:

- Phan Huy có đến không? Trông như thế nào?

- Dạ không có công tử Phan Huy, chỉ có Trang quận công, phu nhân và bà mối. – Gạo đáp.

- Vậy họ nói những gì? Khi nào thì cưới? – Tôi sốt ruột hỏi dồn.

- Dạ, hôm nay chỉ là lễ nạp thái, hai ngày sau làm lễ vấn danh. – Gạo từ tốn trả lời.

Tôi hỏi, nạp thái là gì, vấn danh là gì? Gạo không trả lời được, tôi đành đi hỏi một bà bác làm bếp trong phủ.

Ra lễ nạp thái chính là ngày hai nhà ước định với nhau, còn lễ vấn danh là ngày hỏi tên và ngày sinh tháng đẻ của cô dâu để mang đi hỏi thầy xem có hợp với chú rể. Sau nếu tuổi hai người hợp nhau sẽ làm lễ nạp cát, nhà gái đưa ra yêu cầu lễ vật. Đến lễ nạp tệ, nhà trai sẽ chọn ngày tốt mang lễ vật qua. Lễ này gần giống đám hỏi ngày nay. Trong ngày đó cũng sẽ tiến hành lễ thỉnh kỳ, chọn ngày rước dâu. Và cuối cùng là đến lễ rước dâu.

Tôi nghe mà lòng bùng cả tai, đại loại qua sáu lễ thì đám cưới mới hoàn tất. Hiện nay Đình Ngọc chỉ mới qua lễ đầu tiên, vậy chỉ cần lễ vấn danh không thành công, hai người xung khắc thì coi như đám cưới không xảy ra. Tôi đem việc này kể lại Đình Ngọc, chị cười gượng:

- Em thật ngốc. Xem tên tuổi đã xem từ trước rồi, chỉ là vẫn làm lễ theo tục thôi.

Tôi há hốc miệng, đúng là tôi nghĩ nông cạn rồi. Cả hai nhà đều là quan lớn, tất nhiên đã có sự chuẩn bị trước, nếu không sẽ làm trò cười cho thiên hạ. Hèn chi những ngày qua Đình Ngọc luôn im lặng như vậy, ra là chị đã biết từ trước rồi.

***

Tối đến, tôi lấy cây trâm Trịnh Khải tặng ra ngắm. Tôi chợt nhớ lại câu nói của Nguyễn Hoàn mấy ngày trước. “Nàng không nghĩ ra chút gì hay ho sao? Chẳng hạn như sang năm thì nên gả cho ai.” Tôi thực ra đã nghĩ qua và cũng có đáp án ình.

Tôi muốn gả cho Trịnh Khải. Dù không gả cho Trịnh Khải, tôi cũng sẽ không im lặng chấp nhận như Đinh Ngọc.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Ước Hẹn Chờ Nhau

Ba ngày sau, mẹ cả nói với Đình Ngọc là lễ nạp cát rất tốt, lễ nạp tộ là ngày mười tháng sau. Tức là đúng một tháng sau sẽ tiến hành lễ hỏi, tôi không ngờ lại nhanh như vậy. Vì thời gian gấp gáp, trong phủ đã bắt đầu công tác chuẩn bị, mẹ cả bận rộn cả ngày sai bảo người hầu làm việc này, việc kia. Áo cưới của Đình Ngọc cũng đã có người đến may đo.

Đình Ngọc từ khi biết ngày đám hỏi đã định thì chị càng trầm lặng, nếu không có việc gì sẽ ngồi bên bàn lặng yên không nói. Tôi nhìn chị, cảm thấy bức bối trong người.

Vì cứ gì cha mẹ muốn gả con gái đi cũng không hỏi ý kiến lấy một lần. Vì cứ gì yêu ai lấy ai đều không thể tự bản thân quyết định. Vì cứ gì Đình Ngọc lại nhẫn nhịn đến như vậy? Là vì nề nếp nặng nề của xã hội phong kiến này sao. Là vì “cha mẹ đặt đâu, con ngồi đó” mà vứt bỏ tình cảm cá nhân sao?

Tôi không nhịn được, cầm tay Đình Ngọc:

- Chị, chị thật sự muốn gả cho tên Phan Huy kia sao?

Đình Ngọc rũ mi xuống, giọng buồn buồn:

- Muốn hay không thì có thể được sao? Phan Huy là người tốt, gả cho Phan Huy, chị rồi cũng sẽ hạnh phúc.

- Miễn là người tốt thì gả cho ai cũng được hay sao? Làm sao chị biết lấy anh ta thì chị sẽ hạnh phúc? – Tôi không đồng ý.

Đình Ngọc ngẩng mặt nhìn tôi, sau đó thở dài:

- Trước đây chị cũng chỉ hi vọng lấy được người tốt, sống bình yên qua ngày.

- Nhưng đó là trước khi chị gặp Nguyễn Cảnh. – Tôi nói.

Người Đinh Ngọc khẽ run lên, tôi cầm chặt tay chị:

- Đinh Ngọc, chị nghe em nói, có tình cảm với một người nhưng phải lấy một người khác là điều bất hạnh. Hạnh phúc của mình, mình phải tự nắm giữ. Chị đừng đánh mất hi vọng, đừng thuận theo mọi sự sắp đặt của người khác, dù đó là cha mẹ.

Đinh Ngọc mở to mắt nhìn tôi, tôi đọc được sự ngạc nhiên của chị, tôi cũng thấy cả sự bi thương trong đó. Đinh Ngọc choàng tay ôm lấy tôi, tựa đầu vào vai tôi, khóc to:

- Giá mà chị chưa từng gặp Nguyễn Cảnh.

Tôi thấy vai mình run run, Đinh Ngọc lần đầu khóc trước mặt tôi, lại khóc đau đớn đến như vậy. Những ngày qua Đinh Ngọc đã cố gắng vùi lấp suy nghĩ sâu kín nhất trong lòng, thế nhưng tôi lại vừa lôi nó ra, chỉ thẳng vào nỗi khổ tâm của chị. Tôi không ngờ, chị đã có tình cảm sâu đậm như vậy đối với Nguyễn Cảnh.

Tiếng khóc nức nở của Đinh Ngọc như bóp chặt trái tim tôi. Tôi thấy mình khó thở, chỉ có thể há miệng, hớp từng ngụm không khí.

***

Từ hôm đó, tôi luôn bám sát lấy Đinh Ngọc. Tuy chúng tôi không nói chuyện nhiều, nhưng Đinh Ngọc cũng không còn vẻ mặt u ám như trước kia. Chị nói, chị cần suy nghĩ cẩn thận. Vì vậy, tôi chỉ im lặng ngồi bên chị, lúc cầm sách học chữ, lúc lại nằm ra bàn nhìn vu vơ ngoài sân. Buổi tối, tôi sẽ kiểm soát để ngủ chung giường với chị.

Một ngày, Đinh Ngọc chống cằm hỏi tôi:

- Đinh Thanh, mấy ngày qua, em sợ chị làm bậy phải không?

Tôi ngỡ người, ra Đinh Ngọc nhìn thấu những hành động trong mấy ngày qua của tôi. Đúng là sau cái hôm tôi chạm vào nỗi đau của Đinh Ngọc, tôi sợ chị sẽ nghĩ lung tung rồi bế tắc mà tự tử. Vì vậy tôi luôn cẩn thận theo dõi chị ngày đêm.

- Em không có. – Tôi lấp liếm.

Đinh Ngọc cười, nụ cười hiểm hoi trong suốt hơn mười ngày qua, giọng chị dịu dàng:

- Chị sẽ suy nghĩ cẩn thận việc có lấy Phan Huy hay không. Chị sẽ không nghĩ quẩn đâu. Hôm nay Trung thu, em không muốn ra ngoài chơi sao?

Tôi nghe đến Trung thu thì giật mình, tối nay tôi có hẹn với Trịnh Khải, suýt chút nữa là tôi quên mất.

***

Tối Trung thu, cả nhà đã treo đèn lồng sáng rực, mâm cỗ cũng đã bày biện. Tôi không cách nào ra phố được, bèn đợi đến lúc phá cỗ xong, tôi mới dám cùng Gạo ra phủ.

Lúc này đã quá giờ Tuất, Trung thu trăng sáng, người đi lại trên phố rất đông vui. Tiếng trống múa lân thùng thùng vang lên khắp con phố. Tôi nhớ đường cũ, đi trước, Gạo theo sau.

Tôi đi rất nhanh, hồi hộp không biết Trịnh Khải có còn chờ tôi. Đến trước đền cũ, tôi đứng trước cánh cửa gỗ, hít vào một hơi thật sâu để bình tâm lại. Gạo hỏi:

- Tiểu thư, đây là...

- Là một đèn cũ. – Tôi đẩy cánh cửa gỗ.

Vừa mở cánh cửa, tôi thấy một bóng người đang đứng quay lưng với tôi. Người đó nghe tiếng cửa mở thì quay người lại, nhìn tôi. Là Trịnh Khải, anh đang đứng đợi tôi. Trịnh Khải nhìn tôi, mỉm cười:

- Rốt cuộc nàng đã đến.

Tôi ngại ngần gật đầu. Gạo quay người đóng cánh cửa gỗ trong khi tôi và Trịnh Khải vẫn đứng nhìn nhau. Gạo nói:

- Tiểu thư, em sẽ đứng ở đây chờ người.

Tôi quay qua, ừ một tiếng rất nhỏ với Gạo. Tôi bước đến gần Trịnh Khải, anh chìa bàn tay to ra. Tôi hiểu ý của anh, nhưng Gạo đang đứng ở đây, tôi không dám đưa tay mình cho anh. Tôi ngập ngừng đi đến bên cạnh Trịnh Khải, một tay tôi đưa ra cầm lấy phần tay áo của anh. Tôi nghe tiếng anh cười rất nhỏ.

Trịnh Khải chậm chậm đi, tôi nắm một phần ống tay áo của anh, đi theo. Đến bên ao sen, tôi thả tay ra. Trịnh Khải quay qua nhìn tôi, mỉm cười:

- Ra là nàng cũng biết ngượng.

Tôi vừa xấu hổ, vừa thẹn nhưng không biết trả lời thế nào, đành im lặng trừng mắt nhìn anh, rồi quay người nhìn ra ao sen. Trịnh Khải cười ra tiếng. Tôi muốn nói gì đó để xóa đi sự ngại ngần của mình, bèn hỏi:

- Công tử không đi cùng Dự Vũ sao?

Trịnh Khải hừ một tiếng trong miệng:

- Câu đầu tiên nàng nói với ta sau nhiều ngày gặp lại là nhắc đến một người khác sao?

Tôi bất ngờ, Dự Vũ không phải trợ thủ của anh sao, không thấy không lẽ không được hỏi? Tôi không biết nói gì nữa, cứ đứng im ngắm sen trước mặt.

Trịnh Khải đứng bên cạnh, anh vuốt tóc tôi. Cả người tôi cứng đờ, tim đập mạnh nhưng hơi thở lại mong manh.

- Nàng không cần quan tâm hẳn. – Trịnh Khải nói.

Tôi gật đầu như một cái máy, cả gương mặt nóng hổi. Tôi thầm nghĩ, may là buổi tối, trăng tuy sáng nhưng không thể nhìn ra được mặt tôi đang đỏ bừng lúc này, nếu không tôi cũng không biết giấu mặt đi đâu.

- Rất hợp. – Trịnh Khải lại nói.

Tôi quay qua nhìn gương mặt đang cười của anh, lát sau mới hiểu được ý trong câu nói đó. Tôi đang cài chiếc trâm ngà voi mà Trịnh Khải tặng. Tôi muốn trêu anh, liền rút cây trâm xuống mà nói:

- Trả lại cho công tử. Lần sau công tử nhớ đính lên đó nhiều vàng bạc đá quý một chút.

Trịnh Khải ban đầu nghe tôi nói thì sững người, sau đó bật cười:

- Ra là nàng thích những thứ đó. Lần sau ta sẽ cho nàng.

Tôi trợn mắt, Trịnh Khải sao có thể nói cho nhẹ bằng như vậy, là vàng bạc đá quý đó. Hình như tôi chẳng biết chút gì về gia đình Trịnh Khải, đang phân vân không biết có nên hỏi hay không thì anh đã hỏi:

- Nàng đang nghĩ gì vậy?

- Đang nghĩ, nên lấy một viên đá quý lớn hay nhỏ, màu gì thì sẽ đẹp. –
Tôi cười.

Trịnh Khải nói, vẻ mặt nghiêm túc:

- Ta thấy ngọc trắng rất hợp với nàng, thuần khiết.

Ra Trịnh Khải đính một hạt ngọc trắng trên cây trâm là có ý đó. Tôi cúi đầu cười:

- Vậy không cần thêm đá quý nữa, nghĩ tới nghĩ lui thì cây trâm này đã rất đẹp rồi.

Trịnh Khải nghe thấy vậy thì cười lớn, lại đưa một tay cầm lấy cây trâm trong tay tôi, cài lên đầu tôi cẩn thận. Tôi nghe tim mình run rẩy. Nhưng đáy lòng lại ngọt ngào như mật.

Trịnh Khải nói nhỏ bên tai tôi:

- Ta muốn nghe nàng gọi ta.

- Công tử. – Tôi đáp ứng yêu cầu của anh.

- Không phải. Gọi lại đi. – Trịnh Khải yêu cầu lần hai.

- Trịnh Khải.

- Cũng không phải. – Anh cười.

Từ này đến giờ tôi chỉ cúi đầu, cuối cùng cũng ngẩng mặt lên nhìn anh. Trên gương mặt tuấn tú đó, nụ cười và ánh mắt tràn ngập yêu thương. Tôi hít vào một hơi thật sâu, cố trấn tĩnh bản thân, nói nhỏ:

- Chàng.

Khóe miệng Trịnh Khải giãn rộng ra, anh đưa tay vuốt nhẹ một bên má tôi, giọng ấm áp:

- Hoài An, nàg chờ ta. Được không?

Tôi không biết tại sao Trịnh Khải muốn tôi chờ anh, nhưng tôi vẫn gật đầu.

- Nếu... nếu nàg phải chờ rất lâu thì nàg có chờ ta không? – Trịnh Khải siết chặt tay tôi.

Tôi cảm thấy Trịnh Khải đang có sự bất an trong lòng, dù không biết tại sao, nhưng tôi không sợ hãi. Tôi nhìn thẳng vào mắt anh:

- Thiếp sẽ chờ chàng.

Lần này Trịnh Khải cười mãn nguyện:

- Ta nhất định sẽ đến tìm nàg.

Không có một lời yêu thương, chỉ có một lời hứa hẹn. Lời hứa chờ đợi nhau.

Vì đã trễ, tôi phải chào tạm biệt Trịnh Khải để cùng Gạo trở về. Mỗi lần gặp anh không hiểu sao cứ luôn ngăn ngủ đến vậy nhưng lại ngọt ngào khắc ghi vào tâm cốt.

Những ngày qua thật ra tôi cũng từng lo rằng rồi mình cũng sẽ bị ép hôn như Đinh Ngọc. Nhưng tôi lại cố trấn an bản thân, chỉ cần Trịnh Khải vẫn ở đó, tôi sẽ không gả cho ai khác.

Sau tối nay, tôi càng thêm củng cố niềm tin của mình.

***

Khi chỉ còn cách ngày diễn ra đám hỏi chưa đến một tuần, Đinh Ngọc rốt cuộc cũng qua phòng tìm tôi.

- Đinh Thanh, chị đã nghĩ kỹ rồi. Chị muốn gặp Nguyễn Cảnh một lần trước khi bị gả đi. – Đinh Ngọc toát ra vẻ mặt kiên quyết.

Tôi gật đầu, mỉm cười:

- Chị suy nghĩ thật là lâu, rốt cuộc cũng "chín" kỹ rồi.

Đinh Ngọc cười, gí ngón tay vào trán tôi:

- Đừng trêu chị nữa. Mau nghĩ cách giúp chị.

Đúng vậy, tôi phải tìm cách để Đinh Ngọc gặp được Nguyễn Cảnh. Vì vậy, tôi với Gạo lại đến phủ Hân quận công. Lần này, tôi chưa cần gõ cửa thì cánh cổng đã mở. Nguyễn Hoàn đang chuẩn bị ra ngoài, thấy tôi đứng ngay ngoài cổng, mặt anh ta biểu lộ ngạc nhiên:

- Đinh Thanh, sao nàng ở đây?

Gặp được Nguyễn Hoàn, tôi rất mừng. Rốt cuộc cũng có thể gặp bọn họ rồi. Tôi nói:

- Tôi đến tìm Nguyễn Cảnh.

Nguyễn Hoàn bước đến gần tôi, kéo tôi qua ngã rẽ gần đó. Mặt anh ta có chút lo lắng:

- Tôi cũng định đi tìm nàng nhưng vẫn chưa đi được. Bây giờ Nguyễn Cảnh vẫn còn nằm trên giường bệnh, chưa hạ sốt. Chuyện anh ấy với Đinh Ngọc có lẽ không được rồi.

- Chuyện gì đã xảy ra? – Tôi cảm thấy bất an.

Nguyễn Hoàn thở dài:

- Tôi cũng không biết tại sao bác tôi lại nhất quyết không đồng ý cho Nguyễn Cảnh đi hỏi cưới Đinh Ngọc. Anh ấy van xin cách nào cũng không được, chúng tôi còn bị cấm túc trong phòng hơn năm ngày mới được thả. Sau đó Nguyễn Cảnh lại quỳ trước phòng bác tôi, xin cho cưới Đinh Ngọc. Bác tôi tức giận, bắt anh quỳ ở sân suốt cả đêm. Vì bị ngấm nước mưa cả đêm nên anh ấy sốt rất cao, hiện giờ đang nằm trên giường bệnh.

Cuối thu, ban đêm sẽ rất lạnh. Nguyễn Cảnh chấp nhận quỳ dưới mưa lạnh cầu xin thì chắc chắn tình cảm của anh ta đối với Đinh Ngọc cũng rất sâu nặng.

- Hân quận công có thay đổi ý kiến không? – Tôi có chút hi vọng Nguyễn Cảnh sẽ khiến cha anh ta động lòng.

Nguyễn Hoàn lắc đầu, nói Hân quận công thà rằng từ mặt Nguyễn Cảnh, cũng nhất quyết không làm thông gia với Huy quận công.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Hé Lộ Thân Phận

Tôi nghe Nguyễn Hoàn nói mà càng thấy khó hiểu, rõ ràng Huy quận công có vẻ thích Nguyễn Cảnh, nhưng tại sao Hân quận công lại ngăn cản quyết liệt như vậy? Tôi nói với Nguyễn Hoàn:

- Chỉ còn chưa đến bảy ngày nữa là đến lễ nạp tộ rồi.

Nguyễn Hoàn nghe xong có chút hốt hoảng, sau chỉ thở dài:

- Đúng là có duyên không phận. Giờ có làm gì thì cũng đã muộn rồi.

Tôi nghe Nguyễn Hoàn nói, lòng càng ảo não. Tôi đã cố gắng thuyết phục Đinh Ngọc, chị đã phải đấu tranh tâm lý lâu như vậy mới dám mở miệng đòi gặp Nguyễn Cảnh. Tôi không biết về phải nói thế nào với chị nữa.

- Công tử hẳn giúp tôi được không? Nói với công tử Nguyễn Cảnh, là chị Đinh Ngọc muốn gặp mặt một lần cuối. – Tôi nói.

Nguyễn Hoàn đồng ý.

***

Tôi về chỉ nói với Đinh Ngọc là đợi tin, không hề hé miệng chuyện Hân quận công và Nguyễn Cảnh. Ba ngày sau, rốt cuộc Nguyễn Hoàn cũng đến phủ tìm tôi, chúng tôi hẹn chiều sẽ gặp tại lầu Dương Khê.

Đến giờ hẹn, trời bỗng đổ cơn mưa phùn. Trời vốn se lạnh lại thêm phần lạnh. Mẹ cả thấy tôi và Đinh Ngọc chuẩn bị ra ngoài thì hỏi đi đâu, chúng tôi đành nói dối là lỡ có hẹn đến tiệm trang sức, nếu để mai đi e là thợ trang

sức sửa không kịp cho ngày lễ. Mẹ cả không nói gì thêm, tôi và Đinh Ngọc cầm ô đi ra phố. Gạo ở lại giúp mọi người trang hoàng phủ.

Trời mưa, trên phố người đi lại thưa thớt, tôi và Đinh Ngọc mỗi người che một ô, im lặng suốt cả đoạn đường. Đến lầu Dương Khê, chúng tôi vào gian phòng cũ. Nguyễn Cảnh và Nguyễn Hoàn đã ngồi đợi sẵn. Chúng tôi không chào nhau, chỉ nhìn nhau im lặng. Tôi thấy mắt Đinh Ngọc đã hơi hồng. Còn Nguyễn Cảnh có vẻ gầy hơn trước, anh ta đứng đó, vẻ mặt kiên nghị.

Tôi và Nguyễn Hoàn tránh qua gian phòng kế bên để hai người họ nói chuyện riêng. Gian phòng này nhỏ, có cửa sổ lớn nhìn ra đường phố. Tôi ngồi vào bàn, chống cằm, nhìn ra cảnh trời ngoài kia, lòng buồn rười rượi. Trời cuối thu, mưa phùn giăng giăng, không khí lạnh lẽo và u buồn.

Nguyễn Hoàn ngồi đối diện, rót chén trà nóng, đẩy qua cho tôi. Tôi đón lấy, đưa lên miệng, thổi thổi mới dám uống một ngụm.

- Sao mặt nàng tỏ ra buồn rầu đến vậy? – Nguyễn Hoàn vừa xoay xoay chén trà vừa nhìn tôi mà hỏi.

Tôi thở dài:

- Cảnh buồn người có vui đâu bao giờ. – Là tôi chế lại từ câu “Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ?”

Nguyễn Hoàn cười khê:

- Thật không ngờ, nàng có thể xuất khẩu thành thơ như vậy.

Tôi liếc anh ta, sau đó im lặng, nhìn mưa rơi ngoài cửa. Nguyễn Hoàn cũng nhìn ra ngoài, không nói gì thêm.

***

Tối về tôi qua phòng Đinh Ngọc, hỏi hai người đã nói những gì. Đinh Ngọc ban đầu im lặng, sau thở dài:

- Nguyễn Cảnh muốn chị trốn đi cùng anh ấy.

Tôi chần động, ra ở thời này cũng có người bỏ nhà trốn đi cùng người yêu. Mà cũng phải thôi, nếu không phải bị ép buộc thì con người đã không phải lựa chọn, một bên là gia đình, một bên là tình yêu. Tôi hỏi:

- Vậy chị trả lời sao?

Đinh Ngọc lắc đầu:

- Chị chưa trả lời. Còn vài ngày nữa là đến lễ nạp tộ rồi, chị không thể trốn đi, cha mẹ sẽ mất hết mặt mũi, tiếng xấu này đến bao giờ mới hết. Chị không muốn bất hiếu với cha mẹ.

Tôi đồng ý với chị, thế nhưng nếu vì chữ hiếu mà ở lại, vậy chữ tình kia phải làm sao? Hai mắt Đinh Ngọc ửng đỏ, nước mắt đã chảy dài ra hai bên má:

- Hôm nay chị đã biết rõ tình cảm của anh ấy. Chị càng không muốn gả cho người khác.

Tôi ngồi im lặng nhìn chân mình, tiếng nấc nhẹ của Đinh Ngọc xen lẫn tiếng gió thổi qua ngoài cửa, buồn bã.

***

Ngày hôm sau, Đinh Ngọc đột nhiên bệnh nặng. Thầy thuốc đến khám chỉ nói suy nhược tinh thần, thể chất yếu nên sinh bệnh. Thầy thuốc còn nói, ba ngày sau có lẽ cũng chưa xuống giường được. Mẹ cả nghe vậy càng lo lắng, ba ngày sau là lễ nạp tộ. Hôm đó Đinh Ngọc không thể không có mặt.

Mẹ cả sai người sắc thuốc, nấu cháo xong thì lắc đầu, thở dài đi lên nhà trên. Tôi đến bên giường, nhìn gương mặt trắng xanh của Đinh Ngọc, chị đang nằm mê man bỗng mở mắt, yếu ớt nhìn tôi.

- Đinh Thanh, nếu chị chết có phải tốt hơn không? – Chị nói, giọng thì thào.

- Chị ngọc sao. Không có ai tương tư mà chết cả. Chị nghỉ ngơi vài hôm sẽ khỏe lại thôi. – Tôi cố trêu chị.

Đinh Ngọc nghe xong, khóe môi chị hơi giãn. Chị lại nhắm mắt, hơi thở mỏng manh. Tôi nắm lấy một bàn tay chị, nói thầm:

- Em xin lỗi.

Tôi cảm thấy Đinh Ngọc ra nông nỗi này có một phần lỗi tại tôi. Chẳng phải ban đầu chị đã nén lòng mình, cam chịu cuộc hôn nhân này rồi sao? Chỉ tại tôi, tôi kích động chị, tôi khiến chị đối mặt với đau khổ, khiến chị phải trăn trở suy nghĩ, khiến chị đau lòng. Là tại tôi nên chị mới suy nhược thần kinh mà sinh bệnh.

***

Ba ngày sau, lễ nạp tỳ không tiến hành như dự định vì cô dâu không thể mang cơ thể yếu ớt ra mắt nhà trai được. Cả hai nhà đã bàn bạc lại, chọn một ngày tốt khác để tiến hành. Ngày tốt gần nhất lại là tháng giêng sang năm. Tôi không biết có nên nói trong họa có phúc hay không, dù sao tôi cũng không thể thay Đinh Ngọc quyết định được, cứ để chuyện đến đâu hay đến đó vậy.

Mùa đông đến, gió lạnh đến thấu xương. Trong phòng chúng tôi lúc nào cũng được đốt than sưởi ấm. Đinh Ngọc cũng dần hồi phục, khi chị uống thuốc, tôi sẽ đưa chị một cục đường phèn nhỏ cho chị ngậm. Sau đó, tôi sẽ kể chuyện cười hay những chuyện nhỏ nhặt trong phủ cho chị nghe. Khi

Đình Ngọc ngủ, tôi sẽ về phòng nằm cuộn chăn lại, vuốt chữ “Khải” được thêu trên chiếc khăn tay, ngọt ngào hồi tưởng những khoảnh khắc gặp anh.

Tôi vốn chịu lạnh kém, vì vậy nguyên một mùa đông, tôi không bước chân ra khỏi phủ. Hầu hết thời gian của tôi là ngồi bên chậu than trong phòng Đình Ngọc, hoặc là nằm trên giường, trùm kín chăn, nghe gió thổi xào xạc qua cành cây ngoài sân.

Đến khi Đình Ngọc hoàn toàn khỏi bệnh thì cũng đã sắp đến năm mới. Đây là cái Tết đầu tiên của tôi ở thời đại này. Trong phủ người hầu đã quét tước, cắt giấy, dán hoa lên tường. Bánh chưng, bánh giầy, bánh mứt đủ các loại đã được làm xong đâu vào đó.

Ngày hai mươi ba tháng Chạp Âm lịch, ở sân trước gian phòng khách được dựng lên một cây nêu rất cao. Cây nêu là cây tre được vót sạch cành, chỉ chừa ít lá trên đỉnh. Trên đỉnh cây nêu có treo một cái chuông nhỏ và một dải vải nhỏ dài màu đỏ. Chuông làm bằng đất nung, trong chuông có treo mấy xu tiền, khi gió thổi làm cây nêu đung đưa sẽ phát ra âm thanh vui tai.

Tôi và Đình Ngọc mặc áo bông dày cộm, vui vẻ đứng ở sân nhìn người hầu dựng nêu, chôn cây tre xuống đất rất cẩn thận. Tôi hỏi:

- Dựng nêu để trừ ma quỷ hả chị?

- Ừ, hôm nay ông Táo về trời, phải dựng nêu để quỷ không vào nhà được. Đến mừng bẩy Tết sẽ hạ nêu. – Đình Ngọc trả lời.

Hôm đó mẹ cả sai người mang cá chép đi thả. Trong nhà ngoài sân lại được quét tước thêm một lần, câu đối cũng được dán lên ở khắp các cánh cửa trong nhà. Tôi thấy đây là thời điểm để chữ nghĩa học được đem ra áp dụng, vì vậy tôi đến đọc hai câu đối dán ở phòng khách:

“Thiên tặng tuế nguyệt, niên tặng thọ

Xuân mãn càng khôn, phúc mãn đường” *

Tôi khóc thầm trong lòng, đọc được nhưng chưa chắc hiểu được. Thôi thì về phòng nằm vậy, cuối năm trời vẫn còn lạnh. Về đến trước cửa phòng, tôi cũng thấy hai câu đối dán ở cửa:

“Niên hữu tứ thời, xuân vi thủ

Nhân sinh bách hạnh, hiếu vi tiên”

Tôi đọc tới đọc lui hai lần, rốt cuộc cũng hiểu được. Một năm có bốn mùa, mùa xuân đứng đầu. Con người có trăm tính cách, hiếu thảo phải là đầu tiên.

Đêm ba mươi Tết, cả phủ trên dưới không phân biệt chủ tớ đều ra sân thắp nhang cúng trời đất. Trên cây nêu còn được treo một chùm pháo, một người hầu châm lửa đốt. Pháo nổ bụp bụp như súng liên thanh, tôi đưa hai tay bịt tai mình lại, quay qua cười với Đình Ngọc. Chị cũng quay qua cười với tôi, nhưng tôi lại đọc được trong mắt chị một nỗi buồn man mác. Tết sang năm chị sẽ nghe tiếng pháo giao thừa ở đâu?

Tôi đang nghĩ mông lung thì bị Đình Ngọc kéo tay đi vào gian nhà khách. Quận công và mẹ cả đang ngồi trên ghế, đầu tiên phát tiền lì xì cho tôi và Đình Ngọc, sau đó các người hầu trong phủ cũng lần lượt lên nhận phong bao đỏ.

Mùng một Tết mẹ cả đi chùa, quận công đi vào phủ chúa. Gạo nói thường mọi năm tôi và Đình Ngọc sẽ theo mẹ cả đi chùa, riêng năm nay do sức khỏe Đình Ngọc yếu nên chúng tôi ở nhà. Ở phủ, tôi cũng không làm gì hơn, chỉ nằm trên giường sưởi ấm hoặc ngồi ăn bánh mứt với Đình Ngọc.

Từ mùng hai trở đi, các quan lại và khách nườm nượp đến nhà chúng tôi chúc Tết. Nhưng chúng tôi không phải đi chúc Tết ai, cũng không được bước chân ra gian nhà trước chứ đừng nói đến ra khỏi phủ.

Mùng sáu Tết, khách không còn đến nhà, vì vậy tôi và Đinh Ngọc lại được thoải mái đi ra đi vào. Sáng hôm đó, Gạo vào nói nhỏ với tôi là có Nguyễn Hoàn đứng đợi bên ngoài phủ, muốn rủ tôi đi xem lễ hội đua thuyền. Tôi rủ Đinh Ngọc cùng đi.

Ra khỏi phủ đã thấy Nguyễn Hoàn và Nguyễn Cảnh cùng hai người hầu của họ đang đứng ở bên con sừ tử đá. Đinh Ngọc nhìn thấy Nguyễn Cảnh chỉ cúi đầu, lạng lẽ đi cạnh tôi. Trước khi đi chơi, tôi đã dặn Gạo phải luôn theo sát Đinh Ngọc, sợ chị cơ thể đang yếu, bị đám đông xô đẩy sẽ ngã. Thế nhưng tôi đã lo xa rồi, Nguyễn Cảnh và hai người hầu của anh ta luôn giữ đủ khoảng cách để không cho những người đi đường khác đụng vào chúng tôi.

- Nhanh nhanh ra bến Tây Long, lễ hội sắp bắt đầu rồi. – Nguyễn Hoàn thúc giục chúng tôi đi nhanh hơn.

Tôi vừa đi vừa thở:

- Còn xa không? Bến Tây Long ở đâu vậy?

- Gần đến rồi, từ đây đã thấy sông Nhị Hà, đằng kia là bến Tây Long. – Nguyễn Hoàn chỉ đến khoảng trống đang chật kín người và cờ lọng ở một đoạn xa trước mặt.

Sông Nhị Hà? Tôi đoán đây là tên trước kia của sông Hồng ngày nay. Khi đến bến Tây Long, chúng tôi được lên một chiếc thuyền nhỏ có mái chèo đã được Nguyễn Cảnh thuê sẵn từ trước. Những nhà quý tộc khác cũng ngồi yên vị trên các con thuyền giống chúng tôi, còn có rất đông người dân đứng kín trên hai bờ sông nữa.

Thuyền nhỏ nhưng có thể ngồi ở bên trong đủ mười người, tôi và Đinh Ngọc ngồi cạnh nhau trên ghế sát mép cửa thuyền. Ngồi đối diện chúng tôi là Nguyễn Hoàn và Nguyễn Cảnh. Gạo và hai người hầu ngồi ở đầu mạn thuyền gần người chèo thuyền. Thuyền của chúng tôi chỉ đậu sát bờ.

Đình Ngọc ngồi im lặng cạnh tôi, chúng tôi nhìn ra khoảng sông trước mặt qua những khoảng trống của lớp tre đan thưa thớt bên mạn thuyền.

Ngay giữa sông, hàng chục thuyền mộc dài đã xếp hàng ngay ngắn, thân thuyền tô đủ màu, đủ các hình thù. Trên mỗi thuyền có khoảng hơn mười người đàn ông khỏe mạnh, mang đồng phục sặc sỡ, đầu cột khăn. Mỗi một đầu thuyền có một người chít khăn trên đầu, lưng thắt một dải lụa màu, tay cầm dùi gõ trống nhỏ trước mặt. Khắp sông đỏ rực màu cờ đuôi nheo cắm ở mũi thuyền, gió thổi bay phấp phới.

Tôi quay qua hỏi Nguyễn Hoàn:

- Sao vẫn chưa bắt đầu đua thuyền?

- Mọi người đang đợi chúa thượng phát lệnh. – Nguyễn Hoàn đáp, mắt vẫn nhìn ra ngoài sông.

Tôi nhìn theo hướng của Nguyễn Hoàn, phát hiện ra một chiếc thuyền hai tầng đang đậu không cách xa thuyền của tôi là bao. Trên đó có khá nhiều lính gác, cờ lọng treo đủ màu.

- Chúa thượng ra rồi. – Nguyễn Hoàn lên tiếng.

Chúa thượng từ bên trong lầu hai đi ra ngoài mạn thuyền. Chúa thượng mặc áo bào màu tím, đầu đội mũ tam sơn, bụng phệ có đai ngọc vòng quanh, đang từ từ bước ra. Một người phụ nữ mặc trang phục lấp lánh đi bên cạnh, chỉ nhìn nghiêng mặt đã thấy nhan sắc chim sa cá lặn, tôi đoán là một bà phi của chúa. Theo sau ngài là các quan lớn, mặc áo quan, đội mũ ô sa. Huy quân công đi ngay sau chúa thượng.

Ngay khi tôi định chỉ cho Đình Ngọc thấy quân công thì có một người từ trong thuyền đi nhanh ra, các quan cũng dừng chân. Người đó mặc áo bào đỏ, đội mũ dương đường, đằng sau có cánh chuồn dát vàng, mang đai đính

đá quý bịt vàng. Người đó dù chỉ nhìn nghiêng cũng thấy phong thái tuấn tú nổi bật, người đó là Trịnh Khải.

Trịnh Khải đi thẳng đến trước mặt chúa thượng mới dừng lại, cúi đầu làm lễ. Chúa thượng quay người đi tiếp, anh đi ngay đằng sau ông, gương mặt lạnh nhạt.

Rốt cuộc Trịnh Khải có thân thế như thế nào, tôi cảm thấy có một nỗi sợ hãi vô hình dâng lên. Tôi nhớ ra Trịnh Khải từng nói, mười hai tuổi anh đến ở nhà Hân quận công, nếu vậy Nguyễn Cảnh chắc sẽ biết Trịnh Khải.

- Người thanh niên mặc áo đỏ kia là ai? – Tôi hỏi Nguyễn Cảnh.

- Là thế tử.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Cướp Sắc

“Thế tử”. Hai tiếng này đánh mạnh vào tim tôi, khiến cả người tôi run rẩy. Trịnh Khải là thế tử, là con chúa thượng. Chuyện này là sao? Tại sao anh lại là thế tử?

- Không phải tên của thế tử là Trịnh Tông sao? – Tôi không tin được, có lẽ Nguyễn Cảnh vừa nói nhầm.

- Đúng vậy. – Nguyễn Cảnh trả lời.

- Nhưng người kia... – Tôi muốn nói, người kia tên Trịnh Khải, sao lại là Trịnh Tông, sao có thể là thế tử. Nhưng tôi không nói tiếp được, Nguyễn Cảnh không thể nhầm lẫn. Chỉ có tôi, tôi chắc là đã nhầm lẫn ở đâu đó.

Ùuuuuu Uuuuuu

Tiếng tù và thổi ra rất lớn, báo hiệu cho các thuyền đua xuất phát. Nhưng tâm trí tôi không còn để vào những chiếc thuyền đua nữa, suốt cả buổi, tôi không rời mắt khỏi hình bóng của một người. Người đó lạnh nhạt không cười không nói, chỉ ngồi im ở ghế trên mạn thuyền, nhìn ra xa. Người đó đã từng gần tôi trong gang tấc, rốt cuộc sao lúc này tôi lại có cảm giác xa vời đến như vậy.

Tôi cố nhớ lại từng chi tiết từ lúc tôi bắt đầu gặp Trịnh Khải, lần đầu tiên tôi gặp anh, trưa đó về mẹ cả nói có thế tử ghé nhà. Chiều hôm đó và cả ngày sau nữa tôi gặp lại anh nhưng không phải thế tử đã về lại kinh thành rồi sao. Hoặc là Trịnh Khải nói về kinh thành nhưng rốt cuộc vì lí do nào đó mà ở lại trấn Nghệ An thêm mấy ngày.

Ông Hòa từng nói tôi không nên gọi tên Trịnh Khải lung tung, là vì tên của anh quá cao quý? Sao lúc tôi hỏi anh, tôi lại không hỏi tới nơi tới chốn, sao lại đơn giản bỏ qua như vậy.

Trịnh Khải nói năm mười hai tuổi đến ở nhà Hân quận công. Lúc đó tôi còn nghĩ đơn giản anh có quan hệ với Hân quận công hoặc là được cha mẹ gởi gắm. Thế tử không ở phủ chúa lại đến ở một nhà quận công. Hơn nữa những người xung quanh Trịnh Khải lúc nào cũng xưng hô, gọi anh là công tử. Như vậy thì làm sao tôi có thể nghĩ ra được anh là thế tử.

Mọi người đang xem đua thuyền ở ngoài sông, tôi quay qua kéo ống tay áo của Nguyễn Cảnh, hỏi:

- Tại sao thế tử mới mười hai tuổi đã đến ở nhà công tử?

Nguyễn Cảnh bị tôi hỏi thì tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Sao nàng biết?

Sao tôi biết được ư? Không phải là do Trịnh Khải nói sao. Tôi hỏi việc này thì có thay đổi được việc anh chính là thế tử không? Tôi buông tay, lắc đầu rồi quay ra nhìn về phía bóng người mang áo bào đỏ đang ngồi trên chiếc thuyền đằng kia.

Tôi đang chìm vào những suy nghĩ không đầu không đuôi thì Nguyễn Hoàn đột nhiên lên tiếng:

- Đinh Thanh, sao mặt nàng trắng bệch như vậy?

Đinh Ngọc từ lúc sáng vẫn im lặng không nói tiếng nào, lúc này quay qua cầm tay tôi:

- Sao tay em lạnh như vậy, có khi nào là bị trúng gió rồi không?

Tôi lắc đầu nói không có. Nguyễn Cảnh nói:

- Chúa thượng đang trao thưởng cho đội chiến thắng. Chúng ta không cần ở lại xem, nên đưa Đinh Thanh về.

Anh ta nói rồi sai người đậu thuyền vào bến, Gạo đỡ lấy một cánh tay của tôi, đưa lên bờ. Tôi chỉ kịp quay người nhìn lại chiếc thuyền xa hoa kia nhưng bóng người đó đã không thấy đâu.

Chúng tôi đứng đợi một lát, rất nhanh đã có xe ngựa đến, tôi và Đinh Ngọc vào bên trong ngồi. Tôi tựa vào thành xe, nhìn khung cảnh mơ hồ bên ngoài cửa sổ. Về đến phủ, Gạo mang một chén nước gừng mật ong cho tôi uống, sau đó tôi nói muốn nằm nghỉ. Đinh Ngọc cũng không nói gì, Gạo đành ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Tôi nằm trên giường, cuộn chặt chăn quanh người vẫn không có cảm giác ấm áp. Trong đầu tôi lúc này chỉ có hình bóng một người mặc áo bào đỏ, cao quý ngồi trên ghế, lạnh lùng mặc kệ những vị quan lại đứng xung quanh. Người đó là người mà tôi vẫn luôn nhớ nhưng sao?

Không phải, người mà tôi nhớ nhưng là một người khác. Người tôi hứa đợi chờ tuy lạnh nhạt nhưng rất biết cách quan tâm. Anh cười vui vẻ khi trêu chọc tôi. Anh cầm chặt tay tôi, phải nghe tôi nói ra lời hứa hẹn mới an tâm. Anh sao có thể lại là người cao cao tại thượng kia, sao lại là người trong tương lai trở thành chúa thượng được?

Từ lúc chấp nhận mình sẽ sống ở thời đại này, tôi chỉ muốn sau này sống một cuộc sống bình thường, đứng ở ngoài chứng kiến lịch sử sắp diễn ra. Vậy mà số phận lại đẩy đưa cho tôi gặp Trịnh Khải.

Tôi không biết mình nên làm gì nữa. Nhà Trịnh sẽ sụp đổ, chỉ là tôi không thể biết được chính xác thời gian còn lại. Trịnh Khải rồi sẽ thế nào? Tôi rồi sẽ thế nào? Tôi miên man suy nghĩ cho đến khi chìm vào giấc ngủ.

Những ngày sau đó, tôi vẫn luôn suy nghĩ về Trịnh Khải. Tôi lục nát đầu óc của mình, bắt mình phải nhớ ra được một sự kiện nào đó về chúa Trịnh,

nhưng bất lực. Giá như, tôi có thể biết rõ lịch sử, tôi sẽ dễ dàng có quyết định của mình.

- Tiểu thư, người sao vậy? Mấy ngày nay tiểu thư như người mất hồn, thỉnh thoảng còn nói lung tung. – Gạo ngồi xuống cạnh tôi, khuôn mặt tỏ vẻ lo lắng.

Tôi không ngờ mình trong mắt người khác lại thảm hại như vậy. Tôi ngạc nhiên hỏi lại Gạo:

- Chị đã nói những gì?

- Tiểu thư thỉnh thoảng cứ lăm bắm cái gì mà lịch sử, chúa Trịnh, Quang Trung... nhiều lắm ạ. Em nghe không hiểu gì cả. – Gạo thành thật trả lời.

Tôi thở dài, cầm ly trà uống. Đinh Ngọc ở đâu đi đến, ngồi xuống ghế, chị nói:

- Đinh Thanh, từ hôm đi lễ hội đua thuyền về em cứ như thành người khác vậy. Suốt ngày thở dài, nói xem, có chuyện gì hả?

Tôi lắc đầu, tiếp tục thở dài. Đinh Ngọc nói tiếp:

- Hay ra phố chơi cho khuây khỏa nhé, thời tiết mùa xuân rất dễ chịu.

Tôi gật đầu. Vì vậy chiều hôm đó chúng tôi mặc váy áo đẹp đi dạo phố. Vừa ra khỏi phủ đã gặp phải một bà tầm hơn bốn mươi tuổi ngay ở cổng, bà ta nhìn thấy Đinh Ngọc thì cười, nói:

- Tiểu thư Đinh Ngọc, áo cưới đã may xong rồi. Tôi mang đến phủ, tiểu thư thử xem đã vừa chưa.

Đinh Ngọc gật đầu, nói cứ mang vào trong, tối về sẽ thử, ngày mai cho người mang qua sau. Bà thợ may vui vẻ đồng ý. Tôi nghe nói đến áo cưới

thì đứng khựng lại, sao tôi lại có thể quên mất, cuối tháng này đã là lễ nạp tộ của Đinh Ngọc. Tôi đi sát bên cạnh Đinh Ngọc, hỏi chị:

- Chị đã quyết định rồi ư?

Đinh Ngọc gật đầu, mím môi trả lời:

- Chị sẽ quên Nguyễn Cảnh. Những ngày nằm bệnh chị đã suy nghĩ kỹ rồi, chị không thể bắt hiểu với cha mẹ, coi như chị và anh ấy có duyên không phận.

Tôi cắn môi, rốt cuộc Đinh Ngọc đã đưa ra quyết định.

- Chị đã nói với Nguyễn Cảnh chưa? – Tôi hỏi.

Đinh Ngọc lắc đầu, đi tiếp. Phải rồi, cần gì nói, người như Nguyễn Cảnh chỉ nhìn biểu hiện của Đinh Ngọc hôm đó là đã hiểu được. Tôi giờ chỉ có thể hi vọng tên Phan Huy thực sự là người tốt, thực sự sẽ yêu thương và bảo vệ Đinh Ngọc.

Đinh Ngọc nói muốn mua thêm chỉ màu vẽ thêu cho tôi một chiếc khăn tay, vì vậy chúng tôi đến một cửa hàng bán kim chỉ. Những cuộn chỉ nhiều màu sắc xếp hết lên một kệ gỗ khiến tôi nhìn muốn hoa cả mắt. Gạo phụ Đinh Ngọc chọn loại chỉ, rồi lại chọn màu. Tôi đứng ngắm các mẫu thêu cây hoa, chim, cá... đang treo ở một bên, thỉnh thoảng hỏi Đinh Ngọc thêu cho tôi mẫu này được không, mẫu kia được không. Đinh Ngọc mỗi lần như vậy đều cười, nói tôi tốt nhất hãy tự thêu đi. Tay tôi liên tục mở xem các mẫu vẽ ở trên bàn, miệng sẽ xuýt xoa khen đẹp, Đinh Ngọc vì thế cũng qua xem cùng tôi.

Đến khi chúng tôi bước ra khỏi cửa hàng thì tâm trạng cũng đã thoải mái hơn nhiều. Tôi rủ Đinh Ngọc ra hồ Tả Vọng hóng gió. Mùa xuân, cây mọc chồi non màu xanh mướt mắt. Tôi kéo tay Đinh Ngọc đến bên cây liễu đứng ngắm nhìn mặt hồ. Ngắm chán, tôi nhặt những hòn đá nhỏ dưới chân,

ném ra xa, tạo nên những mặt tròn đồng tâm trên mặt nước. Đinh Ngọc quay qua hỏi tôi làm gì vậy.

- Em ném hết những nỗi buồn đi. Ngày mai chúng ta sẽ vui vẻ sống. –
Tôi vừa cười vừa trả lời.

Đinh Ngọc nghe xong cũng bật cười, chị nói cũng muốn ném. Tôi đưa hòn đá còn lại trong tay cho chị. Đinh Ngọc ném ra xa, hòn đá hạ cánh xuống nước, những vòng tròn đồng tâm lại hiện lên trên mặt hồ, chúng tôi quay qua cười với nhau. Tôi lại cúi người lượm thêm đá. Khi đang nhặt hòn đá thứ hai thì một bàn chân hiện ra trong tầm mắt tôi, tôi ngẩng đầu nhìn lên, là một người thanh niên. Tôi đứng thẳng người dậy, nhìn thẳng vào mặt người kia. Hắn ta khoảng hơn hai mươi tuổi, mắt to, mày rậm, mặt đỏ phừng. Hắn ta nheo mắt nhìn chăm chăm vào Đinh Ngọc và tôi, rồi bật cười lớn:

- Đúng là Thăng Long, ở đâu cũng thấy mỹ nhân.

Đám thuộc hạ của hắn cũng cười lớn, hùa theo:

- Đúng là mỹ nhân thừa cậu.

Tôi nghe tiếng cười đã thấy sồn cả da gà, không tự chủ mà bước lui, đứng bên cạnh Đinh Ngọc. Gạo đứng ngay cạnh tôi, tay run run. Hắn ta thấy thế thì bước tới gần, đưa bàn tay to ra chạm vào mặt tôi, hơi thở mang mùi rượu phả ra:

- Đừng sợ, về nhà với cậu, cậu cho tiền vàng.

Tôi hất tay hắn ra, chùi chùi vào chỗ hắn vừa chạm vào. Đây là lần đầu tiên tôi bị sỉ nhục như vậy. Tôi trừng mắt:

- Đồ điên!

Nói rồi, tôi quay qua kéo tay Đinh Ngọc định bỏ đi, nhưng lũ thuộc hạ của hắn đã vây quanh, chặn đường lại. Hắn thì ban đầu tỏ vẻ ngạc nhiên, sau đó chống tay mà cười càng lớn hơn trước.

- Đúng là Thăng Long vẫn tốt hơn ở trấn Sơn Nam nhiều. Mỹ nhân không chỉ nhiều mà còn mạnh miệng hơn. – Hắn ta nói xong lại cười lớn.

Đinh Ngọc mím môi:

- Thăng Long là đất vua chúa, người không được làm càn.

Hắn ta và lũ thuộc hạ nghe thấy càng cười càn rỡ hơn, hắn ta tiến đến tính đưa tay vuốt má Đinh Ngọc, tôi nhanh tay kéo Đinh Ngọc ra sau. Hắn ta nghiêng răng, liếc tôi, rồi nói:

- Ta đây không sợ ai cả. Người đâu, bắt mỹ nhân đưa về phủ cho ta.

Tôi thấy rõ ràng là gặp cướp sắc ngoài đường rồi, tôi hít vào một hơi, nói to:

- Người dám, ta sẽ la to lên.

Hắn và lũ thuộc hạ lại cười, một tên thuộc hạ nói:

- Người cứ hô, xem ai dám quản chuyện của cậu bọn ta. Đến chúa còn không quản được.

Không biết bọn này là ai nhưng nghe giọng điệu thì rõ ràng là không phân biệt phải trái, nhớ ra hòn đá trong tay mình, tôi ném thật mạnh vào giữa đầu tên cầm đầu. Hắn chắc là không ngờ tới sẽ bị tôi ném đá, không kịp né, hòn đá bay thẳng vào giữa trán. Hắn bị đau, đi lùi một bước, tay ôm trán, la to lên, giọng đầy tức giận:

- Bắt lại cho ta, về ta sẽ xử tội.

Sáu tên thuộc hạ nghe thấy, hăm hè đi tới. Tôi nắm chặt tay Đinh Ngọc, chuẩn bị cho tình huống xấu nhất là bị bắt.

- Người dám. – Một giọng nam đầy uy lực vang lên. Tôi biết người đó là ai, khê thờ nhẹ một tiếng.

Tên cầm đầu quay mặt lại nhìn Trịnh Khải, hăn quát lớn:

- Người không được xía vào chuyện của ta.

Trịnh Khải mặc bộ đồ xám tro, mắt nhìn thẳng vào tên cầm đầu, miệng gằn ra từng chữ:

- Đặng Lâm, người giữa ban ngày làm chuyện càn rỡ. Người còn dám lớn tiếng, ta giết người ngay tại đây.

Hăn ta nghe xong cười khẩy một tiếng:

- Người dám giết ta?

Dự Vũ này giờ đứng cạnh Trịnh Khải, rút gươm ra chỉ thẳng vào mặt Đặng Lâm:

- Người muốn thử?

Trịnh Khải lên tiếng:

- Lấy thân phận của ta, giết người xong thì có thể xảy ra chuyện gì?

Hăn ta thấy thanh gươm lại nghe Trịnh Khải nói xong thì sắc mặt hơi tái, quay qua nói với đồng bọn:

- Đi.

Trước khi hăn bỏ đi, còn quay lại nhổ một bãi nước bọt:

- Ta về nói với Tuyên phi, xem chị ta xử lý người thế nào.

Trịnh Khải chỉ hừ một tiếng, quay qua nhìn tôi, mặt anh giãn ra:

- Nàng không sao chứ?

Tôi lắc đầu. Nguyễn Cảnh ở đâu chạy tới, thấy chúng tôi không sao mới thở phào nhẹ nhõm sau đó quay qua cúi đầu, làm lễ với Trịnh Khải:

- Thế tử.

Trịnh Khải gật đầu rồi nói với Nguyễn Cảnh:

- Người đưa họ về. Ta phải đi giải quyết công việc.

- Dạ. – Nguyễn Cảnh đáp.

Trước khi Trịnh Khải đi, anh nhìn tôi một cái, thấy mặt tôi không hề biến đổi, đoán là tôi đã biết anh là thế tử nên cũng không giải thích, quay người đi thẳng. Tôi nhìn bóng lưng anh cho đến khi khuất sau những người đang đứng trên phố xem chuyện.

Người hầu Nguyễn Cảnh chạy đến, sau lưng khoảng năm sáu thanh niên. Nguyễn Cảnh giải thích:

- Ban nãy tôi đi công việc, bắt gặp tên Đặng Lân đang bắt nạt các nàng, đã định chạy đến. Không ngờ thế tử chặn lại, nói tôi đi tìm thêm người, ngài ấy sẽ lo chuyện còn lại.

Ra Trịnh Khải cũng không nắm phần chắc khi đến giải cứu chúng tôi, cũng may tên Đặng Lân kia bị hù đã sợ quá mà bỏ chạy, nếu không lại xảy ra chuyện đánh nhau giữa phố.

Mặc dù từ đây về phủ khá gần nhưng Nguyễn Cảnh vẫn cương quyết bắt chúng tôi lên xe ngựa. Trên xe ngựa, Đinh Ngọc quay qua hỏi tôi:

- Em quen biết thế tử sao?

Nguyễn Cảnh ngồi ở đầu xe cũng quay ra chờ câu trả lời của tôi. Tôi nói:

- Không quen. Chắc thế tử thấy nạn thì cứu thôi.

Đình Ngọc cũng không hỏi thêm. Đến phủ, khi chúng tôi vừa xuống xe ngựa thì gặp quận công và mẹ cả ở bên ngoài cũng vừa đến nhà. Nguyễn Cảnh nhìn thấy thì đưa hai tay làm lễ. Quận công lên tiếng:

- Tại sao cậu không đến dạy học nữa?

- Thưa quận công, tôi đáng lẽ nên đến nói với người từ sớm. – Nguyễn Cảnh trả lời.

- Là cha người không cho phép? – Quận công lại hỏi.

Nguyễn Cảnh mím môi, nói từ tốn:

- Thưa, việc này không liên quan đến cha tôi. Là tôi hiện nay có nhiều việc bên ngoài nên không thể tiếp tục dạy học tiểu thư.

Quận công nghe thấy chỉ hừ một tiếng trong họng, quay lưng đi vào phủ. Tôi và Đình Ngọc chào Nguyễn Cảnh rồi đi theo vào trong.

Đến phòng khách, quận công và mẹ cả ngồi trên ghế. Tôi và Đình Ngọc bị bắt đứng lại hỏi chuyện. Mẹ cả hỏi trước:

- Các con mới đi đâu về?

- Con ra phố mua ít chỉ thêu. – Đình Ngọc trả lời.

- Tại sao lại đi cùng công tử nhà Hân quận công? – Mẹ cả hỏi tiếp.

Lần này đến lượt tôi trả lời, kể rõ ràng sự việc xảy ra ban nãy.

- Thế tử và công tử Nguyễn Cảnh nhìn thấy bất bình mới đến giải cứu chúng con. Nếu không gặp họ, không biết lúc này đã xảy ra chuyện gì. – Tôi kết luận.

Mẹ cả nghe thấy thì tái mặt, quận công tức giận đập bàn, nói lớn:

- Ta phải vào phủ chúa nói chuyện với Tuyên phi.

Mẹ cả can ngăn:

- Đừng đi, ông cũng biết Tuyên phi cưng chiều em trai, thế nào Tuyên phi cũng tìm cách ép buộc chúng ta gả con gái cho tên Đặng Lân kia.

Chúng tôi nghe nói cũng giật mình, quận công trầm ngâm suy nghĩ, sau đó nói với chúng tôi:

- Các con nên hạn chế ra khỏi phủ, đi đâu thì nên đi xe ngựa và mang theo một tên hầu trai, có chuyện gì thì để hầu chạy đi báo ta.

Chúng tôi dạ một tiếng, ông đứng dậy đi vào gian nhà trong, trước khi ông bước ra cửa, bỗng ông quay lại nhìn tôi:

- Con cũng tránh gặp Nguyễn Cảnh đi.

Tôi nghe mà mù mịt, đáng lẽ phải nói chúng tôi đi cảm ơn Nguyễn Cảnh thì lại nói tôi tránh gặp anh ta. Tuy thắc mắc nhưng tôi cũng không dám hỏi.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Đưa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Gặp Lại Tố Như

Cuối tháng giêng, lễ nạp tộ của Đinh Ngọc cuối cùng cũng đến. Đinh Ngọc vốn người thanh mảnh, xinh đẹp, trang điểm vào lại càng thêm phần xinh đẹp. Chị mặc áo cưới màu hồng, tóc búi đính hoa và trâm ngọc, cả người mềm mại quyến rũ, đến tôi nhìn cũng mê.

- Đinh Ngọc, chị thật đẹp. – Tôi cảm thán.

Đinh Ngọc cười mỉm, gí ngón tay vào trán tôi:

- Đừng trêu chị, mau về phòng chải đầu lại đi.

Tôi lè lưỡi với chị rồi nhanh chân về phòng, nói Gạo búi lại tóc. Gạo hỏi tôi thích cài cây trâm nào, tôi cầm cây trâm ngà voi lên lại bỏ xuống, tôi không biết mình có xứng đáng để cài nó nay không nữa. Tôi nói Gạo cài cây trâm bạc.

Lễ nạp tộ diễn ra suôn sẻ. Phan Huy mặc áo đỏ, mang ly rượu kính Huy quận công và Trang quận công. Đinh Ngọc cầm khay tràu dâng cho phu nhân nhà Trang quận công và mẹ cả. Lễ vật đựng trong năm hòm gỗ lớn, tôi không biết bên trong đựng những gì nhưng cũng đoán được là những đồ có giá trị.

Quận công và mẹ cả đúng là có con mắt tinh tường. Phan Huy mặt mũi sáng sủa, dáng người con nhà võ, rắn chắc và mạnh mẽ. Đúng như mẹ cả nói, tuổi trẻ tài cao, đứng bên cạnh Đinh Ngọc chỉ có thể nói là xứng đôi vừa lứa. Nhưng tôi lại thấy tiếc cho Nguyễn Cảnh, anh nếu đứng bên cạnh Đinh Ngọc thì không chỉ xứng đôi mà còn là tình chàng ý thiếp.

Ngày rước dâu cũng đã được ước định. Đó là ngày rằm hai tháng sau.

***

Một tối khi đang ăn cơm cùng cả nhà, quận công nói với mẹ cả:

- Lúc chiều tôi nhận được tin bà Tần đã qua đời được mười ngày, chôn cất tại Nghi Xuân.

Lúc đó tôi vẫn chưa nhận ra bà Tần mà quận công nhắc đến là ai. Mẹ cả nghe thấy thì ngưng đũa, thở dài, nói không ngờ bà Tần lại ra đi nhanh như vậy. Mẹ cả thôi ăn cơm, nói sáng mai sẽ đi chùa. Đến lúc về phòng, Đinh Ngọc cứ nhìn tôi mãi, tôi đành hỏi chị:

- Đinh Ngọc, mặt em dính mực sao?

- Em không sao chứ?

Tôi ngớ mặt ra, tại sao Đinh Ngọc lại hỏi câu hỏi kì lạ như vậy.

- Mẹ Nguyễn Du mất, chị cứ nghĩ em sẽ buồn lắm. – Đinh Ngọc lắc đầu nhìn tôi.

Trong đầu tôi bỗng như bị sét đánh qua, chấn động. Mẹ Nguyễn Du, bà Tần qua đời. Sao tôi lại quên mất bà Tần là mẹ Tố Như. Tôi ngồi xuống ghế, trong đầu chỉ có một ý nghĩ: Tố Như mồ côi cha mẹ rồi. Nghĩ tới đó, nước mắt tôi đã chảy dài. Tố Như, cậu ấy mới mười ba tuổi, cậu ấy chắc buồn và cô đơn lắm.

Đinh Ngọc hoảng hốt, cầm tay tôi:

- Đinh Thanh.

Tôi đưa tay gạt nước mắt rồi nghẹn ngào hỏi Đinh Ngọc:

- Tố Như giờ đang ở đâu?

Đình Ngọc vỗ nhẹ vào tay tôi, nói chị sẽ hỏi cha thử. Ngày hôm sau Đình Ngọc mới hỏi được quận công, ông nói Tố Như chuyển đến ở với người anh cùng cha khác mẹ, tên là Nguyễn Khả, giữ chức HỒNG lĩnh hầu, Trấn thủ trấn Sơn Tây, nhà ở đường Thượng Đạo.

Tôi bày tỏ ý muốn đến gặp Tố Như, Đình Ngọc khẽ thở dài:

- Em ngọc, chị biết em buồn nhưng em đến, Nguyễn Du có muốn gặp em hay không? Chưa nói đường Thượng Đạo kia xa xôi, đi mất một canh giờ mới đến được.

Tố Như không muốn gặp tôi, nhưng tôi muốn gặp Tố Như. Nhớ lại đêm đó, tôi chỉ có thể ngồi ở xa nhìn cậu khóc, nhưng lần này, cậu đau buồn như thế, tôi nhất định không thể lại không làm gì như trước. Ở phủ có xe ngựa nhưng tôi không thể tùy tiện đi, mẹ cả nhất định sẽ hỏi lui tới.

Một chiều tôi cùng Gạo ra phủ, nói là đi dạo phố nhưng mục đích là tới nhà Nguyễn Hoàn. Từ khi đủ mười bảy tuổi thì Nguyễn Hoàn bị cha mẹ bắt buộc phải học tính toán kinh doanh, không cho phép lông nhông nữa. Nguyễn Hoàn thấy tôi thì rất ngạc nhiên, khi tôi nói tôi muốn đến đường Thượng Đạo, anh ta cứ bám theo hỏi đi làm gì, anh ta cũng muốn đi. Tôi chỉ muốn đi một mình, nhất quyết không đồng ý cho anh ta đi cùng. Nguyễn Hoàn nhăn nhó, dỗi hờn rằng nếu không cho anh ta đi theo thì không mượn xe ngựa. Tôi đành giả bộ đi ra ngoài, nói không cần mượn nữa. Lúc đó Nguyễn Hoàn mới chạy theo, tuy trên mặt không vui vẻ gì nhưng vẫn phải nhịn đỡ dành tôi. Nhưng anh ta cũng rất cẩn thận, cho hai gã người hầu khỏe mạnh đi theo vừa đánh xe ngựa vừa làm nhiệm vụ bảo vệ tôi.

Tôi và Gạo ngồi trên xe ngựa, đi thẳng đến đường Thượng Đạo. Đường sá ở Thăng Long rộng và bằng phẳng nên xe không rung lắc nhiều. Tôi ngồi

trên tấm đệm, chống tay tựa lưng vào thành xe nhìn cảnh vật xa dần ngoài cửa sổ.

Sau một canh giờ, rớt cuộc đã đến đường Thượng Đạo. Một gã hầu nhẩy xuống xe hỏi thăm nhà Hồng lĩnh hầu Nguyễn Khả. Sau đó xe lại tiếp tục lăn bánh, đi ngang qua một dinh thự, cổng đá cao lớn, có mái che khắc rồng phượng nối đuôi nhau, cửa gỗ lớn sơn màu đỏ. Xe ngựa đi rất lâu mới qua hết được bờ tường của dinh thự đó. Nhà của Nguyễn Khả ở ngay cạnh dinh thự. Đến trước cổng phủ, tôi cùng Gạo xuống xe.

Gạo tính đến gõ cửa cổng, tôi kéo tay lại. Tôi rất muốn gặp Tố Như nhưng vẫn chưa nghĩ ra mình nên nói gì với cậu. Tôi cứ đứng im trước cổng, Gạo nhìn tôi thắc mắc nhưng không hỏi gì. Tôi nghĩ, hay là thôi đi, Đình Ngọc nói đúng, Tố Như chưa chắc đã muốn gặp tôi, tôi càng không nên khơi lại nỗi mất mát của cậu.

Đang tính quay người ra xe thì cánh cửa gỗ mở ra, một người đàn ông tầm hơn ba mươi tuổi, mang trang phục quan võ, đầu đội mũ cánh chuồn đi ra. Anh ta và vài người hầu theo sau vừa ra khỏi cổng, thấy tôi thì dừng lại. Anh ta lên tiếng, giọng nói sang sảng:

- Tiểu thư đến tìm ai?

Tôi đoán đây chính là Nguyễn Khả, anh cùng cha khác mẹ với Tố Như. Tôi trả lời:

- Tôi là Đình Thanh, tôi đến tìm Nguyễn Du.

Nguyễn Khả nhìn tôi chăm chăm, sau đó mới quay qua nói nhỏ với một người hầu ở sau lưng, gã người hầu nhanh chân quay người đi vào trong phủ. Anh ta nhú mày:

- Tôi là Nguyễn Khả, anh của Tố Như. Tố Như chỉ mới từ Nghệ An lên đây được năm ngày, sao tiểu thư Đình Thanh lại quen biết Tố Như?

Ra Nguyễn Khánh cũng gọi Nguyễn Du là Tố Như.

- Tôi và Tố Như quen biết từ lúc còn ở Nghệ An. – Tôi đáp ngắn gọn.

Nguyễn Khánh trầm ngâm giây lát rồi nói:

- Tiểu thư vào nhà ngòi, tôi phải đi công việc.

Tôi cúi đầu chào, anh ta đi ra, leo lên một chiếc xe ngựa đậu sẵn gần đó. Tôi và Gạo được người gác cổng dẫn vào gian phòng khách. Ban nãy Tố Như được người hầu thông báo cũng vừa lúc đi ra, nhìn thấy tôi, cậu ấy ngạc nhiên:

- Sao chị lại đến đây?

Tố Như mặc một bộ áo dài màu trắng, trên đầu cũng quấn khăn trắng, gương mặt gầy xanh xao. Nhìn thấy cậu ấy, tôi cảm thấy có thứ gì đó nghèn nghẹn trong cổ, cố giữ cho giọng nói của mình tự nhiên, tôi trả lời:

- Cha mẹ tôi bận rộn nên nói tôi đến thăm cậu.

Tố Như mời tôi vào phòng khách ngòi rồi lên từ tốn nói:

- Tôi sống rất tốt, anh Khánh không để tôi thiếu thốn thứ gì.

Tôi không biết nói gì nữa, mím môi nhìn mặt bàn. Tố Như cũng im lặng. Lén nhìn mặt cậu ấy, tôi lại thấy xon xót trong lòng. Cậu ấy gầy đi nhiều quá, xương gò má nhô ra nhìn thấy rõ, dưới hai mắt sáng là quầng thâm xanh đen thẫm. Chắc cậu ấy đã nhiều đêm không ngủ.

- Đình Thanh, chị tự ý đến đúng không? - Tố Như bỗng nhiên lên tiếng cắt ngang mạch suy nghĩ của tôi.

Tôi ngược mắt nhìn Tố Như, sao cậu ta lại biết? Tố Như nhìn tôi, thờ dãi:

- Huy quận công và quận chúa tuy có phần thân thiết với mẹ tôi nhưng họ biết tôi ở đây cũng sẽ không đến thăm tôi.

Tôi nghe Tố Như nói lại càng cúi mặt thấp xuống, nhìn đôi giày thêu dưới chân. Cậu ta nói đúng, quận công và mẹ cả biết Tố Như sống với anh trai thì không bận tâm đến nữa. Tố Như nói tiếp:

- Chị nên về đi.

Tôi ghen hòng này giờ, từ xa đến thăm mới nói được vài câu, cậu ta đã muốn đuổi tôi đi. Tôi đứng dậy, không cầm được nước mắt, từng giọt lăn ra không ngừng, chảy dài xuống hai bên má. Tôi vừa đưa tay lau nước mắt, vừa nói:

- Tố Như, cậu phải sống vui vẻ. Từ nay tôi sẽ không đến gặp cậu nữa.

Tố Như sững người, ngạc nhiên nhìn tôi. Tôi mặc kệ cậu ta ngồi đó, đi nhanh ra cổng. Vừa leo lên xe ngựa thì đã thấy Tố Như ra đến cổng. Tôi nhìn cậu ta đứng đó, bộ đồ màu trắng càng khiến cậu trông gầy và xanh xao hơn, lại thêm phần cô đơn, trong lòng tôi xon xót. Tố Như đi đến gần cửa xe, cậu nhìn tôi, nói chầm chậm:

- Chị về cẩn thận.

Tôi gật đầu, cố gắng mỉm cười với cậu ấy nhưng hể nghĩ đến cuộc đời của Tố Như từ nay sẽ long đong vất vả, nước mắt lại không ngừng rơi.

Tuy hôm nay hành động đường đột nhưng tôi biết mình sẽ không hối tiếc. Tôi chỉ muốn cho Tố Như biết, có người cũng sẽ khóc cho nỗi đau của cậu. Tố Như, gặp cậu là vinh hạnh lớn nhất của tôi, từ nay, tôi sẽ không đến tìm cậu nữa, sẽ không quấy rối cuộc sống của cậu.

Tôi ngồi xe ngựa, nhắm mắt lại, cố gắng điều chỉnh cảm xúc. Xe ngựa đang rung lắc trên đường thì dừng lại. Một gã hầu lên tiếng:

- Tiểu thư, phía trước rất đông người, chúng ta không đi tiếp được.

Tôi mở mắt, nhìn ra cửa sổ. Quả nhiên phía trước đang rất đông người, lính có, nữ hầu có, xe ngựa sơn son thiếp vàng, lọng che đỏ thắm. Một người phụ nữ bước từ trên xe xuống, tôi chỉ nhìn được nửa mặt, là một phụ nữ ngoài ba mươi rất đẹp. Người đó mặc áo quần lộng lẫy, giày thêu kim tuyến, tóc búi cao, trâm vàng lấp lánh. Những người hầu đứng chờ dưới nhanh chóng đỡ bà lên kiệu gỗ để lính tráng khênh vào cổng.

Ra là người ở dinh thự lớn ban nãy tôi đã thấy. Người phụ nữ đó vào cổng chưa bao lâu thì những thiếu nữ quần áo lượt là đứng đầy ngoài đường cũng xếp hàng từ từ đi vào cổng. Những hòm gỗ cũng được lính khiêng từ từ vào sau, đường bắt đầu thông thoáng.

Tôi nói Gạo xuống hỏi thăm thử là dinh thự của ai. Gạo xuống xe đến hỏi người đánh xe ngựa bên đó, rất nhanh đã trở lại, nói rằng đó là hành cung của Huyền phi mà chúa thượng cho xây riêng bên ngoài. Người phụ nữ quý phái ban nãy chính là Huyền phi, còn những thiếu nữ đi sau là các đào nương hát ả đào của vùng Tam Lộ - Ngũ Lãm.

Tôi gật đầu, nói xe ngựa tiếp tục đi. Tôi nhớ Trịnh Khải đã từng nói: “Hiện nay ta đang ở với mẹ trên đường Thượng Đạo.” Như vậy có lẽ Huyền phi chính là mẹ của anh. Tôi cười mình ngu ngốc, lúc anh nói ở cùng mẹ, tôi cứ ngỡ đó hẳn là một phủ giống như nhà quận công. Thật không ngờ, một hành cung bên ngoài phủ chúa lại có thể lớn như vậy, bên trong không biết còn rộng như thế nào, sang trọng như thế nào.

Tôi thật sự không biết một chút gì về Trịnh Khải. Thế tử mà tôi thấy ở bến thuyền, thế tử ở trong hành cung kia, thế tử có người mẹ cao quý, thế tử có người cha ngồi trên ngai báu, tôi đều chưa từng tưởng tượng ra được. Rốt cuộc anh là người như thế nào?

Đừng nói đến việc không biết tương lai của Trịnh Khải sẽ thế nào, ngay cả con người hiện tại của anh, tôi cũng không biết gì cả. Tôi thờ dài, sầu nào suốt mấy ngày sau đó.

***

Phan Huy, anh ta giữ chức Quản binh Thăng Long nên khá bận rộn, có khi phải đến hơn mười ngày mới đến phủ chúng tôi, hỏi thăm vài câu với Đinh Ngọc rồi lại đi. Một hôm anh ta đến, trà vừa rót ra, tôi đã hỏi:

- Anh rể, chức Quản binh của anh là làm gì?

- Là huấn luyện và quản lý binh lính trong thành, bảo vệ an ninh của Thăng Long. – Phan Huy trả lời mạch lạc.

- Vậy có đi tuần không? Có bắt những người gây chuyện trong thành không?

Phan Huy chưa kịp uống trà đã bị tôi hỏi tiếp, anh ta liền đặt ly trà xuống, trả lời:

- Ngày và đêm đều có đi tuần. Bất cứ ai vi phạm luật lệ Đại Việt, gây chuyện ồn ào ngoài phố đều bị bắt.

Tôi đứng dậy, nói hùng dũng:

- Vậy anh rể mau đi bắt tên Đặng Lân kia, hắn ta toàn trêu chọc con gái nhà người khác giữa phố, chưa kể còn bắt người vô tội.

Phan Huy nghe thế thì ngồi sững, sau đó thờ dài:

- Tôi cũng rất muốn bắt hắn ta nhưng...

Tôi biết anh ta định nói “nhưng Đặng Lân là em trai của Tuyên phi”. Tôi cười:

- Thì ra là anh rể sợ hấn ta.

Phan Huy đứng dậy, mặt đỏ gay. Đinh Ngọc thấy tình hình không ổn thì đứng dậy khuyên can:

- Đinh Thanh, đừng nói lung tung nữa, mau về phòng đi.

Tôi bĩu môi, quay lưng đi về phòng, leo lên giường nằm. Nhiều ngày qua vì nghĩ đến chuyện của Trịnh Khải mà tôi bị dồn nén cảm xúc, luôn thấy bức bối, khó chịu trong người. Hôm nay vừa đụng phải Phan Huy nên tôi mới giận cá chém thớt.

Nhưng tôi giận ai thì đến tôi cũng không biết. Có lẽ là tức giận với số phận trêu người cho tôi gặp anh, hay là giận Trịnh Khải che giấu thân phận với tôi. Hay là giận bản thân ngu ngốc đem tình cảm đặt vào một người mà mình không hề biết một chút gì. Hay là vì vẫn chưa đưa ra được quyết định có nên tiếp tục duy trì đoạn tình cảm này không. Dù lý trí nói không thì trái tim lại luôn nói có. Tôi chỉ có thể để chúng tự đấu đá ngày qua ngày.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Vết Mưa

Trong lúc tôi đang rối ren chuyện tình cảm của bản thân thì tin tức từ phương nam mang đến làm xôn xao cả kinh thành Thăng Long. Nhà chúa Nguyễn ở Đàng Trong đã bị đánh bại, toàn bộ đất từ Quảng Nam đến Hà Tiên nằm trong tầm kiểm soát của nhà Tây Sơn. Tháng hai năm Mậu Tuất (tức năm 1778), Nguyễn Nhạc lên ngôi Hoàng đế, lấy niên hiệu là Thái Đức. Nguyễn Huệ được phong làm Long Nhượng tướng quân.

Tôi nghe tin mà chấn động, dù biết Nguyễn Nhạc sẽ sớm lên ngôi nhưng nhanh như vậy thì tôi không ngờ tới. Nếu vậy nhà chúa Trịnh không còn mấy năm nữa sẽ sụp đổ. Nhưng rốt cuộc là còn mấy năm? Một năm? Hai năm hay nhiều hơn? Trịnh Khải sẽ thế nào? Nhà Huy quận công rồi sẽ ra sao? Tôi ước rằng thời cấp ba tôi đọc sách lịch sử nhiều một chút thì đã không đến nỗi lâm vào tình trạng mơ mơ hồ hồ như thế này.

Ngay ngày hôm sau, Huy quận công ngoài việc trông coi việc trong phủ chúa còn kiêm nhiệm thêm chức Trấn thủ trấn Sơn Nam, cửa ngõ phía Nam vào thành Thăng Long. Vì vậy thời gian ông ở nhà trước đây đã ít, nay càng ít hơn. Cả ngày chỉ có thể gặp mặt ông vào bữa ăn sáng, đến tối khi chúng tôi ngủ ông mới trở về phủ. Nhiều khi ông còn ngủ lại ở phủ trấn Sơn Nam. Có thể nói tin tức từ Đàng Trong truyền ra đã ảnh hưởng không nhỏ đến phủ Huy quận công, trong đó có tôi.

Nguyễn Nhạc lên ngôi hoàng đế, sự kiện này giống như một tầng mây đen, ngày ngày phủ trên đầu tôi, khiến tôi càng thêm hoang mang.

Nếu như tôi không phải là người của tương lai, có thể tôi sẽ chẳng bận tâm đến việc nhà Tây Sơn là ai, Nguyễn Huệ là ai. Nếu tôi không biết trước

tương lai, có thể tôi sẽ dễ dàng vượt qua khoảng cách tầng lớp xã hội kia để đến bên Trịnh Khải, không cần quan tâm anh có là thế tử hay không.

Nhưng tôi lại không phải là người của thời đại này, tôi không thể mù quáng tiến tới khi biết phía trước chỉ là bóng tối. Từ xưa tới nay, chỉ cần triều đại sau lên nắm quyền thì sẽ tiêu diệt sạch sẽ tàn tích của triều đại trước để trừ hậu họa. Chỉ cần Tây Sơn tiến quân ra Đàng Ngoài, Trịnh Khải rồi cũng sẽ là người của triều đại trước. Tôi không thể nhìn người mình thương yêu, những người ở bên cạnh mình đều rơi máu chảy. Nhưng tôi biết mình cũng sẽ không thể thay đổi được lịch sử.

Cả ngày tôi không chỉ trầm ngâm thở dài mà đến tóc cũng muốn rụng sạch, chỉ vì tôi vò đầu bứt tai từ sáng đến tối. Đinh Ngọc nhiều lần cũng gắng hỏi nhưng tôi chỉ im lặng. Tôi không thể nói ra những lo lắng và nỗi sợ hãi của mình.

Một ngày đầu tháng ba, Gạo vào báo với tôi là có Dự Vũ tìm. Ra đến cổng đã thấy anh ta chờ sẵn bên chiếc xe ngựa, sau đó nhã nhặn mời tôi và Gạo lên xe. Đi được một đoạn thì xe ngựa dừng lại trước ngôi đền bỏ hoang lúc trước. Tôi xuống xe, một mình đẩy cổng đi vào, Gạo đứng chờ bên ngoài.

Hai lần trước tôi đến đây đều là vào đêm trăng tròn, hôm nay là lần đầu đến vào ban ngày. Bên trong ngôi đền, tường gạch cũ kỹ đã muốn xiêu vẹo, những khóm hoa ở hai bên mọc xen với cỏ dại, lối đi xuống ao sen cũng phủ những chiếc lá vàng. Từ xa tôi đã thấy bóng người cao lớn mặc áo xanh, đầu quấn khăn đen quay lưng lại với tôi, đứng nhìn ra hướng ao sen. Tôi hít vào một hơi thật khẽ, chậm chậm đến gần.

Khi chỉ còn cách khoảng năm bước chân, rốt cuộc Trịnh Khải cũng quay lại nhìn tôi.

- Nàng đã đến. – Anh nói.

Tôi gắng nở nụ cười mỉm với anh. Sau đó là một hồi im lặng, Trịnh Khải chỉ nhìn tôi mà không nói gì, tôi đành cúi đầu nhìn xuống chân. Hình như không khí ngày càng loãng, tôi thấy mình phải rất cố gắng mới thở được. Bỗng Trịnh Khải lên tiếng:

- Nàng không cài nó?

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, chợt hiểu Trịnh Khải đang muốn nói đến chiếc trâm cài bằng ngà voi mà anh tặng tôi. Tôi trả lời:

- Nó quá quý giá nên thiếp không dám cài. – Sự thật đúng là vậy, tôi sợ làm hỏng cái trâm cài mà thế tử tặng, lỡ như lại mang tội khi quân thì mạng khó mà giữ được. Việc này tôi coi phim cổ trang nhiều nên cũng có chút kiến thức.

Trịnh Khải nghe thế thì thở dài:

- Nàng có thắc mắc nào không? Ví dụ thân thể của ta, ví dụ ta còn muốn cưới nàng không?

Tôi cắn môi im lặng. Đúng là tôi từng muốn hỏi rất nhiều, muốn hỏi anh tại sao lại che giấu thân phận, muốn hỏi anh tại sao lại bắt tôi hứa hẹn chờ anh... Nhưng lúc này, tôi lại không biết phải mở miệng nói gì.

Trịnh Khải đến gần tôi, đưa tay nâng mặt tôi lên, bắt tôi nhìn thẳng vào anh. Giọng anh dịu dàng:

- Chỉ cần nàng không để ý đến thân phận của chúng ta, ta muốn nàng vẫn tiếp tục chờ ta.

Tôi nhìn vào mắt anh, ở đó có sự trìu mến, có yêu thương và có cả tranh đấu. Đó là anh hay là hình bóng của tôi phản chiếu lại nơi đáy mắt anh?

Trời bỗng đổ cơn mưa phùn, rất mỏng, như những sợi chỉ trắng nhẹ nhàng đáp lên tóc anh, vai anh, tóc tôi, áo tôi và cả những cảnh vật xung quanh. Trịnh Khải kéo tôi đến gần anh, đưa tay áo của anh che trên đỉnh đầu tôi. Anh nói rất khẽ:

- Ta chỉ cần chân tình của nàng là đủ.

Bỗng có màn sương dâng lên phủ hai mắt, trong lòng tôi như bị dao cứa qua, nghe đau đớn và chua xót. Tôi phải làm sao để anh tránh được tai ương trước mắt đây?

Tôi vòng tay ôm lấy người anh, nghe hương hoa nhài từ áo anh nhe nhẹ. Trịnh Khải ngạc nhiên nhìn tôi, sau đó anh khẽ đưa một tay đỡ lấy eo tôi, một tay vẫn dang ra che mưa trên đầu tôi.

- Chàng có thể đừng làm thế tử được không?

Trịnh Khải cứng người, anh đẩy tôi ra, gương mặt sững sốt như không thể tin được, anh hỏi:

- Nàng vừa nói gì?

- Thiếp nói, chàng có thể từ bỏ ngôi vị thế tử kia được không? – Tôi lặp lại câu nói trước của mình.

Trịnh Khải buông tay đang ôm tôi, bàn tay che mưa cho tôi cũng hạ xuống. Mặt anh cứng lại, nhìn chăm chăm vào tôi. Tôi thoáng thấy nét bi thương dâng lên trong mắt anh nhưng ngay lập tức được thay bằng ánh mắt giận dữ, anh nói:

- Ta đã không để ý việc nàng là Đinh Thanh hay Hoài An, ta cũng không quan tâm nàng có phải là con gái Hoàng Đình Bảo hay không. Nhưng thật không ngờ, nàng không khác gì cha nàng.

Tôi nghe Trịnh Khải nói mà mù mịt, tôi chỉ muốn anh từ bỏ ngôi vị thế tử kia, như vậy tương lai dù nhà chúa Trịnh có sụp đổ thì anh vẫn sẽ an toàn, việc này có liên quan gì đến Huy quận công?

Trước khi quay người bỏ đi, Trịnh Khải cắn răng, nói từng chữ từng chữ rõ ràng:

- Ta và nàng từ nay không còn quan hệ.

Tôi nhìn anh tức giận quay lưng, bóng người đi rất nhanh ra xa. Mưa phùn giăng giăng thêm nặng hạt, bóng anh cứ mờ dần mờ dần. Tôi đưa tay lên ngực trái, nghe tiếng tim mình rạn vỡ, từng tiếng một, nứt toạc. Cảm giác tan nát này đến thật vội vàng, tôi thậm chí còn chưa có sự chuẩn bị cho nó. Cũng bởi những ngày qua luôn nơm nớp lo lắng, những dồn nén trong lòng nay bị vỡ tung, nước mắt như thủy triều dâng, như lũ cuốn, tuôn ra không ngừng.

Những hạt mưa lạnh thấm vào da thịt, nước mắt nóng hổi chảy ra đã hòa theo nước mưa. Chân tôi run run không đứng vững nữa, quy xuống nền gạch, nghe tiếng nấc của mình nghẹn lại nơi cổ họng.

- Tiểu thư, tiểu thư.

Tôi ngẩng đầu lên, chỉ thấy một bóng dáng nhỏ cầm ô chạy đến. Gạo cầm ô che trên đầu tôi, một tay cố đỡ tôi đứng dậy.

- Tiểu thư, người sao vậy, mau đứng dậy, người bị ướt hết rồi. – Tiếng Gạo nức nở bên tai tôi.

Tôi gạt tay Gạo ra, cúi đầu khóc lớn thành tiếng. Tình yêu của tôi kết thúc rồi. Thế mà tôi còn tưởng mình có thể tìm được cách giải quyết trọn vẹn đôi đường. Hóa ra tôi không hề hiểu gì về Trịnh Khải, tôi còn tự mình đa tình, cho rằng anh sẽ vì tôi mà từ bỏ giang sơn.

Gạo ngồi sụp xuống, vẫn kiên quyết che ô cho tôi, cô bé vừa khóc vừa đỡ tôi:

- Tiểu thư, người đừng quá đau lòng như vậy.

Được một lúc, tôi cũng gắng gượng đứng dậy, được Gạo đỡ một bên đi chậm chậm ra ngoài. Ngoài cổng đền, chiếc xe ngựa ban nãy chở tôi đến vẫn còn ở đó nhưng chỉ có người đánh ngựa. Trịnh Khải và Dự Vũ đã không còn thấy hình bóng. Tôi cười bản thân mình, anh để lại xe cho tôi đã là quá tốt rồi, không lẽ còn đòi hỏi anh đứng đợi ở đây hay sao?

Gạo đỡ tôi lên xe ngựa, người tôi ướt nhẹp, lạnh run, tôi tựa hoàn toàn cơ thể vào thành xe như một chiếc giẻ rách. Ngoài trời mưa càng ngày càng nặng hạt.

Kết thúc rồi, đoạn tình cảm này tôi không cần phải rối rắm suy nghĩ nữa, Trịnh Khải đã cắt đứt nó rồi. Từ nay tôi không cần phải lo lắng, không cần phải sợ hãi tương lai sẽ như thế nào. Tôi chỉ cần đứng ở ngoài mọi chuyện, cứ để lịch sử diễn ra như nó sẽ diễn ra.

Thế nhưng sao tim tôi lại nhói đau như vậy?

Hôm đó tôi trở về, cả người ướt sũng, Đinh Ngọc nhìn thấy thì lo lắng hốt hoảng. Sau khi thay đồ, uống nước gừng, tôi lên giường nằm, đến tối thì lên cơn sốt. Trong mơ tôi thấy mình vẫn ở hiện đại. Tôi thấy mình đi học, đi chơi với bạn bè. Tôi thấy ba mẹ ngày chúc mừng tôi tốt nghiệp. Rồi dòng nước xoáy cuốn tôi xuống đáy sông. Tối tăm. Tôi thấy nụ cười của Trịnh Khải, ánh mắt dịu dàng của anh bỗng nhiên đổi sang tức giận. Anh biến mất. Lại tối tăm.

Đầu đau nhức như búa bổ, tôi nhớ lại một lần năm cấp ba bị sốt cao, mẹ đã phải gọi xe đưa tôi đi bệnh viện. Tôi gọi trong thốn thức: “Mẹ ơi, đưa con đi bệnh viện. Đau quá. Đầu con đau. Tim con cũng đau.”

Rồi đầu tôi được ai đó nâng lên, một chất lỏng sền sệt đắng nghét được đổ vào miệng tôi. Tôi không muốn nuốt nhưng không cách nào cử động được. Đắng quá! Chất lỏng ấy từ từ trôi vào bụng tôi, mát dịu. Nhưng đầu lưỡi vẫn còn lưu vị đắng.

Ngày hôm sau tôi tỉnh lại đã thấy Gạo mắt sưng húp ngồi bên cạnh. Gạo thấy tôi mở mắt thì bật khóc:

- Tiểu thư, người còn đau chỗ nào nữa không?

Đầu tôi vẫn còn hơi đau nhưng tôi khẽ lắc đầu. Đinh Ngọc cũng vừa lúc bước vào phòng tôi, chị ngồi xuống bên giường, đưa tay sờ trán và má tôi. Sau đó chị quay sang bảo Gạo đi xem thuốc và cháo đã xong chưa.

- Đinh Thanh, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? – Đinh Ngọc lo lắng hỏi tôi.

Tôi lắc đầu. Đinh Ngọc thở dài:

- Cả nhà hôm qua vặn hỏi con Gạo suốt mà nó chẳng chịu nói gì. Em thì sốt mê man, nói đủ thứ lạ lùng. Tối qua cha về trễ còn phải qua thăm em đấy.

Đinh Ngọc nhắc đến quận công, tôi lại nhớ đến câu nói kia của Trịnh Khải: “Nàng không khác gì cha nàng.” Rốt cuộc ý của anh là gì? Thấy tôi nhăn mặt, Đinh Ngọc nhíu mày:

- Thôi thôi, không nói với em nữa. Nghỉ ngơi đi.

Đây là lần đầu tôi bị bệnh kể từ khi về đây, uống thuốc năm ngày mới khỏe lại. Sau những ngày bệnh, tôi không còn thở dài ảo não như trước nữa, thay vào đó tôi ngồi nói chuyện với những người hầu trong phủ để giết thời gian. Khi ngồi một mình, tôi cũng không buồn hay khóc. Đoạn tình cảm ngắn ngủi này, tôi sẽ cất nó vào ngăn sâu nhất của trái tim. Lời ước hẹn chờ

nhau ngày nào không còn ý nghĩa nữa. Tôi sẽ sống cuộc sống của mình và cầu mong cho anh bình an.

Mười sáu tháng ba, lễ rước dâu của Đinh Ngọc diễn ra như dự định. Từ sáng sớm cả phủ đã rộn ràng, Đinh Ngọc mặc áo đỏ, cài bông hồng thắm ngời ở trong phòng chờ. Tôi mặc bộ đồ hồng cánh sen với áo yếm trắng, đầu cài một cây trâm bạc hình hoa sen. Đinh Ngọc cầm lấy tay tôi, mắt đỏ hoe, chị nói rất khẽ:

- Đinh Thanh, chị đi rồi, em phải tự chăm sóc bản thân. Đừng nghịch ngợm để sinh bệnh nữa, biết không?

Tôi cảm động không nói nên lời, chỉ khẽ gật đầu. Đinh Ngọc vuốt tóc tôi, nói tiếp:

- Chị không biết em với thế tử là như thế nào, nhưng nếu mọi chuyện đã qua rồi, em cũng nên quên hết đi, vui vẻ sống như trước kia.

Tôi ngạc nhiên, không hiểu sao chị lại biết chuyện của tôi. Đinh Ngọc dùng ngón tay gí vào trán tôi, chị cười:

- Em tưởng em không nói thì chị không biết sao. Mở miệng ra là không quen biết thế tử nhưng mắt thì cứ nhìn sững người ta, ở nhà lại suốt ngày than ngán thở dài. Chị đoán là có chuyện liên quan đến thế tử.

Tôi thở ra một tiếng, nói nhỏ:

- Em và thế tử không còn quan hệ nữa rồi.

Đinh Ngọc nắm lấy tay tôi. Chúng tôi cùng im lặng, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ khác nhau.

Lễ rước dâu cũng không khác lễ cưới ngày nay là bao. Nhà trai mang lễ, cau trầu, rượu vào dâng lên bàn thờ nhà gái, mẹ cả dẫn Đinh Ngọc ra ngoài,

cô dâu và chú rể cùng quỳ xuống làm lễ, trước thắp hương tổ tiên, sau dâng cau trầu và rượu mời quận công và mẹ cả.

Pháo treo ở cổng nhà nổ bụp bụp, xác pháo đổ rơi vung vãi đầy sân. Đình Ngọc ngồi lên chiếc võng có thắt nơ đỏ. Đoàn rước dâu có người gõ chiêng, gõ trống đi đầu. Phan Huy đi trước, võng được khiêng theo sau, Gạo đi bên cạnh Đình Ngọc. Kế đến là quận công ngồi kiệu và những người họ hàng đi theo đoàn. Các hòm gỗ đựng của hồi môn của Đình Ngọc đi sau cùng. Tiệc chúc mừng sẽ được tổ chức ở nhà trai.

Tôi và mẹ cả không được theo đoàn rước dâu, chỉ có thể đứng ở cổng nhìn ra xa. Đình Ngọc đã gả đi, trong nhà giờ chỉ có mình tôi. Tôi buồn bã vào phòng riêng.

Mấy ngày trước, mẹ cả lo lắng không biết nên để người hầu nào theo Đình Ngọc qua bên nhà trai. Một là người của phủ mình sẽ có thể chăm sóc cho Đình Ngọc tốt hơn, hai là Đình Ngọc cũng sẽ tin tưởng mà giao việc riêng. Hoa thì đã để ở lại trấn Nghệ An, trong phủ giờ tìm người thân cận để theo Đình Ngọc rất khó.

Tôi biết Đình Ngọc ngoài tôi ra thì chỉ có Gạo là thường xuyên tiếp xúc. Gạo lại đáng tin, chăm chỉ, cẩn thận. Tôi hỏi ý Gạo có muốn theo Đình Ngọc hay không, Gạo nói cũng thương tiểu thư Đình Ngọc nhưng nếu em đi thì tôi sẽ không có ai chăm sóc. Tôi khuyên Gạo hãy theo Đình Ngọc, chăm sóc chị ấy thay tôi. Đình Ngọc qua nhà mới toàn người lạ, có Gạo đi cùng sẽ có người bầu bạn. Tôi ở phủ thì lo gì những việc đó.

Vì vậy tôi tặng Gạo vài món đồ trang sức, dặn Đình Ngọc qua đó nhớ để ý anh chàng hiền lành nào để gả Gạo đi. Đình Ngọc ôm tôi khóc, nói món quà tôi tặng chị quá lớn. Trước giờ rước dâu, Gạo lại ôm tôi khóc, dặn tôi tự chăm sóc bản thân. Tôi lại bị làm cho xúc động không nói nên lời, chỉ biết gật đầu.

Hai ngày sau lễ rước dâu, Phan Huy đưa Đinh Ngọc về nhà vợ theo tục lại mặt. Đợi cả nhà nói chuyện xong xuôi, tôi kéo Đinh Ngọc vào phòng riêng hỏi chuyện. Đinh Ngọc nói Phan Huy đối xử tốt với chị, cả nhà họ cũng không ai bắt nạt chị. Phu nhân nhà Trang quận công chỉ quản lý tiền bạc, ngoài ra việc lớn việc nhỏ để Đinh Ngọc xử lý. Tôi dặn Đinh Ngọc thường xuyên về chơi với tôi, chị cười nói, con gái gả rồi như bát nước hắt đi, sao có thể tùy tiện về nhà mẹ đẻ. Tôi nghe càng buồn.

***

Những ngày sau đó chậm chạp trôi qua, không có Đinh Ngọc trêu đùa cùng tôi cũng không còn ai cưng chiều tôi cả. Mẹ cả vài ngày lại đi chùa, thỉnh thoảng tiếp đón các vị phu nhân khác ở nhà, thời gian còn lại bà làm gì tôi cũng không biết. Quận công vẫn đi sớm về trễ như mọi ngày.

Tôi như con mọt, suốt ngày gặm nhấm nỗi cô đơn. Một ngày, không chịu được nữa, tôi gọi một gã hầu đi theo tôi ra phố. Vừa ra đầu ngõ đã gặp Nguyễn Hoàn, anh nói đang định đến nhà để tìm tôi. Vì vậy chúng tôi đến nhà Nguyễn Hoàn, anh ta dẫn tôi đến vườn hoa nhỏ có cây đào lớn mà lúc trước tôi từng hát chúc mừng sinh nhật anh. Đã sắp bước sang tháng tư nhưng cây đào lại trở hoa đỏ dày đặc các cành cây. Tôi há hốc miệng cảm thán:

- Đẹp quá!

Nguyễn Hoàn cười tươi:

- Cây đào nhà tôi năm nay ra hoa muộn. Hôm nay tôi bước ra cửa đã thấy hoa nở đỏ khắp cành, liền nhớ ra nàng nên mới đến tìm. Có phải đẹp lắm đúng không?

Tôi gật đầu, cười vui vẻ. Tôi nói muốn uống rượu ngắm hoa vì vậy Nguyễn Hoàn sai người trải khăn lớn dưới gốc đào, lại đem một bầu rượu, hai ly nhỏ và một đĩa thịt gà nướng ra. Tôi ngắm đầu ngắm hoa đào đang

rung rinh trên cành, vài cánh hoa rơi là là rồi đáp xuống mặt đất. Nguyễn Hoàn đưa ly rượu cho tôi, cười nói:

- Không ngờ nàng cũng rất biết thưởng thức.

Tôi cầm ly rượu, chạm nhẹ vào ly của anh ta rồi đưa lên miệng. Cay nồng nhưng rất thơm. Nguyễn Hoàn nói rượu này cha mẹ anh ta mua lại của thương lái người Thanh, rất mắc tiền. Tôi liếc anh ta một cái rồi đưa ly lên đổ hết phần rượu còn lại vào miệng. Nguyễn Hoàn thấy thế thì lắc đầu rồi bật cười lớn.

Chúng tôi không nói nhiều, chỉ uống rượu và ngắm hoa đào. Tôi hồi tưởng lại có lần tôi, Đinh Ngọc và anh em Nguyễn Hoàn ngồi ở bàn đá dưới cây lựu trong sân nhà tôi, dùng trà thay rượu, thưởng thức không khí se lạnh nhưng vui vẻ. Chỉ chưa đầy một năm, người cũng không còn, cảnh vật cũng đổi thay.

Hôm đó tôi muốn uống say nhưng bị Nguyễn Hoàn ngăn lại. Anh dẫn tôi ra xe ngựa rồi sai người đưa tôi về phủ. Về đến phủ, tôi leo lên giường ngủ ngon lành.

***

Cứ năm ba ngày, tôi lại đến nhà Nguyễn Hoàn uống rượu ngắm hoa, tửu lượng của tôi vì thế cũng khá lên. Thỉnh thoảng tôi sẽ kể vài câu chuyện hài hước, Nguyễn Hoàn thì than vãn chuyện mua bán ngoài cửa hàng, những lúc như vậy tôi sẽ nói với anh vài kiến thức kinh doanh mà tôi học được ở trường Đại học. Nguyễn Hoàn nghe thấy sẽ trợn mắt lên ngạc nhiên, mà dù có hỏi tôi cũng sẽ không nói gì thêm. Cha mẹ anh ta luôn bận rộn ngoài cửa hàng, từ ngày tôi gặp họ ở buổi tiệc sinh nhật của Nguyễn Hoàn thì chưa gặp lại lần nào.

Một ngày nọ, Nguyễn Hoàn đang tập chơi cờ tướng cho tôi trong vườn thì Nguyễn Cảnh đến. Nguyễn Cảnh nhìn thấy tôi thì rất ngạc nhiên sau đó

chỉ nói là đến cửa hàng nhưng không thấy Nguyễn Hoàn nên mới đến nhà tìm.

Hai anh em họ vô nhà đóng cửa nói chuyện riêng, tôi nghĩ chắc là chuyện quan trọng nên cũng không thắc mắc, chỉ ngồi yên ở bàn ăn bánh phục linh.

Nguyễn Cảnh sau khi nói chuyện với Nguyễn Hoàn thì đến bên cạnh bàn đá, ngồi đối diện tôi. Anh ta ra ám hiệu, ý bảo Nguyễn Hoàn tránh đi. Nguyễn Hoàn mặt mũi nhăn nhó vào nhà. Nguyễn Cảnh lên tiếng:

- Đinh Ngọc có khỏe không? Nàng ấy vẫn tốt chứ?

- Chị Đinh Ngọc khỏe, chắc là vẫn tốt. – Tôi trả lời ngắn gọn.

Nguyễn Cảnh thở ra một tiếng, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Thế tử không biết nàng là Đinh Thanh, con của Huy quận công?

Nghe đến Trịnh Khải, tôi ngẩng mặt chờ Nguyễn Cảnh nói tiếp:

- Hai tháng trước thế tử tìm tôi hỏi về nàng.

Tôi và Trịnh Khải chia tay hai tháng trước. Có lẽ anh đã đến tìm Nguyễn Cảnh để hỏi thăm về thân thế của tôi trước khi hẹn tôi tại ngôi đền cũ ấy, là vì trước đó anh vẫn nghĩ tôi là Hoài An. Tôi cúi đầu thờ dài.

- Đinh Thanh, nàng và thế tử là quan hệ thế nào tôi không dám hỏi. Chỉ là sau đó tâm trạng thế tử luôn rất xấu, rất dễ nổi giận, chúng tôi theo người cũng phải rất cẩn thận tiếng nói hành động. Có phải nàng đã chọc giận thế tử?

Tôi bật cười, tôi sao dám chọc giận thế tử. Tôi trả lời:

- Tôi và thế tử thực sự đã không còn quan hệ nữa rồi.

Nguyễn Cảnh thở dài, nhìn chăm chăm tôi mà nói:

- Cũng tốt. Nàng nên quên thế tử đi.

Nguyễn Cảnh nói xong thì đứng dậy bỏ đi. Tôi cắn răng, trong lòng tràn ngập nỗi tức giận. Chẳng phải tôi đã nói rõ ràng là chúng tôi không còn quan hệ, tại sao anh ta còn cố ý nhắc nhở tôi quên thế tử đi. Thấy Nguyễn Hoàn đi ra, tôi không đánh cờ nữa mà nhất quyết đòi uống rượu.

Hôm đó tôi uống rất nhiều, Nguyễn Hoàn can ngăn kiểu nào cũng không được, tôi uống đến khi người mềm nhũn, chỉ có thể nằm ra mặt bàn. Nguyễn Hoàn sai người nấu nước giải rượu đưa tôi uống. Tôi cầm ly nước ấm, bên trong có gừng tươi, mật ong và vài lát chanh. Sau khi tỉnh táo thì trời cũng bắt đầu tối, tôi lại ra xe ngựa về phủ.

Nhưng tôi không về thẳng phủ mà nói người đánh xe ngựa đến ngôi đền cũ. Trời tối, trăng khuyết ở trên cao chiếu ánh sáng yếu ớt. Tôi ngồi yên trong xe ngựa không dám bước xuống. Bên trong ngôi đền kia, là ao sen hương thơm ngát, là tình cảm tôi trao cho anh, là lời hứa hẹn của chúng tôi, cũng là nơi mọi thứ kết thúc.

Chỉ vì câu nói ban chiều của Nguyễn Cảnh, tôi lại nhớ đến Trịnh Khải da diết. Tôi lặng im khóc trong xe ngựa.

Được một lát, tôi mới lên tiếng sai người đánh xe về phủ. Chỉ hôm nay thôi, từ ngày mai tôi sẽ không nhớ đến anh nữa, cũng sẽ không bao giờ quay lại đây nữa.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Ra Tay Nghĩa Hiệp

Tháng bảy, trời mưa hết ngày này sang ngày khác. Tôi đến được nhà Nguyễn Hoàn chơi, dành ngày ngày lui tới phòng bếp hóng chuyện với mấy người làm bếp. Những hôm đầu, họ còn để ý thân phận của tôi nên nói chuyện rất dè dặt, sau đó quen dần với sự có mặt của tôi thì họ cũng tự nhiên hơn, tám đủ thứ chuyện trong phủ ngoài phố.

Một chiều mưa, tôi đang ngồi trên ghế gỗ trong bếp, tay cầm bánh chiên ăn thì nghe một chị đang nhặt rau kể rằng, cả Thăng Long đang xôn xao việc chúa thượng gả con gái là công nữ Ngọc Lan cho Đặng Lân. Còn nói, công nữ Ngọc Lan cơ thể mỏng manh, là con gái của chúa thượng với Hoàng chính phi Ý Thực đã qua đời, cũng là người con gái mà chúa thượng thương yêu nhất.

Tôi nghe mà muốn ngã khỏi ghế, nếu nói là chúa thượng thương yêu con gái mình thì tại sao lại gả công nữ cho tên Đặng Lân khốn kiếp kia. Tôi chỉ gặp hắn một lần đã biết hắn ta là phường trơ trẽn, háo sắc, ngông cuồng. Tôi đưa ra nhận xét:

- Gả công nữ cho tên Đặng Lân kia chẳng phải bông hoa nhài cắm bãi cứt trâu sao.

Những chị và bà cô trong bếp hoàn toàn tán thành với tôi, chị nhặt rau tiếp tục nói:

- Tôi nghe được rằng vì Tuyên phi nên chúa thượng mới đồng ý gả công nữ cho tên Đặng Lân kia. Chứ cả thành Thăng Long, có ai ra đường mà không muốn tránh tên kia xa bảy thước.

Tôi thầm than, đúng là “anh hùng không qua ải mỹ nhân”, chúa thượng quyền tối à còn sợ vợ, gả công nữ cho tên Đặng Lân chẳng phải giết con gái mình rồi sao.

***

Mấy ngày sau, trời bỗng nắng ráo như chưa từng có những ngày mưa dai dẳng vừa qua. Tôi tinh thần sáng khoái, mặc áo váy đẹp, mang theo một tên hầu trai ra phủ. Lần này, tôi không đi xe ngựa mà đi bộ, đích đến vẫn là nhà Nguyễn Hoàn nhưng khi đến nơi thì anh ta lại không có nhà. Tôi đành quay ra phố, đi dạo một mình. Tên hầu trai vẫn lẻo đẻo sau.

Phố xá sau những ngày mưa ứ đọng lại đông vui như trước. Tôi thông thả ngắm mọi người mua bán trên phố. Đến một góc phố thì thấy rất đông người tụ tập ở trước, đoán có trò vui nên tôi cũng nhanh chân đi đến xem sao. Nhưng trò vui thì không có mà lại là trò cường bức con gái nhà lành giữa phố.

Bên kia đường là tên Đặng Lân cùng bọn thuộc hạ đang đứng vây quanh một cô gái mặt mũi xanh mét, đứng rụt vai, mắt đã ươn ướt, đầy vẻ sợ hãi. Còn hắn ta thì khoái chí, tay không ngừng đưa ra vuốt mặt, sờ tay cô gái. Tôi nhớ lại lần trước hắn cũng từng có hành động bẩn thỉu như vậy với mình thì máu nóng nổi lên. Tôi quay qua hỏi một người đàn ông bên cạnh:

- Sao mọi người chỉ đứng nhìn? Hắn ta làm bậy đáng lẽ phải đánh ột trận, bắt lên quan phủ chứ?

Những người xung quanh nghe thấy, quay qua nhìn tôi, người thì ngạc nhiên, người thì nhú mày, có người khẽ khuyên nhủ:

- Cô gái, đừng ăn nói lung tung. Đặng Lân là quận mã của chúa thượng, hắn làm gì cũng không ai dám nói.

Tôi nghe thế thì càng thấy tức tối. Quận mã thì có quyền ăn hiếp người khác giữa phố sao? Những người trên phố chỉ dám đứng xa nhìn mà không dám ra tay giúp đỡ cô gái tội nghiệp kia, họ không nghĩ rằng nếu như cô gái kia là con gái hay em gái của mình thì có phải là chịu ấm ức mang tiếng nhục nhã rồi không? Tôi chen người đi thẳng tới trước.

- Ngừng lại, người còn dám làm càn, tôi báo quan. – Tôi trừng mắt, hét lớn với Đặng Lân.

Đặng Lân quay người lại nhìn tôi, ban đầu hăn có vẻ sừng sốt, sau đó hăn ta híp mắt, cười gian tà:

- A, lại là mỹ nhân. Xem ra còn ngon mắt hơn.

Tôi nắm chặt tay mình, nghiến răng nghiến lợi nói lớn:

- Người mau thả con gái nhà người ta đi.

Đặng Lân và bọn thuộc hạ nghe thế thì đồng loạt ngẩng đầu cười lớn. Cười đã, hăn ta đưa tay vuốt cằm, nheo mắt cười với tôi:

- Ta thả cô ta đi thì nàng phải về phủ với ta.

Tôi nghe tim mình đập mạnh, máu nóng dồn hết lên mặt. Thật đúng là một tên ngông cuồng, không coi ai ra gì. Tôi đưa một chân mình ra sau, tay với lấy chiếc giày của mình. Đặng Lân thấy hành động của tôi thì cười khả ố:

- Nàng vội đến mức thả giày đi cho nhanh luôn sao?

- Đừng mơ! – Tôi hét lớn, tay ném thẳng chiếc giày về phía gương mặt kính tởm kia.

Lần trước ném đá trúng trán hăn, lần này lại ném giày trúng ngay miệng hăn. Tôi cười trong lòng, thật bách phát bách trúng. Đặng Lân đang cười hơ

hớ, không một chút phòng bị nên không tránh kịp, một bên má hấn ngay lập tức in hằn dấu giày của tôi. Mọi người trên phố thấy thì đều cười, không ai dám cười lớn nhưng mỗi người cười khúc khích một tiếng đã đủ để hấn ta xấu mặt.

Đặng Lâm đưa tay áo lau mặt, mắt trừng tức tối:

- Ta nhớ ra rồi, người chính là người lần trước ném đá ta. Lần này người xong rồi, ta chính là quận mã của chúa thượng, người dám lăng nhục ta, ta phanng thây người.

- Người là quận mã mà còn dám làm càn giữa phố, người làm mất mặt mũi của chúa thượng, xem ai mới là người bị phanng thây. – Tôi cầm chiếc giày còn lại trên tay, chỉ thẳng vào mặt hấn ta.

Đặng Lâm nghe thấy càng tức tối, hấn gầm lên:

- Bắt lấy ả ta cho ta.

Sáu tên thuộc hạ của hấn nhằm tôi đi qua, tôi đưa mắt tìm tên hầu trai theo ban này, nhưng không thấy. Có lẽ anh ta đã chạy đi tìm quận công. Tôi thụt lùi từng bước, nhìn những tên tay chân của Đặng Lâm càng tiến gần đến. Tôi thầm than, tiêu rồi, lần này không cứu được người mà đến bản thân cũng không giữ nổi. Tay nắm chặt chiếc giày còn lại trong tay, tôi thầm cầu trời cho quận công đến nhanh một chút.

Khi những bàn tay của bọn thuộc hạ Đặng Lâm chuẩn bị bắt lấy tôi thì rất nhiều tiếng “vút” “vút” xoẹt qua tai tôi. Rất nhanh bọn chúng đưa thì thụt lùi ôm tay lẫn nhau, đưa thì quỵ xuống ôm lấy chân hay lấy bụng. Tôi ngạc nhiên, nhìn cẩn thận thì thấy mấy viên đá nhỏ đang lăn ra giữa đường. Có ai đó trong đám đông vừa cứu tôi.

Đặng Lâm còn ngạc nhiên hơn tôi, hấn ta gào lên:

- Các người thật vô dụng, mau đứng lên bắt ả cho ta.

Những tên thuộc hạ nhả mặt đứng dậy lại tiến đến gần tôi. Nhưng khi chúng chưa kịp chạm vào người tôi thì tiếng một người hét lên:

- Đặng Lân.

Tôi nghe tiếng tim mình bị rung mạnh, là giọng của Trịnh Khải. Tôi quay đầu, thấy anh dẫn theo rất nhiều binh lính. Vẫn gương mặt tuấn tú nhưng lạnh nhạt, vẫn giọng nói trầm ấm nhưng sắt đá, anh là người mà tôi vẫn thỉnh thoảng mơ thấy trong mỗi đêm. Trịnh Khải mặc áo bào đỏ, đầu đội mũ cánh chuồn đính ngọc, gương mặt có vẻ gầy hơn trước. Anh nhìn tôi, trong mắt có tia tức giận và căm bi thương. Tôi cúi đầu nhìn đất, cố che giấu cảm xúc bản thân.

Đặng Lân lên tiếng chế giễu:

- Thế tử đi dạo phố mang nhiều lính quá thì phải.

- Người vẫn tậ xưa không đổi, dám gây chuyện giữa phố. – Trịnh Khải nghiêng răng nói.

- Người nhà với nhau, ngài đừng nói quá. – Đặng Lân cười.

Trịnh Khải trừng mắt, quát lớn:

- Ai là người nhà với người. Lính đâu, bắt hấn cho ta.

Binh lính đứng sau lưng Trịnh Khải rất nhanh bắt trói Đặng Lân và bọn thuộc hạ của hấn. Đặng Lân vùng vẫy, mắt hấn ra tia máu:

- Người dám bắt ta, đừng quên ta là quận mã, là anh rể của người.

- Người sẽ không còn là quận mã. Trước giờ ta cũng chưa từng xem người là anh rể. Dẫn đi. – Anh ra lệnh với binh lính.

Binh lính nhanh chóng kéo Đặng Lâm và bọn thuộc hạ đi, Đặng Lâm vừa bị kéo vừa cố quay đầu chửi Trịnh Khải, trước khi bị bắt lên xe ngựa còn lớn tiếng:

- Để xem chị ta xử người thế nào.

- Ta cũng muốn xem Tuyên phi cứu người thế nào. – Trịnh Khải đáp lại.

Sau khi xe ngựa chở Đặng Lâm đi, Trịnh Khải quay qua nhìn tôi, nói không lớn không nhỏ:

- Tiểu thư thì nên về phủ, đóng cửa ở yên trong nhà. Đừng ra ngoài gây chuyện.

Tôi thấy có chút bức xúc, tôi làm việc tốt, ra mặt cứu người sao lại nói tôi gây chuyện. Nhưng tôi không dám lên tiếng cãi lại, đành im lặng cúi đầu. Trịnh Khải hừ một tiếng trong họng rồi quay người đi, lính tráng cũng nhanh chóng theo sau.

Đám đông ban nãy im lặng bây giờ đã lên tiếng xôn xao ồn ào. Tôi thở dài một tiếng, đem chiếc giày trong tay mang vào chân, còn một chiếc nữa, tôi nhìn quanh tìm kiếm. Một người thanh niên hơn hai mươi tuổi tiến đến đưa chiếc giày còn lại cho tôi. Tôi đưa tay cầm lấy mang vào chân, sau đó mới ngẩng đầu nhìn người đứng đối diện. Anh ta dáng người cao, mắt dài, trán rộng, tóc búi được cột lại bởi một dây vải đen. Trang phục của anh ta rất giống con nhà võ, áo vạt chéo được thắt đai lưng cẩn thận, ống tay áo không rộng như các công tử khác mà được cột gọn gàng ở cổ tay. Cả một thân người anh ta đều mặc màu đen. Tôi khẽ mỉm cười:

- Cám ơn công tử.

- Vì lẽ gì? – Anh ta híp mắt cười.

- Vì đã cứu tôi ban nãy. – Tôi trả lời.

Thực ra lúc nhìn thấy mấy hòn đá bị ném ra, tôi có quay mặt lại nhìn đám đông xem ai vừa giúp đỡ và đã để ý đến anh ta. Chỉ là cảm giác thôi, nhưng có lẽ tôi đã đoán trúng.

- Tiểu thư rất can đảm. – Anh ta khẽ cười.

- Chỉ là nhìn thấy ngứa mắt thôi. – Tôi trả lời xong quay người ra phố, sự việc ban nãy đã tiêu hao nhiều tinh thần của tôi, tôi muốn về nằm nghỉ.

- Tiểu thư, xin nhận dập đầu của tôi thay lời cảm ơn. – Cô gái ban nãy bị trêu ghẹo đã nhanh chân quỳ trước mặt tôi.

Tôi bối rối, lần đầu có người đòi quỳ dập đầu với mình, tôi sợ bản thân sẽ tổn thọ vì vậy nhanh tay kéo cô gái đứng dậy. Cô ta vẫn cương quyết không đứng dậy, tôi đành cúi người xuống, nói:

- Người vừa cứu cô là thế tử. Nếu thế tử không đến kịp lúc thì đến tôi cũng mất mạng.

- Nhưng nếu tiểu thư không ra mặt từ đầu thì có lẽ tôi đã bị hắn ta bắt về phủ. – Cô gái rơm rớm nước mắt.

Tôi lắc đầu:

- Không có tôi sẽ có người khác ra mặt giúp cô.

Nói xong, tôi liếc nhìn qua người áo đen đứng bên cạnh, anh ta võ công chắc chắn rất giỏi, nếu ra mặt cứu người chắc là chuyện nhỏ. Tôi nói lui nói tới, rốt cuộc cô gái đó mới chịu đứng dậy, chào tôi rồi ra về. Tôi cũng quay người đi.

- Tiểu thư, nàng tên là gì? – Áo đen đi theo tôi.

- Đinh Thanh. – Tôi đáp hờ hững.

- Ta là Quang Bình. Nàng hãy nhớ rõ tên của ta. – Áo đen nhìn tôi, ánh mắt kiên nghị.

Tôi không hiểu sao Quang Bình lại muốn tôi nhớ tên của anh ta, vì vậy tôi đứng lại, nhìn anh ta. Quang Bình thấy biểu cảm thắc mắc trên mặt tôi thì cười lớn:

- Giờ ta phải đi công chuyện. Nếu có duyên chúng ta sẽ gặp lại.

Nói rồi, Quang Bình quay lưng rẽ qua con phố bên cạnh, ở đó có một người đàn ông cũng mặc áo đen đứng chờ anh ta. Họ nhìn nhau rồi cùng đi nhanh về phía trước. Tôi cũng quay người đi theo hướng ngược lại. Tôi chỉ vừa đi được một đoạn thì gặp Huy quận công và những người hầu theo sau. Huy quận công xuống kiệu, nhìn tôi từ trên xuống dưới rồi hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Dạ, thế tử đến bắt quận mã rồi ạ. – Tôi trả lời.

Quận công nhìn tôi, thở dài một tiếng rồi quay qua nói với tên hầu trai:

- Đưa tiểu thư về phủ.

- Cha, thế tử... – Tôi định hỏi, thế tử liệu có xảy ra việc gì không, nhưng lại không dám hỏi ông.

- Con về đi. Quận mã lần này gây chuyện lớn, phải xem lần này hãn ta có vượt qua kiếp nạn này không. – Quận công trả lời xong thì lên một kiệu gỗ, lính khiêng đi thẳng.

Tôi nghe quận công nói thì có vẻ như Đặng Lâm đã gây chuyện lớn khác chứ không phải việc ban nãy, tôi khẽ thở nhẹ ra, lên xe ngựa, về thẳng phủ.

Ba ngày sau, ngày nào quận công cũng về rất trễ, sáng hôm sau lại đi từ sớm. Trong ba ngày đó tôi cũng không dám bước chân ra khỏi phủ, chỉ

loanh quanh trong nhà và xuống bếp hóng chuyện. Một chiều, tôi lại nghe các chị các cô trong bếp bàn tán nhau về Đặng Lâm.

- Này bà, nghe nói ba hôm trước thế tử bắt Đặng Lâm giữa phố, đã giải hẳn vào nhà giam. – Một bà bác nói với bà đang làm cá bên cạnh.

- Tôi lại nghe nói lúc đó hẳn ta đang trêu hoa gheo nguyệt, một vị tiểu thư ra tay cho hẳn ta ăn ngay một dếp vào mặt. – Một chị góp chuyện.

Tôi đang uống nước thì bị sặc, ho sù sụ. Những người trong bếp quay qua nhìn tôi, tôi xua tay nói cứ tiếp tục.

- Nghe là hai ngày sau, hẳn ta sẽ bị lưu đày ra An Quảng. – Bà bác khơi chuyện nói tiếp.

- May quá, vậy là kinh thành được bình yên rồi. – Bà làm cá cười lớn.

Nghe đến đó thì tôi vui sướng xách vác về phòng. Tôi không ngờ đến là luật pháp thời này lại có chế tài nặng như vậy, dù sao tên Đặng Lâm kia biến mất khỏi Thăng Long là tôi hài lòng rồi. Chiều hôm đó tôi ung dung ra khỏi phủ, đến thẳng nhà Nguyễn Hoàn nói mở tiệc rượu ăn mừng.

Tôi và anh ta ngồi ở bàn đá ngoài vườn, vừa uống rượu vừa bàn tán về tên Đặng Lâm kia. Nguyễn Hoàn cười rất sảng khoái, nói tôi sắp thành nữ hiệp làm việc nghĩa rồi. Tôi và anh ta đang nói chuyện phiếm vui vẻ thì Nguyễn Cảnh đến. Lần này anh ta thấy tôi thì không ngạc nhiên như lần trước nữa. Nguyễn Cảnh vừa ngồi xuống ghế thì Nguyễn Hoàn đã lên tiếng:

- Anh Cảnh, Đặng Lâm bị đi đày là có thực không?

- Đúng vậy. – Nguyễn Cảnh vừa rót rượu vào ly vừa trả lời.

- Sao không bắt giam hẳn ta vài năm thôi, đi đày có nặng quá hay không? – Tôi hỏi.

Nguyễn Cảnh nghe tôi hỏi thì ngưng rót rượu, nhìn chăm chăm vào tôi, đưa ly rượu lên miệng nhấp một ngụm rồi mới từ từ nói:

- Đinh Thanh, nếu như vụ án của Đặng Lâm vẫn để cho thế tử xử tội thì có lẽ hẳn ta đã đầu lìa khỏi cõi.

Tôi há hốc miệng, rốt cuộc Đặng Lâm đã gây nên tội gì lớn đến mức Trịnh Khải muốn xử tử hẳn ta. Nguyễn Cảnh đọc được thắc mắc của tôi, nói không nhanh không chậm:

- Đặng Lâm tuy là quận mã nhưng công nữ người gầy yếu nên chúa thượng không cho phép hợp cẩn*. Thế nhưng hẳn ta lại giết nội giám Sử trung, người được chúa thượng cho bảo vệ công nữ Ngọc Lan, sau đó hẳn ta còn hại công nữ thân tích đầy người, có lẽ sẽ không qua khỏi.

Lần này tôi phải đưa tay lên che miệng mình để khỏi phải phát ra tiếng. Thật không ngờ, Đặng Lâm không chỉ hống hách mà còn ngang ngược, coi thường cả lời của chúa thượng. Hẳn ta thật tàn bạo, đến công nữ cành vàng lá ngọc cũng bị hẳn làm cho thương tổn.

- Chúa thượng không phải rất thương yêu công nữ Ngọc Lan sao? Tại sao lại chỉ phạt Đặng Lâm đi phủ khác sống? – Tôi thắc mắc, vì thực ra nói đi đây nhưng đây ở phủ An Quảng thì không tính là quá xa xôi, cũng không phải là nơi hoang vu đồng vắng.

Nguyễn Cảnh thở dài:

- Là vì Tuyên phi khóc lóc, làm náo loạn cả phủ chúa. Chúa thượng không đành lòng nên mới giao vụ án Đặng Lâm cho cha của nàng xử lý.

Huy quận công xử vụ Đặng Lâm? Hèn gì những ngày qua ông luôn bận rộn đến không thấy mặt mũi như vậy.

- Chúa thượng ra cũng rất sợ vợ, công nữ bị hại đến thâm như vậy mà còn tha tội chết cho tên Đặng Lân kia. – Nguyễn Hoàn này giờ im lặng cũng góp lời.

Uống thêm vài ly thì trời đã tối, Nguyễn Cảnh nói muốn bàn việc với Nguyễn Hoàn nên tôi ra về trước. Về đến phủ thì trời đã rất tối, tôi đi vào trong nhà, khi đi qua gian nhà giữa tôi nghe tiếng mẹ cả nói chuyện với quận công. Tôi tính nhẹ nhàng đi thẳng về phòng riêng nhưng tôi lại nghe quận công nhắc đến tên tôi. Tôi cẩn thận đi đến gần cửa, đứng nghe.

- Đình Thanh cũng đã mười sáu, đi ra ngoài phủ chơi thế nào cũng có ngày xảy ra chuyện, bà nhanh tìm người môn đăng hộ đối để gả đi. – Giọng của quận công.

- Vậy để tôi qua ngõ lời với nhà Hân quận công thử, Nguyễn Cảnh cậu ta cũng đã mười tám mà chưa lập gia thất. – Mẹ cả đáp.

- Không được, bà tìm người mai mối khác đi. Nhất quyết không thể gả Đình Thanh cho Nguyễn Cảnh. – Quận công lên giọng.

- Không phải ban đầu ông biết cậu ta là công tử nhà Hân quận công nên mới cố ý mời đến dạy Đình Thanh sao? Không phải ngay từ đầu ông chấm cậu ta làm con rể của mình, sao giờ lại đổi ý? – Mẹ cả căn vặn.

Tôi nghe quận công hừ một tiếng, tiếng va chạm của ly trà và mặt bàn phát ra, ông nói:

- Lúc đầu là tôi muốn hai nhà làm thông gia, như vậy Nguyễn Đĩnh sẽ đứng cùng phía với vương tử Cán. Nhưng ông ta cương quyết ủng hộ thế tử Tông thì không thể gả Đình Thanh đi được.

Tôi nghe mà choáng váng đầu óc. Nguyễn Đĩnh mà quận công nhắc đến chính là Hân quận công, cha của Nguyễn Cảnh. Tôi cắn môi, đi lui dần,

nhanh chóng về phòng mình. Ra là trong triều các quan cũng chia bè chia phái, quận công ủng hộ vương tử Cán tức là chống lại thế tử Tông.

Tôi bây giờ mới hiểu ra các câu nói của Trịnh Khải hôm đó, anh hiểu lầm là tôi giống quận công, muốn anh rời bỏ ngôi vị thế tử. Tôi cũng đã hiểu ra tại sao Nguyễn Cảnh lại nói tôi nên quên Trịnh Khải đi, chỉ vì tôi là con gái của Huy quận công.

Tôi đưa tay gạt đi giọt nước mắt vừa rơi ra, dù Trịnh Khải có hiểu lầm tôi hay không thì sự thật là tôi cũng muốn anh rời bỏ ngôi vị thế tử kia. Nếu anh đã lựa chọn ngôi vị kia thì chúng tôi không cần phải liên quan nữa.

Tôi nằm trên giường, thầm than trong lòng, Đinh Thanh ơi là Đinh Thanh, cô cũng chỉ là con rối, là đồ vật trao đổi mà thôi. Đến việc gả cô cho ai, quận công cũng tính toán cẩn thận. Nhưng Đinh Thanh là tôi lúc này chứ không phải Đinh Thanh lúc trước, tôi sẽ không để quận công gả tôi ột nhà nào đó chỉ vì lợi ích chính trị của ông. Tôi sẽ tự quyết định số phận của mình.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Cảnh Hưng Thứ 40

Tôi vẫn duy trì thói quen thỉnh thoảng sẽ đến nhà Nguyễn Hoàn chơi cờ, uống rượu, nói chuyện trên trời dưới đất. Tuy nhiên lễ hội hoa đăng và trung thu năm nay tôi không bước nửa chân ra khỏi phủ. Tôi chỉ trùm mền nằm trong phòng, những kỷ niệm năm ngoái ủa đến, tôi lại gặm nhấm chúng.

Rất nhanh gần cuối thu, mẹ cả dạo này rất tích cực gặp gỡ các phu nhân hàn huyên, tôi đoán là đang kén rể. Tôi cũng không quan tâm, dù mẹ cả có ừng ý ai thì tôi cũng sẽ không đồng ý.

Một ngày, tôi mặc áo bông đến nhà Nguyễn Hoàn chơi như thường lệ. Lần này Nguyễn Hoàn đón tôi bằng gương mặt rầu rĩ. Anh ta nói cha mẹ anh ta đã chọn được con dâu, muốn cuối năm này anh rước người ta về nhà. Tôi che miệng cười, hỏi Nguyễn Hoàn đã nhìn thấy cô gái ấy chưa? Anh nói đã thấy hai lần, là một trong những khách quen của cửa hàng, con gái của một nhà làm nghề nhuộm vải trong thành. Tôi trêu chọc Nguyễn Hoàn:

- Mẹ anh chọn lui chọn tới rớt cuộc cũng chọn đúng người rồi còn gì. Nhà anh mua bán vải vóc, nhà tiểu thư đó lại nhuộm vải, quá xứng đôi. – Tôi và Nguyễn Hoàn lúc này đã thân thiết nên cũng bỏ luôn xưng hô công tử, tiểu thư.

Nguyễn Hoàn bị tôi đùa thì tức giận đứng dậy đi ra sân. Tôi đuổi theo, nói:

- Nay đừng giận tôi, thế anh không có tình cảm với người ta sao?

Nguyễn Hoàn quay qua nhìn tôi nói:

- Tôi có tình cảm với ai không lẽ nàng không nhìn ra?

Tôi sửng người, tôi thời gian gần đây gặp anh ta thường xuyên như vậy nhưng lại không nhìn ra được anh ta thích ai. Tôi lấy giọng nói:

- Nếu anh thích ai thì tới xin cưới người đó là được rồi. – Dù sao tôi cũng không thích kiểu cha mẹ đặt đâu, con ngồi đó.

Nguyễn Hoàn nhìn chăm chăm vào tôi, sau đó thở dài:

- Chỉ e là nhà người ta không muốn gả con gái cho tôi.

Tôi lặng im, cảm thấy có chút lo lắng trong lòng. Nguyễn Hoàn con người tốt, gia cảnh cũng tốt, ai lại không muốn gả con gái cho. Chỉ có thể là gia đình đó muốn nhắm đến một cuộc hôn nhân chính trị, như nhà Huy quận công.

***

Đến lúc về tôi nói xe ngựa qua bờ hồ Tả Vọng, tôi xuống xe, đi chậm chậm đến dưới cây lộc vừng. Mùa thu, từng dây hoa lộc vừng đỏ rực, buông thong khắp cành, cánh hoa rụng đỏ dưới gốc cây. Gió thổi mang hơi nước từ hồ vào càng thêm lạnh. Tôi kéo áo bông sát người, nhìn ra mặt hồ ngoài kia, trong lòng ngổn ngang suy nghĩ.

Nếu Nguyễn Hoàn thực sự ám chỉ tôi là người anh ta để ý thì tôi phải làm sao? Nguyễn Hoàn là người bạn duy nhất của tôi ở đây, nếu thực sự phải gả đi thì gả cho anh có phải tốt hơn gả cho người khác hay không?

Nhưng trong lòng tôi vẫn còn hình bóng một người.

Tôi thở dài, quay người đi ra xe ngựa. Khi vừa ngồi lên xe, tôi bắt gặp một thân ảnh cao gầy đứng trước nhà Thủy Tạ. Trịnh Khải đang nhìn thẳng

về phía tôi. Khoảnh khắc mắt chạm mắt anh, tim tôi lại rung lên một nhịp. Tôi quay mặt vào trong xe, cố che đi vẻ mặt bối rối lúc này.

Xe ngựa lướt qua anh nhưng ánh mắt vẫn còn in hằn trong tâm trí tôi. Cả tối hôm đó tôi nằm trên giường, mắt mở to, bởi chỉ cần nhắm mắt là lại thấy hình ảnh của anh. Quên một người thực sự chưa hề là dễ dàng.

Mùa đông năm đó, tôi ở lỳ trong phủ, suốt ngày chỉ loanh quanh bên lò than sưởi ấm hoặc ngồi ở bếp nghe chuyện phiếm của người hầu.

Năm Kỷ Hợi, niên hiệu Cảnh Hưng thứ 40 (tức năm 1779 dương lịch) rất nhanh đã đến. Tết vẫn có pháo, có bánh mứt nhưng trôi qua một cách buồn tẻ. Mình tôi nghe pháo nổ, mình tôi ăn bánh mứt. Đình Ngọc có lần cùng Phan Huy trở về chúc Tết nhưng rất nhanh lại đi, tôi cũng không nói chuyện được với chị.

Qua giữa xuân thì Đình Duệ từ thành Phú Xuân ra Thăng Long. Quận công nói đã sắp xếp để Đình Duệ làm Tổng lĩnh trấn Sơn Nam, giúp đỡ ông quản trấn. Đình Duệ được sắp xếp ở tại một phòng gian nhà giữa. Anh cũng rất bận rộn, sáng đi tối về cùng với quận công. Nhưng thỉnh thoảng anh về giữa trưa, sẽ ngồi nói chuyện với tôi một lát.

- Đình Thanh, em đã có ý trung nhân chưa? – Đình Duệ hỏi.

Tôi đang ngồi ở bàn đá nhìn cây lựu thì bị hỏi bất ngờ mà giật mình, tôi nhìn anh hỏi ngược lại:

- Tại sao anh lại hỏi như vậy?

- Anh thấy dạo gần đây em ít nói hơn so với lần gặp trước, có phải đã để ý ai rồi không? – Đình Duệ vừa rót trà vừa hỏi.

Tôi lắc đầu, nói rằng do ở hoài trong phủ khiến tôi buồn chán mà thôi. Đình Duệ cúi đầu trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Em có muốn ra trấn phủ trấn Sơn Nam thăm thú không? Lát chiều anh sẽ dẫn em ra đó.

Tôi vui vẻ đồng ý, nhưng Đình Duệ dặn là trấn phủ không cho phép nữ nhi bước vào, vì vậy tôi phải nghe theo lời của anh, tránh để người khác phát hiện ra, đặc biệt là quận công.

Chiều hôm đó, tôi mặc trang phục con trai, một thân áo màu nâu từ trên xuống dưới, tóc búi trên đầu, quấn khăn ngang đầu cũng màu nâu. Tuy gọi là giả trai nhưng nhìn vóc dáng của tôi và cả khuôn mặt trắng hồng kia thì không thể lừa dối ai được cả. Đình Duệ nói, tôi giả làm tiểu đồng của anh, chỉ cần ngồi xe ngựa, đến nơi lại núp sau lưng anh đừng để ai nhìn thấy mặt tôi là được. Tôi hí hửng gật đầu, cùng Đình Duệ ra xe ngựa, tiến thẳng đến trấn phủ trấn Sơn Nam.

Đi mất một canh giờ thì đến trước cửa trấn phủ, binh lính gác cổng hai bên cúi đầu chào Đình Duệ, tôi đi ngay sau lưng anh, cố gắng che mặt mình. Từ cổng đi thẳng vào sân rồi lên phòng quan sát trên lầu hai rất thuận lợi, những binh lính đứng gác ở lối đi, cửa ra vào chỉ cúi đầu chào Đình Duệ chứ không thắc mắc về tôi. Một phần có lẽ họ đã quen với việc có một tiểu đồng áo nâu đi sau lưng anh, một phần là họ sợ Đình Duệ nên không dám ngẩng đầu soi mói, tôi thì lại luôn cúi thấp đầu mà đi.

Trên phòng quan sát ở lầu hai có vài lính đang đứng canh chừng, Đình Duệ đuổi ra ngoài rồi khép cửa lại. Lúc này tôi mới dám ngẩng đầu đứng thẳng người, vui vẻ cười lớn rồi đi ra ngoài lan can đứng nhìn cảnh vật phía ngoài. Khung trời rộng lớn, xanh thắm. Xa xa là cánh rừng bên ngoài với màu xanh tươi mát. Phía bên kia là cổng thành Sơn Nam, những người ở bên ngoài cổng thành đang xếp hàng để được lính kiểm tra mới được vào trong thành. Nhưng người ở trong lại rất dễ dàng đi ra ngoài. Tôi quay qua hỏi Đình Duệ đang ngồi trên bàn làm việc:

- Anh Đình Duệ, sao đi vào thành lại phải kiểm tra cẩn thận như vậy?

Đình Duệ đang xem thư báo thì ngẩng đầu nhìn tôi, trả lời:

- Trấn Sơn Nam là cửa ngõ phía nam để vào thành Thăng Long, tất nhiên phải kiểm tra cẩn thận. Hơn nữa, ở Đàng Trong nhà Tây Sơn đang ngày càng mạnh, chúng ta lại càng phải đề phòng.

Tôi chút nữa là quên mất cuộc nội chiến sắp diễn ra. Tôi đi lại gần Đình Duệ, muốn moi một chút tin tức để dự đoán lịch sử sắp tới:

- Hiện nay ở Đàng Trong nhà Tây Sơn đang làm gì?

Đình Duệ nhú mào, suy nghĩ mới nói:

- Họ đang đánh nhau với quân triều dậy của chúa Nguyễn Ánh tại Gia Định. Một phần quân của họ lại đang tranh giành đất Phú Xuân với ta.

- Nói như vậy, có lẽ Tây Sơn chưa thể tiến ra bắc trong một hay hai năm được? – Tôi suy luận.

- Có thể nói như vậy. Em có hứng thú với việc quân binh? – Đình Duệ nheo mắt hỏi lại tôi.

Tôi bật cười, nói nếu em có hứng thú thì có cho em làm quân binh hay tướng tá gì đó được không. Đình Duệ nghe thấy thì cười lớn, tôi bĩu môi đi ra ngoài tiếp tục ngắm cảnh, để yên cho anh tiếp tục công việc.

Tôi lại ra lan can đứng, gió thổi từ ngoài vào mát rượi. Bên dưới có một quân doanh, binh lính đang luyện tập trên một khoảng đất trống rộng. Đứng xem một hồi cũng chán, tôi lại đi vào trong, nhìn quanh các vật treo trên tường. Có tù và, đao kiếm các loại và có cả những bức hoành viết thư pháp. Tôi nhớ lại thương gia người Hà Lan mà tôi từng gặp ở trấn Nghệ An có nói là mang súng, thuốc nổ đến đổi sản vật địa phương. Tôi lên tiếng:

- Đình Duệ, chúng ta có súng hay thuốc nổ không?

Đình Duệ lần này tỏ vẻ mặt ngạc nhiên hỏi:

- Sao em biết mấy thứ đó?

Đối với những người ở thời này thì con gái chính là chỉ biết khâu thùa, đàn hát, cùng lắm là đọc thơ. Một tiểu thư suốt ngày ở trong phủ, thỉnh thoảng ra ngoài chơi sao có thể biết được những thứ như súng hay thuốc nổ. Tôi đành lấp liếm:

- Một lần em ra phố chơi thì tình cờ nghe được thôi.

Đình Duệ nhú mào, nói:

- Ai lại nói lung tung như thế giữa phố. Đình Thanh, em không nên tò mò những thứ này làm gì.

- Vậy, rốt cuộc là quân mình có hay không? – Tôi cố hỏi thêm.

Đình Duệ hừ một tiếng rất nhỏ, trả lời:

- Đình Thanh, đã nói em đừng tò mò, em lại càng muốn hỏi thêm.

Tôi lè lưỡi làm mặt xấu với Đình Duệ rồi lại đi loanh quanh ngắm nhìn mọi thứ treo trên tường. Nếu tôi nhớ không nhầm thì Hồ Nguyên Trừng ở thời nhà Hồ Quý Ly đã chế tạo được súng thần công. Như vậy ở thời này việc sử dụng thuốc nổ và pháo thì đã có nhưng súng vẫn còn hạn chế. Cũng phải thôi, thuốc nổ dễ chế tạo hơn nhiều, nếu không có người nước ngoài thì người Việt cũng chế tạo được. Nhưng thời này súng có lẽ chưa phát triển hoàn thiện như ở hiện đại, việc bắn súng đòi hỏi thao tác nhiều, mất thời gian, số lượng cũng hạn chế. Vì vậy trong các trận chiến vẫn là dựa chủ yếu vào gươm kiếm.

***

Tôi thỉnh thoảng sẽ được Đình Duệ cho cải trang đi theo anh đến trấn phủ trấn Sơn Nam thay đổi không khí. Tính tình Đình Duệ bình thường phóng khoáng nhưng trong công việc lại khá cẩn trọng. Những ngày anh cho tôi theo thường là ngày Huy quận công phải đến châu ở phủ chúa thượng, cũng là ngày binh lính phải luyện tập bên ngoài, vì vậy sẽ rất ít người trong trấn phủ. Tuy anh dẫn tôi theo, cho tôi thoải mái ở lâu quan sát nhưng nhất quyết không cho tôi đi ra khỏi phòng, rất hiếm khi tiết lộ các thông tin quân sự.

Tôi thường sẽ vui vẻ rồi rít đi theo anh, lúc hỏi anh việc này việc kia, lúc chán lại quay sang trêu anh không có vị tiểu thư nào thêm gả cho. Thực ra Đình Duệ mới mười tám, tôi cảm thấy vẫn còn trẻ để lấy vợ nhưng người thời này lại cho rằng như vậy là quá đủ tuổi để lập gia thất rồi.

Cũng nên nói thêm, vì Đình Duệ chuyên ra ở với chúng tôi nên trách nhiệm của mẹ cả phải tăng lên gấp đôi. Nếu trước kia là lo kén rể để gả tôi đi thì bây giờ còn phải kiêm thêm tìm con dâu để rước về cho Đình Duệ. Vì vậy mẹ cả ngày ngày ngoài trông coi việc lớn việc nhỏ trong phủ thì còn phải dành thời gian ra ngoài gặp mặt các vị phu nhân. Một ngày giữa tháng tám lúc tôi đang ở nhà thì Đình Ngọc bất ngờ quay trở về phủ. Đình Ngọc ôm mặt khóc chạy vào phòng mẹ cả, đóng cửa lại. Tôi hốt hoảng đứng ở ngoài nhưng không nghe được gì, bèn kéo Gạo lại hỏi chuyện.

Ra là Phan Huy rước về một cô vợ lẽ đã được hơn ba tháng nay, cô ta về phủ thấy Đình Ngọc hiền lành thì ra sức bắt nạt. Hôm qua nền gạch ở sân sau cơn mưa khá trơn, cô ta đi lại không cẩn thận để bị trượt ngã, Đình Ngọc đang đứng gần đó thấy thì đi đến đỡ cô ta dậy, không ngờ cô ta bù lu bù loa lên là chị đẩy ngã cô ta. Phan Huy cứng chiều cô vợ lẽ mà ra tay tát Đình Ngọc, mắng chị rất nặng lời.

- Tiểu thư Đình Ngọc bị oan ức, muốn giải thích mà không ai trong phủ Trang quận công nghe. – Gạo sụt sùi.

Tôi nghe mà tức giận trong lòng, Đình Ngọc mới gả đi hơn một năm đã phải chịu cảnh chung chồng. Tôi ngờ rằng rồi Đình Ngọc cũng sẽ quay trở lại phủ Trang quận công, tiếp tục cuộc sống nhàn nhặn kia. Quả nhiên, mẹ cả không biết đã khuyên răn thế nào nhưng Đình Ngọc đã bình tĩnh hơn, nói sẽ ở nhà thêm ngày nữa mới trở về bên kia.

Tối hôm đó tôi bực bội ngồi ở bàn đá, Đình Duệ từ trấn phủ trấn Sơn Nam trở về thấy tôi nhăn nhó thì mới đến hỏi thăm. Tôi đem mọi chuyện kể hết với anh. Ngày trước Đình Ngọc và Đình Duệ rất thân thiết vì vậy nghe xong thì anh rất tức giận, nói ngày mai sẽ tìm tên Phan Huy hỏi rõ mọi chuyện, nhất định không để Đình Ngọc chịu ấm ức.

Ngày hôm sau, Đình Duệ chưa kịp đi tìm Phan Huy thì anh ta đã đến tìm Đình Ngọc. Phan Huy nói muốn Đình Ngọc trở về phủ Trang quận công, không được tiếp tục ở nhà mẹ đẻ khiến anh ta mất mặt. Đình Duệ tức giận:

- Đình Ngọc trở về để người và cô vợ lẽ kia bắt nạt sao? Đình Ngọc trước giờ hiền lành, các người thấy dễ thì muốn làm gì cũng được phải không?

Phan Huy bị mắng thì đỏ mặt, tức tối:

- Nhà tôi không ai bắt nạt cô ta, nếu có cũng là do cô ta không biết sinh nở.

Tôi nghe mà máu nóng dồn lên mặt, Đình Ngọc chỉ mới gả đi hơn một năm, anh ta mượn cớ chưa có con để tìm vợ lẽ không nói, còn dám trước mặt chị, sỉ nhục chị không biết sinh đẻ. Tôi bước tới trước, muốn chửi anh ta thì bị Đình Ngọc kéo tay lại. Tôi nhíu mày nhìn chị, ngực vẫn còn phập phồng tức giận. Đình Ngọc gắng nở nụ cười, lắc đầu nhìn tôi. Tôi cảm thấy vị chua xót từ trong lòng dâng lên đến tận cổ. Tại sao Đình Ngọc phải chịu đựng như vậy?

“Bụp”. Đình Duệ dấm một phát vào mặt Phan Huy, quát lớn:

- Đồ vô lại.

Phan Huy bị đánh, ngã người xuống nền gạch, anh ta đưa tay đỡ bên má, mắt trừng to, hăm hè:

- Anh có quyền gì đánh tôi? – Nói xong, Phan Huy đứng dậy đòi lao vào đánh Đình Duệ.

- Ngừng lại. – Tiếng mẹ cả từ trong nhà quát lớn.

Đình Duệ và Phan Huy chuẩn bị lao vào nhau, nghe tiếng mẹ cả quát thì ngừng tay. Mẹ cả đi từ trong nhà ra, nhìn một lượt chúng tôi, rồi nói:

- Phan Huy, cậu về đi. Chiều nay Đình Ngọc sẽ trở lại nhà bên đó.

Phan Huy nghe thế thì chỉ dạ rồi cúi chào ra về. Trước khi ra khỏi cổng, anh ta còn quay lại trừng mắt nhìn Đình Duệ. Mẹ cả gọi chúng tôi ra gian nhà giữa, lên tiếng trách móc:

- Thật không biết suy nghĩ. Các con gây chuyện với Phan Huy thì đến lúc Đình Ngọc trở về nhà bên kia sẽ phải làm sao.

- Nhưng nếu không làm rõ ràng, chị Đình Ngọc trở về lại tiếp tục chịu ấm ức. – Tôi lên tiếng.

Mẹ cả nghe thấy chỉ hừ một tiếng, nhấp một ngụm trà mới tiếp tục:

- Con gái gả đi đã là con nhà người ta, Đình Ngọc là vợ cưới hỏi đàng hoàng, không việc gì phải nhân nhượng hay cúi đầu trước vợ lẽ. Các con còn gây chuyện thì khi Đình Ngọc trở về bên kia càng bị gây khó khăn. Chuyện đến đây thôi, các con ai đi làm việc đó.

Mẹ cả nói xong thì đứng dậy đi vào phòng trong. Tôi căn môi, bực bội bỏ về phòng mình nằm. Không biết Đình Duệ và Đình Ngọc nói chuyện gì,

lát sau chị mới vào phòng tôi. Chị ngồi bên giường, đưa tay vuốt tóc tôi, giọng nhỏ nhẹ:

- Đình Thanh, chị biết em bất bình cho chị nhưng chị không cảm thấy buồn chút nào. Thật đấy, chị chỉ vì bị hiểu lầm mới tủi thân thôi.

Tôi ngồi dậy, cầm tay Đình Ngọc, nói:

- Anh ta có người khác, chị không ghen tuông hay tức giận một chút nào sao?

Đình Ngọc cười mỉm, nhìn tôi:

- Chị chỉ muốn làm tốt trách nhiệm của một người vợ là được rồi.

Tôi bất giác hiểu được ý của Đình Ngọc, là vì chị không có tình cảm với Phan Huy nên anh ta có ở bên ai đi nữa chị cũng không để ý. Chiều hôm đó, Đình Ngọc ngồi vờn quay trở lại phủ Trang quận công. Tôi nhìn bóng chị và Gạo đi xa, cảm giác trống rỗng trong lòng càng lớn hơn.

Tôi ra khỏi phủ, đến thẳng nhà Nguyễn Hoàn. Anh ta thấy tôi thì rất ngạc nhiên nhưng vẫn không quên chế giễu tôi:

- Tôi tưởng nàng không còn muốn gặp tôi nữa?

Tôi không trả lời, chỉ đi thẳng vào trong phủ, đến ngồi ở bàn đá ngoài vườn, nói:

- Tôi đang buồn, tôi muốn uống rượu.

Nguyễn Hoàn nghe thấy thì hết hoảng, ngồi xuống nhìn vào mặt tôi chăm chú hỏi:

- Có chuyện gì?

- Tôi chỉ muốn uống rượu, nếu anh không mang ra thì tôi đi vậy. – Tôi đáp.

- Được rồi, được rồi, không biết từ khi nào nàng đã trở thành sấu rượu như vậy. – Nguyễn Hoàn cảm thán xong thì quay qua nói người hầu mang rượu ra.

Tôi mặc cho Nguyễn Hoàn hỏi gì cũng không trả lời, chỉ rót rượu mà uống, tôi muốn lấp đầy cảm giác trống rỗng trong lòng. Nguyễn Hoàn nhiều lần đưa tay can ngăn nhưng tôi đều đẩy ra, nói nếu anh tiếc rượu thì tôi sẽ không bao giờ qua đây nữa. Kì lạ là càng uống say thì trí óc càng thanh tỉnh, chỉ có hành động là không kiểm soát được.

Đang uống giữa chừng thì nghe tiếng một cô gái:

- Nguyễn Hoàn, nàng ta là ai?

Tôi ngẩng đầu, nhìn về phía giọng nói vừa phát ra. Một cô gái xinh đẹp tay này cầm giỏ mây, tay kia kéo ống tay áo Nguyễn Hoàn. Cô nàng mắt trừng trừng nhìn tôi, tay kia vẫn cầm chặt cánh tay của Nguyễn Hoàn. Tôi nhìn Nguyễn Hoàn thắc mắc, anh ta làm mặt khó xử, lên tiếng:

- Đây là cô gái lần trước tôi nói, là vị hôn thê của tôi.

Tôi à lên một tiếng, cười với cô gái kia. Nhưng cô ta mặt nhăn nhó, lặp lại câu hỏi:

- Nàng ta là ai?

Tôi cười, đứng dậy đáp:

- Là bạn. – Nói xong tôi nắc một tiếng rồi quay qua nhìn Nguyễn Hoàn nói – Tôi phải về.

Tôi đứng lảo đảo, tay phải chống vào mặt bàn để không bị ngã. Nguyễn Hoàn tính bước đến đỡ tôi thì lại bị cô gái kia kéo lại, anh không biết làm gì, nhìn tôi nói:

- Đinh Thanh, để tôi sai người nấu nước giải rượu uống rồi hãy về.

Tôi cười, cô gái kia chắc đang muốn tôi nhanh biến mất khỏi đây, tôi còn lòng dạ nào ngồi uống nước giải rượu. Tôi vẫy tay nói không cần rồi nhắm hướng đi ra cổng. Một người hầu đến đỡ tôi lên xe ngựa.

Tôi nằm bẹp trên xe ngựa, mắt mở to nhìn trần xe. Những bất mãn với xã hội phong kiến này và bất lực khi không giúp đỡ được Đinh Ngọc tuân trào ra theo những giọt nước mắt. Nghĩ đến Nguyễn Hoàn, tôi cười chua xót. Dù rằng anh bị ép lấy người mình không yêu nhưng anh ta cũng không thiệt thòi gì, cùng lắm vẫn còn vợ hai, vợ ba. Nhưng tại sao phụ nữ lại luôn là người chịu thiệt thòi? Tại sao phụ nữ lại luôn là người nhẫn nhịn và chịu đựng?

Tôi cảm thấy trong bụng khó chịu, hơi chua xộc ra miệng. Tôi gõ vào xe, nói dừng lại, rồi loạng choạng đi ra cửa xe, tên hầu đỡ tôi xuống. Vừa xuống tới đất, tôi đã đưa tay bịt miệng mình lao đến một gốc cây gần đó, nôn thốc nôn tháo. Tôi nôn đến ruột quặn cả lại, mặt mày nhả nhó. Nôn xong, tôi đứng dựa vào thân cây thở dốc. Đến khi mở mắt ra thì thấy một khuôn mặt quen thuộc ngay trước mặt.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Hôn Ước

Nơi tôi đang đứng khá là vắng người do đường này toàn các nhà quý tộc ở, từ cổng nhà này sang cổng nhà kia khá xa. Trời vừa sẩm tối, ánh sáng yếu ớt từ chiếc đèn lồng người hầu cầm đứng ở bên cạnh và đèn lồng treo bên đường chiếu sáng khuôn mặt của anh. Tôi nở nụ cười, giọng có chút khàn:

- Sao thế tử lại đại giá quang lâm nơi này?

- Ta đang trên đường đến phủ Hân quận công. – Trịnh Khải trả lời chậm rãi, mắt anh vẫn nhìn chăm chăm vào tôi.

Lúc này tôi đã tỉnh táo rất nhiều, hít vào một hơi thật sâu, nói nhỏ:

- Tôi phải về phủ.

Khi đi ngang qua người anh thì cổ tay tôi bị anh nắm chặt lại, tôi ngẩng mặt nhìn anh, trong đôi mắt đó không biết là bi thương hay phẫn nộ, anh nói:

- Tại sao nàng không thể làm một nữ nhi bình thường? Tại sao không ngoan ngoãn ở trong phủ làm một tiểu thư hiền thực?

Tôi cắn môi, cúi đầu nói rành mạch:

- Thế tử, xin hãy buông tay. Nếu để người khác thấy tôi và người ở đây sẽ nói chuyện không hay.

Trịnh Khải thả tay, tôi cúi đầu đi thẳng lên xe ngựa, không dám nhìn lại.

***

Về phủ, sau khi thay đồ xong, tôi bị quận công và mẹ cả gọi ra gian nhà giữa, quận công lên tiếng trước:

- Ban chiều con đi đâu?

- Con chỉ đi dạo ở phố. – Tôi đáp.

Quận công đập bàn, quát lớn:

- Con dám nói dối. Đi dạo phố lại về muộn như vậy? Đi dạo phố lại uống rượu say đến mức phải nôn ở bên đường?

Tôi sợ hãi, không hiểu sao ông lại biết được, tôi không biết nói gì chỉ mấp máy môi:

- Con...

- Chính mắt ta nhìn thấy, con nói thật đi, con có quen biết thế tử? – Quận công gằn từng từ một.

Ra là ông trên đường về phủ đã tận mắt nhìn thấy tất cả, tôi thật xui xẻo, lúc xấu mặt nhất lại bị Trịnh Khải và quận công chứng kiến. Đây là lần đầu tiên ông giận dữ đến như vậy, tôi cố tránh nặng tìm nhẹ:

- Thưa cha, con uống rượu là con sai. Còn thế tử kia thì con không quen biết, có lẽ là tình cờ thấy nên mới xuống kiệu hỏi thăm. – Tôi hi vọng quận công đứng ở xa sẽ không nhìn thấy Trịnh Khải cầm tay tôi.

Quận công nghe xong hừ một tiếng, nói lớn:

- Một tiểu thư cao quý lại dám đi uống rượu ở bên ngoài, không biết xấu hổ. Người đâu, mang roi da ra.

Tôi hít vào một ngụm khí, trong lòng đã sớm run rẩy. Mẹ cả đưa tay can ngăn:

- Con gái thân thể mềm yếu, ông dùng roi da sao con chịu được?

- Tôi đã cưng chiều nó lâu rồi, phải dạy dỗ nếu không có một ngày nó gây chuyện bên ngoài thì mặt mũi tôi để ở đâu. – Quận công nắm chặt bàn tay để trên bàn.

- Thưa chú, cầu chú tha cho em Đình Thanh lần này. – Đình Duệ ở đâu chạy vào phòng, kéo tay tôi cùng quỳ xuống.

Đình Duệ nhìn mặt tôi tái mét lại nhìn quận công nói tiếp:

- Cũng là do ban ngày Đình Thanh bất bình chuyện của Đình Ngọc nên buồn lòng, có lẽ vì vậy mới uống rượu. Em vẫn còn non nớt cần dạy bảo, xin chú đừng dùng roi vọt, hơn nữa chúng ta là người Đại Việt, không phải người Thanh, sao lại dùng chiêu thức roi ngựa quất vào người.

- Cha, con sai rồi. – Tôi cắn môi.

Quận công nghe thấy chỉ hừ một tiếng rồi đứng dậy, nói:

- Cấm túc trong phủ, không được bước nửa bước ra ngoài. – Ông nói xong thì quay người đi ra ngoài. Mẹ cả nhìn tôi lắc đầu rồi cũng đi theo.

Đình Duệ đứng dậy, phủi thẳng tà áo rồi đến bên ghế ngồi. Tôi đang quỳ giữa nhà cũng nhanh đứng dậy, đến ngồi ghế bên cạnh, nhìn Đình Duệ:

- Cám ơn anh.

Đình Duệ cười, rót cho tôi một ly nước. Tôi không biết là quận công chỉ dọa cho tôi sợ hãi hay là thực sự muốn đánh đòn tôi. Dù sao tôi từ nhỏ chưa từng bị đánh đòn, tưởng tượng nếu roi da kia quất vào người, da thịt sẽ bị

bong tróc ra là lại thấy rợn người. Nhưng sự tự do của tôi đã chấm hết. Tôi chính thức bị cấm túc trong phủ.

***

Vì bị cấm túc, tôi chỉ có thể loanh quanh trong phủ. Ban ngày ngoài ngòi hóng chuyện với người làm bếp thì tôi bắt đầu tập may vá mấy thứ nhỏ nhỏ như túi đựng tiền, buổi tối có thể sẽ ngồi nói chuyện với Đình Duệ.

Khi trời vừa chớm thu, tôi nghĩ đến việc may khăn choàng cổ, trong lúc tôi lục tung kho chứa hàng trong phủ lên để kiểm vật liệu thì phát hiện có một hộp gỗ, bên trong chứa hai cuộn len rất lớn. Len được làm từ lông cừu nên chắc chắn đây là hàng của người nước ngoài. Tôi vui mừng ôm hộp gỗ đi hỏi mẹ cả thì được biết đây là món quà của một thương buôn người Pháp tặng, vì không biết sợi vải đó để làm gì nên cất tạm trong kho.

Sau khi xin phép mẹ cả cho tôi hai cuộn len, tôi bắt đầu sai người chuốt hai cây kim lớn bằng gỗ. Nhớ lại lúc ở hiện đại, tôi từng ngồi hàng giờ nhìn mẹ đan áo, đan khăn, tôi sắp xếp lại hình ảnh trong trí nhớ, bắt đầu tập đan len. Đình Duệ một hôm về giữa trưa nhìn thấy tôi đang ngồi đan khăn thì cười:

- Đình Thanh, ra em cũng có tài lẻ.

Tôi bĩu môi nói với anh, đợi tôi đan xong chiếc này, sẽ đan tặng anh một chiếc khăn. Đình Duệ cười rất vui vẻ, còn nói sẽ kiếm thêm sợi len về cho tôi.

***

Một ngày cuối thu, mẹ cả gọi tôi ra gian nhà giữa thông báo việc sáng nay đã có bà mối qua ngõ ý cưới tôi cho công tử Quý Kiệt của nhà Nghĩa Phái hầu*. Ngày mai sẽ làm lễ nạp thái, hai nhà gặp mặt bàn chuyện cưới hỏi. Tôi nghe mà rùng rờ tay chân, mẹ cả nói tiếp:

- Chúng ta đã lựa chọn lui tới mới được nhà thích hợp gả con đi. Nghĩa Phái hầu chỉ có một con trai là Quý Kiệt, học vấn hay nhân cách đều tốt, con sẽ không thiệt thòi.

- Mẹ, có thể gả con sau khi anh Đình Duệ lấy vợ được không? – Tôi không muốn bị gả đi nhanh như vậy, tôi vẫn chưa chuẩn bị tinh thần.

Mẹ cả đang uống trà thì ngưng, đặt ly trà xuống, nhìn tôi:

- Đình Duệ đang muốn tập trung lo cho con đường công danh, trước sau gì cũng sẽ lấy vợ. Riêng con đã mười bảy tuổi, bằng tuổi con, Đình Ngọc cũng gả đi rồi, con còn muốn ở nhà gây thêm chuyện sao?

Tôi cắn môi nói:

- Mẹ, con và người tên Quý Kiệt kia không quen không biết, con không muốn gả cho anh ta.

- Trước lạ sau quen, con về phòng đi, không được nói nhiều lời. – Mẹ cả nói xong không thèm nhìn tôi mà đi thẳng.

Tôi chán nản về phòng nằm, gác tay lên trán suy nghĩ. Tôi chắc chắn sẽ không đồng ý cuộc hôn nhân này, nhưng tôi phải làm sao để quận công và mẹ cả hủy hôn đây?

Lễ nạp thái, lễ vấn danh đều diễn ra tốt đẹp, trong hai lễ đó tôi vẫn không biết được mặt mũi của người tên Quý Kiệt kia ra sao. Hôm nay lễ nạp cát đã xong, cũng đã chọn ngày tốt làm lễ nạp tộ là ngày hai mươi tháng tới. Tôi nghe tin mà trong lòng càng sốt ruột, chỉ còn hơn tháng nữa là lễ nạp tộ cũng tức là đám hỏi, lúc đó thì ván đã đóng thành thuyền, tôi làm sao thay đổi được. Tôi ngày ngày ngồi ở bàn thờ dài, đêm đêm trần trọc tìm cách thoát khỏi cuộc hôn nhân này. Chiếc khăn len đan gần xong bị tôi vứt trong xó đã lâu không đụng đến.

Tôi đã từng suy nghĩ đến một biện pháp là trốn nhà ra đi, nhưng ngặt nỗi từ ngày bị quận công cấm túc, luôn luôn có người hầu đi theo canh chừng tôi. Tôi suy nghĩ sắp đến bạc tóc thì một chiều Đình Duệ về báo tin cho tôi:

- Đình Thanh, hôn ước của em có lẽ không thành rồi.

- Có chuyện gì? – Tôi mừng rỡ trong lòng nhưng không dám thể hiện ra.

- Nghĩa Phái hầu bị người ta tố cáo không trong sạch, đã bị chúa thượng giáng chức. – Đình Duệ đáp.

- Giáng chức? – Tôi thất vọng, cứ nghĩ là việc lớn nào, nếu chỉ là giáng chức có lẽ đám cưới vẫn diễn ra.

Đình Duệ gật đầu, nói tiếp:

- Nghĩa Phái hầu trước làm Tả Hiệu Điểm**, quyền Phủ sự*** nay bị giáng xuống làm Thừa chỉ Viện Hàn Lâm****, cũng mất luôn tước Nghĩa Phái hầu. Như vậy là từ trên bậc Chánh Nhất phẩm xuống hàng Ngũ phẩm.

Tôi nghe một loạt các chức danh thiệt đau đầu, tôi nói vào điểm mấu chốt:

- Có thật là lễ nạp tỳ sẽ không diễn ra? Không phải hai nhà đã bàn nhau hết rồi sao?

Đình Duệ nhìn tôi, lắc đầu, không trả lời. Quả nhiên tối hôm đó, quận công và mẹ cả nói đã hủy hôn ước. Việc hủy hôn này nhìn vào sẽ thấy không hay ho chút nào, nhưng với tôi lại là việc cực kỳ tốt. Tôi coi như may mắn thoát nạn lần một, trong lòng vui sướng không ngừng. Thế nhưng tôi cũng nên tiếp tục nghĩ cách, bởi không gả cho nhà Nghĩa Phái Hầu này biết đâu sẽ bị gả cho nhà hầu gia hay quận công khác. Mùa đông năm đó tôi chỉ kịp đan xong một chiếc khăn len, ngắm nghĩ một hồi bèn cho người mang qua phủ Trang quận công tặng Đình Ngọc. Nói về Đình Ngọc thì từ lúc trở

lại nhà bên đó cũng không bị gây khó dễ gì, cô vợ lẽ cũng biết chừng mực hơn, tôi đoán nhà người ta cũng là nề mặt quận công nên mới không quá đáng.

Năm Canh Tý 1780, niên hiệu Cảnh Hưng thứ 41.

Đêm giao thừa, tôi nài ni Đình Duệ cùng đứng xem pháo nổ, cùng ăn bánh chưng. Tết năm nay trôi qua coi như không buồn tẻ như năm ngoái, lệnh cấm túc đối với tôi cũng được dỡ bỏ.

Xuân năm nay lại có lễ hội đua thuyền, Đình Duệ nói sẽ đưa tôi đi xem, tôi nửa muốn đi nửa không. Lí do là nó khiến tôi nhớ lại lễ hội năm nào còn vui vẻ đi cùng Đình Ngọc và anh em Nguyễn Hoàn, cũng là ngày phát hiện ra thân phận thực sự của anh. Nhưng tôi bị cấm túc lâu ngày trong phủ thực sự cũng rất buồn chán.

Sáng ngày hội đua thuyền diễn ra, tôi ngồi xe ngựa cùng Đình Duệ ra bến Tây Long. Đình Duệ đưa tôi đến ngồi ở một quán trà hai tầng nằm sát bên bờ sông, chúng tôi lên lầu trên ngồi gần cửa sổ nhìn ra lễ hội nhộn nhịp bên ngoài. Trong quán lúc này đã có khá đông người, tôi có thể nghe ra mọi người đang bàn xem đội thuyền nào chiến thắng, họ còn đặt cược với nhau.

Tôi cầm chén trà, xoay xoay trong tay, mắt nhìn sông Nhị Hà rực rỡ màu sắc của cờ lọng, đông đúc thuyền bè dưới sông và chật cứng người xem trên bờ. Từ đây có thể nhìn thấy toàn cảnh lễ hội nhưng lại không cảm giác được không khí lễ hội như khi đứng ở dưới đó. Tôi mở miệng hỏi Đình Duệ:

- Sao chúng ta không ngồi thuyền hay đứng trên bờ sông xem?

Đình Duệ cười:

- Em không nghĩ ở đây tốt hơn sao? Không phải chen chúc mà còn có tầm nhìn bao quát lễ hội.

Tôi gật đầu, mặc dù tôi thích ngồi ở dưới bến kia, nhưng tôi cũng đồng ý với Đình Duệ là ngồi ở đây có thể nhìn rõ toàn cục cuộc đua thuyền. Tôi đưa mắt tìm kiếm chiếc thuyền lớn xa hoa của phủ chúa nhưng không thấy.

- Chúa thượng năm nay không ra xem lễ hội sao? – Tôi hỏi Đình Duệ nhưng mắt vẫn tìm kiếm dưới sông kia.

- Chúa thượng dạo này sức khỏe rất yếu nên không thể đi được. Năm nay để một vị Thượng thư bộ Lễ* làm chủ lễ hội. – Đình Duệ giải đáp thắc mắc của tôi.

Ra vậy, nếu thế thì người mặc áo bào đỏ kia có lẽ sẽ không xuất hiện ngày hôm nay. Tôi thở dài, không biết là hụt hẫng hay cảm thấy may mắn. Thuyền còn chưa bắt đầu đua thì một tên lính vào nói nhỏ bên tai Đình Duệ, anh vừa nghe vừa nhú mày.

- Đình Thanh, em ngồi ở đây xem lễ hội xong hãy về. Xe ngựa chờ ở bên dưới. Chú cho gọi anh vào phủ chúa có việc gấp. – Đình Duệ nói vừa đủ để tôi nghe thấy, xong anh đứng dậy đi thẳng xuống dưới.

Tôi chống cằm nhìn ra khung cảnh bên ngoài, ngồi một mình thì không còn vui vẻ chút nào. Bỗng một bóng người ngồi xuống ghế đối diện, là ghế ban nãy của Đình Duệ. Tôi quay mặt qua nhìn người kia, mắt nhỏ dài nhưng rất sáng, hình như đã gặp ở đâu đó rồi. Người kia mang một bộ màu đen từ trên xuống, búi tóc được cột bằng dây vải đen, anh ta nhìn tôi, mỉm cười:

- Tiểu thư Đình Thanh không biết còn nhớ tôi hay không?

Tôi nhú mày cố nhớ lại xem đã gặp ở đâu nhưng vẫn không nhớ ra được.

- Quang Bình. – Anh ta gợi ý.

- A, công tử là người đã giúp đỡ tôi lần trước. – Tôi nhớ ra, anh ta chính là người đã cứu tôi thoát khỏi bọn thuộc hạ của Đặng Lâm.

Quang Bình nở nụ cười hài lòng:

- Chúng ta đúng là có duyên gặp lại. Tôi vừa vào quán đã nhận ra nàng ngay.

Tôi cười đáp lại. Quang Bình vẫy tay gọi thêm một ấm trà đen, sau đó quay qua tôi hỏi:

- Nàng chỉ đi một mình?

- Tôi đi cùng anh họ nhưng anh ấy có việc đột xuất nên đã đi trước. – Tôi thành thật trả lời.

Quang Bình nhấp một ngụm trà, mắt vẫn không rời khỏi tôi, đột nhiên hỏi:

- Nàng đã có hôn ước chưa? – Gương mặt Quang Bình lúc này rất nghiêm túc.

Tôi há hốc miệng, thời này cũng có người đề cập vấn đề thật thẳng thắn. Tôi nhấp một ngụm trà, nói:

- Tại sao tôi phải nói cho công tử biết?

Quang Bình suy nghĩ một lát rồi lên tiếng:

- Hay vậy đi, chúng ta cược xem trong các thuyền đua dưới kia, thuyền nào thắng cuộc. Nếu tôi đoán trúng, nàng phải trả lời câu hỏi của tôi, nếu tôi đoán sai, nàng tùy ý sai bảo.

Tôi nhìn những chiếc thuyền đua dưới kia, phải đến hơn hai mươi chiếc, anh ta tự tin mình sẽ đoán trúng thuyền nào thắng cuộc sao? Tôi gật đầu

đồng ý. Thuyền đua sẽ bơi đến mốc cờ giữa sông sau đó quay đầu lại, thuyền nào về lại điểm xuất phát đầu tiên sẽ chiến thắng. Quang Bình sẽ bắt đầu cựa sau khi các thuyền đã đi được một phần tư chặng đường.

Tiếng tù và vang lên, trống cũng đánh giòn giã, thuyền đua nhanh chóng lướt nước lao về phía trước. Được gần một phần tư chặng đường, thuyền cờ đuôi nheo màu đỏ sọc xanh đang dẫn đầu, cách xa chiếc thuyền thứ hai đến một đoạn khá xa. Tôi đoán Quang Bình sẽ cựa vào thuyền cờ đỏ sọc xanh nhưng anh ta lại nói:

- Tôi cựa thuyền đuôi nheo màu đỏ sọc trắng sẽ chiến thắng.

Tôi ngạc nhiên, quay qua tìm chiếc thuyền có cờ đỏ sọc trắng mà anh ta nói. Trong rất nhiều thuyền đua dưới kia, chiếc thuyền cờ đỏ sọc trắng đang dẫn đầu tốp giữa, phía trước nó có khoảng năm chiếc thuyền khác. Tuy quãng đường còn hơn một nửa, tôi vẫn không tin chiếc thuyền đó sẽ chiến thắng, nhưng nhìn ánh mắt kiên quyết của Quang Bình thì tôi không dám nói gì.

Sau khi chiếc thuyền đua đầu tiên vừa quay đầu để đến đích thì những chiếc thuyền sau cũng bắt đầu dần đuổi kịp nó. Chiếc thuyền cờ đỏ sọc xanh càng ngày càng đuổi sức, ban đầu là bị rút ngắn khoảng cách với chiếc thuyền thứ hai, sau đó lại tụt về hạng ba. Trong khi đó, chiếc thuyền cờ đỏ sọc trắng lại vươn lên không ngừng, vượt qua một lúc hai chiếc thuyền, chuẩn bị vượt qua chiếc thuyền cờ đỏ sọc xanh.

Tôi hồi hộp, cầu trời cho nó không đuổi kịp hai chiếc thuyền đang dẫn đầu. Nhưng vừa qua khỏi ba phần tư chặng đường, thuyền cờ đỏ sọc trắng không những giữ vững phong độ lao mạnh về phía trước mà còn có phần tăng tốc hơn. Rất nhanh, nó đã chiếm vị trí thứ hai, chỉ thua chiếc thuyền dẫn đầu nửa con thuyền.

Tôi quay qua nhìn Quang Bình thấy anh ta đang cười nhếch mép. Một giọt mồ hôi lăn từ trên thái dương xuống má của tôi. Ngay khi chỉ còn cách đích chưa đến hai mươi mét, thuyền cờ đỏ sọc trắng đã vượt lên và giành chiến thắng.

Quang Bình bật cười lớn, anh ta đã thắng. Tôi cảm thấy không phục, bĩu môi:

- Chỉ là may mắn mà thôi.

Quang Bình ngưng cười, nhìn tôi:

- Nàng không phục sao?

Tôi gật đầu. Quang Bình nói từ tốn:

- Nàng xem, chiếc thuyền có cờ nheo đỏ sọc xanh kia chỉ mới nửa chặng đầu đã ra sức vượt xa các thuyền còn lại vậy thì chắc chắn sẽ đuổi sức khi đua chặng về. Các thuyền ngay sau đó tuy cố giữ sức nhưng vẫn không muốn bị bỏ xa nên cũng đua theo chiếc thuyền có cờ đỏ sọc xanh. Tôi để ý chỉ có chiếc thuyền cờ đỏ sọc trắng là luôn giữ tốc độ đều đặn từ đầu, người đánh trống cũng rất nhịp nhàng, không vội vàng cũng không chủ quan. Do đó tôi đặt cược vào nó.

Tôi nghe anh ta nói mà há hốc miệng, mắt mở to. Quang Bình nhìn thấy biểu cảm ngạc nhiên trên mặt tôi thì bật cười:

- Thực ra tôi cũng không hoàn toàn chắc chắn, nàng nói đúng, tôi vẫn là gặp may.

Tôi bĩu môi, móc ra năm hào đặt lên bàn nói:

- Tôi trả tiền ấm trà của tôi. – Nói xong tôi liền đứng dậy đi ra khỏi bàn.

Quang Bình ngạc nhiên, cũng nhanh tay móc tiền đặt lên bàn rồi đi theo tôi ra khỏi quán. Vừa ra khỏi quán, Quang Bình đã đứng chặn trước mặt tôi, nói:

- Nàng thua cược. Vậy hãy trả lời câu hỏi của tôi.

Tôi nhìn gương mặt nghiêm túc của Quang Bình thì bật cười, nói vừa đủ để anh ta nghe thấy:

- Muốn cưới tôi thì mang voi chín ngà, gà chín cựa, ngựa chín hồng mao đến.

Quang Bình nghe xong thì bật cười lớn, sau mới đáp rằng:

- Rất tiếc nàng không phải Mỹ Nương, tôi cũng không phải Sơn Tinh. Vậy nên tôi không cần tìm voi chín ngà, gà chín cựa, ngựa chín hồng mao.

Tôi lại bị anh ta làm cho há hốc miệng, quả nhiên Quang Bình không dễ đối phó chút nào. Tôi lè lưỡi làm mặt xấu với anh ta rồi nhanh chân leo lên xe ngựa đậu gần đó. Quang Bình bị tôi làm cho ngạc nhiên, bất động trong một phút rồi sau đó bật cười lớn tiếng. Xe ngựa chạy được một đoạn, bên tai tôi vẫn nghe được tiếng cười hào sảng của anh ta, không biết là hư hay là thực.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Cuộc Chiến Tranh Quyền

Tối hôm đó tôi về căn vện Đình Duệ, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra mà anh phải đi gấp như vậy. Đình Duệ nhíu mày suy nghĩ một hồi mới nói rằng Nguyễn Ánh vừa xưng vương ở Gia Định. Lúc này ở Đàng Trong, quân của Tây Sơn và Nguyễn Ánh đang ở thế giằng co. Vì thế chúa Trịnh muốn nhân cơ hội đem quân đi đánh nhà Tây Sơn.

- Anh sẽ ra trận? – Tôi có chút lo lắng.

Đình Duệ lắc đầu, nói:

- Anh sẽ tiếp tục canh giữ trấn Sơn Nam. Chúa muốn gom quân từ các trấn để tăng thêm lực lượng ở thành Phú Xuân, cha anh sẽ trực tiếp cầm quân ở đó.

Một nước Đại Việt bé nhỏ mà hiện nay có đến ba thế lực cùng xưng vương, không nói đến việc đất nước bị chia cắt mà nghĩ đến cảnh dân mình đánh dân mình lại cảm thấy chua xót.

- Đàng yên bình, chúng ta không thể tập trung lo làm giàu được sao? Tại sao nhất thiết phải tranh quyền với nhau? – Tôi thở dài.

Đình Duệ từ lâu đã quen với việc tôi hay ý kiến này nọ, anh chỉ nhìn tôi rồi đáp:

- Không ai muốn chiến tranh cả, chỉ là thời thế buộc ta phải làm vậy.

Tôi nổi giận:

- Thời thế là gì? Tại sao con người vì tham vọng của mình nhưng lại luôn cho rằng mình bị ép buộc phải làm như vậy?

Đình Duệ mở to mắt nhìn tôi, không nói được câu nào. Tôi cúi kính bỏ về phòng, sau đó nằm suy nghĩ lại, thời đại nào cũng vậy, người đứng đầu đất nước đều có tham vọng riêng, những người dưới quyền như Đình Duệ chỉ có thể nghe theo.

Sáng hôm sau tôi đi tìm Đình Duệ để xin lỗi. Lạ là mới sáng sớm nhưng tôi đi khắp phủ lại không thấy anh ở đâu. Lúc đi ngang qua phòng mẹ cả, tôi nghe tiếng từ trong phòng vọng ra.

- Bà có ưng ý được công tử nhà nào cho Đình Thanh chưa? – Giọng của quận công.

Tiếng mẹ cả thở dài, bà nói:

- Lần trước chúng ta hủy hôn, lúc này trong thành vẫn còn lời đồn, e là phải đợi một thời gian mới được.

Thấy có bóng người hầu sắp đến gần, tôi nhanh chân đi ra gian nhà trước. Qua mấy câu tôi vừa nghe được thì có lẽ danh tiếng của tôi ở Thăng Long đã xấu lắm rồi. Nhưng như vậy cũng tốt, không ai tới cầu hôn, tôi sẽ không cần đau đầu nghĩ cách từ hôn.

***

Hai hôm sau tôi lại cải trang thành tiểu đồng đi theo Đình Duệ ra trấn Sơn Nam. Lần này tôi phải năn nỉ rất lâu, dùng đủ chiêu trò thì Đình Duệ mới đồng ý dẫn tôi theo. Hai ngày gần đây quận công bận rộn đến mức không thấy mặt mũi, nghe Đình Duệ nói là ông phải châu chực suốt ở phủ chúa. Hôm nay binh lính ở các trấn sẽ được chọn lọc để gộp quân bổ sung cho tiền tuyến Phú Xuân, vì thế trấn phủ sẽ rất vắng.

Đình Duệ sau khi đưa tôi lên phòng quan sát thì đóng cửa lại, nói tôi ở yên trong này, không được đi lại lung tung. Tôi gật đầu rồi đến đứng bên cửa sổ, nhìn ra hướng doanh trại, ở đó quân lính đang xếp hàng rất đông, cờ bay phấp phới.

Được một lát, tôi đến ngồi bên bàn làm việc của Đình Duệ thì phát hiện trên bàn có một hộp gỗ, bên trong có sáu viên bi lớn bằng đồng. Tôi nghĩ có lẽ là vật trang trí hoặc đồ chơi nào đó, bèn lấy ra một viên, dùng ngón tay đẩy nó chạy qua chạy lại trên bàn.

Phịch. Viên bi rớt xuống thâm kê dưới chân bàn, lăn đi. Tôi cúi người tìm viên bi, thấy nó lăn đến trong chân bàn bèn ngồi hẳn người xuống, chui vào dưới bàn để lấy ra.

Ngay lúc tôi vừa đứng dậy thì bất ngờ bị một bàn tay to bóp lấy cổ, cả người tôi bị đẩy mạnh vào bức tường sau lưng. Miệng của tôi bị bàn tay còn lại bịt kín không kịp kêu la. Cổ bị bóp đau đến không thở nổi, mắt chỉ có thể trừng trừng nhìn người mặc áo đen bịt mặt đang tấn công tôi. Chân tay tôi cố giãy giụa, tay người kia quá dài lại cứng ngắt, tôi chỉ có thể vừa cào vừa cố đẩy tay hẳn ra.

Ánh mắt hằn bóng nhiên thay đổi, sát khí biến mất mà thay vào đó là ngạc nhiên. Tay hẳn buông lỏng, tôi trượt theo tường nhà ngồi bệt xuống sàn, ôm cổ ho khan, thở gấp gáp. Hẳn ta ngồi xồm xuống, nâng mặt tôi lên, tôi bình tĩnh nhìn vào đôi mắt hẹp dài kia. Tôi chấn động, nhú mày, giọng nói có chút khàn:

- Quang Bình?

Anh ta gật đầu, giọng rất nhỏ:

- Sao nàng lại ở đây?

Tôi gật tay anh ta ra, trừng mắt giận dữ:

- Tôi mới là người phải hỏi câu đó.

Xoạt.

Tôi nhìn ra bên ngoài ban công, là tiếng cọ xát của đầu móc dây thừng và thành lan can, một thân áo đen nhô đầu lên, nhìn thấy tôi và Quang Bình thì ngạc nhiên, khẽ hô lên:

- Tướng quân.

Quang Bình ra ám hiệu bằng mắt, người kia nhanh chóng tụt xuống. Tiếng bước chân từ hành lang vọng lại. Quang Bình quay qua nhìn tôi, sau đó chạy nhanh ra ban công, cầm lấy dây thừng tụt xuống đất. Anh ta hành động rất nhanh lẹ, gần như không có tiếng động. Tôi cũng vùng đứng dậy, chạy ra ban công nhìn xuống thì thấy hai thân người áo đen đang chạy về cổng phía Đông. Dây thừng cũng biến mất.

Đình Duệ đẩy cửa bước vào phòng, nhìn thấy mặt tôi trắng bệch thì đến gần hỏi:

- Đình Thanh, em sao vậy? Có chuyện gì phải không?

Tôi vô thức đưa tay che cổ mình lại, hít vào một hơi thật sâu mới trả lời anh:

- Em làm rơi viên bi trên bàn xuống thảm...

Tôi chưa kịp nói hết câu thì Đình Duệ hốt hoảng đi đến bên bàn, đếm số bi trong hộp. Tôi cũng nhanh chân đến cúi nhặt viên bi rơi sát chân tường đưa cho anh, một tay kéo áo che cổ của mình. Ban nãy tôi bị bóp cổ mạnh như vậy chắc chắn là có dấu hằn đỏ trên cổ. Rất may hôm nay tôi mang trang phục tiểu đồng có cổ che, nếu thường ngày mang áo yếm thì có lẽ Đình Duệ đã nhìn thấy vết tích.

Đình Duệ cầm lấy viên bi đặt vào trong hộp, thở phào một tiếng mới nói:

- Thật may em chưa xảy ra chuyện gì. Đây là thuốc nổ mới được chế tạo, đang thử nghiệm.

Tôi nghe mà toát cả mồ hôi hột, may mà có tấm thảm dày dưới bàn nên nó chưa bị tác động lực đủ mạnh để phát nổ. Thuốc nổ mà hình tròn như vậy, ai chế ra chúng thật sáng tạo, có khi còn chưa kịp giết kẻ thù đã tự làm hại quân mình. Đình Duệ nhú mào nhìn tôi:

- Lần sau em không được đùa nghịch lung tung nữa.

- Cái này cũng không phải lỗi do em, tại anh để mấy thứ nguy hiểm lung tung thì đúng hơn. – Tôi bĩu môi.

Đình Duệ lắc đầu, quay qua cất hộp gỗ vào trong tủ rồi nói:

- Anh đưa em ra xe ngựa, em tự về một mình. Lát nữa các quan đến trấn phủ họp bàn, em không thể ở lại đây thêm nữa.

Tôi gật đầu. Dù Đình Duệ không nói tôi cũng sẽ tìm cách về, chuyện ban nãy quá bất ngờ và nhanh chóng, tôi cần thời gian trấn tĩnh.

Tôi ngồi trên xe ngựa, tay vẫn sờ cổ của mình, chỉ chút nữa thôi có lẽ tôi đã về bên kia thế giới rồi. Quang Bình, anh ta rốt cuộc là ai? Tại sao lại đột nhập vào Trấn phủ trấn Sơn Nam? Người kia gọi anh ta là tướng quân, nhưng là tướng quân của bên nào? Chắc chắn không thể là người của nhà chúa Trịnh, có lẽ cũng không phải của nhà chúa Nguyễn, vậy thì chỉ có thể là tướng quân của nhà Tây Sơn.

***

Sáng hôm sau tôi ngồi xe ngựa đến quán trà bên bờ sông Nhị Hà, lên lầu trên đã thấy Quang Bình đang ngồi ở bàn cũ, bên cửa sổ. Anh ta dường như đã đoán trước hôm nay tôi sẽ đến đây nên khi thấy tôi thì không có vẻ gì là ngạc nhiên. Tôi ngồi vào ghế đối diện nhìn chăm chăm vào anh ta. Quang Bình rót trà vào một ly, đưa qua phía tôi. Tôi không cầm lấy ly trà, mắt vẫn nhìn thẳng vào anh ta, nói:

- Tại sao công tử lại đến Trấn phủ trấn Sơn Nam?

Quang Bình nhìn tôi, không trả lời. Tôi nói tiếp:

- Công tử là người của nhà Tây Sơn? Hôm qua là đến do thám tình hình?

Trong mắt anh ta thoáng qua một tia ngạc nhiên, sau đó rất nhanh trở lại trạng thái bình thường. Hừ, anh ta rất giỏi, bị tôi hỏi liên tục nhưng sắc mặt vẫn rất thản nhiên. Tôi tức giận đứng dậy, Quang Bình lên tiếng:

- Tại sao hôm qua nàng lại im lặng?

Tôi nhú mày, cố hiểu anh ta đang ám chỉ điều gì. Quang Bình nhìn tôi, nói chậm rãi:

- Nàng chỉ cần la to một tiếng hoặc thông báo với Hồng lĩnh hầu trấn Sơn Nam thì sẽ có binh lính đuổi theo bọn tôi. Tại sao nàng lại im lặng?

- Tôi chỉ là không muốn có máu đổ. – Nói xong, tôi đi thẳng xuống bậc cầu thang ra khỏi quán.

Tôi không lên xe ngựa mà đi bộ dọc theo bờ sông Nhị Hà. Gió thổi từ sông vào lành lạnh, tôi ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm trên kia, có phải chiến tranh đã gần kề rồi?

Đi được một đoạn thì Quang Bình đã đứng chặn trước mặt tôi:

- Nàng hãy theo tôi về Quy Nhơn.

Tôi ngạc nhiên trước đề nghị thẳng thừng của anh ta. Hình như Quang Bình không thích hỏi ý kiến, anh ta cũng không cần vòng vo mà luôn đi thẳng vào vấn đề chính.

- Tôi không muốn liên quan đến những người có quan hệ với cuộc chiến tranh giành quyền lực. – Tôi đáp rành mạch.

Quang Bình ngạc nhiên nhìn tôi, tôi quay lưng đi theo hướng ngược lại. Đi chưa được năm bước thì anh ta đã lên tiếng:

- Nàng chính là tiểu thư của nhà Huy quận công. Hồng lĩnh hầu trấn Sơn Nam là anh họ của nàng. Họ chính là những người có quan hệ với cuộc chiến hiện nay. Nàng nói nàng có thể không liên quan đến họ sao?

Tôi sửng người, đứng lại. Quang Bình nói câu nào cũng đúng cả, từng chữ từng chữ rõ ràng. Tôi quay người lại, tức giận:

- Công tử điều tra tôi?

- Đúng. – Quang Bình thừa nhận.

- Tại sao?

Quang Bình trầm ngâm một hồi mới trả lời:

- Ngay từ đầu gặp gỡ, tôi đã muốn có nàng bên cạnh. Tôi giật mình, lần đầu gặp gỡ, chính là hôm tôi ra mặt gậy chiến với Đặng Lân. Tôi cười:

- Công tử biết tôi là con gái của Huy quận công mà vẫn muốn tôi bên cạnh sao?

- Nàng đã không quan tâm đến ai thắng ai bại, vậy nàng là con gái của ai không quan trọng. Chỉ cần nàng muốn, tôi có thể đảm bảo cho nàng cuộc sống bình yên. Tôi cũng có thể vì nàng mà bảo toàn sinh mạng cho cả nhà Huy quận công. – Quang Bình trả lời thản nhiên.

Tôi lại bị Quang Bình làm cho ngạc nhiên, ở con người của anh ta toát ra khí chất điềm tĩnh và mạnh mẽ. Tôi đoán không ai có thể cưỡng lại việc thuận theo Quang Bình, chỉ là lúc này tôi đã mang một hình bóng khác trong tim.

Nếu tôi đã không thể ở bên cạnh Trịnh Khải, tôi cũng sẽ không đứng cùng phía với kẻ thù của anh.

Còn một việc mà Quang Bình sẽ không thể nghĩ đến, chính là tôi không muốn liên quan đến cuộc chiến này, không phải tôi không quan tâm ai thắng ai bại, mà vì tôi đã biết được ai sẽ thắng, ai sẽ bại. Tôi nhìn anh ta:

- Ý tốt của công tử, tôi sẽ nhận. Nhưng tôi không thể theo công tử được.

- Tôi sẽ không cưỡng cầu. – Quang Bình vừa nói vừa đưa một miếng ngọc hình vuông ra. – Chỉ cần nàng đổi ý hay cần giúp đỡ, hãy cầm thạch bài* này đến quán trà ban nãy, ở đó sẽ có người giúp nàng.

Tôi nhìn miếng ngọc trong lòng bàn tay anh ta, nhìn qua đã thấy nó không tầm thường chút nào. Tôi nói:

- Thứ này quá quý giá, tôi không thể nhận được.

- Gặp gỡ là cơ duyên, nàng hãy nhận lấy thạch bài này, coi như là thành ý của tôi. – Quang Bình nhìn tôi bằng ánh mắt kiên nghị.

- Tôi sẽ không dùng tới nó, công tử hãy cất đi.

Nói xong, tôi quay người trở lại xe ngựa. Tôi vừa ngồi vào xe ngựa thì Quang Bình đã đến gần bên xe, anh ta chỉ nhìn tôi rồi rất nhanh quay lưng bỏ đi. Đến lúc xe ngựa vừa lọc cọc chạy thì tôi phát hiện một túi vải nhỏ trong xe, tôi mở ra, bên trong là miếng thạch bài của Quang Bình. Tôi hô một tiếng cho xe ngựa dừng lại, nhanh chân bước ra ngoài nhưng đã không thấy bóng dáng anh ta đâu.

Tôi thở dài, quay người vào trong xe. Miếng thạch bài của Quang Bình làm bằng đá ngọc thạch, hình vuông năm vừa hết lòng bàn tay tôi, một mặt của miếng thạch bài có khắc chữ “Quang”. Tôi bỏ lại miếng thạch bài vào trong túi vải nhỏ, thắt dây, cất vào trong túi áo.

***

Xuân qua, hạ đến. Cây lựu trước phòng tôi lại nở hoa đỏ lập lòe. Tôi vẫn như trước, thỉnh thoảng ra phố ngắm người ta buôn bán, thỉnh thoảng ngồi nói chuyện với người hầu trong phủ. Chỉ có điều sau sự kiện tôi chơi đùa với mấy viên thuốc nổ lần đó, Đình Duệ kiên quyết không cho tôi theo ra trấn Sơn Nam nữa. Vì thế dạo này tôi lại có thú tao nhã khác là viết thơ bằng chữ Nôm.

Phải nói là chữ viết của tôi từ lúc học chữ đến nay vẫn còn rất xấu nhưng tôi không muốn chép lại chữ từ trong sách mà chỉ thích viết theo ý thích của bản thân. Vì vậy, người ta viết thơ để lưu danh, còn tôi viết để luyện chữ. Như ngày hôm nay, tôi ngồi ở bàn đá dưới cây lựu, trải giấy, nghiêng mực, cầm bút viết thơ.

Cây lựu trước sân nhà

Hoa nở vào mùa hạ

Trái chín vào mùa thu

Qua đông lá năm ngủ

Xuân sang lại có nụ

Tôi vừa thả bút ra thì Đình Duệ ở đâu xuất hiện, giật lấy tờ giấy trên bàn, đọc xong thì ôm bụng cười lớn. Tôi lấy lại bài thơ của mình, hét lớn:

- Đình Duệ.

Anh bị tôi hét thì ngưng cười, hăng giọng:

- Đình Thanh, em lại làm thơ sao?

Tôi tức giận, rõ ràng Đình Duệ đọc xong rồi mà còn vờ hỏi. Những ngày trước tôi cũng làm thơ nhưng không cho anh đọc.

- Anh cứ nghĩ mấy ngày trước làm sao em viết thơ đều phải giấu giấu giếm giếm, còn tưởng em muốn che giấu tài năng thi phú, hóa ra không phải. – Đình Duệ nói xong lại cười lớn.

Tôi trừng mắt, đưa tay véo mạnh vào tay anh, Đình Duệ lúc này mới nín cười. Tôi nghiêm mặt nói:

- Anh không nhìn thấy điểm đặc biệt trong bài thơ này sao?

Đình Duệ gật đầu, trả lời:

- Bài thơ cây lựu của em rất đặc biệt, đọc xong có thể biết được mùa nào trong năm thì có lựu ăn.

Tôi liếc anh một cái thật dài, gom hết giấy bút vào trong phòng bỏ lại Đình Duệ đang cười ngất ngưỡng ngoài sân. Tôi không biết làm thơ nhưng hôm nay tâm trạng tốt, viết được bài thơ đọc lên nghe xuôi tai như vậy mà Đình Duệ còn chê cười. Cũng may tôi không có mơ ước trở thành nhà thơ, nếu không bây giờ chắc đang ôm cột khóc.

***

Một ngày đầu tháng bảy, trời không mưa, tôi vui vẻ ra phố tìm mua sợi len về đan khăn ùa đông năm nay. Tất nhiên đích đến của tôi là các cửa hàng thường xuyên giao thương với người nước ngoài. Tuy nhiên không có quán nào biết sợi len là thế nào, tôi đành quay về trong thất vọng.

Đang trên đường trở về, tôi bắt gặp Nguyễn Hoàn và cô gái dạo trước tôi gặp lúc uống rượu. Tôi cười:

- Đã lâu không gặp.

Nguyễn Hoàn nhìn tôi có chút sững sốt sau đó cũng đáp lại:

- Nàng vẫn khỏe chứ?

Tôi cười gật đầu.

- Tôi nghe nói lần đó về nàng bị cấm túc trong phủ?

Tôi lại gật đầu.

- Nàng... không sao chứ?

Tôi nghi hoặc, Nguyễn Hoàn có phải cưới vợ xong thì đầu óc bị hỏng rồi hay không. Trước đây anh ta rất nhanh mồm nhanh miệng, vậy mà này giờ hỏi có hai câu đã ấp úng. Cô gái đứng bên cạnh Nguyễn Hoàn hết nhìn anh ta rồi nhìn tôi, không nói gì. Tôi liếc anh ta:

- Đây, có phải anh bị cắt lưỡi rồi không? Nói một câu cũng không xong.
– Nói rồi tôi quay qua cười với vợ anh ta:

- Chúc mừng hai người nhé, sớm sinh quý tử.

Cô gái đó nghe thấy thì rũ mi xuống, tôi chột dạ, không lẽ mình nói có gì sai. Nguyễn Hoàn nhìn thấy biểu tình của tôi thì nói:

- Tôi vẫn chưa thành hôn.

Tôi há hốc miệng, đã lâu như vậy vẫn chưa thành hôn sao? Nguyễn Hoàn nói tiếp:

- Tháng sau làm lễ rước dâu.

Tôi à một tiếng, cười:

- Hôm đó báo cho tôi một tiếng, tôi sẽ tặng quà chúc mừng.

Nguyễn Hoàn gật đầu, chúng tôi chào nhau, họ đi vào trong cửa hàng vải bên kia đường. Cả hai người bọn họ hình như có chút không giống với lần trước tôi gặp. Tôi thở dài, gần một năm nay, số lần tôi gặp Nguyễn Hoàn hình như chỉ chưa tới ba lần.

***

Một tháng sau, Nguyễn Hoàn thực sự cho người đến phủ tìm tôi. Tôi lên xe ngựa, xe chạy một mạch ra một bãi đất trống bên bờ sông Nhị Hà. Tôi bước xuống xe đã thấy Nguyễn Hoàn đang ngồi trên một tảng đá lớn, bên cạnh có đến năm bầu rượu. Tôi đến gần, ngồi lên một tảng đá nhỏ gần đó, Nguyễn Hoàn đưa một bầu rượu cho tôi, nói:

- Ngày mai tôi thành hôn, hôm nay tôi muốn uống rượu với nàng.

Tôi cầm lấy bầu rượu, mở nắp ra, bên trong hương rượu thơm ngào ngạt, có lẽ là loại rượu mắc tiền. Tôi cười, cầm bầu rượu của mình chạm vào bầu rượu của anh ta:

- Chúc mừng anh sắp trở thành người đàn ông chân chính.

- Trước nay tôi không phải người đàn ông chân chính sao? – Nguyễn Hoàn nhú mày.

Tôi cười lớn:

- Đúng, trước đây anh chỉ là một công tử ham chơi, ngày mai anh cưới vợ mới trở thành đàn ông chân chính được.

Nguyễn Hoàn gật gù rồi cười lớn, đưa bầu rượu lên miệng uống một hơi. Tôi bắt chước anh ta, cũng đưa rượu lên uống một ngụm. Chúng tôi vừa nói

chuyện không đầu không đuôi vừa uống rượu. Nguyễn Hoàn uống hết bầu rượu, lại lấy thêm một bầu khác.

Gió từ bờ sông thổi vào lành lạnh, rượu uống vào lại ấm nóng, chúng tôi ngồi đến khi mặt trời đỏ lựng chuẩn bị lặn xuống thì Nguyễn Hoàn cũng đã uống hết hai bầu rượu. Tôi vẫn chưa uống hết bầu rượu của mình, quay qua thì thấy anh ta đang nhìn tôi, giọng hơi khàn:

- Đinh Thanh, nàng có từng... có từng có tình cảm với tôi không?

- Tôi luôn coi anh là bằng hữu, là bạn tốt của tôi. – Tôi nhìn ra bờ sông, nói rõ ràng từng chữ.

Nguyễn Hoàn ngẩng đầu uống một ngụm rượu, lại quay qua nhìn tôi:

- Nhưng tôi...

Tôi thở dài, nhìn thẳng vào mắt anh ta:

- Nguyễn Hoàn, anh từ trước tới nay chưa từng tiếp xúc với cô gái nào nhiều như tôi đúng không?

Nguyễn Hoàn gật đầu, tôi hỏi tiếp:

- Ngày nào anh cũng nhớ tới tôi sao?

Nguyễn Hoàn trầm ngâm, không trả lời. Thực ra thì tôi biết câu trả lời của anh ta, tôi cười:

- Anh có cảm giác thân thiết với tôi, là vì tôi thường xuyên gặp anh. Nhưng đó không phải tình cảm trai gái, thực ra đó chỉ là tình cảm bạn bè, giống như là tri kỷ vậy. Anh có hiểu không?

Nguyễn Hoàn nghe xong quay người nhìn ra bờ sông, không nói gì, chỉ lát lát lại uống rượu. Tôi đoán anh ta đã hiểu ra.

- Đinh Thanh, mai là ngày vui của tôi, nàng tặng quà chúc mừng đi. –
Nguyễn Hoàn đột nhiên lên tiếng.

Tôi bật cười:

- Gấp vậy sao? Hôm nay tôi chưa chuẩn bị kịp.

- Nàng hát bài hát chúc hạnh phúc đi.

Tôi ngớ mặt ra, bài hát chúc hạnh phúc? Nguyễn Hoàn làm mặt giận,
nói:

- Bài hát nàng hát tặng tôi lúc tôi mười bảy tuổi, nàng hát dưới gốc cây
đào, không nhớ sao?

Tôi nhớ ra liền bật cười lớn. Tôi định nói với anh ta, bài hát đó chỉ hát
lúc sinh nhật nhưng nhìn gương mặt đang trông chờ của anh ta thì tôi không
nỡ nói. Tôi đặt bầu rượu xuống tảng đá, đứng dậy, lấy giọng, vỗ tay hát:

“Happy birthday to you, happy birthday to you, happy birthday, happy
birthday, happy birthday to you”

Tôi hát xong thì chúng tôi cùng nhìn nhau cười vui vẻ. May quá,
Nguyễn Hoàn lại là Nguyễn Hoàn như trước đây. Chỉ khác là ngày mai anh
ta sẽ có một gia đình để chăm lo.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Đưa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Thuật Ngồi Thế Tử

Trời chập choạng tối, người hầu từ trong xe ngựa đốt một đèn lồng mang ra chỗ chúng tôi ngồi. Lúc này Nguyễn Hoàn đã uống sang bầu rượu thứ tư, vừa uống vừa kể chuyện. Anh ta uống đã ngà ngà say, kể chuyện không theo thứ tự, cũng không rõ ràng, nhưng đại khái tôi có thể hiểu được.

Ra là lần trước tôi uống say, Nguyễn Hoàn nghe đâu được tin tôi bị cấm túc thì nổi cơn giận, về gây chuyện với Vi Hà, vị hôn thê của anh ta. Sau đó bên nhà gái biết được thì làm loạn lên, cả hai nhà cũng xảy ra xích mích mới kéo dài ngày thành hôn ra. Bên nhà gái đòi trả lễ vật nhưng Vi Hà kiên quyết không cho, đòi phải gả cho Nguyễn Hoàn bằng được, nhờ vậy hai nhà mới dần làm lành. Sau đó Nguyễn Hoàn bị Nguyễn Cảnh trách móc rất nhiều mới tỉnh ngộ. Tuy vậy anh ta vẫn không cam lòng nên mới hỏi tôi những chuyện ban nãy.

- Đinh Thanh, nàng là tri kỷ của ta đúng không?

Nguyễn Hoàn lè nhè ra được câu cuối rồi nằm gục trên tảng đá. Tôi bật cười, uống ngụm rượu cuối cùng mới quay ra gọi người hầu khiêng anh ta ra xe ngựa.

Tôi ngồi trên xe ngựa, bên cạnh là Nguyễn Hoàn nằm thở phì phò. Một gã người hầu lên tiếng:

- Tiểu thư, chúng tôi đưa người về phủ trước.

Tôi ừ một tiếng, xe ngựa bắt đầu lọc cọc chạy. Lúc xe ngựa chỉ cách phủ chưa đến hai con phố thì bất ngờ bị dừng lại.

- Nguyễn Hoàn. – Một giọng nam la lớn.

Tôi nhận ra giọng của Nguyễn Cảnh liền bước xuống xe ngựa. Nguyễn Cảnh nhìn thấy tôi thì rất đổi ngạc nhiên:

- Đinh Thanh?

Tôi cười với anh ta, nói:

- Nguyễn Hoàn đã bị say rượu, đang nằm trong xe.

Nguyễn Cảnh nhú mày, giọng có chút hơi lớn:

- Tiểu thư, cảm ơn nàng đã giúp đỡ tìm Nguyễn Hoàn. Đã tối rồi, tôi sẽ đưa nàng về.

Tôi nhìn vẻ mặt không được tự nhiên của anh ta, cảm thấy khó hiểu, sau mới để ý thấy một kiệu gỗ bên đường có người hầu theo sau rất đông. Bóng người ngồi trên kiệu hắt vào tấm rèm mỏng, chỉ có thể nhìn thấy đường nét khuôn mặt và dáng ngồi.

- Đi. – Tiếng Trịnh Khải ra lệnh.

Kiệu gỗ chậm chậm tiến về phía trước. Tôi cúi đầu để Nguyễn Cảnh không nhìn ra vẻ mặt tôi lúc này.

- Đưa công tử về phủ. – Nguyễn Cảnh ra lệnh cho gã hầu đánh xe ngựa.

Hai gã người hầu đồng thanh dạ một tiếng rồi đánh xe ngựa đi. Tôi quay người, chậm chậm từng bước đi về nhà. Nguyễn Cảnh đi bộ sau tôi, cách một đoạn ngắn.

Đến quay mặt nhìn tôi Trịnh Khải cũng không muốn, có lẽ anh đã sớm quên đi đoạn tình cảm ngăn ngui đó rồi. Tôi cười bản thân mình, tôi là người đã khiến anh hiểu lầm và thất vọng. Tôi là người ép buộc anh phải

lựa chọn giữa tôi và ngôi vị thế tử. Tôi chính là người đẩy anh ra xa mình. Thế nhưng chỉ cần anh không để ý thì tôi lại có cảm giác hụt hẫng đến như vậy.

- Đinh Thanh, việc này khi về tôi sẽ giải thích với thế tử rõ ràng. –
Nguyễn Cảnh lên tiếng.

Nguyễn Cảnh đang sợ Trịnh Khải hiểu lầm việc tôi đi cùng Nguyễn Hoàn sao? Tôi quay người lại, gắng nở một nụ cười mỉm:

- Không cần đâu. Đã về tới phủ rồi, tôi vào đây.

Nguyễn Cảnh gật đầu. Tôi đi lên bậc thang, đứng suy nghĩ một hồi rồi quay lại nói với anh ta:

- Ngày mai tôi có thể gặp công tử không?

Nguyễn Cảnh ban đầu có vẻ ngạc nhiên, sau đó nói:

- Được, chiều mai đầu giờ Dậu gặp tại lầu Dương Khê.

Tôi gật đầu, mở cổng đi vào phủ.

***

Giờ Dậu, trong phòng trà nhỏ trên lầu Dương Khê, tôi ngồi vuốt ấm trà, hồi tưởng lại đêm lễ hội hoa đăng vui vẻ cùng anh em Nguyễn Hoàn và Đinh Ngọc cũng tại nơi này. Bên dưới đường, các cửa hàng bận rộn dọn dẹp để đóng cửa, người đi lại trên phố cũng vội vã hơn.

- Đinh Thanh.

Tôi quay qua chào Nguyễn Cảnh, anh ta ngồi xuống ghế đối diện. Tôi rót một tách trà đưa qua, hỏi:

- Sáng nay Nguyễn Hoàn rước dâu sao?

- Đúng vậy, lễ cưới rất vui vẻ. – Nguyễn Cảnh vừa nhận tách trà vừa trả lời.

Tôi mỉm cười, sau chỉ nhìn mặt bàn, không biết nên mở lời như thế nào.

- Nàng muốn nhờ tôi việc gì phải không? – Nguyễn Cảnh lên tiếng trước.

Tôi ngẩng mặt nhìn anh ta, gật đầu, tay cầm túi vải trên ghế đặt lên bàn, đẩy qua phía Nguyễn Cảnh:

- Công tử hãy đưa vật này đến thế tử giúp tôi.

Nguyễn Cảnh trầm ngâm một hồi mới đáp:

- Đinh Thanh, tôi sẽ đưa giúp nàng. Nhưng tôi có một câu hỏi muốn hỏi nàng. – Anh ta nhìn tôi. – Nàng thực sự không hối tiếc?

Tôi nắm chặt tay, nghe một nỗi đau nhói lên từ sâu thẳm trong tim mình.

- Tôi không biết. – Tôi đáp.

Nguyễn Cảnh thở dài rồi cầm lấy túi vải đứng lên, đi ra ngoài, đóng cửa lại. Tôi vẫn ngồi im trên ghế, chờ tâm trạng bình ổn mới ra về.

Tối hôm qua, tôi lấy hai hộp gỗ từ trong tủ ra bỏ vào túi vải. Một hộp gỗ có khắc họa tiết hoa sen bên ngoài, trong là chiếc trâm ngà voi đính ngọc. Một hộp gỗ khác chứa chiếc khăn tay và bức thư của Trịnh Khải. Đáng lẽ tôi nên trả lại chúng cho anh từ lâu, nhưng tôi không có can đảm nhìn những vật kỷ niệm này. Lâu nay chúng vẫn nằm im trong tủ.

Trả lại kỷ vật cho anh, tôi sẽ chỉ còn những kỷ niệm khắc khoải. Nhưng về sau tôi sẽ không cần nhìn vật nhớ người, tôi cũng sẽ quên anh một cách

triệt để.

***

Những ngày gần đây tôi rất ít khi thấy mặt quận công, Đình Duệ cũng rất bận rộn. Một hôm Đình Duệ từ trấn Sơn Nam trở về, mang đến cho tôi hai cuộn len lớn, nói là anh gặp thương buôn nước ngoài hỏi mua giúp tôi. Tôi cười vui vẻ, nói sẽ đan một chiếc khăn tặng anh, tiện thể mới hỏi Đình Duệ:

- Anh Duệ, có phải ở Đàng Trong xảy ra chuyện gì không?

- Không có. Sao em lại hỏi như vậy? – Đình Duệ nhíu mày, hỏi ngược lại tôi.

- Vì em thấy cha rất bận rộn, trước đây đã bận, hình như gần đây càng bận hơn.

Đình Duệ gật đầu, nói rất nhỏ:

- Chúa thượng đang bệnh nặng.

Tôi nghe mà run rẩy, chúa thượng bệnh nặng, vậy nhà chúa Trịnh sẽ ra sao? Trịnh Khải sẽ lên ngôi sao? Tôi bám theo Đình Duệ hỏi thêm nhưng anh chỉ nói, chúa thượng rồi sẽ khỏe lại. Tôi thấy Đình Duệ khẳng định thì có chút an tâm.

Chớm thu nhưng trời vẫn còn mưa rả rích, tôi ngồi ở nhà cặm cụi đan khăn choàng trong phòng, đan mỗi tay sẽ bỏ ra phòng bếp ngồi hóng chuyện. Những người hầu làm ở bếp từ lâu đã quen thuộc với sự xuất hiện của tôi, có lúc bận tay bận chân, họ cũng quên luôn thân phận, nhờ vả tôi lấy cái này cái kia, tôi cũng sẽ vui vẻ lấy giúp. Mẹ cả tuy biết chuyện nhưng không nói gì.

Một ngày nọ, trong lúc tôi đang ngồi ngáp ngán ngáp dài trong bếp, bà bác lớn tuổi đang xào rau lên tiếng:

- Tiểu thư, lấy giúp tôi lọ muối.

Tôi gật đầu, đứng dậy lấy lọ muối từ trên kệ đưa tới. Bà bác lại hỏi:

- Tối qua tiểu thư không ngủ được sao?

- Đúng vậy, tối qua cháu mơ thấy ác mộng, sáng ra lại không thể ngủ thêm được. – Tôi ngáp thêm một cái.

Một chị đang nhào bột bật cười:

- Tiểu thư, khi nào người mới gả đi đây?

- Tôi sẽ không gả cho ai hết. Tôi ở nhà ăn cơm của mọi người nấu. – Tôi cười.

Trong bếp bắt đầu ồn ào, họ đoán già đoán non xem công tử nào trong thành sẽ trở thành con rể của quận công. Tôi nghe cũng chỉ cười hùa theo họ.

- Có chuyện, có chuyện rồi. – Một chị làm bếp chạy thẳng vào, vừa nói vừa thở hổn hển.

Tôi cảm thấy có nỗi sợ hãi vô hình dâng lên, liền hỏi lại:

- Chuyện gì?

Chị ta vuốt ngực, sau mới trả lời:

- Tôi vừa ra thành mua thêm rau, không ngờ nghe được tin thế tử bị truất ngôi rồi.

Tôi chấn động, cầm tay chị ta lắc mạnh:

- Chị vừa nói gì? Thế tử bị truất ngôi là sao?

- Tiểu thư, cả thành Thăng Long đang xôn xao lên, tôi cũng chỉ nghe nói vậy.

Tôi buông tay, ngồi phịch xuống ghế. Trịnh Khải bị truất ngôi thế tử, sao có thể? Tôi vùng đứng dậy, đi nhanh ra khỏi phòng bếp. Tôi cần tìm người hỏi về việc này, Nguyễn Cảnh, tôi phải đi tìm anh ta.

Tôi đứng trước cổng nhà Hân quận công, tay liên tục đập cửa. Gã người hầu lúc trước lại ra mở cổng, anh ta nhận ra tôi:

- Tiểu thư.

- Công tử nhà cậu đang ở đâu? – Tôi hỏi gấp gáp.

Anh ta làm mặt khó xử, sau mới trả lời:

- Tiểu thư, công tử đang trong nhà giam. Tôi chỉ nói được vậy thôi, tiểu thư xin đừng hỏi thêm. – Anh ta nói xong thì đóng cổng lại.

Tôi nghe mà run rẩy, Nguyễn Cảnh bị bắt giam, vậy Trịnh Khải bị truất ngôi là có thật. Thế tử bị truất ngôi là việc hệ trọng, rốt cuộc tại sao lại xảy ra cơ sự này? Anh liệu có nguy hiểm về tính mạng không?

Tôi ra xe, nói đến nhà Nguyễn Hoàn. Vừa đến đã gặp ngay anh ta đang chuẩn bị ra ngoài, tôi gọi:

- Nguyễn Hoàn.

Anh ta nghe thấy thì bước xuống xe ngựa, đến gần tôi:

- Đinh Thanh, nàng nghe tin rồi phải không?

Tôi gật đầu, hỏi:

- Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Tại sao thế tử lại bị truất ngôi?

Nguyễn Hoàn nhìn tôi:

- Thế tử bị gán tội mưu phản.

Tôi chấn động. Mưu phản. Trịnh Khải đã là thế tử, sao lại còn mưu phản? Có phải có ẩn tình gì trong chuyện này không?

- Vụ án của thế tử đang được xử lý. Rất nhiều quan đứng đầu và người dưới quyền đều có liên quan, Nguyễn Cảnh cũng bị bắt giam. Nàng muốn biết rõ có thể về hỏi cha nàng, Huy quận công là người đòi truất ngôi thế tử.
– Nguyễn Hoàn nói tiếp.

Tôi run rẩy trong lòng, từ lâu tôi đã biết Huy quận công không ủng hộ thế tử, nhưng không ngờ ông lại chống đối đến như vậy.

- Cha tôi là người xử lý vụ án này sao? – Tôi sợ rằng Huy quận công sẽ đổ tội oan cho Trịnh Khải.

- Tôi nghe được, người vừa được giao xử lý vụ án này là Thị lang bộ Hình trước đây có tước Nghĩa Phái hầu.

Nghĩa Phái Hầu? Là nhà lãn trước Quận Công hủy hôn. Tôi không chào Nguyễn Hoàn, quay người lên xe ngựa về phủ. Mặc dù tôi muốn Trịnh Khải từ bỏ ngôi vị thế tử kia, nhưng là tự anh rời bỏ, không phải bị truất ngôi. Tôi không tin anh mưu phản, có lẽ có một âm mưu nào đó đã được dàn xếp sẵn.

Tôi về phủ, đi ra đi vào, đợi đến tối thì Đình Duệ trở về.

- Anh Duệ, vụ án của thế tử sao rồi?

Đình Duệ nhíu mày:

- Đang chờ chúa thượng hạ chỉ.

Tôi hốt hoảng:

- Thế tử có nguy hiểm tính mạng hay không?

- Đình Thanh, không được nhiều chuyện. – Giọng quận công từ bên ngoài cửa nói lớn.

Tôi cắn môi, trong lòng như lửa đốt, nói:

- Cha, con chỉ muốn biết, thế tử có gặp nguy hiểm không?

Quận công ngồi vào bàn, nhíu mày nhìn tôi:

- Con quen biết thế tử?

Quận công không ủng hộ Trịnh Khải, nhưng sự chống đối của ông đối với anh ở mức độ nào thì tôi không biết. Có lẽ đã trở thành đối đầu cũng nên. Tôi lắc đầu, trả lời:

- Con chỉ tò mò.

Quận công hừ một tiếng, nói:

- Ta đã nói con không được nhiều chuyện. Mau về phòng.

Tôi vẫn đứng sững tại chỗ, Đình Duệ đành kéo tôi ra gian nhà sau.

Tháng 9 năm Canh Tý 1780, niên hiệu Cảnh Hưng thứ 41, chúa thượng hạ chỉ, phế ngôi thế tử Trịnh Tông.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Đưa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Phụ Vương Vô Tình

Tháng 9 năm Canh Tý 1780, niên hiệu Cảnh Hưng thứ 41, chúa thượng hạ chỉ, phế ngôi thế tử Trịnh Tông.

Buổi sáng nghe được tin, buổi chiều Đinh Ngọc đã trở về phủ tìm tôi. Chị kéo tôi vào phòng, cài then rồi mới hỏi tin tức về Nguyễn Cảnh. Tôi đem mọi chuyện kể lại, nói rằng tôi cũng không biết được nhiều. Đinh Ngọc nói chị chỉ muốn biết Nguyễn Cảnh có bình an hay không thôi, nói rồi chị cùng Gạo trở lại phủ bên kia.

Sau khi tiễn Đinh Ngọc ra cổng, tôi trở về phòng, ngồi thờ người ở bàn. Tôi chỉ biết một kết cục là Nguyễn Huệ sẽ mang quân ra Đàng Ngoài, nhà chúa Trịnh sẽ sụp đổ nhưng tôi lại không hề biết được số phận của Trịnh Khải sẽ như thế nào. Anh bị truất ngôi thế tử, việc này có thể là một bước ngoặt thay đổi số phận của anh. Nếu như anh không lên ngôi chúa, vậy anh sẽ được bảo toàn tính mạng? Tôi thở dài ảo não, tôi là người của tương lai trở về nhưng lại không có một thông tin chính xác về thời điểm và sự kiện lịch sử sắp diễn ra.

Tôi cứ ngồi mãi một chỗ cho đến khi nghe người hầu báo Đình Duệ đã về mới ra cửa kéo tay áo anh hỏi chuyện. Tôi cố gắng trấn tĩnh, hỏi chậm rãi:

- Anh Duệ, thế tử bị truất ngôi thì sẽ trở thành dân thường sao?

Đình Duệ ngồi xuống ghế đá, nhìn chăm chăm vào tôi một hồi mới trả lời:

- Thế tử bị phế nhưng vẫn còn là vương tử.

- Vậy thế... à, vương tử vẫn bình an? – Đây là vấn đề tôi quan tâm.

Đình Duệ gật đầu:

- Vương tử Tông đang bị giam lỏng trong một ngôi nhà ba gian.

Tôi cúi đầu thờ dài, Đình Duệ lại lên tiếng:

- Đình Thanh, em nói thật đi, sao em lại quan tâm đến vương tử Tông?

Tôi ngồi xuống ghế, hai bàn tay nắm chặt, suy nghĩ một hồi mới cẩn thận trả lời:

- Lúc còn ở trấn Nghệ An, có lần em trèo cây bị ngã, may mà thế tử ở gần đó đã đỡ em. Nếu không có người thì có lẽ em đã gãy tay gãy chân rồi, cho nên em mới...

Đình Duệ đưa tay xoa đầu tôi, gật đầu nói:

- Ra là vậy. Anh biết em mang ơn muốn báo đáp, nhưng việc này em không thể giúp được gì đâu.

***

Sáng ngày hôm sau tôi ra khỏi phủ, đến nhà Nguyễn Hoàn vì muốn hỏi thêm chút thông tin. Lúc tôi đến thì người hầu nói là công tử nhà họ đã đi từ sớm. Tôi nghĩ lui nghĩ tới rồi đoán anh ta đến phủ Hân quận công, bèn nói xe ngựa quay đầu.

Vừa tới trước cổng nhà Hân quận công đã thấy vài người hầu đi ra đi vào, vài người khác lại đang khiêng hòm gỗ lên các xe ngựa đậu trước phủ. Tôi xuống xe nhưng chỉ dám đứng ở bên này đường nhìn qua. Một lát sau thấy Nguyễn Hoàn đi từ trong phủ ra, tôi mới lên tiếng:

- Nguyễn Hoàn.

Anh ta nghe tôi gọi thì quay mặt nhìn qua, sau mới sải bước đến gần. Chưa để cho anh ta thắc mắc sự có mặt của tôi, tôi đã hỏi:

- Họ đang làm gì vậy?

Nguyễn Hoàn thở dài, nói:

- Nhà bác tôi đang chuẩn bị về quê.

Hân quận công tại sao phải về quê, ông bị giáng chức sao? Vậy Nguyễn Cảnh đang bị giam hay anh ta đã bị xử tội chết rồi? Tôi hít vào một ngụm khí lạnh, nghe run rẩy trong lòng.

- Đinh Thanh?

Tôi quay người lại nhìn người vừa gọi tên mình, là Nguyễn Cảnh, tôi vừa vui mừng vừa ngạc nhiên:

- Nguyễn Cảnh? Công tử được thả rồi?

Nguyễn Cảnh gật đầu, sau ra hiệu bằng mắt để Nguyễn Hoàn đi. Anh ta nhìn tôi rồi nói:

- Đinh Thanh, cha tôi đang đi từ biệt người quen, nàng có muốn vào phủ một lát không?

Tôi gật đầu, dù sao tôi cũng có nhiều vấn đề muốn hỏi anh ta. Nguyễn Cảnh đi trước, tôi chậm rãi theo sau. Đi qua gian phòng khách, vẫn giản dị như lần đầu tiên tôi đến tìm Trịnh Khải, Nguyễn Cảnh dẫn tôi ra sân nhà giữa. Thiết kế của phủ Hân quận công nhìn vào không khác mấy so với phủ Huy Quận Công, giữa các gian nhà đều có sân, riêng sân nhà giữa lại có một cổng gỗ nằm ở phía Tây. Anh ta đẩy cửa, bên trong lại là một sân nhỏ, đối diện là phòng ngủ, bao quanh là tường đá.

Nguyễn Cảnh đến ngồi ở bộ bàn đá được kê dưới gốc cây đào, tôi cũng đến ngồi ở ghế đối diện. Anh ta im lặng, tôi cũng im lặng, nhìn xung quanh, phòng ngủ đóng kín cửa nhưng có lẽ khá rộng, sân vườn nhỏ được lát đá sạch sẽ. Nguyễn Cảnh bỗng nhiên lên tiếng:

- Đây là lần thứ ba tôi được bước chân vào đây.

Tôi ngạc nhiên, dù sao cũng là trong phủ của anh ta mà anh ta lại nói chỉ được bước chân vào đây ba lần. Vậy thì nơi này là của ai? Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh của Trịnh Khải, có lẽ nào? Nguyễn Cảnh nhìn biểu cảm trên mặt tôi thì nói tiếp:

- Đúng vậy, nơi đây là phòng riêng trước đây của thế tử.

Tôi hít vào một ngụm khí, đúng là nơi ở của anh rồi. Tôi biết anh từng ở nhà Hân quận công nhưng tôi không ngờ đến nơi ở của một thế tử lại đơn sơ như vậy. Nguyễn Cảnh nhìn ra phía sân, giọng đều đều, từng câu từng chữ chậm rãi mà đau đớn và chua xót.

Huyền phi vốn không được chúa thượng yêu thương, cho nên thế tử từ khi được sinh ra đã bị chúa thượng lạnh nhạt. Thế tử năm mười hai tuổi đáng lẽ được vào ở Đông cung nhưng chúa thượng cứ chần chừ, sau viện có thế tử cần được dạy dỗ cẩn thận mà cho đến ở phủ riêng của Hân quận công. Vì thế Hân quận công đã cho người làm phòng riêng cho thế tử, lại có cổng nhỏ để tăng thêm sự riêng tư. Hân quận công chịu trách nhiệm quản thế tử, cứ năm ba ngày Nguyễn Khả sẽ đến dạy học cho thế tử.

Thế tử ở nơi đây, mọi sinh hoạt ăn uống đều được Hân quận công chăm lo tốt nhất, nhưng so với trong vương phủ thì vẫn còn kém xa. Vậy mà thế tử chưa từng than trách, cũng không đòi hỏi điều gì. Ngày ngày thế tử luyện võ, tối đến sẽ đốt đèn đọc sách, không một ngày nghỉ ngơi. Chúa thượng tuy biết thế tử thông minh, văn võ song toàn nhưng vẫn tỏ thái độ thờ ơ, các

quan trong triều nhiều lần khen ngợi thế tử đều bị chúa thượng gạt qua một bên.

Năm thế tử mười lăm tuổi đã có thể tham gia việc triều chính nhưng chúa thượng chê người chỉ ham học võ không chịu học văn, chỉ cho dự thính, không được ý kiến. Cũng trong năm này Tuyên phi hạ sinh vương tử Cán, chúa thượng càng ngày càng tỏ thái độ lạnh nhạt với thế tử.

Tuyên phi kia được sủng ái, muốn ngôi thế tử về cho vương tử Cán, vì thế lôi kéo quan lại về phía mình nên mới sinh bè sinh phái trong triều, người theo thế tử Tông, người theo Tuyên phi. Chúa thượng biết chuyện nhưng cũng làm như không thấy, việc này càng khiến phe Tuyên phi đắc ý. Tuyên phi còn sai nhiều thuộc hạ thân tín sớm tối theo dõi chuyện xấu vu oan cho thế tử, ngày đêm rót vào tai chúa thượng khiến người càng thêm ghét bỏ thế tử.

Tháng trước, chúa thượng lâm bệnh nặng ngỡ như không qua khỏi. Thế tử và Huyền phi ở hành cung xa xôi đến thăm đều bị Tuyên phi đóng cửa, không cho vào gặp mặt chúa thượng. Thế tử lo sợ phe Tuyên phi lập mưu cướp ngôi, bèn gọi các quan thân tín lại cùng nghị sự. Các quan theo thế tử sau khi bàn bạc bèn bí mật sắm sửa vũ khí, chiêu tập binh lính, liên kết với trấn thủ Sơn Tây và trấn thủ Kinh Bắc chờ ngày hành sự.

Chỉ là không thể ngờ được, một tên nội gián trong phủ Tuân sinh hầu Trấn thủ trấn Kinh Bắc đã đem tin báo cho viên Cấp sự trung Nguyễn Huy Bá. Hắn ta vốn tính giao hoạt, liền tố cáo với Tuyên phi. Tuyên phi bàn kế với Huy quận công, để Nguyễn Huy Bá viết thư mật, tố cáo thế tử phản nghịch với chúa thượng.

Chúa thượng đọc thư mật thì tức giận, một mặt cho gọi trấn thủ Sơn Tây và trấn thủ Kinh Bắc về Thăng Long châu, một mặt Huy quận công cho người bắt hết thủ hạ dưới quyền của hai vị trấn thủ. Chúa thượng sai Đốc đồng trấn Kinh Bắc lo việc điều tra sau thì để Thị lang bộ Hình xử lý vụ án.

Chứng cố có, nhân chứng có, vụ án nhanh chóng đưa ra kết luận. Chúa thượng xử chém đầu bốn vị gia thần của thế tử, ban thuốc độc cho trấn thủ Kinh Bắc Tuân sinh hầu Nguyễn Khắc Tuân và quan Nội thị Chu Xuân Hán, tổng giam trấn thủ Sơn Tây Hồng lĩnh hầu Nguyễn Khản. Hân quận công bị trách tội không nuôi dưỡng tốt thế tử bị lột hết chức tước, phải về quê. Riêng thế tử, chúa thượng tức giận đòi xử chết nhưng quần thần vào cầu xin, bèn phế bỏ ngôi vị, giam lỏng trong một ngôi nhà ba gian. Thế mới thấy, cũng là giọt máu của mình nhưng chúa thượng thật vô tình với thế tử Tông.

Tôi bóp chặt tay mình, cố gắng hít thở để có thể nghe Nguyễn Cảnh nói tiếp.

- Tôi đáng ra cũng là tội chết, nhưng chúa thượng nể tình cha tôi nên mới tha cho, từ nay về quê phụng dưỡng cha già. – Nguyễn Cảnh nói xong thì thở dài mà cúi đầu.

Tôi ngồi lặng lẽ một bên, cố gắng hít thở trong bầu không khí nặng nề này. Nhìn Nguyễn Cảnh trầm tư, tôi muốn an ủi anh ta một câu nhưng không biết nói gì. Sau một hồi im lặng, Nguyễn Cảnh nhìn tôi mà nói:

- Thực ra, tôi vẫn chưa thực hiện lời hứa với nàng. Vật nàng nhờ tôi đưa lại cho thế tử, tôi vẫn còn giữ lại. Vì tôi biết thế tử rất để ý nàng, lúc đó lại đang thời điểm quan trọng, nên tôi mới chần chừ chưa dám đưa.

Tôi nhìn anh ta sững sờ, Nguyễn Cảnh đứng dậy, trước khi quay người đi ra ngoài thì bỏ lại một câu:

- Tôi nói chuyện của thế tử cho nàng nghe, chỉ là muốn nàng không hiểu lầm thế tử.

Ra đó là nguyên nhân anh ta kể chuyện cho tôi nghe này giờ, có lẽ Nguyễn Cảnh sợ tôi nghe được tin tức từ Huy quận công hay người khác

mà hiểu sai về Trịnh Khải. Tôi nhìn bóng lưng buồn bã bước ra khỏi cổng của Nguyễn Cảnh mà nghe trong lòng mình nặng trĩu.

Rất nhanh đã có một gã hầu mang theo túi vải vào trong sân, đưa đến bên bàn cho tôi:

- Tiểu thư, công tử nhà tôi nói đưa lại vật này cho tiểu thư.

Nói xong, gã hầu đã nhanh chân đi ra ngoài, trước đó còn đóng cánh cổng lại. Tôi ngồi nhìn túi vải quen thuộc, lại nhìn cảnh vật đơn sơ xung quanh, tim như bị ai bóp chặt, hít thở cũng khó khăn.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Đối Mặt Với Số Phận

Từ khi biết Trịnh Khải là thế tử, tôi cứ ngỡ anh sống trong nhung lụa xa hoa như hành cung mà tôi từng thấy, ngày ngày được người người theo sủng nịnh. Chỉ là tôi không thể tưởng tượng ra được, một vương tử cao quý như anh lại trưởng thành từ một sân nhà nhỏ đơn sơ như vậy. Thì ra bóng lưng lạnh lẽo và cô độc năm nào tôi từng thấy mới chính là con người thật của anh.

Nhớ lại tối trung thu năm ấy, Trịnh Khải từng muốn tôi chờ đợi anh, có phải anh muốn tôi chờ anh giải quyết hết những mối đe dọa xung quanh? Tôi đưa tay gạt đi giọt nước mắt vừa rơi ra. Thì ra tôi chưa từng hiểu cho nỗi lòng của anh, chưa từng biết đến những khó khăn mà anh đã gặp phải, chưa từng đứng ở vị trí của anh mà suy nghĩ.

Nếu số phận đã để tôi gặp anh thì tôi sẽ không trốn tránh nữa. Tôi không muốn anh tiếp tục cô đơn trên con đường đầy nguy hiểm này.

Tôi ôm túi vải, bước từng bước chậm chạp đi ra ngoài. Ra cổng đã thấy Nguyễn Hoàn đang đứng đợi, xe ngựa nhà Nguyễn Cảnh đã không còn. Nguyễn Hoàn đi đến gần tôi, nói cả nhà Nguyễn Cảnh đã đi được một lúc, mọi người đến tiễn cũng đã trở về. Anh ta còn nói, nếu Nguyễn Cảnh không dặn dò thì anh ta cũng không biết là tôi vẫn còn ngồi trong sân kia. Ra tôi đã ở trong đó rất lâu, tôi nói phải trở về rồi leo lên xe ngựa về thẳng phủ.

Vừa vào cổng tôi đã thấy Đình Duệ đang đi ra cùng một người đàn ông tầm bốn mươi tuổi, sau họ có vài người lính hầu theo. Người đàn ông đó mặc trang phục quan võ, tôi đoán là có phẩm hàm cao. Ông ta nhìn thấy tôi thì đứng lại, tôi cúi đầu đứng qua một bên nhường đường. Sau khi Đình

Duệ tiễn người đó ra khỏi cổng thì quay lại, thấy tôi vẫn đứng yên ở một chỗ.

- Sao em chưa vào trong? – Đình Duệ đứng lại hỏi tôi.

- Anh Duệ, người kia là ai? – Tôi để ý từ trước đến nay rất ít khi thấy quan lại đến phủ, vì vậy rất tò mò người đàn ông ban nãy là ai.

- Là Hữu tham quân Nguyễn Hữu Chỉnh.

Nguyễn Hữu Chỉnh? Cái tên này nghe thật quen, hình như tôi đã được nghe ở đâu rồi. Tôi nhú mày, hỏi Đình Duệ:

- Tại sao ông ấy đến nhà chúng ta?

Đình Duệ quay người đi vào trong, tôi đi sát bên cạnh nghe anh trả lời:

- Hữu tham quân vào bàn chuyện với chú.

Ra là Huy quận công đang ở nhà, ông trước giờ luôn bận rộn, rất ít khi có mặt ở nhà vào ban ngày. Đình Duệ quay qua nhìn túi vải trong tay tôi rồi hỏi:

- Em ôm gì trong tay vậy?

- À, là vải thứ em mua được ở ngoài phố. – Tôi lấp liếm.

***

Trưa hôm đó, trong bữa cơm, quận công nói với mẹ cả:

- Chiều nay trong phủ chúa, Tuyên phi có tổ chức yến tiệc, bà mang quà mừng cùng Đình Thanh đến dự.

Mẹ cả nghe thấy chỉ gật đầu, gắp thêm một miếng thịt để vào chén của ông. Tôi ngẩng đầu, nói dè dặt:

- Cha, con không đi có được không?

Quận công nhìn tôi, sau lại quay qua nói tiếp với mẹ cả:

- Bà đưa Đình Thanh đến đó, xem một chút nhà nào phù hợp để gả đi.

Tôi thăm thử dài, tiệc chiều nay không thể không đến rồi. Chiều hôm đó, tôi mang yếm trắng, áo ngoài màu cánh sen, đầu cài trâm bạc theo mẹ cả đến phủ chúa thượng.

Phủ chúa nằm gần hồ Tả Vọng, từ ngoài cổng đã thấy thấp thoáng bóng các lầu cao sơn đỏ thiếp vàng, đến bờ tường cũng thể hiện được sự nguy nga của phủ chúa. Lính canh gác rất đông, tôi ôm hộp quà theo mẹ cả chậm chậm đi theo một lối đi riêng, qua một cổng tròn lại đi dọc theo con đường lát đá dài trong vườn mới đến nơi tổ chức tiệc. Nơi đây là khoảng sân rộng nằm bên cạnh vườn thượng uyển, có hồ cá, có hòn non bộ lớn, có cây, có hoa đủ loại.

Mẹ cả nói tôi đứng đợi rồi bà cầm hộp quà đi qua đám đông, đến trước mặt một người phụ nữ mang áo khoác dài bên ngoài màu hồng đào có thêu những cánh phượng đang bay. Bà cúi chào, người phụ nữ kia lúc này mới để ý đến bà, cung nữ bên cạnh nhanh tay đến đỡ lấy hộp quà.

Lúc này tôi chỉ nhìn nghiêng mặt Tuyên phi nhưng có thể nhận ra bà chính là người phi tần xinh đẹp mà lần trước tôi thấy ở lễ hội đua thuyền. Có một vị phu nhân khác qua chào, Tuyên phi quay mặt qua cười đáp lại, tôi sững người khi nhìn thấy rõ khuôn mặt của bà.

Không thể dùng từ xinh đẹp mà phải là nhan sắc chim sa cá lặn mới lột tả hết nhan sắc của Tuyên phi, bà còn đẹp hơn rất nhiều so với các hoa hậu ở thời hiện đại mà tôi từng xem trên tivi. Tuyên phi cao quý trong trang phục lộng lẫy, trâm vàng trâm ngọc cài đầu, mào liễu khẽ nhướng lên, mắt phượng lấp lánh lắng nghe lời chúc từ mọi người xung quanh. Một phi tần

đẹp mặn mà lại mưu trí như vậy, nói sao chúa thượng không sủng ái cho được.

Tôi thở dài, nhìn xuống đôi giày dưới chân mình, chúa thượng quả thật vô tình. Trịnh Khải giờ đang lạnh lẽo trong ngôi nhà ba gian nào đó, trong khi nơi đây, tiệc mừng lại được tổ chức xa hoa như vậy.

Tôi thấy bên váy của mình bị kéo, nhìn xuống thì thấy một cậu bé chưa tới năm tuổi đang nắm lấy váy tôi. Tôi ngồi xuống, gỡ tay cậu bé ra khỏi váy tôi rồi hỏi:

- Em tên gì?

- Người có thấy anh Khải của ta không? – Cậu bé cất giọng trong veo, khuôn mặt trắng sữa, đôi mắt đen nhìn thẳng vào tôi.

Anh Khải? Tôi nhìn cậu bé trước mặt mình, đầu đội mũ vải có đính viên ngọc lớn ở trước trán, tôi giật mình, đứng thẳng người dậy, thụt lùi một bước. Cậu bé đang đứng trước mặt tôi chính là Trịnh Cán?

- Vương tử, người lại chạy lung tung rồi. – Một cung nữ lật đật chạy đến ôm cậu bé, thở hắt ra một hơi rồi mới nhìn tôi nói tiếp. – Đây là vương tử Cán.

Quả nhiên tôi đã đoán đúng, ánh mắt đen nháy của cậu bé vẫn nhìn thẳng vào tôi. Vì tôi cố ý đứng ở một góc khuất sau hòn non bộ nên hiện tại xung quanh không có ai để ý đến chúng tôi. Vị cung nữ vừa quỳ một bên vừa đưa tay phủ bụi đất bám hai bên đôi giày vải trên chân Trịnh Cán. Tôi cũng ngồi xuống, nhìn thẳng vào mắt cậu bé:

- Vương tử đang đi tìm ai sao?

Người cung nữ ngẩng đầu nhìn tôi ngạc nhiên, Trịnh Cán đáp:

- Ta muốn tìm anh Khải...

Trịnh Cán ý còn muốn nói thêm nhưng đã bị vị cung nữ đó bế lên, cô ta trừng mắt nhìn tôi mà nói:

- Tiểu thư, xin hãy trở lại buổi tiệc.

Cung nữ đó nói xong thì quay người bỏ đi, Trịnh Cán được bế trên tay vù vù, cô ta càng luống cuống đi nhanh hơn.

Tôi đứng sững người, bỗng nhớ ra một chi tiết, vào một ngày hơn ba năm trước, ngày mà tôi trốn trên cây nhìn Trịnh Khải ở dưới, đó cũng là ngày Trịnh Cán được sinh ra. Tôi thở dài quay lại sân tổ chức tiệc mừng, đến đứng bên cạnh mẹ cả, chào những vị phu nhân mà mẹ cả giới thiệu, sau đó được sắp xếp ngồi ở một bàn ở phía sau, cạnh các vị tiểu thư nhà quan khác.

Vừa ngồi xuống lại thấy mọi người đồng loạt đứng lên, tôi bèn đứng dậy theo họ, nhìn về phía trước. Ra là chúa thượng đại giá quang lâm. Chúa thượng được hai tên thái giám đỡ hai bên, từ từ xuống kiệu. Tuyên phi tiến đến tươi cười cúi chào chúa thượng rồi cùng đỡ chúa đến ngồi vào ghế. Mọi người lập tức đồng loạt quỳ xuống, tôi sau một phút bất ngờ cũng nhanh chân quỳ xuống.

- Chúc chúa thượng an khang. – Mọi người đồng loạt hô lớn.

Chúa thượng vẫy tay, một vị thái giám đứng ra, cất giọng the thé:

- Cho bình thân.

Mọi người lần lượt đứng dậy, ngồi vào bàn. Nếu lúc này đông vui, người này hỏi, người kia đáp thì lúc này trong sân hoàn toàn im phăng phắc. Chúa thượng có gương mặt hơi phù, sắc mặt không được tốt lắm, có lẽ là do đợt bệnh nặng vừa rồi. Chúa thượng quay qua nói chuyện với Tuyên phi ngồi

bên được vài câu rồi đứng dậy, lại được hai tên chúa thượng đỡ ra kiệu gỗ. Tuyên phi đứng dậy đi theo chúa thượng ra kiệu, mọi người lại đồng loạt đứng dậy, quỳ xuống cúi đầu chào. Chúa thượng ngồi kiệu gỗ có lọng che hai bên, thái giám một hàng đi bên cạnh, lính bảo vệ đi hai hàng ở sau cùng.

Chờ chúa thượng đi khuất, Tuyên phi trở lại bàn, mọi người lúc này mới đứng dậy, cùng nhau ngồi vào bàn. Tiếng nói cười lại vang lên. Tôi nhìn quanh, đây là tiệc của Tuyên phi nên khách mời đến hôm nay chỉ có các vị phu nhân nhà quan, các tiểu thư. Phu nhân nhà Trang quận công đến trễ, Đinh Ngọc cầm quà đi ngay sau bà. Tôi vẫy vẫy tay với chị, Đinh Ngọc nhìn thấy chỉ cười.

Sau khi buổi tiệc đã gần đến hồi kết thúc, tôi tiến đến ngồi bên cạnh Đinh Ngọc. Phu nhân nhà Trang quận công đang ngồi nói chuyện với mẹ cả. Tôi ghé đến bên tai của Đinh Ngọc, nói nhỏ:

- Nguyễn Cảnh bình an, sáng nay đã về quê cùng Hân quận công.

Đinh Ngọc cười mỉm, gật đầu với tôi. Tôi nghe được tiếng thở ra nhẹ nhõm rất nhỏ của chị.

Khi thực sự có tình cảm với một người thì dù không đến được với nhau nhưng vẫn mong người ta bình an.

***

Đến tối về, tôi nằm đắp mền bông dày, mắt nhìn xà ngang trên trần nhà. Trịnh Khải, anh có khỏe không? Làm cách nào để có thể gặp được anh đây? Tôi thở dài, kéo mền trùm kín mặt cố gắng ngủ.

Nguyễn Hữu Chinh hiến kế cho Nguyễn Huệ mang quân ra Đàng Ngoài, lấy danh nghĩa "Phù Lê diệt Trịnh".

Tôi ngồi vùng dậy, đúng rồi, tôi đã từng đọc được một đoạn sách về Nguyễn Huệ, trong đó có nhắc đến Nguyễn Hữu Chỉnh. Hèn gì khi nghe đến tên của ông ta, tôi lại thấy quen quen. Chút trí nhớ ít ỏi trở về khiến tôi mơ hồ sợ hãi, nếu ông ta là quan nhà chúa Trịnh, sao lại đi hiến kế cho Nguyễn Huệ? Không lẽ là phản bội? Nếu vậy Nguyễn Hữu Chỉnh chính là một mắt xích quan trọng trong sự kiện nhà chúa Trịnh sụp đổ.

Nguyên một đêm trần trọc, sáng mở mắt ra thì đã muộn, tôi liền đi tìm Đình Duệ nhưng người hầu trong phủ nói anh đã đi từ sớm. Tôi không ăn sáng, đi thẳng ra cổng, nói xe ngựa đến trấn phủ trấn Sơn Nam.

Xe ngựa chậm rãi rung lắc trên đường, tôi ngồi sát cửa sổ nhìn ra ngoài. Gió đầu thu tấp vào mặt se lạnh càng khiến tôi thêm phần tỉnh táo. Quang Bình nói đúng, dù tôi không muốn liên quan đến cuộc chiến này nhưng tôi lại liên quan đến những người trong cuộc. Tôi không hi vọng lịch sử thay đổi, tôi chỉ hi vọng những người bên cạnh mình không gặp nguy hiểm.

Xe ngựa vừa ra khỏi phố phường Thăng Long đông đúc thì một bóng người đứng bên đường rơi vào tầm mắt của tôi. Tôi nói dừng xe, bước xuống, đi đến đứng trước gương mặt ngọc nhiên của cậu ta.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Tràng An

Lần gặp gần nhất là hai năm trước, lúc đó Tố Như chỉ cao bằng tôi, lúc này cậu ta đã mười lăm tuổi, cũng cao hơn tôi một cái đầu rồi. Nhưng dáng người của cậu ta vẫn gầy như thế, gương mặt khô ngô và đôi mắt sáng tinh anh.

- Tố Như, sao cậu lại ở đây? – Tôi nhớ cậu ta ở trấn Sơn Tây, cách nơi đây rất xa.

- Tôi đang trên đường đến trấn Sơn Nam. – Tố Như đáp ngắn gọn.

- Cậu không phải ở...

Tôi định nói không phải cậu ở trấn Sơn Tây sao lại đến trấn Sơn Nam, nhưng tôi nhớ ra Nguyễn Cảnh từng nói, Hồng lĩnh hầu trấn Sơn Tây đã bị tổng giam. Nguyễn Khả bị tổng giam, có lẽ cũng bị tịch thu tài sản và nhà cửa. Cho nên Tố Như mới đến trấn Sơn Nam? Tố Như thấy tôi ngập ngừng, có lẽ cậu cũng đoán ra tôi muốn nói gì, cậu khẽ thở dài.

- Thưa cậu, chúng ta phải đi nhanh lên mới được. Hạ Sơn Nam còn rất xa, nếu không đi nhanh có lẽ tối mới đến được. – Tiểu đồng áo nâu mang túi vải đứng sau Tố Như sốt ruột trước sự im lặng của chúng tôi.

- Tôi cũng đang đến trấn Sơn Nam hay cậu đi cùng tôi một đoạn? – Tôi nhìn Tố Như.

- Ôi, tiểu thư thật tốt. – Cậu bé tiểu đồng nhanh miệng trả lời, nói xong thì quay qua kéo tay Tố Như. – Cậu đừng chần chừ nữa, chúng ta không nên phụ lòng tốt của tiểu thư. Trời thì đang lạnh thế này.

Tôi cười gật đầu, cậu bé tiểu đồng này xấp xỉ tuổi của Tố Như, nhìn qua có vẻ rất nhanh nhẹn. Tố Như đang do dự nhưng nhìn thấy biểu cảm của chúng tôi thì nhìn tôi mà đáp:

- Cám ơn chị.

Tôi cười đáp lại, thật may cậu ta không từ chối, nếu không tôi lại thấy hổ thẹn vì vị danh nhân tôi ngưỡng mộ chỉ đi bộ trong khi tôi lại ngồi xe ngựa.

Tố Như ngồi cùng tôi trong xe, tiểu đồng ngồi ngay cửa, kế bên người đánh xe ngựa. Xe đã ra khỏi thành Thăng Long, tăng tốc đi nhanh hơn. Tôi ngồi vãn vê dây thắt lưng áo, cắn môi hỏi Tố Như:

- Cậu sẽ ở đâu?

Tố Như nhìn băng quơ ra bên ngoài cửa xe, trả lời ngắn gọn:

- Tôi đến ở nhà một người bà con.

Tôi à một tiếng rồi lại im lặng, sợ hỏi nhiều thứ sẽ khiến Tố Như thấy phiền phức. Cậu ta bỗng lên tiếng:

- Đinh Thanh, chị đi Sơn Nam có việc sao?

Tôi gật đầu:

- Tôi đến trấn phủ trấn Sơn Nam gặp anh họ. Cậu đến phủ nào?

- Tôi đến phủ Tràng An ở Hạ Sơn Nam.

Phủ Tràng An? Như vậy là Ninh Bình của hiện đại rồi, tôi đến trấn Sơn Nam nhiều như vậy nhưng mới nghe đến Tràng An lần đầu tiên.

- Từ trấn phủ trấn Sơn Nam đến phủ Tràng An bao xa?

Tố Như nhìn tôi ngạc nhiên, sau cậu ta mới trả lời:

- Trấn phủ nằm gần phủ Tràng An.

Ra là gần như vậy. Tôi thường đi cùng Đình Duệ nhưng toàn ngồi xe ngựa, đến nơi lại cúi mặt mà vào trong nên chưa từng nghĩ đến Tràng An cũng nằm trong trấn Sơn Nam. Tôi bất giác nghĩ nếu tôi quay lại nơi mà tôi đã từng bị lật xuống thì liệu tôi có thể quay trở về thời hiện đại hay không?

Tôi lạc vào những suy nghĩ của riêng mình, Tố Như cũng không nói gì thêm. Hai chúng tôi ngồi im lặng trong xe ngựa cho đến khi gã hầu đánh xe lên tiếng:

- Tiểu thư, đã gần đến trấn phủ.

Tôi bừng tỉnh rồi nói:

- Đến thẳng phủ Tràng An.

Tố Như nghe thấy thì ngạc nhiên nhưng cũng không hỏi gì, chỉ nhìn tôi một lát rồi lại nhìn ra bên ngoài. Đến khi qua khỏi cổng phủ Tràng An, Tố Như và tiểu đồng của cậu ta mới xuống xe.

- Chị hãy bảo trọng. – Tố Như vai mang túi vải nhỏ đứng bên đường nói với tôi qua ô cửa sổ.

Tôi gật đầu:

- Tố Như, cậu cũng vậy.

Tố Như cười, quay người đi ra con đường nhỏ. Lần trước tôi nói sẽ không đến tìm Tố Như, sẽ không làm phiền cuộc sống của cậu, nhưng tôi lại may mắn tình cờ gặp lại cậu. Liệu tôi có may mắn thêm một lần như thế này nữa không? Tôi nhìn bóng dáng gầy gầy của Tố Như đi trên đường, trong lòng xốn xang. Tôi hít vào một hơi thật sâu, hét lớn:

- Tổ Như.

Tổ Như đứng sững lại, quay đầu nhìn tôi. Nếu tôi nhớ không lầm thì Tổ Như vì bệnh dịch mà qua đời. Tôi bắc tay nói lớn:

- Cậu nhất định phải giữ gìn sức khỏe. Không được ăn uống lung tung, còn nữa, đừng tùy tiện đứng gần những người bệnh.

Những người đi đường cũng đứng lại nhìn tôi. Tổ Như mặt biến đổi không ngừng, lúc đầu là ngạc nhiên, sau là ngại ngùng vì bị người khác nhìn soi mói. Mặt cậu ta đỏ lên, nhìn tôi rồi quay lưng đi thẳng. Tôi thấy bóng cậu đi khuất liền nói với gã hầu đánh xe ngựa:

- Vào thành Tràng An.

Xe ngựa rung lắc, rất nhanh đã đến cổng thành Tràng An. Chúng tôi thuận lợi đi qua các lính gác hai bên cổng để vào thành. Thành Tràng An không hổ danh là cố đô Hoa Lư ngày xưa, nhà cửa và quán xá tuy không san sát, nhộn nhịp như ở thành Thăng Long nhưng vẫn mang nét phồn thịnh và thanh nhã. Nhìn những người đi lại trên phố, tôi bỗng nhớ đến đến câu ca dao:

“Chẳng thơm cũng thể hoa nhài

Dẫu không thanh lịch cũng người Tràng An”

Tôi nói gã hầu đánh xe ngựa đến bến sông Tràng An, tới nơi, tôi xuống xe. Dưới kia là con sông Sào Khê tôi từng ngồi xuồng ở thời hiện đại, nhưng bến sông này chỉ là bến sông thông thường, nơi mà các thuyền đi lại trên sông cập bến, tất nhiên là không hề mang tính chất du lịch. Liệu có phải là cùng một bến sông hay không?

Tôi đi bộ dọc theo con sông, được một đoạn ngắn thì thấy có lối xuống sông, có lẽ là lối xuống giặt giũ hay lấy nước của người dân nơi đây. Tôi đi

xuôi theo triền đê, đứng lên một tảng đá nhìn ra mặt nước sông xanh biêng biếc ngoài kia. Gió từ sông thổi vào mang theo khí lạnh, tôi hít vào một ngụm, tỉnh táo hơn bao giờ hết. Dù tôi muốn trở về nhưng Trịnh Khải đang gặp nạn, tôi không nỡ để anh cô đơn một mình. Hơn nữa, việc tôi chìm xuống làn nước lạnh dưới kia cũng chưa chắc sẽ mang tôi trở về hiện đại.

Đứng trầm ngâm một hồi, tôi nhìn xuống mới thấy bên giày của mình dính một mảng đất lớn. Tụt xuống khỏi tảng đá, tôi đi xuôi theo đường mòn đến gần sông để rửa chân. Lúc này tôi chỉ đứng một chân, chân kia đang co lên để rửa giày thì một tiếng hét lớn vang đến:

- Tiểu thư.

Tôi quay người ra sau để nhìn bóng người đang lao đến nhưng vì đứng trụ có một chân nên mất thăng bằng.

Bùm.

Cả người tôi rơi tồm xuống sông. Nước sông cuối thu lạnh cóng khiến chân tay tôi nhanh chóng bị tê liệt. Tôi bì bõm cố gắng đứng dậy vì nơi tôi ngã xuống nước khá nông. Rất nhanh, một bàn tay cứng ngắt đỡ lấy tôi, kéo thẳng lên bờ.

Tôi lạnh run người nhìn tên thủ phạm khiến tôi rớt xuống sông kia. Hẳn ta chính là gã hầu đánh xe ngựa của tôi. Tôi trừng mắt tức giận:

- Người làm gì vậy?

- Tiểu thư, ban này tôi tưởng người muốn nhảy sông nên mới la lớn khiến người giật mình. Là tại công tử dạn dỏ, à là tại tôi sợ... – Anh ta cúi đầu nói lắp bắp nhưng tôi vẫn nghe không sót một từ.

Công tử? Là Đình Duệ sao? Nhưng là dạn dỏ điều gì? Không. Không thể là Đình Duệ, anh không cần phải cử người canh chừng tôi. Tôi trừng

mắt nhìn anh ta:

- Công tử người vừa nói đến là ai?

Anh ta bất ngờ, lại có chút lúng túng đáp:

- Là công tử Đình Duệ.

Tôi hừ một tiếng, lặp lại câu hỏi:

- Công tử người vừa nói đến là ai?

Anh ta cúi gằm mặt không trả lời. Tôi hít vào một hơi thật sâu, vì lạnh mà răng đã va vào nhau lập cập, tôi cố gắng nói rõ ràng, có ý đe dọa:

- Người không nói vậy trở về ta sẽ giao người cho cha ta, ta sẽ nói người là gián điệp, xem cha ta tra khảo người có ra hay không.

Anh ta ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn tôi, sau bối rối mà trả lời:

- Tiểu thư, tôi không phải nội gián, tôi chỉ được công tử cử đến để bảo vệ người.

Tôi bỗng nhiên nhớ ra, anh ta bắt đầu đánh xe ngựa và theo tôi từ sau khi tôi chia tay với Trịnh Khải. Lúc đó tôi cũng không thắc mắc, chỉ nghĩ là người hầu trong phủ nhiều, phân công nhau đánh xe ngựa cũng là bình thường. Tôi run rẩy:

- Là vương tử?

- Dạ. – Anh ta cúi đầu nói nhỏ.

Tôi thở mạnh, cả người vì lạnh mà run lẩy bẩy. Anh ta đỡ tôi lên trên bờ đê, lại đỡ tôi vào trong xe ngựa. Trong xe ngựa tuy ấm áp hơn nhưng áo

quần và tóc tôi ướt nhẹp, cả người ngồi co lại trong góc. Anh ta chạy đi đâu một lát đã quay về, đưa vào cho tôi một tấm khăn và một bộ áo quần.

- Tiểu thư, cái này tôi mua của một người dưới bến nước. Áo quần đơn sơ nhưng người nên thay vào để tránh cảm lạnh.

Tôi gật đầu, đưa tay cầm lấy. Anh ta còn nói thêm:

- Tiểu thư cứ thay đồ trong xe, tôi sẽ ra ngoài canh gác. – Anh ta nói xong thì bỏ đi cách xe ngựa khoảng mười bước chân, đứng quay lưng với tôi.

Tôi ở trong xe ngựa nhanh chóng cởi bỏ đồ ướt, mặc áo váy khô vào, dùng tấm khăn khô lau tóc ướt. Sau khi thấy tạm ổn, tôi mới chui đầu ra cửa sổ của xe ngựa gọi anh ta quay về. Tôi ngồi trong xe lên tiếng:

- Người tên gì?

- Thưa, tôi tên Hải. – Anh ta ngồi ở trước xe đáp lại.

- Họ tên đầy đủ? Nhà ở đâu? – Tôi thấy mình cần phải điều tra anh ta hơn một chút.

- Thưa, tên đầy đủ của tôi là Trần Văn Hải. Nhà tôi ở phủ Ứng Thiên, ngay cạnh kinh thành Thăng Long. – Anh ta thành thật khai báo.

Cứ thế, tôi hỏi một câu, anh ta trả lời một câu. Rồi cuộc tôi cũng biết được tại sao anh ta lại đi làm người hầu đánh xe ngựa cho tôi.

- Mọi chuyện của ta, người đều báo cáo với công tử?

Anh ta không trả lời. Hừ, không nói tôi cũng tự đoán ra được. Ra là tôi đã bị theo dõi lâu nay. Trong lòng tôi dâng lên một cảm giác hỗn loạn, có chút ầm áp lại có chút chua xót.

Đến đầu giờ chiều tôi về đến Thăng Long, những người hầu trong phủ bị bộ dạng tóc tai xác xơ, áo quần nâu cũ kỹ của tôi làm cho hoảng sợ. Tôi về phòng, sai người nấu nước nóng, tắm xong thì leo lên giường trùm kín mền bông lại. Tôi nằm trong chăn ấm, rên hừ hừ vì lạnh, lần này không khéo lại đổ bệnh mất. Một người hầu bưng cơm nước và trà gừng vào trong phòng cho tôi, tiện thể nói luôn là mẹ cả đã đi ra ngoài từ trưa.

- May mà phu nhân không bắt gặp tiểu thư trong bộ dạng thê thảm ban này, nếu không người lại bị cấm túc cho coi. Tiểu thư yên tâm, chúng tôi không ai mách lại đâu, phu nhân chắc chắn sẽ không biết chuyện. – Cô ta nói xong mỉm cười rồi đi ra ngoài.

Tôi cuộn chặt mền quanh người, ngồi nhìn mâm cơm trên bàn ngây ngô rồi cười thầm, không nghĩ đến là những người hầu trong phủ sẽ bao che chuyện xấu cho tôi. Nhích người đang cuộn chặt mền đến bàn, tôi ngồi uống từng muỗng canh nóng, ấm cả bụng.

Ăn uống xong xuôi, người hầu cũng vào dọn dẹp sạch sẽ, tôi lại nhích người trở lại giường. Tôi trùm kín mền che cả đầu chỉ chừa cái mặt ra ngoài.

Trịnh Khải, ra là anh lo lắng tính cách “không chịu ngồi yên” của tôi sẽ có một ngày gây họa nên mới sai Hải đến, vừa đánh xe ngựa vừa bảo vệ tôi. Tôi bĩu môi, rõ ràng bản thân mình lo chưa xong đã đi lo cho người khác. Nằm thẳng người ra giường, mắt nhìn xà ngang nhà mà tôi không khỏi thờ dài. Tôi chưa tìm được cách để có thể gặp được Trịnh Khải. Tôi cũng chưa hỏi rõ Đình Duệ về Nguyễn Hữu Chính. Kể từ khi trở về thời này, đây là lần thứ n tôi ước mình học hành môn sử cẩn thận khi còn ở thời hiện đại. Nếu vậy có lẽ tôi đã không phải rối rắm mù mịt như lúc này.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Đưa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Thị Lang Bộ Hình

Buổi tối Đình Duệ trở về đã đi tìm tôi, anh kéo tôi vào phòng:

- Đình Thanh, lúc sáng em đến trấn Sơn Nam?

Tôi nhìn anh, gật đầu đáp:

- Em đi tìm anh nhưng sau đó lại không dám vào trấn phủ nên đành quay về.

- Cho nên em đến thành Tràng An chơi? – Đình Duệ nheo mắt nhìn tôi có ý nghi ngờ tôi trả lời không thành thật.

- Sao anh biết? – Tôi hỏi ngược lại, mặc dù tôi đoán có lẽ Đình Duệ đã nhìn thấy tôi trong thành Tràng An.

Đình Duệ đến ngồi xuống chiếc ghế bên bàn rồi nói:

- Lúc đó anh và chú đang cùng Tri phủ Trường An đi kiểm tra thủy binh phòng ngự. Đình Thanh, lúc nhìn thấy em đang đi bộ bên bờ sông, anh thực sự sợ đến mất hồn. Sau đó anh phải che trái che phải để chú không nhìn thấy em.

Tôi nghe cũng giật mình, sao có thể trùng hợp đến như vậy, vẫn may có Đình Duệ bao che cho tôi.

- Anh thấy em đi bộ trên bờ sông, vậy có thấy em xuống dưới sông không?

Đình Duệ nghe tôi hỏi thì đánh mạnh tay xuống bàn:

- Em xuống đó làm gì?

- Em chỉ xuống rửa giày thôi. – Tôi vừa nói vừa cười, trong lòng khẽ thờ phào, may mà Đình Duệ không thấy cảnh tôi rút xuống sông, nếu không Hải sẽ bị đuổi mất.

Đình Duệ hừ một tiếng, hỏi vào vấn đề chính:

- Em đến Sơn Nam tìm anh có việc gì?

Tôi ngồi xuống ghế đối diện anh, suy nghĩ cẩn thận mới lên tiếng:

- Anh Duệ, Hữu tham quân Nguyễn Hữu Chỉnh kia là người thế nào?

Đình Duệ nhíu mày:

- Tại sao em lại hỏi về Hữu tham quân?

Tôi nghe ra Đình Duệ rất kính trọng Nguyễn Hữu Chỉnh. Tôi cẩn môi:

- Vì ông ta đến nhà chúng ta nên em mới tò mò. Những vị quan khác làm gì có ai đến nhà chúng ta.

- Đình Thanh, em sinh năm con gì vậy? Việc gì cũng thắc mắc, ai cũng tò mò. – Đình Duệ cười.

Tôi bấu môi, cầm lấy tay áo của anh mà lay lay:

- Anh Duệ, nói em biết đi.

- Thực ra, đây không phải lần đầu Hữu tham quân đến nhà chúng ta, năm nào ông ấy cũng có mặt ở đám giỗ của ông nội, chỉ là em không để ý đó thôi.

Mỗi lần giỗ của Việp quận công đều rất đông họ hàng xa và quan lại đến thì làm sao tôi để ý hết được. Đình Duệ nhìn tôi:

- Hữu tham quân thực ra là tướng dưới trướng của ông nội nuôi, huấn luyện thủy binh, đánh trận thủy chiến luôn giành thắng lợi, đến cướp biển cũng phải sợ hãi. Hữu tham quân còn được người dân miền biển gọi là “con cắt biển”. – Đình Duệ cầm ly nước, tôi hiểu ý rót nước vào ly cho anh. Đình Duệ uống xong mới nói tiếp. – Hữu tham quân là người mà chú tin tưởng nhất, do đó việc ông ấy đến nhà chúng ta cũng không phải việc gì lạ.

Tôi gật đầu, cố gắng nở nụ cười mỉm với Đình Duệ. Ra Nguyễn Hữu Chinh có quan hệ rất mật thiết với Huy quận công, nếu vậy việc ông ta phản bội hoàn toàn không hợp lý. Nhưng tại sao lịch sử lại viết rằng Nguyễn Hữu Chinh về phe nhà Tây Sơn? Không lẽ lịch sử có sự nhầm lẫn? Cũng có thể lắm, lúc này không có máy quay, không có máy ảnh, mọi tình tiết lịch sử diễn ra đều được quan chép sử viết lại. Nhưng người viết chúng không chắc là người công tâm, họ có thể viết theo suy đoán của mình hoặc bị ai đó bắt viết sai lệch đi so với sự thật là điều hoàn toàn bình thường.

***

Sáng ngày hôm sau, nhân lúc cả nhà đều đi vắng, tôi cho người gọi Hải ra sân nhà sau hỏi chuyện. Tôi ngồi trên ghế ở bàn đá dưới bóng cây lựu, Hải đứng thẳng một bên chờ tôi lên tiếng. Tôi nói anh ta ngồi xuống nhưng anh ta không chịu, tôi đành ngẩng mặt nhìn anh ta:

- Người có biết công tử đang ở đâu không?

Anh ta bối rối trong giây lát rồi cụp mắt mà đáp:

- Dạ biết, thưa tiểu thư.

Tôi nghe mà mở cờ trong bụng, nói nhỏ:

- Chiều nay người đưa ta đến đó.

- Tiểu thư... – Anh ta ngập ngừng. – Tôi không thể.

- Người có nhiệm vụ gì? – Tôi trừng mắt nhìn anh ta.

- Dạ, là bảo vệ tiểu thư. – Anh ta trả lời rất dứt khoát.

Tôi cười mỉm nhìn anh ta, nói chậm rãi:

- Nếu người không nghe lời ta thì ta sẽ không cho người đi theo nữa, cho người ở phủ làm việc khác, vậy người sao có thể bảo vệ được ta? Nếu như người không bảo vệ được ta thì người không hoàn thành được nhiệm vụ, là đã mắc tội với công tử, có đúng không?

Hải nghe xong thì đứng sững, môi mấp máy nhưng không nói được gì.
Anh ta năn nỉ tôi:

- Tiểu thư, xin đừng làm khó tôi.

- Vậy người tự trở về chịu tội với công tử đi. – Tôi làm bộ tức giận đứng dậy, quay người muốn đi vào phòng.

- Tiểu thư, tôi đồng ý. – Giọng của anh ta hết hoảng.

Tôi gật đầu, nở một nụ cười mỉm rồi mới quay mặt lại nói với anh ta:

- Người đi chuẩn bị đi, đầu giờ chiều chúng ta sẽ đi.

- Dạ. – Anh ta trả lời miễn cưỡng.

Anh ta quay lưng đi được một đoạn mà tôi vẫn nghe tiếng anh ta thở dài đánh thượt. Tôi vào phòng đến mở hộp gỗ, lấy cây trầm ngà voi ra ngắm nghía. Gặp Trịnh Khải, tôi sẽ nói gì với anh đây? Liệu anh có còn cần tôi chờ anh nữa hay không?

***

- Tiểu thư, đến nơi rồi. – Hải dừng xe ngựa.

Tôi nhìn ra cửa sổ, bên kia đường là một ngôi nhà nhỏ cũ kỹ có hai tên lính canh hai bên cổng. Hải ngồi ở trước cửa xe nói nhỏ:

- Tiểu thư, nơi này canh chừng rất nghiêm ngặt, bên trong sân còn có lính đứng canh.

Hải vừa dứt lời thì cánh cổng mở ra, từ trong đi ra một vị quan tầm trên năm mươi tuổi, dáng cao gầy, đầu quấn khăn nâu, chòm râu rung rinh theo bước chân của ông ta. Hai tên lính thấy ông ta bước ra thì khom lưng cúi đầu chào. Vị quan đó mỉm cười, nói vài câu với hai tên lính rồi mới để người hầu đỡ lên kiệu gỗ.

- Người kia là ai? – Tôi hỏi Hải.

Hải nhìn theo hướng mắt của tôi rồi trả lời:

- Là Thị lang bộ Hình Lê Quý Đôn.

Ra vị quan tôi vừa thấy chính là Lê Quý Đôn uyên bác trong lịch sử. Có điều lúc này tôi vẫn không nghĩ đến, ông chính là người điều tra vụ án của Trịnh Khải.

- Đi theo kiệu gỗ đó. – Tôi nói với Hải.

- Tiểu thư? – Anh ta tỏ vẻ ngạc nhiên.

Tôi nhìn anh ta, ánh mắt kiên quyết, Hải đành phải đánh xe ngựa đi theo kiệu gỗ của Lê Quý Đôn. Xe ngựa của chúng tôi chậm chạp đi cách một đoạn so với kiệu gỗ. Đi được một con phố, kiệu gỗ của Lê Quý Đôn ngừng lại trước một cửa phủ. Tôi đoán là nhà của ông.

Tôi gõ vào thành xe nói Hải cho xe ngựa trở về phủ.

- Người nói Thị lang bộ Hình Lê Quý Đôn là người chịu trách nhiệm canh giữ công tử?

- Dạ.

Tôi chỉ là muốn hỏi lại Hải để chắc chắn tình hình thôi, thật ra ban nãy thấy Lê Quý Đôn đi ra từ ngôi nhà cũ kia là tôi đã nảy ra được một ý.

- Khoan về phủ. – Đợi Hải ngừng xe ngựa lại, tôi mới nói tiếp. – Người biết nơi nào ở Thăng Long có nhiều thương buôn người ngoại quốc không?

Hải nhú mào suy nghĩ một hồi mới đáp:

- Tiểu thư, ở Thăng Long rất hiếm có thương buôn người ngoại quốc. Ngày trước tôi nghe được ở cảng Phố Hiến rất đông khách buôn ngoại quốc nhưng e rằng lúc này cũng không còn như trước nữa.

Những điều Hải nói tôi đều có thể hiểu được, chúa Trịnh hạn chế buôn bán với người nước ngoài vì thế ở Đàng Ngoài rất ít thương buôn ngoại quốc. Hơn nữa lúc này đang thời nội chiến, vừa mới dẹp yên quân khởi nghĩa nông dân thì lại chuẩn bị cho chiến tranh Đàng Trong – Đàng Ngoài nên việc mua bán cũng không được sầm uất như trước.

- Phố Hiến ở đâu?

- Dạ, Phố Hiến nằm ở tả ngạn sông Nhị Hà, thuộc phủ Khoái Châu, trấn Sơn Nam. – Hải trả lời rành mạch.

- Đi đến đó mất bao lâu? – Tuy trấn Sơn Nam là cửa ngõ phía Nam vào thành Thăng Long nhưng trấn có bao nhiêu là phủ, nói là bên cạnh con sông Hồng nhưng không khéo cái phủ Khoái Châu kia lại là phủ xa nhất, đi mất mấy canh giờ thì rất vất vả.

- Dạ, nếu xuôi thuyền thì cả đi và về là năm ngày. Còn phi ngựa thì chỉ khoảng nửa canh giờ là đến. Đi xe ngựa thì khoảng một canh giờ. – Anh ta cẩn thận đáp.

- Vậy đến Phố Hiến.

Hải vẫn chần chừ không đánh xe ngựa, sau đó lên tiếng:

- Tiểu thư, từ đây đi Phố Hiến phải vượt sông Nhị Hà. Tiểu thư đi có chút bất tiện, hay tiểu thư về phủ, cần gì cứ để tôi cưỡi ngựa đi sẽ nhanh hơn.

Ra muốn đến Khoái Châu còn phải đi thuyền ngang qua sông, nếu đi ngựa thì chỉ cần đến bến phà, qua bờ bên kia lại thuê một con ngựa vẫn dễ hơn là tìm thuê một xe ngựa. Hơn nữa lúc này đã chớm đông, thời tiết rất lạnh, tôi gật đầu đồng ý, Hải liền đánh xe ngựa về thẳng phủ.

Vào trong phủ, tôi tìm giấy bút ngồi loay hoay viết một hồi mới thấy tạm ổn. Chẳng là viết chữ Nôm bằng bút lông thì dễ nhưng viết chữ la-tinh bằng bút lông không hề đơn giản tí nào. Tôi viết trên tờ giấy hai dòng, viết bằng tiếng Anh, nghĩa đại khái là:

“Tôi cần mua một cuốn sách về địa lý hay sách chỉ dẫn bản đồ thế giới bằng tiếng Anh. Tôi thực sự cần gấp, xin hãy giúp đỡ. ”

Viết xong, tôi gấp tờ giấy lại làm tư, đi ra sân đưa cho Hải, sau lại rút ra năm đồng tiền đưa cho anh ta rồi nói:

- Người đến đó tìm người ngoại quốc đến từ phương Tây mua một cuốn sách cho ta. Chỉ cần đưa tờ giấy này cho người ta đọc là được.

Hải cầm giấy và tiền nhét vào trong ngực áo rồi nhìn tôi:

- Tôi sẽ đi nhanh về nhanh.

Tôi cười gật đầu với anh ta. Hải quả nhiên là một người đáng tin cậy, mặc cho tôi nói gì, sai làm gì, anh ta cũng không có hỏi nguyên nhân. Nhìn bóng anh ta đi nhanh ra khỏi cổng, tôi mới quay trở lại trong phòng. Chỉ

cần Phố Hiến vẫn còn thương buôn người nước ngoài thì họ sẽ có các cuốn sách chỉ dẫn địa lý, vậy Hải sẽ nhanh mua được một cuốn và trở về. Có sách rồi tôi mới có thể bắt đầu kế hoạch của mình được.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Đưa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Hạ Minh Cầu Xin

Đến tối hôm đó Hải vẫn chưa trở về, Đình Duệ thấy tôi nôn nóng đi ra đi vào mới hỏi:

- Đình Thanh, em đang đợi ai sao?

- Không có, em đi lui đi tới cho tiêu cơm. – Tôi chột dạ chỉ có thể trả lời qua loa rồi đến ngồi yên ở bàn đá.

Đình Duệ cầm ấm trà rót vào chén đưa qua cho tôi, khói nóng từ trà phả lên. Tôi cầm chén trà nóng thối thối rồi nhấp một ngụm.

- Gần đây không thấy em ngồi chơi với cuộn len, có phải đã làm xong rồi không? – Đình Duệ vừa nói vừa cười.

Nếu Đình Duệ không nhắc đến có lẽ tôi đã quên mất chiếc khăn quàng tôi đan dở dang nằm ở đâu đó trong phòng. Thực ra chiếc khăn quàng chỉ cần đan phần cuối nữa là xong nhưng từ ngày biết tin Trịnh Khải bị truất ngôi thì tôi đã không còn tâm trí để hoàn thành nó nữa. Đình Duệ thấy tôi không trả lời bèn trêu chọc:

- Có phải em làm xấu quá nên không dám đem ra không?

Tôi bĩu môi, liếc Đình Duệ một cái thật dài.

- Đừng có coi thường tài năng của em.

- Ấy ấy, anh nào dám coi thường em. – Đình Duệ ngẩng đầu vừa nhìn cây lựu vừa thở dài. – Lựu ơi, khi nào mới có quả ăn?

Đình Duệ đổi đề tài đột ngột, tôi nhú mào nghi ngờ anh có ý khác. Quả nhiên, Đình Duệ thấy biểu cảm của tôi thì bật cười:

- Không phải nói em nên mang bài thơ "Cây lựu" ra treo ở đây sao? Có nó rồi thì anh sẽ biết được khi nào sẽ có lựu ăn.

Tôi ghen hống, chỉ có thể thở phì phì trừng mắt nhìn Đình Duệ rồi bỏ vào phòng. Anh nhìn thấy tôi quay người đi thì bật cười lớn, tiếng cười rất sáng khoái. Thình thoảng Đình Duệ vẫn trêu chọc tôi, hôm nay coi như cho anh vui vẻ một chút vậy.

***

Sáng hôm sau vẫn chưa thấy bóng dáng của Hải, tôi đành lôi chiếc khăn len ra ngồi đan tiếp trong lúc chờ đợi. Thật ra nếu không có sách địa lý thì tôi sẽ đổi sang một loại sách khác, nhưng việc Hải chưa trở về khiến tôi có chút sốt ruột cũng có chút lo lắng, sợ rằng anh ta gặp phải bất trắc gì. Việc ngồi đan khăn ít nhất giúp tôi trấn tĩnh hơn, không phải đi ra đi vào.

Lúc tôi vừa hoàn thành chiếc khăn len quàng cổ để tặng Đình Duệ thì Hải cũng vừa về đến. Tôi đặt chiếc khăn xuống bàn, đi vội đến trước mặt anh ta. Hải cười ngượng đi đường, cả người đều bám bụi, đôi mắt cũng có tia máu đỏ. Tôi hỏi:

- Sao người về trễ như vậy? Có phải gặp chuyện gì hay không?

- Tôi không gặp chuyện gì. – Hải lấy từ trong ngực áo ra một bọc giấy đưa cho tôi. – Tiểu thư, đây có phải là vật người cần không?

Tôi đưa tay nhận lấy, mở bọc giấy ra thấy bên trong có hai quyển mỏng. Tôi mở một quyển ra, là sách truyền giáo viết song ngữ, một bên là tiếng Pháp, một bên là tiếng Việt. Tôi thực sự bị làm cho ngạc nhiên, ra chữ Quốc ngữ Việt Nam đã có từ thời này rồi. Một quyển khác là một tập chép tay

viết bằng thứ tiếng lạ. Tôi không khỏi thở dài trong lòng nhưng nhìn Hải mệt mỏi nên cũng không dám nói ra.

- Sao đi lâu như vậy? – Tôi hỏi thăm.

- Thưa, ở Phố Hiến không còn người ngoại quốc đến từ phương Tây, tôi cầm giấy của tiểu thư đi hỏi xung quanh, có người nhận ra mặt chữ lại chỉ đường cho đến một nhà thương buôn ở phủ lân cận tìm.

Ra vậy. Họ có thể phân biệt được chữ Hán hay chữ La-tinh, nhưng không phân biệt được đâu là tiếng Anh, tiếng Pháp hay tiếng Bồ Đào Nha... Tôi nói Hải trở về nghỉ ngơi, ngày mai tôi sẽ tìm anh ta.

Cầm hai cuốn sách vào phòng, tôi ngồi mở coi từng trang. Tuy rằng tôi học tiếng Anh nhưng đối với tiếng Pháp cũng có sự nhận biết nhất định, quyển truyền giáo chia làm hai cột, một bên là tiếng Pháp, một bên là tiếng Việt viết bằng chữ La-tinh nhưng chưa hoàn thiện như ở thời hiện đại. Riêng quyển chép tay được viết bằng tiếng Bồ Đào Nha, bởi trang đầu tiên có tên và quê hương của người viết nên tôi dễ dàng nhận ra. Nhìn từng trang có ghi ngày tháng, tôi đoán đây là quyển nhật ký đi biển của một thương buôn người Bồ Đào Nha, nhưng tại sao nó lại thất lạc ở trấn Sơn Nam thì tôi không thể đoán được. Lật ra đến trang giữa thì một tờ giấy gấp tư rơi ra. Tôi nhặt lên, mở ra xem. Đó là một tấm bản đồ.

Tôi đặt bản đồ xuống bàn, đến đứng bên cửa sổ nhìn ra sân. Lê Quý Đôn là nhà bác học uyên thâm, đối với những thứ mới lạ ông đều rất hứng thú. Ông đặc biệt quan tâm đến Nho giáo, Triết học và Địa lý. Ông đặc biệt quan tâm Nho giáo, Triết học và Địa lý. Trí nhớ của tôi về Lê Quý Đôn chỉ dừng lại ở đó nhưng nhờ vậy tôi mới nảy ra được ý định tiếp cận ông.

Lê Quý Đôn ham học lại là quan mẫu mực, không thể dùng vàng bạc để nhờ cậy, cho nên tôi mới nghĩ đến dùng một cuốn sách Địa lý bằng tiếng Anh để tặng ông. Tại sao lại là sách Địa lý? Đơn giản vì ông có hứng thú

với thế giới xung quanh và tôi cũng dễ kiếm nó từ các thương buôn đi thuyền người nước ngoài hơn các loại sách khác. Còn bằng tiếng Anh chứ không phải tiếng Hán là để tôi có thể đọc hiểu được và để có lý do nói chuyện nhiều hơn với ông.

Nhưng việc tìm kiếm không đơn giản như tôi nghĩ. Đối với các nhà Nho thì quyển sách truyền giáo kia là một thứ cấm. Quyển chép tay thì không thể dùng tới. Nhưng tấm bản đồ thì có thể, chỉ là có chút khó khăn.

Còn có hai rủi ro nữa, đó là Lê Quý Đôn tuy học vấn uyên bác nhưng liệu có hứng thú với sách của người phương Tây? Và liệu ông có cởi mở để chấp nhận một cô gái đến tìm ông bàn luận kiến thức? Hay là người mang tư tưởng Nho giáo luôn nghĩ rằng con gái phải ở trong nhà? Chiều tà ngày hôm sau, đến trước phủ nhà Lê Quý Đôn, tôi nói Hải đánh xe ngựa đi qua con phố bên cạnh. Tôi không muốn Lê Quý Đôn biết tôi là tiểu thư nhà Huy Quận Công.

Tôi không gõ cửa mà đứng ở một bên cổng đợi, thỉnh thoảng đưa tay sờ tấm bản đồ gấp tư trong túi áo và lẩm nhẩm những câu nói đã dự định trước từ tối qua. Tôi đang cúi đầu nhìn đôi giày của mình thì nghe tiếng bước chân đến gần, liền ngẩng đầu lên nhìn. Lê Quý Đôn ngồi võng được hai người hầu khiêng vừa dừng lại trước cửa phủ. Ông chậm rãi đứng dậy, một người hầu nhanh chân tới trước cổng để mở cửa.

Tôi hít vào một hơi thật sâu, bước qua đứng trước mặt Lê Quý Đôn. Tôi cúi đầu chào:

- Kính chào quan lớn. – Tôi học cách chào của những người ở thời này.

Lê Quý Đôn dừng bước nhìn tôi, trên gương mặt của ông có chút ngạc nhiên:

- Cô gái, nếu là việc của bộ Hình thì thứ lỗi, ta không thể giúp được.

Ra Lê Quý Đôn tưởng tôi đến nhờ vả việc ở bộ Hình, tôi cố gắng nói rành mạch:

- Thưa không, tôi được nghe đến Thị lang bộ Hình là người kiến thức uyên thâm nên mới mạo phép đến tìm. Chẳng là tôi cũng có hiểu biết chút ít nhưng vẫn còn nhiều điều chưa rõ nên mới tìm đến ngài để hỏi. – Chỉ nói có hai câu nhưng tôi phải suy nghĩ cả đêm, lúc này nói ra vẫn còn có chút run run.

Lê Quý Đôn im lặng đứng nhìn tôi một hồi, mà có chút nhú lại. Bỗng dưng tôi sợ là sẽ bị ông đuổi về, nhưng ông lại nở nụ cười:

- Cô gái tên gì?

Ở nhà tôi đã có dự tính trước, Lê Quý Đôn mà hỏi tên tôi sẽ không nói mình là Đinh Thanh, tránh cho ông phát hiện ra thân phận của tôi. Tôi cúi đầu trả lời:

- Thưa tôi... – Tôi chưa nói hết câu thì có tiếng mở cổng.

Tôi quay người nhìn thì thấy một người phụ nữ mặc áo tím đi ra, đứng trên bậc thềm nói:

- Ông đã về sao chưa vào nhà?

Tôi đoán đây là vợ của Lê Quý Đôn liền cúi đầu chào:

- Kính chào phu nhân.

- Ngẩng mặt lên ta coi. – Phu nhân nhà Thị lang bộ Hình nói với tôi.

Tôi ngẩng đầu lên thì bắt gặp khuôn mặt của bà có chút sừng sốt:

- Cô là Đinh Thanh?

Tôi giật mình, phu nhân nhà Lê Quý Đôn sao lại biết tôi? Tôi cúi đầu đáp:

- Thưa đúng, tôi là Đinh Thanh.

Phu nhân nghe thấy thì mặt biến đổi, Lê Quý Đôn nhú mày, sau lên tiếng:

- Vào nhà rồi nói.

Trong gian phòng khách, Lê Quý Đôn và vợ ông ngồi trên ghế, tôi ngồi đối diện. Họ cứ thế im lặng nhìn tôi, tôi cũng không biết nên mở lời như thế nào. Lê Quý Đôn nhìn tôi mà hỏi:

- Tiểu thư nhà Huy quận công đến nhà chúng tôi có việc gì?

Tôi cảm môi, cố gắng nói rõ ràng:

- Thưa, tôi đến không phải với thân phận là tiểu thư nhà Huy quận công.

Phu nhân nhà Thị lang hừ một tiếng trong họng, mắt muốn bắn ra tia lửa nhìn tôi:

- Không phải trước đây Huy quận công chê nhà chúng tôi mất danh vị nên từ hôn sao? Giờ cô đến có phải muốn nối lại?

Tôi chấn động. Từ hôn? Như vậy Lê Quý Đôn chính là Nghĩ Phái hầu? Lần trước Nguyễn Hoàn có nhắc đến một lần, nhưng lúc đó tôi chỉ nghĩ Nghĩ Phái hầu bị Huy quận công từ hôn thì sẽ không đứng về phía quận công để xử sai cho Trịnh Khải. Hơn nữa Nguyễn Hoàn cũng không nói đến người đó họ tên là Lê Quý Đôn. Tôi thực sự không lường trước được, sự việc vốn khó khăn giờ càng khó khăn hơn thế này.

Tôi cố gắng trấn tĩnh bản thân, giọng run run trả lời:

- Thừa phu nhân, tôi thực sự xin lỗi chuyện lần trước. – Tôi cố giữ giọng mình bớt run. – Nhưng tôi đến chỉ để thỉnh giáo ngài Thị lang về học vấn, không liên quan đến hôn ước.

Bà ta nghe thấy thì sững sờ, nhìn qua Lê Quý Đôn, ông nói bà vào nhà trong để ông nói chuyện với tôi. Bà ta không gây thêm khó dễ, đứng dậy trừng mắt nhìn tôi. Tôi đứng dậy cúi đầu chào, bà hừ một tiếng trong họng rồi quay người đi vào. Tôi thầm thở nhẹ, phu nhân của nhà này tính ra vẫn còn hiền lành, gặp nhà khác với việc con trai mình bị hủy hôn thì không chỉ mắng chửi mà còn có thể động thủ tay chân cũng nên.

- Tiểu thư nói đi. – Giọng của Lê Quý Đôn vang lên.

Theo kế hoạch, tôi sẽ tìm cách tặng sách về địa lý hay lĩnh vực nào đó để lấy lòng Lê Quý Đôn, sau đó mới bịa một chuyện thương tâm để ông mũi lòng mà cho tôi vào gặp Trịnh Khải. Nhưng lúc này, Lê Quý Đôn đã biết thân phận của tôi, nói chuyện không cẩn thận thì Huy quận công sẽ biết được tôi đã đến đây, sẽ thấy tôi có nhiều điểm khác lạ mà sinh nghi. Tôi hít vào một hơi thật sâu, cảm thấy bản thân rối rắm như tơ vò.

Tôi căn rằng, sự việc đã đến nước này chỉ còn một cách thôi. Bước ra khỏi ghế, tôi nắm chặt tay mình cúi gập người xuống, nói:

- Thừa ngài, thực ra tôi đến đây là để cầu xin một việc.

Lê Quý Đôn bị bất ngờ nhưng ông vẫn ngồi yên không nói gì. Tôi căn môi nói tiếp:

- Tôi trước đây mang ơn huệ của vương tử Tông, biết ngài ấy bị giam lỏng trong nhà ngục nên đau lòng mới đến cầu xin quan cho tôi vào gặp vương tử Tông một lần. – Rốt cuộc tôi đã nói ra được.

Ông có chút sững sốt, trầm ngâm một hồi mới trả lời:

- Chúa thượng đã có lệnh xuống, không một ai có thể tùy tiện vào gặp vương tử Tông. Việc này, ta không thể giúp cô được.

- Ngài có thể giúp. – Tôi nói cứng rắn nhưng vẫn có chút run rẩy trong lòng.

Lê Quý Đôn chỉ im lặng nhìn tôi, tôi cũng không đoán được ông đang suy nghĩ gì, bèn nói:

- Không phải mỗi ngày sẽ có người đưa cơm vào cho vương tử sao? Ngài để tôi thay người hầu đưa cơm vào thì không ai có thể biết được.

Lần này Lê Quý Đôn nghe tôi nói xong thì sửng người. Có lẽ ông bị bất ngờ vì không ngờ tôi đã nghĩ qua biện pháp, hơn nữa còn cảm thấy nó rất khả thi, chỉ cần Lê Quý Đôn cho phép là được. Ông chỉ vào ghế:

- Ngồi đi.

Tôi nghe lời, đi đến bên ghế ngồi xuống. Lê Quý Đôn nhìn tôi, giọng chậm rãi:

- Tiểu thư có biết là Huy quận công không ủng hộ vương tử Tông hay không?

- Dạ có. – Tôi đáp – Đó là lý do tôi đến cầu xin ngài chứ không phải cha tôi.

Lê Quý Đôn đưa tay vuốt chòm râu dưới cằm, mắt vẫn nhìn tôi:

- Là mang ơn như thế nào để tiểu thư phải hạ mình đi cầu xin như vậy?

- Thừa, là ơn cứu mạng. – Tôi căn môi nói bừa, suy nghĩ rất nhanh liền nói tiếp – Tôi từng được vương tử cứu mạng, việc này Huy quận công không biết đến, nhưng ơn thì vẫn phải trả. Từ ngày nghe tin vương tử gặp nạn, tôi luôn ăn ngủ không yên.

Câu nói cuối cùng của tôi là thật lòng. Cũng may Lê Quý Đôn không hỏi thêm ơn cứu mạng ra sao, không thì tôi lại phải nói dối thêm một chuyện. Ông chỉ trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Được, trưa mai cô đến sớm một chút, thay người hầu trong phủ ta đưa cơm đến cho vương tử Tông. Việc này không được để cho người khác biết.

Tôi nghe được thì mừng rỡ, những người đọc nhiều sách như Lê Quý Đôn tất nhiên sẽ dễ động lòng trước việc báo ơn trả nghĩa. Tôi cúi đầu nói cảm ơn sau đó nhớ đến tấm bản đồ trong túi áo thì lấy ra, cầm bằng hai tay đưa tới trước mặt.

- Thưa ngài, đây là bản đồ đi biển của thương buôn người nước ngoài. Cả thế giới rộng lớn này đều được vẽ trên tờ giấy này ạ.

Lê Quý Đôn nghe thấy thì giãn mặt, mở tấm bản đồ ra xem. Tôi nói nhỏ:

- Những địa danh được đánh dấu trên bản đồ tôi đã viết chú thích bằng chữ Nôm bên cạnh rồi ạ.

Ông ngẩng mặt lên nhìn tôi, giọng có vẻ rất ngạc nhiên:

- Cô biết chữ của người ngoại quốc?

- Dạ, tôi biết được một ít. – Tôi cần môi, để cần thận tôi nói thêm – Xin ngài đừng để chuyện hôm nay tôi đến tìm ngài cho người bên ngoài biết.

Tôi sợ chuyện tôi đến gặp Lê Quý Đôn thì sẽ đến tai của Huy quận công, lúc đó tôi có trăm miệng cũng không biết phải trả lời như thế nào. Lê Quý Đôn nở một nụ cười hiền:

- Được.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu chào rồi đi ra cổng. Ngày mai thôi, tôi sẽ gặp được Trịnh Khải.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Tương Phùng

Chưa đến giờ Ngọ tôi đã đến đứng chờ trước cổng nhà Thị lang bộ Hình Lê Quý Đôn, rất nhanh một người hầu nữ mang giỏ đựng cơm được đan bằng tre và một thẻ bài bằng gỗ đưa cho tôi. Trên thẻ bài có khắc một hình chữ nhật, bên trong khắc hai chữ Hán rất phức tạp tôi không đọc được, còn bên dưới có đóng con dấu đỏ của bộ Hình. Tôi nói với cô người hầu là sẽ trả lại đầy đủ, cô ta cúi đầu chào tôi rồi đi vào trong.

Hải đòi đánh xe ngựa đưa tôi qua nhưng tôi nói chỉ cách một con phố, gần như vậy không cần ngồi xe, hơn nữa có người hầu nào đưa cơm lại ngồi xe ngựa bao giờ. Hải biết tôi nói có lý nên nói sẽ chờ tôi ở gần đó. Tôi gạt đầu rồi cầm lấy giỏ cơm đi bộ đến gian nhà giam Trịnh Khải.

Trước lúc đến đây tôi đã mặc sẵn trong người bộ đồ màu nâu sòng của người hầu, phủ bên ngoài là bộ áo khoác dài có thêu hoa văn. Khi ngồi trên xe ngựa, tôi cởi áo khoác ra, mặc vào một áo bông cũ kỹ mà Hải đã chuẩn bị sẵn. Tóc cũng rút bớt trâm cài, chỉ tết đơn giản, cài một trâm gỗ như cây đũa.

Đến gần cổng ngôi nhà ba gian đang giam Trịnh Khải, tôi hít vào một hơi thật sâu, cố trấn tĩnh bản thân mình, sau lại đưa tay sửa sang một áo bông trên người. Xách giỏ cơm đi từ từ đến gần cổng tôi mới ngẩng đầu nhìn một tên lính đang canh cửa mà nói:

- Tôi mang cơm đến cho vương tử.

Anh ta nhìn tôi soi mói, giọng lạnh băng:

- Người kia đâu sao lại là người đến?

- Nàng ta bị bệnh, tôi đi thay. – Tôi đáp rõ ràng, tiện thể cầm thẻ bài giơ trước mặt anh ta.

Anh ta nhìn thẻ bài rồi ngẩng đầu cười, giọng đã hiền hòa hơn:

- Tôi chỉ hỏi vậy thôi, vào đi.

Tên lính còn lại mở cổng, tôi xách giỏ cơm, đi thẳng vào, vừa bước được ba bước đã nghe tiếng cổng đóng lại sau lưng. Đi được năm bước, lại gặp hai tên lính gác hai bên đường, thêm năm bước nữa đã đi hết bụi chè tàu, sân gạch nhỏ hiện ra. Trên sân gạch một bóng người mang áo xanh đen đang luyện võ, từng động tác lúc nhanh lúc chậm nhưng rất dứt khoát. Tôi đứng yên, tay nắm chặt giỏ cơm, mắt dán vào bóng người kia, dáng người cao gầy, khuôn mặt tuấn tú đang lấm tấm vài giọt mồ hôi hai bên má, thấm ướt cả khăn cột ngang trên trán. Ánh mắt vô định vài lần quét ngang qua người tôi khiến tôi giật thót nhưng anh vẫn không nhìn thấy tôi, hoặc là không nhận ra tôi.

- Sao không mang cơm vào đi? – Giọng của một lính gác đứng bên mép tường, có lẽ anh ta thấy tôi cứ đứng mãi một chỗ nên lên tiếng nhắc nhở.

Tên lính không chỉ nhắc nhở tôi mà còn khiến cho Trịnh Khải để ý đến tôi, khoảnh khắc nhìn thấy mặt tôi trong mắt anh thoáng sửng sờ ngạc nhiên, động tác cũng dừng lại. Tôi nghe tim mình đập liên hồi, tay cố nắm thật chặt giỏ cơm, cúi đầu đi thẳng vào trong gian nhà. Lúc đi ngang qua anh, tôi cố gắng để mình trông không có gì khác lạ nhưng thực ra đến thờ tôi cũng quên mất.

Tôi chậm rãi bước lên bậc thềm đi vào nhà. Ngôi nhà này khá nhỏ, từ cửa đi vào đã gặp bộ bàn ghế gỗ, bên cửa sổ bên kia là bộ bàn giấy, trên bàn còn có một chồng sách và giấy, bút nghiên trên lọ mực. Một vách ngăn thưa ngăn phòng khách và phòng ngủ, tôi có thể thấy được một sạp gỗ để ngủ và tủ gỗ đơn sơ trong kia. Tôi căn môi, một màn sương mỏng đã che

phủ đôi mắt từ lúc nào. Đây sao có thể gọi là nhà ba gian? Nơi ở của một vương tử sao có thể đơn sơ đến như vậy?

- Sao nàng vào được đây? – Trịnh Khải hỏi tôi.

Anh đã đứng ngay bên cạnh tôi từ lúc nào. Tôi ngẩng lên đã thấy gương mặt tuấn tú sát gần trong tầm mắt. Anh gầy quá. Trịnh Khải thấy tôi không trả lời thì hừ một tiếng trong họng rồi đến bên ghế ngồi, giọng nói lạnh lẽo:

- Nàng đến làm gì?

- Đưa cơm. – Tôi đáp ngắn gọn.

Anh nhìn tôi trong mắt có tia ngạc nhiên xen lẫn tức giận nhưng không nói được chỉ có thể quay người nhìn ra hướng khác. Tôi lấy cơm và thức ăn từ trong giỏ để ra bàn, sau đó cẩn thận xúc cơm ra một chén sứ trắng đặt trên bàn trước mặt anh. Trịnh Khải quay qua nhìn chén cơm trắng rồi ngẩng đầu nhìn tôi, gương mặt anh đỏ bừng, tay vớ lấy đôi đũa ném thẳng ra sân. Đôi đũa va đập vào nền gạch vang lên những tiếng khô khốc rồi nằm im mỗi chiếc mỗi góc. Hai tên lính đang đứng gác ngoài sân ngạc nhiên nhìn vào trong nhà nhưng rất nhanh cúi đầu nhìn xuống chân.

Tôi cố trấn tĩnh, đi đến kéo hai cánh cửa khép lại rồi quay về vị trí cũ, lấy một đôi đũa khác từ trong giỏ đặt lên bàn. Trịnh Khải cười mỉa mai:

- Nàng có hài lòng không?

Tôi không hiểu anh đang cố ý nói về chuyện gì, chỉ có thể đứng im lặng. Anh hừ một tiếng trong họng rồi nói:

- Không phải nàng muốn ta không làm thế tử sao? Giờ nàng đã thỏa mãn chưa?

Không, tôi sao có thể hài lòng, sao có thể vui vẻ khi nhìn anh đau thương như vậy. Tôi lắc đầu:

- Không, thiếp không vui vẻ chút nào.

Ánh mắt anh thoáng ngạc nhiên, sau đó Trịnh Khải gằn từng chữ:

- Nàng về đi.

Tôi chỉ mới đến sao có thể nói về là về nhưng tôi cũng không nói gì, chỉ đứng im lặng.

- Nàng có nghe gì không? – Trịnh Khải mất kiên nhẫn, trừng mắt nhìn tôi.

- Có. – Tôi nói, tiện thể đưa tấm thẻ bài ra. – Nhưng thiếp là người hầu của phủ Thị lang bộ Hình, hôm nay thiếp đưa cơm, chàng ăn xong thiếp sẽ về.

Trịnh Khải nghiến răng:

- Nàng thành người hầu từ lúc nào?

- Vừa mới. – Tôi nhe răng cười đáp lại.

Anh biết tôi này giờ đùa giỡn nên không thềm nói nữa, chỉ ngồi im trên ghế, tay nắm chặt đũa trên bàn. Từ trước khi bước vào cổng của ngôi nhà này tôi đã luôn tự nhủ thầm rằng mình phải cứng rắn lên, không được mang khuôn mặt u ám xám xịt vào gặp anh, nhưng có vẻ như sự cố gắng của tôi đã khiến anh tức giận.

Tôi đẩy đẩy cánh tay của anh, anh không phản ứng gì. Tôi đẩy đẩy thêm vài cái, anh vẫn ngồi yên như tượng. Tôi hít vào một hơi thật sâu, không đẩy đẩy nữa, cầm lấy ống tay áo của anh kéo kéo. Trịnh Khải đột nhiên quay qua nắm chặt cổ tay của tôi, nói lớn:

- Nàng nghịch đủ chưa?

Tôi mím môi không nói gì, cố làm mặt tội nghiệp để anh bớt giận. Trịnh Khải buông tay tôi, thở dài:

- Ta và nàng đã không còn liên quan. Nàng đừng bao giờ đến đây nữa.

Anh nói xong quay mặt nhìn qua hướng khác, lưng quay về phía tôi. Mặc dù ở nhà tôi đã chuẩn bị tinh thần để nghe anh nói câu này rồi nhưng vẫn cảm thấy cay cay nơi sống mũi.

- Là chàng nói, thiếp chưa từng đồng ý. – Tôi bắt bẻ.

- Nàng... – Trịnh Khải quay qua nhìn tôi, ánh mắt thoáng có nét ngạc nhiên lại rất nhanh nhen nhóm lửa tức giận.

- Thiếp chưa từng đồng ý là chúng ta sẽ không còn liên quan. – Tôi cắn môi nói rõ ràng. – Hơn nữa, thiếp đã hứa là sẽ đợi chàng.

Trong mắt anh, lửa giận đã bị dập tắt hoàn toàn, chỉ còn lại nét bi thương. Anh thở dài:

- Nàng đừng đợi ta nữa, quên ta đi.

Tôi nghe tim mình nhói lên đau đớn, bảo tôi quên anh sao? Tôi đã cố gắng suốt gần hai năm qua, rốt cuộc tôi quên được gì?

- Không. – Tôi kiên quyết.

Trịnh Khải bất ngờ đứng dậy, hai tay anh nắm chặt hai vai tôi, chút nữa tôi đã bị anh làm cho giật mình mà ngã ngửa ra sau. Anh gằn lên từng chữ:

- Sao nàng lại cố chấp như vậy?

Mặc kệ cho hai bên vai bị anh bóp chặt đau đớn, tôi đưa tay mình lên chạm thật nhẹ một bên mặt anh, cảm giác được người anh thoáng run lên. Gương mặt anh trước mắt tôi nhòe dần, nước mắt đã rơi từ lúc nào. Anh buông lỏng hai vai tôi, sợ mình đứng không vững tay tôi liền bầu chặt một bên cánh tay của anh.

Nếu là trước đây tôi vô tâm với anh, không biết được những nỗi đau, những nỗi cô đơn mà anh đã chịu đựng, thì lúc này tôi càng không thể quay mặt làm ngơ, tiếp tục vô tư vô tâm.

Tôi không thương hại anh, tôi không tội nghiệp anh, tôi chỉ muốn ở bên cạnh anh, để anh không cô đơn trong những tháng ngày tiếp theo.

Tôi bắt đầu rung động từ lúc nào? Có lẽ là khi anh nói: “Nàng sẽ không cô đơn.”, cũng có thể là khi anh khẽ nắm lấy bàn tay tôi từng bước đến gần ao sen thơm ngát kia. Dù không biết bắt đầu từ đâu nhưng tôi đã không cách nào xóa bỏ được gương mặt anh, nụ cười của anh ra khỏi tâm trí mình. Tiếng sáo diều dặt dêm đó thỉnh thoảng vẫn ám ảnh trong giấc mơ của tôi, mặc dù tôi không thể nhớ rõ âm điệu của nó như thế nào. Anh nói tôi cố chấp, có lẽ tôi thực sự cố chấp với tình cảm của bản thân, bởi dù có giấu kín nó cỡ nào, nó vẫn hiển hiện ở đó, trong tim của tôi.

Trịnh Khải đưa tay gạt nước mắt đang rơi bên má tôi, anh nói rất nhỏ, rất ảm áp:

- Nàng đừng khóc.

Câu nói của anh chạm đến đáy tim tôi khiến nước mắt cứ tuôn ra không ngừng. Anh bất lực đành lấy khăn ra lau mặt cho tôi, sau đó để tôi ngồi thút thít trên ghế một hồi mới nói:

- Nàng thật giỏi, nói vài câu cũng có thể khóc đến long trời lở đất như vậy.

Tôi giả bộ thút thít lớn hơn, Trịnh Khải có vẻ hoảng hốt:

- Được rồi, được rồi. Ta chưa từng nói lại nàng. Đừng khóc nữa, mắt sưng đỏ rồi. – Ngón tay anh khẽ vuốt mí mắt của tôi.

Khóe miệng của tôi giãn ra, thật không ngờ vương tử cao quý từng lạnh lùng cũng có biểu cảm xót xa cho người khác như vậy.

- Khóc xong rồi cười, nàng có phải đang trêu chọc ta không?

Tôi lắc đầu nguầy nguậy, giọng có chút khàn:

- Không có.

Trịnh Khải ngồi một bên im lặng nhìn tôi, đợi cho đến khi nước mắt của tôi khô hẳn. Tôi đoán lần này anh không còn tỏ ra lạnh lùng hay đuổi tôi đi được nữa rồi.

- Nàng trở về đi. Đừng đến nơi này nữa. – Giọng anh có chút buồn bã nhưng cũng rất kiên quyết.

Tôi trở mắt ngạc nhiên, anh chàng dịu dàng ban nãy đâu rồi? Nói một hồi, khóc lóc một hồi sao lại trở về điểm xuất phát thế này? Tôi tức giận:

- Tại sao?

Anh đứng dậy, nhìn tôi mà thở dài:

- Vì sẽ nguy hiểm cho nàng.

- Ở đâu? Sao thiệp không thấy? – Tôi cũng đứng dậy, bĩu môi trả lời.

Trịnh Khải lắc đầu, tay bắt đầu lấy thức ăn đem bỏ lại vào trong giỏ. Tôi đứng yên một bên nhìn anh, tự hỏi anh đang làm gì vậy? Đi chỗ khác ăn cơm sao? Nhưng nơi này chỉ có một bàn, chiếc bàn giấy kia bên trên để

toàn giấy và sách sao ăn cơm được. Sau khi thu dọn xong xuôi, anh đưa giỏ cơm đến bên tay tôi:

- Nàng về đi.

- Nhưng chàng chưa ăn cơm. – Tôi nhú mày.

- Được rồi, ta không đói. Nếu nàng còn lằng nhằng ở đây sẽ khiến người ta nghi ngờ. – Anh kéo tôi ra trước cửa. – Mau về đi.

Quay người lại nhìn anh, tôi cứ chần chừ không muốn đi. Anh lắc đầu nhìn tôi:

- Lần sau mặc nhiều áo vào, trời lạnh này chỉ mặc một áo bông mỏng kia sao ấm được.

Tôi gật đầu như một cái máy.

- Nếu nàng cần gì cứ nói với một tên người hầu trong phủ của nàng, tên hăn là Hải. Hăn sẽ giúp nàng.

- Thiếp biết. – Tôi cười.

Trịnh Khải tỏ vẻ ngạc nhiên, sau đó chỉ thở dài:

- Đừng làm chuyện ngu ngốc nữa, ở lại lâu sẽ nguy hiểm, mau về đi. – Anh vừa nói xong liền đưa tay đẩy cánh cửa.

Tôi bị bất ngờ chỉ có thể bước ra ngoài, mắt vẫn dán vào anh. Trịnh Khải khẽ ho một tiếng, bỗng nhiên quát lớn:

- Cút, mang có chút cơm cũng đổ trong đổ ngoài. Vô dụng! – Anh nói xong thì quay người vào trong đóng cửa cái rầm trước gương mặt đang há hốc ngạc nhiên của tôi.

Hai tên lính canh gác ngoài sân đưa mắt nhìn, tôi rụt vai, cúi đầu, xách giỏ cơm đi nhanh ra cổng. Ra đến gần cổng nhưng vẫn nghe tiếng một tên lính nói với tên còn lại:

- Cô gái kia bị vương tử quất đến mắt đỏ hoe, tội nghiệp.

Tôi cố nín cười, gõ cổng để lính canh bên ngoài mở cửa, sau đó chỉ cầm cúi đi thẳng. Đi vừa khuất tầm nhìn của lính canh thì tôi đã bắt gặp xe ngựa và Hải đang đứng chờ. Hải thấy tôi liền chạy đến nhưng anh ta nhìn tôi bằng ánh mắt ngập ngừng rồi không nói gì, chỉ cầm giúp giỏ cơm và đỡ tôi lên xe ngựa. Vừa lên xe ngựa, tôi lấy áo khoác dài thêu hoa ban sáng choàng thêm vào bên ngoài. Thời tiết lạnh như vậy mà anh còn luyện võ giữa sân sau lại vì tôi mà nhịn đói, nghĩ vậy tôi không khỏi thở dài, chỉ mong tối nay người hầu mang cơm đến sớm một chút.

Tựa người vào vách xe, tôi lắng nghe tim mình đang đập mạnh mẽ từng hồi. Ban đầu tôi chỉ muốn gặp anh một lần, muốn biết anh có khỏe mạnh hay không nhưng gặp rồi lại muốn gặp thêm nữa. Tình cảm bao tháng ngày qua bị nén chặt tận sâu trong đáy lòng lại bùng lên không cách nào dập tắt được. Dẫu biết những ngày phía trước sẽ nhiều chông gai và khó khăn nhưng chân vẫn không ngừng bước tới, tôi chỉ có thể tự an ủi mình: sẽ ổn thôi.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Đưa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Nơi Nguy Hiểm Nhất Là Nơi An Toàn Nhất

Xe ngựa lọc cọc đi từng bước chậm chạp, tôi đang chìm vào những suy nghĩ của riêng mình thì nghe bên ngoài tiếng xôn xao, nhìn qua cửa sổ thấy có năm bảy người đang đứng vây quanh hai đứa bé ở bên đường.

- Dừng xe. – Tôi nói lớn.

Hải kéo ngựa đứng khựng lại, quay đầu vào hỏi tôi:

- Tiểu thư, có việc gì sao?

Tôi không trả lời, chỉ đi ra phía trước, Hải đành phải đỡ tôi xuống xe ngựa. Tôi đi tới đám đông thì nhìn thấy bên vệ đường, một đứa bé vừa nằm vừa tựa đầu lên bờ tường, mặt mũi tái mét. Đứa bé còn lại nhỏ con hơn vừa khóc vừa lay lay anh trai mình, một tay dúm nắm xôi vào miệng đứa lớn:

- Anh ơi, anh ăn đi... anh đừng chết. – Đứa bé càng nói càng khóc lớn hơn.

Trời gió đang thổi từng cơn lạnh buốt kéo qua nhưng hai đứa bé một nằm một ngồi xồm trên đất thì chỉ có manh áo cộc rách vá chằng chịt. Tôi tính bước đến gần thì bị Hải chặn lại:

- Tiểu thư đừng đi. Hai đứa bé kia có lẽ là ăn xin lâu ngày, người không nên tới gần.

Tôi trừng mắt nhìn anh ta:

- Đứa bé sắp chết đến nơi rồi.

Hải chỉ cúi đầu, vẫn đưa tay ngang qua ngăn cản tôi:

- Ở đâu cũng sẽ có người chết như vậy, tiểu thư xin hãy trở về xe ngựa.

Một người đàn ông trong đám đông đưa bầu rượu ra nói:

- Cho nó uống một ít rượu là tỉnh người ra thôi.

Mấy người xung quanh cũng đồng tình, người đàn ông cúi người chuẩn bị đổ rượu vào miệng đứa bé lớn, tôi thấy vậy chỉ kịp hét lên:

- Ngừng lại!

Người đàn ông ngừng tay lại, ông ta và những người kia đồng loạt nhìn về phía tôi. Tôi gạt tay của Hải ra, bước đến gần hai đứa bé, vừa gạt phắt bầu rượu vừa nói giận dữ:

- Không được cho đứa bé uống.

Ông ta bỗng dừng đổ mặt tức giận, bàn tay hướng về phía tôi không biết định làm gì nhưng rất nhanh đã bị Hải chen người ở giữa, nắm chặt tay ông ta kéo mạnh ra sau:

- Không được đụng đến tiểu thư.

Tôi trừng mắt nhìn ông ta rồi ngồi xổm xuống đất, đưa tay chạm vào đầu đứa bé, lạnh ngắt. Ban nãy từ xa tôi thấy đứa bé da tái nhợt, nằm lịm, mắt lơ đãng, giờ lại gần chỉ nghe hơi thở ngắn và yếu ớt. Tình huống này lúc ở hiện đại tôi đã từng gặp quá, vẫn còn rất ấn tượng.

Lúc đó các bạn trong lớp Đại học tổ chức đi leo núi, ngày hôm đó ngoài nhóm chúng tôi còn có một nhóm học sinh khác cùng leo núi, nhưng chỉ vừa qua khỏi ba phần tư chặng đường thì có một cô bé trong nhóm học sinh đột nhiên lăn ra thở gấp gấp, da tái nhợt, và bắt đầu nôn. Một bạn trong

đoàn đưa nước để cô bé uống nhưng sau đó cô bé rất nhanh chuyển sang trạng thái lơ đãng, nằm lì, không phản ứng.

Tất cả mọi người đều trở nên sợ hãi, rất may trong nhóm leo núi đi sau chúng tôi vừa đến kịp, nhóm của họ là sinh viên trường Đại học Y đã kịp thời cấp cứu cho cô bé. Họ nói cô bé bị sốc. Cơ thể con người có thể bị sốc khi gặp tai nạn khiến xương gãy, hoặc khi cơ thể đói khát, mệt mỏi kéo dài, kích động tinh thần... hoặc cũng có thể do dị ứng với thuốc, thức ăn. Trong trường hợp bị sốc, nếu cấp cứu không kịp thời có thể dẫn đến tử vong.

Tôi biết, đứa bé này đang bị sốc vì đói khát nhiều ngày, nếu như ban nãy người đàn ông kia đổ rượu vào miệng đứa bé thì có thể cậu ta sẽ càng thêm nguy hiểm về tính mạng. Cởi áo khoác bông thêu hoa bên ngoài ra, trước sự ngạc nhiên của mọi người, tôi trải áo xuống mặt đất bên cạnh đứa bé.

- Đỡ đứa bé nằm lên. – Tôi ra lệnh với Hải.

Anh ta tuy ngạc nhiên nhưng cũng rất nhanh làm theo lời tôi, sau khi đặt đứa bé nằm lên trên tấm áo khoác, tôi tính cởi thêm lớp áo bông trong người ra thì Hải giơ tay chặn lại, anh ta tự cởi áo bông của mình, đắp lên người đứa bé. Tôi mỉm cười với Hải, nói:

- Lấy vật gì đó kê chân cao lên.

Một người đàn ông khác đã rất nhanh hạ giỏ tre đang đeo trên vai xuống, đặt chân đứa bé lên. Tôi thấy khá ổn, chỉ có thể ngồi sát bên cạnh động viên:

- Cố lên, đừng lo sợ, em sẽ không sao.

Đứa em ngồi bên cạnh này giờ chỉ mở mắt nhìn tôi, thấy tôi mở lời an ủi cũng mới lay anh mình:

- Anh ơi, đừng bỏ em.

- Đừng lay, để anh em nằm yên, sẽ tốt thôi. – Tôi nói với đứa em.

Thấy đứa bé đã bớt tím tái, môi nứt nẻ thều thào nói khát nước, bèn ngẩng đầu hỏi mọi người xung quanh:

- Có ai có nước không, nước ấm? – Tôi nhìn quanh – Không thì nước hơi ấm cũng được.

Không ai trả lời, Hải đáp:

- Trên xe có, để tôi đi lấy.

Anh ta rất nhanh trở lại, đưa cho tôi bầu nước. Tôi lấy chiếc khăn tay thấm nước âm ẩm rồi thấm vào môi đứa bé. Sắc da đứa bé có vẻ bớt tím tái nhưng không thể để nằm ở đây được, đứa bé cần nơi ấm áp hơn và cần thầy thuốc gấp.

- Đưa đứa bé vào trong phủ.

Tôi ngẩng đầu nhìn người vừa ra lệnh kia, là Lê Quý Đôn. Ông vừa nói xong thì hai gã người hầu tính đến khiêng đứa bé lên, tôi đưa tay ngăn lại, nói cần một cái cán. Họ hiểu ý, rất nhanh vào phủ lại mang ra một cán tre, hai người hai đầu nhấc nhẹ nhàng đứa bé đang bị bọc trong mớ áo bông đặt lên cán. Sau đó họ cùng khiêng cán vào trong phủ, đứa em vừa lau nước mắt vừa chạy theo. Có lẽ đứa bé đã nhường thức ăn xin được cho em trai mình cho nên cậu ta mới lâm vào tình trạng như vậy.

- Ta đã cho người đi tìm thầy thuốc, cô có muốn vào trong phủ ngồi không?

Lê Quý Đôn nói với tôi, chòm râu của ông rung rung theo từng đợt gió. Tất nhiên tôi muốn vào phủ để xem tình hình đứa bé nhưng nhìn qua đã thấy một vị thầy thuốc ôm hòm khám bệnh chạy vào phủ, có lẽ nhà ông ta ở gần đây.

- Thưa ngài, tôi xin phép được trở về.

Nói xong tôi cúi đầu chào rồi nhắm hướng xe ngựa của mình mà bước đến. Tôi sợ mình sẽ khó xử khi gặp phu nhân nhà Lê Quý Đôn, bà chắc hẳn vẫn còn ghét tôi vì chuyện hôn ước bất thành. Về chuyện đứa bé, đã có thầy thuốc lo, tôi có vào cũng không giúp được gì.

Lên xe ngựa tôi mới nhớ đến giỏ cơm và thẻ bài, bèn nói Hải mang đi trả cho người bên phủ Lê Quý Đôn.

(Tiền Cảnh Hưng Trọng Bửu)

***

Từ ngày gặp lại Trịnh Khải cho đến hôm nay đã năm ngày trôi qua, còn nhớ trưa hôm đó trở về, những người hầu trong phủ nhìn thấy tôi chỉ mặc một áo bông cũ thì há hốc mồm miệng, nhưng giống như lần trước, họ không nói một tiếng nào với mẹ cả. Về phần mẹ cả, dạo gần đây bà rất thường đi chùa, có khi đi từ sáng đến tối mới về, vì vậy tôi đi ra ngoài về trễ giờ cơm trưa bà cũng không biết được.

Tuy chỉ mới chớm đông nhưng trời đã rất lạnh, trong phòng tôi thường phải có một bếp than sưởi ấm. Hôm đó, tôi đang ngồi trên ghế chỉnh sửa những mũi cuối cùng của chiếc khăn quàng cổ bằng len thì Đình Duệ bất ngờ trở về phủ. Một người hầu chạy vào báo cho tôi biết Đình Duệ đang tìm tôi, vừa nói xong đã nghe tiếng bước chân đến gần. Đình Duệ vừa vào cửa phòng đã lên tiếng:

- Đình Thanh, em càng ngày càng lười biếng phải không?

Nghe giọng châm chọc của Đình Duệ là biết ngay không có việc gì nguy cấp cho nên tôi chỉ bĩu môi không thèm đáp lại, tiếp tục cầm cây kim gỗ móc len vào. Đình Duệ đến ngồi ở ghế, tiện tay rót trà nóng ra ly, thổi thổi rồi uống một hơi.

- Anh Duệ, có chuyện gì? Đừng nói anh rảnh rồi đi trêu chọc em. – Tôi nói hờ hững, cố gắng hoàn thành những mũi cuối cùng.

Anh nhìn tôi trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Anh vừa nhận lệnh từ phủ chúa, trước khi về lại Sơn Nam tạt qua nhà báo cho em một tin.

- Là tin gì? – Tôi ngẩng mặt nhìn Đình Duệ, bỗng dưng cảm thấy hồi hộp.

Đình Duệ ghé sát tai tôi, nói nhỏ:

- Chúa thượng giao cho chú quản việc giam giữ vương tử Tông, nhưng chú vì quá bận nên đã để anh nhận thêm nhiệm vụ này.

- Sao lại như vậy? – Tôi sững sốt, không lẽ là ai đó đã phát hiện ra Lê Quý Đôn cho tôi vào thăm Trịnh Khải nên chúa mới giao lại việc này cho quận công.

Thấy biểu cảm trên gương mặt của tôi, đôi mày của Đình Duệ nhíu lại, nhìn tôi chăm chăm:

- Anh tưởng em sẽ vui?

Vui? Sao tôi có thể vui khi biết Trịnh Khải sẽ gặp nguy hiểm nếu nằm trong sự giám sát của quận công đây? Khoan! Ý của Đình Duệ là tôi sẽ có thể gặp được Trịnh Khải?

- Em có thể gặp được vương tử Tông? – Tôi hỏi gấp gáp.

- Ừ. – Đình Duệ đáp lại sau đó bật cười lớn. – Anh có thể tìm cách cho em vào gặp vương tử, vậy là em có thể báo đáp ơn cứu mạng rồi, không phải nhăn nhó, buồn bã cả ngày nữa.

Tôi thực sự bị Đình Duệ làm cho ngạc nhiên, anh thì ra còn nhớ đến lời nói dối của tôi hôm đó. Đình Duệ vẫn luôn để ý đến sự vui buồn của tôi, anh nghĩ rằng tôi vì không báo đáp được ơn cứu mạng của vương tử mà sinh ra rầu rĩ. Tôi xúc động, nói được ba chữ mà cũng nghẹn ngào:

- Cám ơn anh.

Đình Duệ cười, đưa tay xoa đầu tôi:

- Không có gì báo đáp sao?

- Tặng anh đó, chiếc khăn ùa đông, tha hồ ấm nhé. – Tôi vừa cười vừa đưa chiếc khăn len cho Đình Duệ.

- Mang như thế nào? – Đình Duệ vui vẻ quàng khăn vào cổ. – A, ấm thật.

Tôi nhìn Đình Duệ quăn khăn từng vòng quanh cổ thì bật cười lớn, đứng dậy đưa tay kéo khăn ra:

- Anh định siết cổ đến chết đấy à? – Tôi gấp đôi khăn quàng vào cổ anh, luồn một đầu khăn vào. – Đấy, như thế này vừa đơn giản lại ấm. Đúng không?

Đình Duệ gật gật đầu, sau lại cười xoa đầu tôi mà nói:

- Có em gái thật không tệ.

Tôi nghe thấy thì hếch cằm lên, nhưng trong lòng lại nghĩ: đúng vậy, có anh trai thật không tệ.

***

Sau đó dưới sự đeo bám như đĩa của tôi, Đình Duệ đã không chịu được mà khai ra vài thông tin trước khi cưỡi ngựa đi trấn phủ trấn Sơn Nam. Ra

ngày hôm qua, Lê Quý Đôn đã vào xin với chúa thượng để Huy quận công làm nhiệm vụ giam giữ vương tử Tông, lý do thì không rõ nhưng rốt cuộc chúa thượng đã đồng ý giao lại việc này cho quận công.

Chiều hôm đó, tôi quyết tâm rời phủ, mang áo bông dày cộm đến trước nhà Lê Quý Đôn, cố ý đợi ông trở về.

- Tiểu thư, có cần gõ cửa không? – Hải hỏi tôi.

Tôi lắc đầu, tiếp tục đưa tay xoa xoa hai bên má để bớt lạnh. Đang đứng co ro thì nghe tiếng cổng mở, tôi quay đầu nhìn qua, một đứa bé chạy ra khỏi cổng, người cũng mặc một áo bông dày cộm. Đứa bé nhìn thấy tôi thì đứng khựng lại, sau chạy đến gần nhìn tôi bằng đôi mắt long lanh:

- Chị ơi, chị là chị hôm trước cứu anh em phải không? – Giọng nói trong veo của trẻ con khiến tôi thấy ấm áp hơn một chút.

Ra là em trai của cậu bé bị sốc hôm trước, lúc này mặt mũi sáng sủa, áo quần ấm áp nên tôi mới không nhận ra được. Tôi mỉm cười, đưa tay chỉnh lại áo bông của đứa bé rồi hỏi:

- Anh của em đã khỏe chưa?

Đứa bé vòng tay trả lời cẩn thận:

- Dạ, anh của em vẫn còn nằm trên giường, nhưng thầy thuốc nói đã khá hơn rồi ạ.

Tôi cười, quả thật là một đứa bé ngoan, đang tính hỏi thêm thì nghe tiếng của Lê Quý Đôn:

- Kỳ Nam, con làm gì ngoài này?

Đứa bé quay qua cúi đầu chào Lê Quý Đôn, vòng tay trả lời:

- Dạ thưa ông, con xin bà cho ra ngoài chơi rồi ạ.

Lê Quý Đôn gật đầu, đưa bé quay qua chào tôi rồi chạy thẳng đến bên góc đường, nơi đó đã có sẵn vài ba đứa trẻ đang chơi trò chơi. Tôi thu lại ánh nhìn, hướng Lê Quý Đôn chào hỏi.

- Cô có chuyện muốn hỏi? - Lê Quý Đôn vẫn chấp hai tay sau lưng nhìn tôi.

- Thưa, tại sao ngài lại cầu xin chúa thượng để quận công quản việc giam giữ vương tử Tông? – Tôi đã muốn hỏi câu này từ khi nghe được tin từ Đình Duệ.

Ông nhìn tôi, trầm ngâm một hồi mới lên tiếng:

- Tiểu thư đã nghe đến câu “Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất” chưa? Ý của ta chính là như vậy.

Nói xong, Lê Quý Đôn quay người đi đến bên cổng đã mở sẵn, trước khi bước vào còn nói với tôi:

- Sức khỏe của đứa bé rất tốt, cô nếu muốn vào thăm thì có thể đến bất cứ lúc nào, phu nhân nhà ta sẽ không gây khó dễ.

Tôi cúi đầu dạ một tiếng, Lê Quý Đôn bước vào, cánh cổng cũng đóng lại. Ban nãy ông vừa nói gì? “Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất”. Ý của ông chính là quận công sẽ không gây nguy hiểm gì cho Trịnh Khải? Tôi tin Lê Quý Đôn sẽ không hại Trịnh Khải, nếu ông đã nói vậy thì chính là như vậy. Thở ra một hơi, tôi quay người lên xe ngựa về lại phủ. Mùa đông đối với người chịu lạnh kém như tôi thật là một cực hình.

Về sau tôi có đến phủ Lê Quý Đôn thăm đứa bé một lần nhưng lúc đó lại không gặp được phu nhân nhà ông, có thể bà biết tôi đến nên cố ý tránh mặt đi. Đứa bé đang dần hồi phục lại, tuy chưa đi lại nhiều nhưng đã có thể ngồi

nói chuyện và ăn cháo đặc. Qua hỏi chuyện tôi mới biết được hai đứa bé có cha làm lính ở Phú Xuân, mẹ vừa mất tháng trước lại không có người thân nên hai anh em dắt díu nhau đi tìm cha. Trên đường đi tiền vốn có vài đồng rất mau đã hết, thức ăn xin của người ta thì ít, đứa bé đành nhường cho em mình nên mới ngất đi vì đói.

Đứa bé còn nói, ông đã viết thư gửi đi Phú Xuân báo tin cho cha cậu rồi. Tôi biết ông mà đứa bé nói đến chính là Lê Quý Đôn. Thư báo thường do một người hầu trong phủ cỡi ngựa đem đi nhưng thành Phú Xuân xa xôi kia thì không biết mấy ngày mấy đêm mới đến được, dù sao vẫn hơn là để hai đứa bé đi bộ, chưa nói trên đường gặp nguy hiểm mà còn không biết ngày tháng nào mới đến được.

Sau lần đó tôi không đến phủ Lê Quý Đôn thêm lần nào nữa, một phần là tôi không cần phải lo cho đứa bé, chúng được phu nhân nhà Lê Quý Đôn chăm sóc rất tốt. Một phần là tôi vẫn cảm thấy xấu hổ vì vụ hủy hôn và cũng không có lí do gì để quay lại.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Cảnh Hưng Thứ 42

Tuy nói là đối người chịu trách nhiệm quản việc giam giữ nhưng địa điểm giam giữ vẫn là ngôi nhà đơn sơ lúc trước. Đình Duệ hứa là sẽ tìm dịp để tôi có thể vào gặp Trịnh Khải nên tôi chỉ có thể ngồi chờ ở nhà. Thế nhưng “dịp” mà Đình Duệ nói với tôi thì phải đợi đến cuối năm mới có được, hôm đó đã là hai mươi chín tháng chạp.

- Đình Thanh, em nhớ cúi đầu, có bị hỏi cũng đừng ngẩng lên, có biết chưa? – Đình Duệ dặn dò tôi.

- Em biết rồi. – Tôi nói chắc như đinh đóng cột.

Tôi mặc giả trang thành tiểu đồng của Đình Duệ, đi sát ngay sau lưng anh giống như thời còn hay trốn ra trấn phủ trấn Sơn Nam chơi. Những ngày cuối năm, quận công bận rộn việc trong phủ chúa đến mức cả ngày không ăn cơm được bữa nào ở nhà. Đình Duệ nói ông sẽ không có thời gian để qua nhìn vương tử như mọi ngày nên tôi có thể an tâm đi theo. Vừa đến cổng, lính gác nhận ra Đình Duệ liền mở cửa, tôi chỉ cúi đầu đi theo từng bước của Đình Duệ, bọn lính gác cũng không thắc mắc gì, cứ thế tôi một mạch thẳng vào đến trong nhà. Lúc này Trịnh Khải đang mang một bộ áo màu xanh đen, ngồi bên bàn giấy chăm chú viết gì đó.

Đình Duệ dừng chân lại ở trong phòng khách, cúi đầu chào:

- Thưa vương tử.

Trịnh Khải vẫn tiếp tục viết từng hàng chữ trên giấy trắng, giọng anh hồ hững đáp lại:

- Người đến có việc gì?

- Thưa...

Đình Duệ phân vân không biết nên mở lời thế nào bèn quay qua nhìn tôi, ý bảo tôi lên tiếng đi. Tôi mỉm cười nhìn anh, gật đầu một cái, Đình Duệ nhú mày rồi nhẹ nhàng đi ra sân, trong nhà chỉ còn tôi và Trịnh Khải. Tôi hít vào một hơi thật sâu, sau đó chỉ im lặng nhìn bóng lưng Trịnh Khải ngồi trên ghế.

- Nói đi. – Giọng Trịnh Khải lạnh lùng cất lên.

Ra đây chính là bộ dáng của anh khi nói chuyện với người khác, cũng không thèm quay lại nhìn xem đang nói chuyện với ai. Tôi mặc kệ, cứ đứng im không lên tiếng. Trịnh Khải đặt bút xuống mặt bàn, mắt đã rời tờ giấy nhưng vẫn không quay người lại. Giọng anh đã có chút mất kiên nhẫn:

- Nếu không nói, người có thể về được rồi.

Tôi bấu môi, bước đến gần bên anh nhưng chỉ đứng sau lưng, cố đè nén hơi thở của mình lại. Trịnh Khải bất ngờ quay người lại, quát:

- Người...

Trịnh Khải lớn giọng khiến tôi cũng hết hồn, bước thụt lùi một bước thì bị kéo tay lại. Anh nhìn tôi sững sờ:

- Sao lại là nàng?

Tôi trừng mắt nhìn anh, rút tay mình ra, là tôi thì sao chứ. Tôi tức giận:

- Chàng đuổi thì thiếp về.

Cánh tay lại bị nắm chặt, Trịnh Khải nhìn ra cửa rồi lại nhìn tôi, khẩn khoản:

- Ta tưởng là Hoàng Đình Duệ, ta không biết đó là nàng.

- Đình Duệ ra ngoài rồi. – Tôi bĩu môi.

Trịnh Khải thở dài:

- Ta tưởng người đi ra ngoài ban này là người hầu của Hoàng Đình Duệ.

Tôi mím môi cố nín cười. Trịnh Khải buông lỏng cánh tay tôi, hỏi:

- Hoàng Đình Duệ để nàng vào?

Nghe xem, nhắc đến câu nào cũng lôi cả họ tên người ta ra mà nói chuyện, đúng là cách nói chuyện của bậc bề trên. Tôi không thèm đáp, chỉ gật đầu. Trịnh Khải lại nhíu mày nhìn bộ trang phục và tóc tai của tôi, giọng nói pha ý cười:

- Nàng hình như không thích làm tiểu thư? Lần trước là người hầu đưa cơm, lần này là tiểu đồng, lần sau sẽ là ai đây?

Tìm cách vào gặp anh rồi cuộc để bị chế giễu thế này đây, tôi trừng mắt nhìn anh:

- Lần sau thiếp làm con ma vào hù chết chàng.

Trịnh Khải bật cười, tôi tức quá dùng chân của mình giẫm mạnh lên giày của anh. Trịnh Khải thoáng ngạc nhiên nhưng rất nhanh đưa cánh tay dài ra ôm lấy người tôi, nói nhỏ:

- Đừng quậy nữa.

- Thiếp không có. – Tôi đang giận lại bị ôm bất ngờ, xấu hổ quá chỉ có thể vùng vẫy muốn thoát ra.

Anh buông tay, tôi đang giãy dụa bị bất ngờ nên người lao đảo suýt ngã ra sau, bàn tay to lớn của anh rất nhanh vươn ra kéo tay tôi lại. Ngay khi đứng vững tôi phát hiện mình đang đứng sát anh, Trịnh Khải ngồi trên ghế nhưng dáng người cao nên chỉ cần hơi ngẩng mặt đã rất gần với gương mặt của tôi.

- Lần trước ta chưa kịp hỏi, lần này ta nhất định phải hỏi rõ, nàng làm cách nào mà họ cho nàng vào? – Gương mặt tuấn tú của anh kiên nghị nhìn tôi, không cho phép tôi né tránh vấn đề.

- Là thiệp năn nỉ họ. – Tôi đáp ngắn gọn.

- Năn nỉ thế nào? – Trịnh Khải cương quyết không buông tha.

Nhìn anh nghiêm túc tra hỏi, tôi bỗng nhiên nảy ra ý định trêu chọc. Tôi cúi người đến bên tai anh, Trịnh Khải tưởng tôi muốn nói nhỏ nên rất nghiêm túc lắng nghe:

- Thiệp nói, thiệp đã có thai với chàng.

Trịnh Khải rụt người ra sau, tái mặt nhìn tôi. Tôi thậm chí còn thấy tay anh nổi gân xanh nắm chặt để trên đùi. Nhìn dáng người sững sờ của anh, tôi không nhịn được nữa, đưa tay che miệng cười đến rung cả hai vai. Trịnh Khải nhú mày nhìn tôi đang cười, gương mặt anh giãn dần. Tôi ngừng cười:

- Chàng không tức giận? – Tôi rụt rè hỏi.

- Không. – Trịnh Khải lắc đầu sau nghiêm nghị nhìn tôi mà nói. – Nàng không có nói như vậy với bọn họ, có đúng không? Thành thật trả lời ta.

Tôi gật đầu. Trịnh Khải nhìn thấy thì thở phào nhẹ nhõm:

- Tuy ta biết tính nàng rất tùy hứng nhưng nàng cũng không nên nói lung tung với người khác, cũng đừng gặp gỡ uống rượu với đàn ông bên ngoài nữa, họ sẽ nghĩ không tốt về nàng.

Tuy nửa hiểu nửa không hiểu ý của Trịnh Khải nhưng tôi vẫn cảm thấy tức giận. Có phải anh sợ tôi sẽ trở thành người con gái dễ dãi hay không, cái gì mà uống rượu với đàn ông bên ngoài, thực tức chết tôi. Nguyễn Hoàn là bạn tôi đang hoang, hơn nữa chúng tôi thường uống rượu trong phủ, chỉ say có một lần duy nhất. Tôi cũng không ăn nói lung tung với người khác vì thời này người ta rất có định kiến với phụ nữ, đặc biệt là con gái chưa chồng, cái gì mà phải ngoan ngoãn hiền thực, công dung ngôn hạnh... tôi đều biết hết. Tuy vốn dĩ đã quen với cách sống của người hiện đại nhưng từ khi về đây tôi cũng rất cố gắng để hòa hợp với thời phong kiến gò bó này, cố gắng khiến mình không khác biệt so với những người ở đây. Trịnh Khải nhìn thấy mặt tôi nhăn nhó thì chỉ thở dài:

- Nàng đừng tức giận, ta chỉ muốn nhắc nhở một chút thôi.

- Rõ ràng chàng chê tôi không dịu dàng ngoan hiền như các vị tiểu thư khác. – Tôi giận quá, đổi cách xưng hô mà không hề hay biết.

Trịnh Khải ngó người, cầm lấy tay tôi, tôi giằng ra, anh lại thở dài bất lực:

- Ta không có ý đó. Được rồi, coi như ta chưa nói gì hết.

- Lời nói cũng như mũi tên đã bắn ra, sao có thể coi như chưa có gì hết?
– Tôi thấy biểu cảm nhún nhường của anh thì cũng đã bớt giận rồi nhưng vẫn cố bắt bẻ.

Trịnh Khải nghe xong thì đen mặt, chúng tôi đang giằng co trong im lặng thì nghe được tiếng của Đình Duệ ngoài bậc thềm vọng vào:

- Thừa vương tử?

Tiếng của Đình Duệ nhắc nhở sắp đến giờ trở về, tôi hốt hoảng nhìn Trịnh Khải, anh cũng cẩn thận nói ra, vừa to vừa rõ ràng:

- Người ở ngoài đợi một lát hãy vào.

- Thừa vâng. – Đình Duệ đáp lại.

Trịnh Khải khẽ cười, mắt vẫn dán vào mặt tôi:

- Nàng đừng giận nữa. Không còn nhiều thời gian, ta muốn ngắm nàng thêm một lát.

Thật không biết xấu hổ, tuy biết không còn nhiều thời gian không nên tiếp tục tranh cãi nhưng lại đòi tôi đứng yên cho ngắm sao? Tôi nhăn nhó phản đối. Trịnh Khải đột nhiên đứng dậy, nhìn tôi từ trên xuống rồi bật cười rất khẽ:

- Lần đầu ta thấy một tiểu đồng trắng trẻo như vậy.

Còn dám trêu chọc tôi, tôi tính nói lại nhưng nhớ ra thứ đang nằm trong áo. Tôi lấy nó ra đưa cho Trịnh Khải, đó là một chiếc túi sưởi ấm tay bằng vải bông màu nâu xám do tôi hì hụi thiết kế theo trí nhớ về chiếc túi sưởi ấm ở hiện đại. Tôi đã phải chọn vải lui tới và cắt may suốt mấy ngày qua, tất nhiên có sự góp công không nhỏ của mấy chị người hầu. Ban đầu tôi muốn may bằng màu đen nhưng cảm thấy quá lạnh nên cố tìm cho được màu lông chuột, vừa ấm áp lại sang.

Trịnh Khải nhìn chiếc túi rồi nhìn tôi sững sờ:

- Đây là gì?

- Là chiếc túi giữ ấm tay. Mùa đông lạnh như vậy, chỉ cần cho hai tay vào hai bên, như thế này. – Tôi bỏ hai tay mình vào làm mẫu cho Trịnh Khải xem rồi cười. – Như thế là sẽ giữ ấm được rồi.

Lúc tôi vừa ngẩng mặt lên thì bắt gặp biểu cảm xúc động trên gương mặt tuần tú của Trịnh Khải, tay anh nắm chặt chiếc túi sưởi ấm đang bọc hai tay tôi trong đó.

- Cám ơn nàng.

Tôi bất giác rút một tay ra đưa lên chạm vào một bên mặt anh. Anh đang cười nhìn tôi, thật ấm áp. Lòng tôi chột chùng xuống khi nghĩ đến những tháng ngày mà anh đã trải qua, dù rằng chỉ qua lời kể của Nguyễn Cảnh. Sinh ra đã mang vương vị cao quý nhưng anh lại lớn lên trong lạnh lẽo, tuy người ta cúi đầu, người ta sùng nịnh nhưng mấy ai là thật lòng quan tâm? Bây giờ anh lâm vào bước cùng thế này, còn bao người là để tâm đến? Ấm áp mà anh nhận được đến nay được mấy lần?

- Nàng sao vậy?

Giọng của Trịnh Khải chột hốt hoảng, tay anh vuốt một bên má tôi, xóa đi giọt nước mắt vừa rơi ra. Tôi bừng tỉnh, nhoèn miệng cười:

- Hình như bị bụi bay vào thì phải.

Trịnh Khải nhíu mày nhìn tôi, tỏ vẻ không tin. Tôi cười hì hì, kéo tay anh, thả chiếc túi sưởi ấm vào rồi nói:

- Anh Duệ chờ lâu rồi, chàng gọi vào đi.

Trịnh Khải gọi Đình Duệ vào, tỏ mặt lạnh nói vài câu rồi để tôi theo sau Đình Duệ đi về. Lúc bước ra bậc cửa, tôi còn cố ý quay đầu lại nhìn Trịnh Khải thì thấy anh vẫn đứng trong kia nhìn tôi. Đình Duệ đi trước khẽ hăng giọng, tôi quay mặt trở lại, cúi đầu nhìn xuống đất đi sát vào Đình Duệ, ra ngoài. Chờ đến lúc ngồi trên xe ngựa, Đình Duệ quay qua nhìn tôi chăm chăm:

- Em nói gì với thế tử mà lâu thế?

- Bí mật. – Tôi cười đáp lại.

Đình Duệ hừ một tiếng, nói:

- Có biết anh đứng ngoài chờ gió lạnh thế nào không?

Tôi thấy có lỗi với Đình Duệ, chỉ khịt khịt mũi nhìn bàn tay đang nắm lại của mình, không dám nói gì. Lúc về đến gần nhà tôi chợt thắc mắc:

- Anh Duệ đứng ở ngoài sân mãi một chỗ sao?

Đình Duệ bật cười:

- Tất nhiên là không rồi, anh đi xung quanh, kiểm tra lại lính gác, lại nói chuyện với họ để cho em thêm thời gian.

Chúng tôi cùng nhìn nhau cười. Thật may Đình Duệ không hỏi han gì thêm, tôi cứ thế an lành đón năm mới.

Vẫn bánh chưng, vẫn đốt pháo, vẫn cây nêu giữa sân nhưng chúng tôi đón năm Tân Sửu niên hiệu Cảnh Hưng thứ 42 (tức năm 1781) trong thời tiết lạnh hơn so với mọi năm. Quận công thì suốt mấy ngày Tết đều chầu chực ở phủ chúa, nghe nói chúa thượng đang bệnh rất nặng. Đình Duệ vẫn đi đi về về, hầu như không được ở nhà một ngày trọn vẹn. Đình Ngọc và Phan Huy có về chúc Tết nhưng rất nhanh lại đi. Trời lạnh, lười ra ngoài, tôi chỉ quanh quẩn trong nhà, bên cạnh bếp than sưởi ấm và ăn bánh mứt. Năm mới cứ thế trôi qua trong buồn tẻ.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Tin Vui

Qua giữa xuân, thời tiết đã bắt đầu ấm áp hơn, áo mặc trên người cũng bớt nặng nề hơn, tôi thong dong đi bộ ra phố, Hải đi theo phía sau. Phố xá Thăng Long vẫn đông vui nhộn nhịp như thế, người người qua lại, áo quần lượt là. Đi dạo một vòng mỗi chân quay trở về thì bắt gặp Gạo đang tù trong phủ đi ra. Gạo thấy tôi thì mừng rỡ chạy đến, nắm lấy tay tôi, vừa nói vừa cười tít cả mắt:

- Tiểu thư, tiểu thư Đinh Ngọc có mang rồi!
- Thật sao? – Tôi nắm lấy tay của Gạo vui mừng hỏi lại.
- Dạ, em mới về báo tin mừng cho quận công và quận chúa xong.

Tôi ôm lấy Gạo nhảy cẫng lên, chỉ thiếu điều hò hét giữa đường, Hải đứng bên cũng nhìn chúng tôi mà cười.

- Đi, vào trong phủ kể cho chị nghe thêm đã. – Tôi kéo tay Gạo.
- Dạ em phải về lại bên kia rồi. – Gạo bối rối.
- Vậy chị Đinh Ngọc đâu? – Tôi nhìn quanh tìm Đinh Ngọc nhưng không thấy.

Gạo mỉm cười:

- Tiểu thư Đinh Ngọc có mang ba tháng, thai chưa ổn định nên cả nhà Trang quận công không có đi ra khỏi phòng ạ. Em chỉ trở về báo tin có một mình thôi.

Nghe nói có thai những tháng đầu rất quan trọng, họ cẩn thận như vậy cũng đúng thôi. Nói thêm được vài câu với Gạo thì chúng tôi chia tay, tôi hẹn sẽ đến thăm Đình Ngọc sau rồi đi vào phủ.

Đình Ngọc từ ngày được gả đi thì chỉ về nhà vào ngày Tết hay giỗ Việp quận công, tôi từ lâu đã muốn đến phủ Trang quận công thăm chị nhưng mẹ cả không cho, sau vì ghét Phan Huy nên tôi cũng không có ý định đến. Nhưng lần này thì khác, Đình Ngọc có thai, tôi nhất định phải đến thăm chị. Hình như những tháng đầu phụ nữ có thai sẽ ốm nghén khổ sở hoặc thèm ăn nhiều thứ, tôi không biết có nên mang theo gì khi đến thăm Đình Ngọc không, bèn hỏi Hải đang đi phía sau:

- Người nói, phụ nữ có thai thì sẽ thèm ăn gì?

Hải đứng khựng lại, mặt tỏ vẻ khó xử nhìn tôi. Tôi thở dài, phẩy tay:

- Thôi, người là đàn ông, không hỏi người nữa.

Anh ta nghe thấy thì thở ra, tiếp tục đi theo tôi vào trong nhà.

Tối hôm đó trong bữa cơm quận công nghe tin thì mừng ra mặt, liên tục nói mẹ cả mua thêm nhiều thuốc bổ mang qua. Đình Duệ cũng vui vẻ đến mức ăn thêm mấy chén cơm rồi lôi chai rượu ra ngồi uống cùng quận công. Cả nhà trên dưới trong phủ mặt mũi ai cũng sáng bừng, có người còn tưởng tượng ra đó là một tiểu công tử trắng mập, đến Tết năm sau trở về là họ có thể ngắm nhìn được rồi. Có người lại nói con đầu thường là con gái, nếu vậy sẽ là một cô bé xinh đẹp, sang năm Đình Ngọc sinh thêm một trai nữa là đủ nếp đủ tẻ. Tôi ngồi trên chõng tre nghe người hầu nói cười rôm rã, thỉnh thoảng họ còn quay qua trêu tôi được lên chức dì làm tôi cười đến tí cả mắt, trong lòng sung sướng không thôi.

Ngày hôm sau mẹ cả đi chùa từ sớm nhưng đến tối về lại mang theo rất nhiều đồ, phải đến hai người hầu cùng nhau vừa xách vừa ôm vào. Tối đó mẹ cả lại bận rộn chọn đồ, gọi tôi qua dặn dò ngày mai mang qua cho Đình

Ngọc. Bà còn nói thêm là bà không tiện qua nhà bên đó nên tôi qua thăm Đình Ngọc phải cần trọng lời ăn tiếng nói. Tôi vâng vâng dạ dạ, cố gắng nhớ hết những lời dặn dò của mẹ cả.

Sau bữa ăn sáng, tôi ngồi xe ngựa đến thẳng phủ Trang quận công. Trên xe mẹ cả cho người hầu chất đến ba gói đồ lớn, hầu hết chúng là các loại thuốc bổ hay thức ăn dinh dưỡng, thức ăn vặt các loại. Một gói khác là quà để tôi tặng cho người nhà bên đó, nói là không thể đến tay không được. Tôi cũng không quan tâm bên trong có những gì, vì đã có một người hầu thân tín của mẹ cả đi cùng tôi, quà tặng ai thì bà ấy đều đã biết, cứ để đến lúc đó rồi thuận theo lời nói của bà là được.

Vào cửa phủ lại đi bộ đến gian phòng khách thì gặp phu nhân nhà Trang quận công cùng vài người lớn tuổi ngồi trên sạp uống nước. Sau khi cúi đầu chào hỏi lại để người hầu đưa quà, nói vài câu khách sáo thì tôi mở lời xin phép vào gặp riêng Đình Ngọc. Trang quận công phu nhân cười không khép miệng, nói rất nhiệt tình:

- Đình Ngọc ở một mình trong phòng hoài cũng buồn chán, có em gái qua thăm sẽ vui lắm đây.

Lại cười, lại nói vài câu khách sáo rồi tôi mới theo người hầu ra gian nhà sau. Đình Ngọc lúc đó đang ngồi bên bộ bàn đá dưới cây liễu, chị cúi đầu thêu lên một tấm vải đỏ, vẻ mặt rất chăm chú đến mức tôi sắp đến gần cũng không phát hiện ra. Bình thường tôi sẽ chạy đến hù cho chị bất ngờ nhưng lúc này chị đang mang thai, tôi chỉ dám đi thật nhẹ đến bên cạnh rồi hắng giọng một tiếng. Gạo đứng im lặng bên cạnh Đình Ngọc này giờ đưa tay che miệng cười khẽ.

Đình Ngọc nghe tiếng, ngẩng đầu lên nhìn thấy tôi thì ngạc nhiên:

- Đình Thanh, sao em ở đây?

- Tất nhiên là đến thăm chị rồi. – Tôi quỳ gối xuống vừa cười vừa đáp.

Đinh Ngọc cũng cười theo, đưa tay dí vào trán tôi, trách yêu:

- Đến cũng không báo trước. – Tôi nghe thấy chỉ cười hì hì, Đinh Ngọc kéo một tay của tôi lên. – Ngồi lên ghế đi.

Tôi ngồi lên bên cạnh chị, tay vẫn nắm một bàn tay của chị, hỏi:

- Chị vẫn khỏe chứ?

- Ừ, vẫn khỏe.

- Cháu của em thì sao?

- Vẫn khỏe. – Đinh Ngọc cười, tay lại gí vào trán của tôi. – Đã lên chức dì rồi, đừng ham vui ham chơi nữa nghe.

Tôi bĩu môi phản đối câu nói của Đinh Ngọc. Sau đó lại hỏi han thêm vài chuyện, rồi kể vài chuyện trong phủ, Đinh Ngọc vì thế mà cười không ngừng nghỉ. Đang rất vui vẻ thì nghe tiếng của một người gần đó:

- Người ta đang muốn yên tĩnh cũng không được nữa. Hai chị em nhà cô sao mà ồn ào như vậy?

Tôi quay mặt qua nhìn, đó là một cô gái tầm tuổi Đinh Ngọc, mặt mũi cũng trắng trẻo, nhìn tóc tai và áo quần thì có lẽ là con gái của nhà Trang quận công. Chưa kịp đáp lại thì cái giọng chanh chua của cô ta lại vọng đến:

- Người ta cũng có mang, đừng có làm phiền người khác nghỉ ngơi.

Có mang? Tôi quay lại nhìn Đinh Ngọc thấy mặt chị xám xịt, nhìn qua lại người kia chỉ thấy cô ta đưa tay đỡ cái bụng còn đang phẳng lì, từng bước chậm chạp ẻo lả đến gần.

- Là vợ lẽ của công tử Phan Huy. – Gạo giới thiệu với tôi.

Ra là cô ta, người từng khiến cho Đinh Ngọc chịu ấm ức. Tôi trừng mắt nhìn cô ta, thật không biết Phan Huy có mắt nhìn hay không nữa, nếu cô ta xinh đẹp thì không nói, đấng này còn không bằng một nửa nhan sắc của Đinh Ngọc. Anh ta cũng thật giỏi, có thể làm cho cả hai người vợ cùng lúc mang thai.

Tôi chờ đến khi cô ta đặt mông ngồi xuống cái ghế gỗ gần đó mới đứng dậy đi tới gần, cô ta nhìn thấy tôi thì tỏ vẻ cảnh giác, tay lại ôm cái bụng phẳng lì. Tôi cười nhe cả răng:

- Chào thiếu phu nhân.

Cô ta nghe thấy thì bất ngờ, buông lỏng cái tay đang ôm bụng kia rồi cười với tôi:

- Thật không ngờ, em của Đinh Ngọc lại hiểu chuyện như vậy.

Hừ, hiểu chuyện sao? Tất nhiên tôi luôn là người hiểu chuyện rồi. Tôi vỗ tay đánh cái bốp:

- A, em quên mất, thiếu phu nhân trong nhà này hình như chỉ có mỗi mình chị Đinh Ngọc. – Tôi ôm trán, giọng thiếu não. – Sao mình lại ăn nói lung tung như vậy chứ.

Nói xong quay qua nhìn khuôn mặt đang cứng lại của cô ta mà cười:

- Vậy tôi nên gọi chị thế nào đây? Bà hai?

Những người hầu có mặt trong sân nghe thấy thì che miệng mà cười, còn mặt cô ta chuyển sang méo mó, đứng dậy chỉ thẳng vào mặt tôi:

- Cô...

Tôi giả bộ bước lui ba bước, nói với vẻ sợ hãi:

- Tôi không hề đụng đến chị nha, chị có ngã ra đó cũng không phải lỗi của tôi. Đến lúc nằm ra đất cũng đừng tìm tôi đổ thừa này nọ.

Đám người hầu lại che miệng cười khúc khích, cô ta giận đến đỏ cả mặt, tay vẫn đang chỉ về tôi, nghiêng răng nghiêng lợi:

- Người...

- Người gì nào? – Tôi cướp lời của chị ta. – Chị gái tôi xinh đẹp hiền thực được cưới hỏi đàng hoàng. Còn cô? Chẳng phải cô quyến rũ được anh rể tôi nên mới được về đây làm lẽ sao? Cô còn dám nhận danh xưng thiếu phu nhân, thật không biết Trang quận công phu nhân biết được sẽ nói gì đây?

Tôi không hề muốn nhận Phan Huy làm anh rể tí nào sau vụ Đinh Ngọc bị oan ức đó, tôi cũng không muốn nói về chuyện lẽ chẵn làm gì. Thực ra vợ lẽ vẫn có thể được cưới hỏi đàng hoàng nhưng cô ta thì lại không được, căn bản nhà Trang quận công lúc đó coi thường xuất thân của cô ta nên mới không chịu làm lẽ cưới. Đó là sau này Gạo kể tôi mới biết được, hôm nay nói ra chính là muốn chọc tức cô ta, muốn cho cô ta biết Đinh Ngọc không phải dễ đụng vào.

Cô ta nghe xong mặt thoát trắng thoát xanh, cuối cùng vẫn là giận quá mà quay người đi, trước đó còn bỏ lại một câu:

- Được lắm, hai chị em nhà cô thật cao quý. Tôi không đấu lại.

- Nếu biết vậy thì đừng có chọc vào chị tôi. – Tôi không kiêng dè đáp lại.

Đinh Ngọc kéo tay tôi ý thôi đi, đừng nói nữa. Tôi hậm hực ngồi xuống, Đinh Ngọc cầm quạt giấy quạt cho tôi:

- Em giận nổi gì? Người ta bị em chọc cho tức giận phải về phòng đóng cửa ở đằng kia kìa.

Tôi nghe thấy thì bật cười, Đinh Ngọc lại dùng tay gí vào trán của tôi:

- Lần sau không cho em qua thăm chị nữa.

Nói là nói thế chứ tôi biết có tôi qua thăm Đinh Ngọc rất vui, chúng tôi ngồi nói chuyện thêm một lát thì đến giờ cơm trưa. Tôi chào Đinh Ngọc để trở về, Gạo tiễn tôi ra cổng. Vừa ra khỏi cổng tôi nắm tay Gạo dặn dò:

- Em nhớ bảo quản thuốc bổ cẩn thận, phải tự tay mình sắc thuốc cho chị Đinh Ngọc.

Gạo nghe thấy thì dạ một tiếng rồi cười mỉm. Tôi biết mình gây sự với cô ta thì chẳng có gì tốt lành nhưng nghe giọng điệu chanh chua của cô ta rồi lại nhớ đến lần ầm ỨC trước của Đinh Ngọc thì không chịu được. Tôi sợ cô ta sẽ tìm cách hãm hại Đinh Ngọc cho nên còn dặn thêm Gạo vài chuyện nữa, ví dụ đừng để phòng của Đinh Ngọc có mùi thơm gì khác lạ... tất cả đều là từ trí nhớ khi xem phim cung đấu mà tôi từng coi qua.

Nhưng những thứ tôi lo lắng đều không xảy ra mà thứ tôi không ngờ đến lại xảy ra. Không biết từ đâu mà trong thành Thăng Long lại rộ lên lời xôn xao là nhị tiểu thư của nhà Huy quận công rất danh giá. Gộp chung với lời đồn lần trước hủy hôn thì danh tiếng của tôi ở kinh thành đã rớt hạng thảm hại trong mắt người đời.

Những người hầu trong phủ không tiếc lời trách móc những người bên ngoài ăn nói lung tung, sau đó quay sang an ủi tôi, nói tôi sẽ lấy được người chồng tốt. Tôi nghe thấy chỉ ẬM Ờ cho qua, thực ra việc này không hay ho gì nhưng ít ra hiện nay chẳng có ai dám đến gõ cửa cầu hôn. Mẹ cả nghe lời đồn thì chỉ thở dài rồi lại tiếp tục đi chùa cầu an. Chỉ có Đình Duệ là lo lắng ra mặt:

- Hôm đó em đến phủ Trang quận công gây chuyện phải không?

Biết mình không giấu được anh nên tôi đem mọi chuyện ra kể lại. Thực ra cũng chỉ là nói qua nói về vài câu, đâu thể tính là gây chuyện được. Đình Duệ nghe xong thì ôm bụng cười:

- Vẫn biết trước nay em nhanh mồm nhanh miệng, không ngờ còn nói ra được những lời gai góc như vậy.

Tôi mặc kệ anh, bỏ ra ngoài sân ngồi nhìn cây lựu. Đình Duệ thấy thế thì đi theo, đến ngồi bên cạnh nói:

- Em yên tâm, anh sẽ tìm người dập tắt lời đồn bậy bạ ngoài kia. – Đình Duệ đưa tay xoa đầu tôi. – Rồi em sẽ gả chồng được thôi.

Đình Duệ nói xong lại bật cười lớn, tôi trừng mắt nhìn anh, dạo này tâm trạng vui vẻ quá nên rất thích trêu chọc tôi thì phải.

- Em sẽ không lấy chồng. – Tôi nói thản nhiên rồi đi vào phòng, mặc cho Đình Duệ ngồi ở ghế há hốc miệng.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Võ Thí Năm Tân Sửu

Từ ngày biết tin Đinh Ngọc có thai, không khí trong phủ quận công còn phơi phơi hơn cả mùa xuân, mặt mũi ai cũng như nở hoa, tinh thần phấn chấn. Tôi ngồi tính toán, lúc này là tháng ba, như vậy đến lúc Đinh Ngọc hạ sinh em bé sẽ là tháng chín, tôi cũng nên chuẩn bị món quà nào đó đặc biệt cho chị mới được. Nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nghĩ ra nên tặng gì bèn đem đi hỏi các bác các cô các chị làm bếp. Họ có rất nhiều chủ kiến, ví dụ may áo quần, ví dụ mua dầu thơm... một bác đang cắt rau này giờ mới lên tiếng:

- Tôi thấy đến tháng chín hằm trời sắp lạnh, hay may nhiều mền nhiều nệm một chút, em bé rất hay tiểu đêm, ướt nệm ướt mền lại không đủ thay thì sẽ rất lạnh.

Tôi thấy ý này rất hay nhưng may nhiều cũng không tốt, không có đủ chỗ cất, cũng không thể giặt hoai, mùa lạnh lại rất khó khô. Tôi bóp trán một hồi thì nhớ ra ở thời hiện đại chẳng phải có tả lót cho em bé sao? Thay vì may tả lót nếu may vài tấm đệm nhỏ riêng cho em bé, nếu chẳng may tiểu ướt thì chỉ cần đổi tấm đệm khác là được, không ảnh hưởng đến đệm của mẹ. Mà đệm em bé dĩ nhiên nhỏ, vừa tiết kiệm vải, vừa tiết kiệm diện tích cất đồ, giặt giũ cũng dễ dàng hơn. Muốn vậy cần phải có vải không thấm nước để lót ở dưới, sau đó sẽ đến lớp bông và lớp vải trên cùng.

Nếu ở hiện đại có thể dễ dàng kiếm được ni lông dày để lót thì ở thời này là cả một vấn đề. Phải dùng chất liệu gì để có thể giặt giũ được thường xuyên nhưng vẫn đảm bảo độ bền? Vấn đề vải vóc thì tất nhiên phải đến cửa hàng vải vóc lớn nhất nhì kinh thành để tìm rồi. Lúc tôi đến nơi Nguyễn Hoàn còn đang mải mê tính toán sổ sách không nhìn thấy tôi, chỉ có nhân viên bán hàng là chạy đến hỏi thăm. Tôi nói thẳng vào vấn đề:

- Tôi muốn một loại vải không thấm nước được?

Có lẽ là nghe được giọng của tôi, Nguyễn Hoàn ngẩng mặt nhìn một cái rồi liền rút sổ sách ra bàn, đi đến bên cạnh tôi:

- Đinh Thanh, sao nàg lại ở đây?

- Dạ tiểu thư đây tìm một loại vải không thấm nước nhưng cửa hàng chúng ta làm gì có loại đó. – Anh chàng bán hàng nhanh nhẩu trả lời.

Nguyễn Hoàn nhăn trán suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Nếu nàg cần thì có thể dùng da bò thay thế. Vải thì không có loại nào như nàg nói.

Hai mắt của tôi sáng rực, đúng rồi, có thể dùng da bò.

- Vậy cửa hàng của anh có da bò không?

- Không có, nếu nàg muốn ta sẽ cho người đi tìm.

Nếu để người của Nguyễn Hoàn đi tìm thì thôi để người của mình tự đi tìm vậy, đỡ phải phiền phức.

- Thôi, tôi về sai người đi tìm là được.

- Nàg cần da bò để làm gì? – Nguyễn Hoàn vẫn tính hay tò mò.

- Bí mật. – Tôi cười đáp lại, để cho anh ta tò mò chết đi.

Nguyễn Hoàn bỗng nhiên trầm lặng một hồi mới hỏi:

- Nàg có phải gây ra chuyện gì không? Tại sao ngoài kia đồn rằng nàg rất đanh đá?

Tôi nhe răng cười, nhìn quanh rồi mới nói nhỏ cho Nguyễn Hoàn nghe:

- Tôi đi đánh ghen giùm người khác.

Nguyễn Hoàn nghe được thì giật mình, nhìn tôi bằng con mắt không thể tin được. Sau đó lại cảm thấy hình như việc này có thể xảy ra, gương mặt trở về bình thường, gật gù một cái:

- Có thể lắm.

- Có phải rất oai không? – Tôi nháy mắt.

- Không. Là rất đanh đá. – Nguyễn Hoàn trề môi trêu lại.

Chúng tôi vì thế lại cùng cười rất thoải mái, nhân viên bán hàng và khách mua vải trong cửa hàng đều quay qua nhìn. Tôi hăng giọng nói phải trở về, nếu ở lại thêm không khéo bị vợ người ta đến đánh ghen mất. Cứ tưởng anh ta sẽ trêu lại, ít nhất cũng bảo vệ vợ mình một hai câu, ai ngờ anh ta chỉ thờ dài rồi đẩy tôi ra khỏi cửa hàng. Nguyễn Hoàn nói nhỏ:

- Đi đi, coi chừng bị thêm tiếng cướp chồng người khác.

- Tôi không thèm cướp người xấu xí đâu. – Tôi trề mắt trả lời.

Nguyễn Hoàn mặt mày xám xịt, tôi nhìn thấy thì vui vẻ đi ra phố. Trở về phủ, tôi đem vấn đề vải da bò đi hỏi Hải, anh ta nghĩ một hồi rồi nói có thể tìm được. Thế là tôi giao trách nhiệm kiếm vải da cho Hải, lại sai người hầu tìm thêm vải và bông.

Mất hết ba ngày Hải mới kiếm đủ tấm vải da bò cho tôi, vải da phải còn nguyên tấm và không bị thủng hay hư hỏng quả thật rất khó tìm. Sau khi có đủ vật liệu, tôi vừa mới cầm kéo chuẩn bị cắt vải thì một người hầu chạy vào báo:

- Tiểu thư, công tử Đình Khuê đã đến rồi.

Tôi buông kéo xuống bàn, xách váy đi ra gian phòng khách. Ở đó đã có mẹ cả, Đình Duệ và một anh chàng áo nâu vát đen, gương mặt giống Đình Duệ đến tám phần nhưng da ngăm đen hơn, có lẽ đây chính là Đình Khuê.

- Chào anh Đình Khuê. – Tôi nở nụ cười chào anh ta.

- Đình Thanh? – Đình Khuê nhìn tôi tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi lại.

Tôi gật đầu, Đình Duệ đứng ở một bên cười lớn:

- Có phải nhiều năm không gặp không nhận ra đúng không?

- Dạ, em phải đến tám năm không gặp em ấy rồi. – Đình Khuê đáp lại nhưng mắt vẫn dán vào tôi. – Đình Thanh, em càng lớn càng đẹp.

Nghe anh ta khen, tôi chỉ cười đáp lại. Việc Đình Khuê đến Thăng Long tôi đã nghe Đình Duệ nói từ mười ngày trước, Hoàng Đình Khuê thua Đình Duệ ba tuổi, so tuổi ra là bằng tuổi với Đình Thanh nhưng anh ta cao to khỏe mạnh không thua gì Đình Duệ. Cả hai anh em họ đứng với nhau khí thế bồng bồng, không ai thua kém ai.

Trước đó Đình Duệ có nói là Đình Khuê từ Phú Xuân ra Thăng Long để tham gia cuộc thi Võ thí do triều đình tổ chức. Võ thí bình thường là ba năm tổ chức một lần, năm ngoái khoa thi Sở cử được tổ chức tại các trấn, năm nay các thí sinh đậu Sở cử sẽ lên kinh thành thi Bác cử. Tôi đoán Võ thí cũng tổ chức thi tương tự như thi Văn, chỉ khác nhau một bên đánh võ một bên múa bút.

Mẹ cả sau khi hỏi han vài chuyện thì sai người hầu dọn phòng cho Đình Khuê rồi đi về phòng riêng. Tôi thấy hai anh em họ mới gặp lại nhau nên cũng tính về phòng tiếp tục cắt vải để không gian riêng cho họ tâm sự nhưng vừa đứng dậy thì Đình Khuê đã lên tiếng:

- Đình Thanh có phải năm nay là đến tuổi gả chồng rồi phải không?

Tôi nhoén miệng cười:

- Sợ là trong kinh thành không có ai thèm hỏi cưới em.

- Tại sao? – Đình Khuê ngạc nhiên.

Có lẽ anh ta ở xa nên tin đồn không tới nơi được, tôi cười đáp lại:

- Vì em rất kén chọn.

Đình Duệ nghe thấy thì bật cười lớn còn Đình Khuê thì há hốc miệng vì ngạc nhiên. Đình Duệ vỗ vai Đình Khuê:

- Em không cần quá bất ngờ, Đình Thanh tính tình thích trêu đùa người khác thôi.

Lúc này Đình Khuê mới vỡ lẽ ra, trong thoáng chốc mặt anh ta có vẻ ngại ngùng nhưng ngay sau đó lại sán đến gần tôi:

- Em kén chọn nhưng anh không kén chọn đâu, hôm nào em đưa anh ra phố chơi được chứ?

Tôi nhìn anh ta, cảm thấy nghi ngờ không biết anh ta có ý đồ gì? Thôi bỏ đi, dù sao trên danh nghĩa tôi vẫn là em họ của anh ta, dẫn đi tham quan Thăng Long cũng không có gì là lạ. Tôi gật đầu đáp ứng. Đình Khuê vui mừng ra mặt sau đó còn nói rất tin tưởng tôi. Tuy không biết là anh ta đang nói tin tưởng điều gì nhưng tôi cứ gật đầu, Đình Duệ ở bên nhìn thấy chỉ cười không nói gì.

Tối hôm đó trong bữa cơm, quận công hỏi han Đình Khuê rất nhiều chuyện, hỏi thăm sức khỏe cha anh ta là Hoàng Đình Thế, hỏi thời tiết ở thành Phú Xuân, mùa màng lũ lụt... Đình Khuê ngồi một bên vừa ăn cơm vừa trả lời từ tốn từng câu một, thỉnh thoảng nói vài câu vui vẻ nên không khí bữa ăn cũng không đến nỗi nào. Sau bữa tối, quận công gọi riêng Đình

Khuê vào thư phòng hỏi chuyện. Tôi và Đình Duệ ngồi ở bàn đá ăn bánh uống nước.

- Anh Duệ, khi nào thì bắt đầu thi võ? – Tôi vừa hỏi vừa thổi thổi ly trà nóng trong tay.

Đình Duệ nhắm ngày rồi đáp:

- Một tháng mười ngày nữa.

- Em có thể đi xem không? – Tôi hào hứng hỏi lại.

- Đàn bà con gái không được vào trường thi xem. – Đình Duệ nói nghiêm túc.

Tôi kéo kéo tay áo của Đình Duệ, ý năn nỉ anh cho tôi theo. Tôi thực sự tò mò cuộc thi trạng nguyên võ sẽ được tổ chức như thế nào? Có phải sẽ dựng trường đấu rồi cho thí sinh vào đâm đâm đánh đánh như phim cổ trang Trung Quốc hay chiếu hay không?

Đình Duệ lắc đầu, gạt tay tôi ra, nói nhỏ:

- Anh không thể mang em theo được.

- Tại sao? – Tôi cũng bắt chước anh hỏi nhỏ.

- Vì anh cũng là thí sinh.

Hả? Tôi chưa kịp la thì Đình Duệ đã nhanh tay bịt kín miệng tôi lại. Tôi gạt gạt đầu lúc đó Đình Duệ mới buông tay, tôi nhìn quanh rồi đưa tay che một bên miệng, hỏi nhỏ:

- Anh đi thi thật sao?

Đình Duệ gạt đầu, vươn tay ra xoa đầu tôi rồi nói:

- Năm kia anh ra không kịp cuộc thi Bác cử nên năm nay anh muốn tham gia.

- Nhưng...

Người ta đi thi để được ra làm quan, anh đã làm quan còn đi thi gì nữa? Tôi muốn hỏi như vậy nhưng chẳng nói ra được, có lẽ Đình Duệ có lý của anh ấy. Đình Duệ nhìn tôi mỉm cười:

- Anh tuy ra làm quan nhưng là đi theo chú, anh muốn tham gia cuộc thi này để tỏ rõ bản lĩnh của mình.

Đình Duệ bình thường tính tình sáng khoái, thích trêu đùa tôi nhưng trong công việc anh rất cố gắng. Dù cho anh có làm tốt công việc nhưng vì anh được quận công đưa vào nên nhiều người tỏ ra bất mãn mà không phục, điều này tôi có thể hiểu được. Tôi đưa một ngón cái về phía Đình Duệ, nói:

- Anh rất tuyệt. Em ủng hộ.

Đình Duệ bật cười lớn, lại xoa đầu tôi. Tôi thắc mắc quận công có biết việc anh tham gia thi cử không, Đình Duệ nói quận công không biết nhưng nếu anh lọt vào vòng cuối thì ông cũng sẽ biết thôi. Tôi vỗ vỗ một bên vai anh, nói anh nhất định sẽ đỗ đầu. Đình Duệ vì thế lại cười lớn.

- Hai người đang nói chuyện gì mà vui vẻ vậy? – Đình Khuê đến từ lúc nào lên tiếng hỏi.

Chờ cho Đình Khuê ngồi xuống ghế, tôi mới nói:

- Anh Duệ và em đang nói anh Khuê đợt này chỉ đỗ hạng hai là cùng thôi.

Đình Khuê nheo mắt, nói rất tự tin:

- Thật không? Anh tin chắc mình sẽ đỗ đầu.

- Không có đâu. – Tôi cố ý trêu anh ta.

- Em dám cược không? – Đình Khuê tức giận.

- Được. Cược gì nào? – Tôi cười, quay qua nhìn Đình Duệ. – Có anh Duệ làm chứng.

Đình Duệ gật đầu:

- Được, anh làm chứng. Nếu Đình Khuê đổ đầu thì sẽ thắng, đổ hạng hai cũng không được tính, lúc đó Đình Thanh sẽ thắng. Cược gì?

Tôi nhìn Đình Khuê thấy anh ta bối rối không biết nên cược gì đành lên tiếng:

- Vậy đi, đến lúc người thua thực hiện một yêu cầu của người thắng là được. Nhưng yêu cầu đó phải nằm trong giới hạn có thể thực hiện được.

- Được. – Đình Khuê đáp ứng rất nhanh. – Nam tử hán đại trượng phu, nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy.

***

Việc cá cược này đối với tôi chỉ là khích tướng để Đình Khuê trở tài, tôi còn mong anh ta đổ đầu để không phụ lòng cha anh ta và quận công. Còn chuyện thực hiện yêu cầu, tôi đoán yêu cầu của anh ta chắc không đến nỗi gây khó dễ cho tôi.

Sau mấy ngày tôi mới cắt được hết đồng vải theo đúng bản thiết kế chỉ chờ người hầu ủi bông phẳng ra là có thể bắt đầu may được. Những lúc đó thỉnh thoảng Đình Khuê đi ngang qua thấy tò mò hỏi vài câu, tôi chỉ đáp là may áo, anh ta chê xấu bị tôi trừng mắt nên cũng không hỏi thêm.

Tôi để ý thấy Đình Khuê tính tình trẻ con hơn Đình Duệ rất nhiều nhưng việc học tập lại rất chăm chỉ. Sáng sớm anh ta đã dậy tập võ, chiều thì ngồi

đọc sách. Một chiều anh ta đang ngồi ở gian nhà giữa đọc sách, tôi mới đến trêu anh ta:

- Anh Khuê, thi võ không phải chỉ lên đó đánh nhau thôi sao? Anh đọc sách thì có ích gì?

Đình Khuê bật cười, đưa bìa sách hướng về phía tôi. “Bình Pháp Tôn Tử”. Ra là sách binh pháp. Đi thi Võ thí cũng phải đọc sách binh pháp sao? Đình Khuê nhìn biểu cảm của tôi thì bắt đầu giải thích về cuộc thi.

Luật lệ thi Võ cũng tương tự như thể lệ thi Hương của bên Văn, có võ quan làm đề hiệu, giám thứ, giám khảo, phúc khảo, đồng khảo. Vào các ngày thi sẽ có hoàng thượng tham dự, chúa thượng sẽ tự mình xét duyệt những người đỗ đầu. Khoa thi Bác cử được chia làm ba trường. Trường thứ nhất hỏi mười câu trong bộ Võ kinh thất hư, trường nhì thi võ nghệ, trường ba thi văn sách, hỏi thao lược binh gia. Nếu đỗ cả ba trường thi sẽ được phong là Tạo sỹ, gọi là đỗ đầu cuộc thi, cũng tương tự như đỗ Tiến sỹ bên thi Hương.

Ban đầu cứ nghĩ thi Võ chỉ là trở tài đánh võ, thi đấu đối kháng đến khi tìm được người thắng cuộc nhưng nghe Đình Khuê nói xong mới thấy thi Võ còn khó hơn thi Văn, không chỉ đòi hỏi sức khỏe, võ nghệ mà còn đòi hỏi đầu óc mưu lược.

Tôi bắt đầu cho chút lo lắng cho Đình Duệ, anh suốt ngày ở trấn phủ trấn Sơn Nam thì làm sao có thì giờ luyện tập đây? Nếu chỉ lên đánh võ thì tôi tin Đình Duệ có khả năng thắng nhưng thi lại nhiều hạng mục như vậy, lỡ như anh bị đánh rớt thì sẽ càng bị người ta coi thường hơn nữa. Không được, tối nay tôi phải nói cho Đình Duệ biết về thể lệ thi để anh chuẩn bị mới được.

Tối đó Đình Duệ nghe tôi nói xong thì bật cười, xoa đầu tôi nói:

- Việc đó anh đã biết từ trước rồi, em yên tâm.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, chờ đợi đến ngày thi diễn ra. Càng gần đến ngày thi thì Thăng Long càng thêm phần náo nhiệt, anh hùng khắp nơi tụ hội về, đi ngoài đường còn có thể nghe thấy tiếng múa đao kiếm, người xem vây tròn vỗ tay không ngừng. Tôi thỉnh thoảng ra phố cũng ham vui chạy đến xem người ta múa võ.

- Hải, người có biết võ không?

- Thưa có.

- Người sao không đăng ký đi Võ thí?

- Nhiệm vụ của tôi là bảo vệ tiểu thư. – Anh ta trả lời rất từ tốn.

Hừ, tôi cũng không cần người bảo vệ. Cảm thấy anh chàng đang trở tài đánh võ kia không hay ho gì nữa nên tôi rút lui khỏi đám đông, đi ra phố.

- Công tử và người ai đánh võ giỏi hơn? – Tôi bỗng nhớ đến Trịnh Khải cũng rất giỏi võ, chỉ vài chiêu đã hạ gục được tên cướp giật.

- Công tử giỏi hơn. – Hải trả lời rất nhanh.

Liếc mắt anh ta, ám chỉ không cần nịnh bợ chủ nhân thế đâu. Hải nhìn thấy thì mặt tỏ vẻ nghiêm túc, ánh mắt có chút sùng bái mà trả lời:

- Công tử học võ từ nhỏ lại rất có năng khiếu võ học, hai người như tôi cũng không đánh lại công tử.

Tôi cười đáp lại, đến một con phố khác lại thấy có đám đông đang tán thưởng hai người đánh võ. Thế mới thấy chúa Trịnh rất coi trọng hiền tài, thi văn và thi võ đều xen kẽ mà tiến hành.

***

Ngày ngày tôi cùng vài người hầu trong phủ dành ít thời gian khâu khâu vá vá, đến khi vừa hoàn thành khá nhiều nệm và mền cho em bé thì cũng đến ngày thi của anh em Đình Duệ.

Sáng sớm hôm thi đầu tiên, cả hai anh em họ mặc áo quần nai nịt gọn gàng ra cửa. Tối về tôi hỏi hết người này đến người kia nhưng không ai mở miệng trả lời khiến tôi thêm lo, không lẽ làm bài không tốt? Quận công biết được Đình Duệ tham gia cuộc thi cũng không nói gì. Sang đến ngày hai rồi ngày ba cũng vậy, họ cứ từ trường thi trở về là im bật không nói tiếng nào về cuộc thi khiến tôi càng thêm sốt ruột.

Mười ngày sau, bảng vàng dán tên.

Năm Tân Sửu niên hiệu Cảnh Hưng thứ 42, đỗ đồng Tào sỹ ưu (đỗ hạng ưu cả ba trường thi) có năm người, trong năm người đó có hai cái tên rất quen thuộc:

Hoàng Đình Duệ

Hoàng Đình Khuê

Sáng sớm dán bảng vàng, buổi chiều Đình Duệ và Đình Khuê vào cung vua nhận thưởng. Tối hôm đó họ lại tham gia tiệc mừng trong phủ chúa. Quận công phấn khởi viết thư cho người về thành Phú Xuân báo tin cho Hoàng Đình Thế ngay lập tức.

Trong tối hôm đó cả phủ quận công lại rạo rức không khí vui mừng. Hoàng Lộc, thân tín bên người Huy quận công ngồi kể chuyện năm Cảnh Hưng thứ 33, anh của Đình Duệ là Đình Vị cũng đỗ Tào sỹ, hiện đang giữ chức Trấn thủ trấn Hưng Hóa. Nay đến lượt Đình Duệ và Đình Khuê cùng đỗ Tào sỹ. Đúng là hổ phụ sinh hổ tử, phó tướng Hoàng Đình Thế anh hùng còn các con của ông đều là tuổi trẻ tài cao.

***

Trong mấy tháng gần đây chuyện vui liên tiếp gõ cửa phủ Huy quận công, cộng với việc làm lành với Trịnh Khải khiến tôi lúc nào cũng tinh thần phơi phới. Thăng Long phồn hoa, người buôn kẻ bán nhộn nhịp, cuộc sống an ổn, vì thế mà tôi cứ ngỡ mình đang sống trong thời kỳ hòa bình hưng thịnh, quên mất rằng ở Đàng Trong, chiến sự đang rất nóng bỏng.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Cổ Cầm

Sáng sớm vừa bước ra khỏi phòng thì Đình Khuê đã đứng sẵn trước cửa chờ tôi.

- Đình Thanh, em thua cược rồi. – Nói xong thì ngẩng đầu cười rất sảng khoái.

Tôi nhìn thấy cũng cười theo, rất thoải mái nói:

- Yêu cầu của anh là gì?

- Đi rồi anh sẽ nói yêu cầu. – Đình Khuê nháy nháy mắt.

Tôi và Đình Khuê ngồi xe ngựa ra phố, đến thẳng một quán trà hai lầu có tên “Cổ Cầm”. Đình Khuê phóng khoáng đi trước, tôi đi ngay theo sau lên lầu trên, đến ngồi ở một bàn tròn bên cạnh cửa sổ có che rèm trúc. Trong gian phòng được kê khoảng tám chiếc bàn như vậy, ánh sáng yếu ớt từ ngoài cửa xuyên qua các kẽ hở của rèm trúc chiếu vào tạo cảm giác huyền ảo. Một người phục vụ đến hỏi món uống, Đình Khuê gọi một ấm trà sen, một đĩa bánh đậu xanh nướng.

- Anh Khuê, sao họ không kéo rèm lên cho sáng sủa? – Tôi đem thắc mắc này giờ ra hỏi Đình Khuê.

Đình Khuê chỉ cười, không trả lời. Rất nhanh trà và bánh được mang ra, quán cũng bắt đầu ngồi chật kín các bàn. Đình Khuê thông thả rót trà vào chén nhỏ đưa cho tôi, lại rót riêng ình một chén đem lên miệng uống.

Tùng tùng tùng...

Một loạt tiếng trống vang lên, không lớn không nhỏ, rất có nhịp điệu. Hai người đàn ông, một ôm đàn đáy, một ôm trống nhỏ lên ngồi lên chiếc chiếu đã trải sẵn trên sạp gỗ. Đền lồng đủ màu sắc quanh sạp gỗ cũng được đốt lên tạo thành một sân khấu nhỏ lung linh.

Tiếng trống lên trước, tiếng đàn theo sau, tịch tình tình... tình... tình...

Tiết tấu chậm rãi, tiếng phách cũng nhịp nhàng mà gõ theo. Một giọng hát trong veo vang lên từ sau màn trúc:

“Ngũ canh tể tướng triều kim khuyết

Bán dạ tướng quân xuất Ngọc Quan

Thôi thì thôi danh lợi bất như nhàn

Riêng một cuộc giang san tùng cúc...”

Một thiếu nữ vừa hát vừa bước ra từ màn trúc, dáng người mềm như lụa, gương mặt tròn trịa, trắng hồng. Nàng ta vừa hát vừa đong đưa đôi mắt trong suốt, có lúc như là đang nhìn khách ngồi nghe hát ở dưới nhưng cũng có lúc như là đang nhìn đến một khung trời ảo vọng xa xôi nào đó. Tiếng hát vẫn chậm rãi, lúc lên cao, lúc trầm thấp, êm ái tựa như dòng suối:

“... Cười cợt yên hà thơ mấy khúc

Dọc ngang kim cổ rượu vài chung

Vẫy vùng vui, phong nguyệt buông tung

Chẳng khanh tướng cũng ngang tàng trong vũ trụ...”

Nàng ta nhắc váy bước lên bậc thang nhỏ lên sạp gỗ, lại đến chính giữa chiếu mới ngồi xuống, tư thế như một cành liễu rũ, hết sức mềm mại, vừa

hát vừa gõ phách. Đến khi câu hát cuối cùng kết thúc, tiếng đàn cũng ngưng, không gian trong phòng bỗng im bật.

Tôi nhìn qua thấy Đình Khuê đang sững người, ánh mắt dán vào đào nương đang ngồi nhoẻn miệng cười trên kia. Tôi lại nhìn qua các bàn khác, hồn của họ dường như đã bay xa rồi. Tôi hăng giọng, đưa tay vỗ bộp bộp phá vỡ không khí im lặng. Mọi người dường như vừa được tỉnh mộng, tiếng vỗ tay mới bắt đầu vang lên, tiếng khen ngợi, tiếng cười nói ồn ào một hồi.

- Anh Khuê, bài hát này có tên gì vậy?

Đình Khuê quay qua nhìn tôi:

- “Danh chẳng bằng nhàn”. Giờ thì em đã hiểu tại sao không kéo rèm lên chưa?

Tôi gật đầu như một cái máy. Đình Khuê cười khẽ một cái rồi quay người nhìn lên sân khấu, trên đó đào nương sau khi nhận được sự tán thưởng của mọi người thì chuẩn bị hát bài tiếp theo. Tiếng trống, tiếng đàn và tiếng gõ phách lại nhịp nhàng mà vang lên, từng âm từng điệu nghe mộc mạc mà tha thiết:

“... Buổi chiều hôm bóng nhận về thưa

Lúc chập tối thuyền ngư đỗ bến

Tín tức ngư nhân hoàn phiếm phiếm

Thanh thu yển tử cố phi phi

Sông sâu sóng vỗ đá tri tri

Bóng trăng tỏ, mây đi, trời cao nhất

Người đặc thú ngâm câu cổ luật

Khách đa tình hát khúc trường ca...”(Thu muộn)

Tôi tựa người vào vách xe ngựa, từng câu từng chữ trong bài hát của nàng đào nương ở Cổ Cầm vẫn nghe thấy bên tai. Nhìn qua Đình Khuê ngồi đối diện, thấy anh đang nhắm mắt, có vẻ thân xác thì ngồi ở đây nhưng tâm hồn thì đang treo lơ lửng ở đâu đó. Tôi hươ hươ tay trước mặt anh:

- Có phải hồn vía của anh bị bay mất rồi không?

Đình Khuê mở mắt, sau đó hiểu được ý của tôi thì cười lớn. Tôi thắc mắc:

- Sao anh biết quán đó?

- Hôm trước một người bạn của anh ở kinh thành đưa đến mới biết, lần này đi với em là lần thứ hai. – Đình Khuê trả lời.

Tôi gật gù rồi hỏi yêu cầu của anh là gì? Nghe hát cũng đã xong, đừng nói anh bắt tôi hát lại là được. Nhưng không ngờ đến Đình Khuê lại đưa ra yêu cầu:

- Hôm khác lại đi cùng anh nghe hát?

Tất nhiên là tôi hoàn toàn đồng ý, không giỏi âm nhạc không có nghĩa là không thích nghe hát, hơn nữa đây có thể coi là một phương thức giải trí tốt trong những ngày nhàm chán thế này.

Sau lần đó, tôi và Đình Khuê có thêm hai lần đến quán Cổ Cầm nghe hát. Đình Khuê giống những quan lại và quý tộc ở thời này, rất yêu thích nghe hát ả đào. Tôi còn nghe được chúa thượng rất thích ca trù, ngài còn viết nhạc và gõ trống rất giỏi.

Nhờ Đình Khuê tôi biết được khá nhiều về hát ca trù hay còn gọi là hát ả đào. Nếu như trước đây, ca trù chỉ để dành cho các phường hát, hát ở các

ngôi đình trong lễ hội hay những ngày trăng tròn thì lúc này, ca trù đã trở thành một hình thức giải trí dành cho giới quý tộc. Thậm chí nhà các quan lại, tướng quân còn nuôi hẳn đào nương trong nhà, gọi là ca kỹ, sẽ hát múa cho chủ nhà và khách đến chơi thưởng thức.

Huy quận công một là thường ngày quá bận rộn, hai là mẹ cả chỉ thích đàn nguyệt, không thích nghe hát ả đào nên trong nhà không nuôi ca kỹ. Quận công thỉnh thoảng sẽ có đến nhà Hữu tham quân Nguyễn Hữu Chinh để nghe hát. Đình Khuê nói rằng lúc nhỏ anh còn được Nguyễn Hữu Chinh dạy cho âm luật.

Không nhắc thì thôi, nhắc đến Nguyễn Hữu Chinh là tôi lại có cảm giác bất an trong lòng. Tuy rằng Đình Duệ đã nói ông ta không có khả năng phản bội lại quận công nhưng không hiểu tại sao tôi vẫn không thể an tâm được. Thở dài, cố gắng tự trấn an mình, tôi hi vọng là mình nhớ sai hoặc lịch sử có sự ghi chép nhầm lẫn.

***

Sau mười ngày, Đình Duệ và Đình Khuê được gọi vào cung vua để nhận chức. Đình Duệ tiếp tục nhiệm vụ ở lại trấn Sơn Nam, giữ chức Tổng lĩnh, tăng thêm hai bậc phẩm hàm. Đình Khuê làm Chỉ huy Thiêm sự, thuộc hàng Chánh ngũ phẩm, trong vòng một tháng trở về thành Phú Xuân nhậm chức.

Đình Khuê trở về từ cung vua liền lôi kéo tôi đi Cổ Cầm nghe hát. Tuy rằng tôi đi nghe hát ả đào với Đình Khuê cũng được ba lần rồi nhưng với khả năng âm nhạc kém như tôi thì chỉ có thể nghe, không thể bình luận được. Đình Khuê thì khác, mỗi lần trở về từ quán Cổ Cầm anh đều có thể ngâm nga lại bài hát trong lúc ngồi trên xe ngựa, còn bình phẩm câu này hay, ý kia thật tuyệt.

Nhưng lần này trở về từ quán Cổ Cầm, Đình Khuê không hát nữa, anh trầm lặng ngồi yên trên xe ngựa. Ánh sáng đèn lồng từ ngoài đường và treo trước xe ngựa chiếu vào mờ ảo khiến gương mặt anh đang đắm chiêu thêm phần u ám. Tôi lên tiếng phá vỡ bầu không khí quái dị:

- Anh Khuê, có phải hôm nay họ hát dở quá không? Lần sau yêu cầu đào nương không hát mấy bài buồn như thế nữa.

Đình Khuê nghe thấy thì mặt giãn ra, sau hé một nụ cười rồi nói với tôi:

- Thực ra anh thích cuộc sống như vậy, ngày ngày yên ổn, rảnh có thể đến nghe hát, vui thì hát bài hát vui, buồn lại hát bài hát động viên.

Đột nhiên không hiểu Đình Khuê đang ám chỉ điều gì, tôi chỉ cảm thấy một nỗi buồn vô hình đang dâng lên. Đình Khuê im lặng một hồi mới nói tiếp:

- Mai anh trở về thành Phú Xuân rồi.

- Nhanh như vậy sao? – Tôi không nghĩ là anh nhanh như vậy đã trở về rồi.

- Ừm, chiều nay anh đã nhận chức Thiêm sự, anh phải trở về Phú Xuân nhậm chức. Cha anh còn đang đợi. – Đình Khuê nghiêng người đến gần, nói vào bên tai tôi. – Nể tình em hay theo anh đi nghe hát, anh nói cho em bí mật của anh.

Tôi gật đầu, hít vào một hơi thật sâu. Đình Khuê khẽ cười, mặt nghiêm túc mà nói:

- Thực ra, anh không thích cầm quân đánh trận, cũng không thích quyền vị.

Tôi trở mắt ra nhìn Đình Khuê, anh vừa nói anh không thích danh lợi, không thích cầm binh đánh trận. Vậy tại sao anh lại đi thi Võ thí? Đình Khuê nhìn thấy thắc mắc hiển hiện trên gương mặt tôi thì giải thích:

- Từ nhỏ anh đã được dạy võ, được dạy thế nào là chí khí anh hùng, thế nào là báo ơn vua, đền nợ nước. Cha ở chiến trường vô vàn nguy hiểm, các anh trai cũng theo nghiệp binh quyền, anh không thể làm con rùa ở nhà hưởng an nhàn, càng là lúc chiến sự nóng bỏng, anh càng phải góp sức mình giúp đỡ cha.

Sau khi nghe được tâm sự của Đình Khuê, tôi mới thấy được một khía cạnh khác của anh. Đình Khuê không háo thắng và cũng không ham vui như tôi nghĩ, anh chỉ là đang cố tạo một vỏ bọc nhiệt huyết để che đi những trăn trở bên trong.

Đi vào con đường binh quyền này, không phải chỉ là mọi sự đã sắp xếp hay tình huống ép buộc như Đình Khuê nói, tôi biết anh đã phải hạ quyết tâm và cố gắng rất nhiều.

Tôi bỗng nhớ đến tiếng hát của nàng đào nương ở Cổ Cầm, có phải Đình Khuê cũng mong muốn được như vậy:

"Vẫy vùng vui, phong nguyệt buông tung

Chẳng khang tướng cũng ngang tàng trong vũ trụ"

Xe ngựa đang lọc cọc thì bỗng dừng lại. Tôi kéo rèm hỏi Hải đánh xe ngựa ở trước:

- Có chuyện gì vậy?

- Tiểu thư, tôi nhớ ra ông Lộc nhờ tôi mua ít bánh quế.

- Vậy người đi mua đi.

- Nhưng xe ngựa không tiện đậu ở đây... – Giọng Hải bối rối.

- Để ta đi mua, người đậu xe qua bên kia chờ. – Đình Khuê nói với Hải, rất nhanh đi ra khỏi xe ngựa.

Tôi nhìn qua ô cửa sổ thấy Đình Khuê đang xuyên vào đám đông để băng qua đường, sau đó ngẩng đầu mới phát hiện ra hôm nay trăng tròn rất sáng. Bỗng nhiên tôi muốn ăn bánh phục linh nhưng Đình Khuê đã đi qua khỏi nửa đường, không thể gọi lại được, đành phải tự mình đi mua vậy. Hải thấy tôi đi ra khỏi xe ngựa thì bất ngờ:

- Tiểu thư, người muốn đi đâu?

- Người cứ đánh xe đi, ta muốn đi theo anh Khuê mua thêm ít bánh.

Hải bất đắc dĩ phải đỡ tôi xuống xe ngựa, chân vừa chạm đất tôi nhanh tay xách váy đi theo bóng lưng của Đình Khuê. Ngay khi vừa đi được đến bên kia đường, Đình Khuê đã ở ngay trước mặt, tôi chuẩn bị gọi anh thì đột nhiên bị một bàn tay bịt kín miệng, cả người bị nhấc bổng lên, kéo vào trong một ngõ tối.

Tôi thực sự bị bất ngờ, không thể nghĩ ra được ngay giữa phố mình lại bị bắt cóc thế này. Tôi cố vùng vẫy, trong lòng không ngừng kêu gào: “Đình Khuê, cứu em.”

- Là ta.

Tôi ngừng vùng vẫy, tay của người kia cũng nới lỏng. Giọng nói quen thuộc, mùi hương cũng quen thuộc. Không thể nào? Ngay khi quay người lại, tôi chỉ có thể há hốc miệng:

- Chàng... sao chàng lại ở đây?- Suyt...

Tôi biết ý, ngậm chặt miệng mình lại. Trịnh Khải nắm lấy bàn tay tôi, kéo vào một ngôi nhà nhỏ ngay trong đường tối. Anh xoay người đóng cánh cửa gỗ lại nhưng vẫn nắm chặt tay tôi. Lúc này nường theo ánh trăng sáng trên đầu, tôi có thể nhìn thấy Trịnh Khải đang mặc một bộ đồ lính tuần. Anh vượt ngục sao? À không, đó cũng không thể coi là nhà ngục.

- Tại sao chàng lại ở đây?

Trịnh Khải không trả lời, chỉ nhìn ra phía sau tôi. Tôi nghi ngờ có ai đứng sau lưng mình nhưng đến khi quay đầu lại thì không có ai, chỉ có một ngôi nhà nhỏ tối tăm đang đóng kín cửa.

- Tại sao chàng lại ở đây? – Tôi lặp lại câu hỏi.

- Ta giả trang làm lính. – Trịnh Khải khẽ cười.

Bất cứ ai có mắt cũng nhìn thấy anh đang mặc đồ lính, câu trả lời như vậy thật thừa thãi. Tôi bèn đổi câu hỏi:

- Tại sao chàng ra được nơi đó?

- Ta nói rồi, ta giả trang làm lính. – Trịnh Khải lại cười mỉm mà trả lời.

Tôi nghi ngờ trí thông minh của anh có vấn đề, hoặc là anh không muốn trả lời câu hỏi của tôi.

- Nàng tìm được cách vào, ta cũng tìm được cách ra. Cho nên nàng đừng hỏi thêm nữa.

Quả nhiên Trịnh Khải không muốn nói cho tôi biết, tôi bĩu môi tỏ vẻ không hài lòng, anh nhìn thấy thì bật cười, đưa tay còn lại chạm vào má tôi, bàn tay to lớn ram rám ấm áp. Ánh mắt sâu hun hút của Trịnh Khải nhìn thẳng vào tôi, giọng thấp trầm:

- Ta cứ đợi nàng mãi.

Trịnh Khải vừa dứt lời tôi đã cảm thấy tim mình rung lên những nhịp đập mạnh mẽ. Một chữ “đợi” thâm sâu ý nghĩa, là bao hàm cả chữ mong và nhớ.

Trong lúc đang băn khoăn không biết nên trả lời thế nào thì Trịnh Khải lại nói:

- Nếu có lần sau nàng cũng đừng đến nữa.

Tôi trở mắt ra nhìn anh, câu trước vừa nói đợi tôi, câu sau đã nói tôi đừng đến, rốt cuộc là anh muốn thế nào đây? Trịnh Khải dường như hiểu ý của tôi, anh cười khẽ:

- Ta sợ nàng đến sẽ gặp nguy hiểm.

Trái tim ấm áp, ruột gan cũng ấm áp, tôi nhoẻn miệng cười với anh. Nếu có gương soi lúc này, tôi đoán có thể nhìn thấy miệng đã được kéo đến tận mang tai.

Trịnh Khải đưa tay vào trong ngực áo lấy ra một cây trâm, hình thù thì tôi không nhìn rõ, anh cài lên mái tóc tôi:

- Nếu nàng sợ cây trâm kia quá quý giá thì cây trâm này lúc nào nàng cũng phải cài trên đầu.

Tôi khẽ gật đầu, có lẽ Trịnh Khải không thấy tôi cài cây trâm ngà voi đính ngọc nên nghĩ rằng tôi ngại nó quý giá mà không dám cài. Quả thật tôi cũng có suy nghĩ như vậy, tuy mang danh là một tiểu thư nhà quan lớn nhưng trâm cài ngà voi quả thật quá phô trương. Hơn nữa, đó lại là vật Trịnh Khải tặng, lỡ như ra đường gặp cướp hay vô tình rơi làm trầy xước hư hỏng thì phải làm sao, không thể được, tôi phải nâng niu, giữ gìn nó.

Tôi đưa tay chỉnh lại cây trâm Trịnh Khải vừa cài lên đầu mới biết nó làm bằng gỗ. Tôi ngẩng đầu nhìn anh, giọng xúc động:

- Là chàng tự tay làm?

Trịnh Khải gật đầu còn tôi vì xúc động mà hai hốc mắt đã dâng đầy nước, chuẩn bị tràn ra ngoài. Từ lúc gặp gỡ Trịnh Khải đến nay, tôi luôn là người được nhận nhiều hơn. Những thứ Trịnh Khải trao cho tôi không chỉ là tín vật, nó còn chứa đựng rất nhiều tâm ý và sự chân thành của anh. Tôi cố hít thở thật sâu để ngăn không cho nước mắt rơi ra thì bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề. Làm sao hôm nay Trịnh Khải biết được sẽ gặp tôi mà mang theo cây trâm này? Không lẽ cây trâm này anh luôn mang theo người sao? Tôi rụt rè hỏi:

- Chàng luôn mang theo nó?

- Ừm. – Trịnh Khải đáp lại. – Ban nãy nàng tính đi mua gì?

Suy nghĩ mất năm giây tôi mới hiểu được câu hỏi của anh, tôi thở dài:

- Thiếp muốn mua ít bánh phục linh nhưng...

Nhưng bị bắt vô đây rồi. Tôi không dám nói ra hết câu. Trịnh Khải lấy từ trong túi áo ra hai quả đào nhỏ, nhét vào tay tôi:

- Lần sau hãy mua bánh phục linh.

Tôi hiểu ý anh, có lẽ lúc này Đình Khuê đã mua bánh xong và đang đi tìm tôi cũng nên. Trịnh Khải quay người mở cổng, tôi bước ra ngoài nhưng vẫn còn luyến tiếc:

- Khải... ừm, chàng sẽ đi đâu?

- Ta sẽ quay trở lại nơi đó.

Trịnh Khải không phải trốn chạy khỏi nhà giam sao? Sao anh lại quay lại nơi đó? Trịnh Khải có lẽ thấy được biểu cảm ngạc nhiên của tôi nên khẽ thở ra:

- Ta sẽ không sao, nàng đừng lo. – Trịnh Khải nhìn ra con đường treo đèn lồng sáng ngoài kia rồi nhìn lại tôi. – Nàng đi đi, cẩn thận.

Tôi gật đầu, nhìn anh một lần nữa rồi chậm rãi quay người đi, chưa được ba bước đã nghe tiếng cánh cổng gỗ đóng lại rất khẽ sau lưng. Tôi đứng lại, quay đầu nhìn cánh cổng gỗ đã khép kín kia, đằng sau nó có lẽ Trịnh Khải vẫn đang đứng ở đó. Ánh trăng sáng mờ mờ chiếu con ngõ nhỏ lặng lẽ, dường như cả thế giới lúc này chỉ còn lại một mình tôi và anh, đứng cách nhau một cánh cửa gỗ.

- Đình Thanh. – Giọng của Đình Khuê khiến tôi giật mình mà xoay người lại.

Đình Khuê chạy đến chỗ tôi đang đứng, nhìn quanh rồi hỏi:

- Sao em lại ở đây?

Tôi lấy giọng, cười:

- Em thấy một con mèo nên đuổi vào đây nhưng không thấy nó đâu nữa.

Đình Khuê lắc đầu:

- Đi thôi, trong này vắng vẻ lại không có đèn rất nguy hiểm.

Lúc ra đến xe ngựa, Hải lấm lét nhìn tôi còn Đình Khuê vẫn còn cẩn thận việc tôi đi lung tung. Nói được một hồi anh mới đưa ra một gói giấy, tôi mở ra thì thấy bên trong là bánh phục linh. Tôi cười nịnh nọt Đình Khuê, tiện tay cho anh một quả đào. Đình Khuê nhìn thấy thì ngạc nhiên:

- Đây là đào Cao Bình, mùa này chỉ mới đầu mùa, sao em có được?

Tôi nhú mày, chỉ là quả đào thôi mà cũng hỏi khó như vậy, biết thế tôi không cho anh làm gì.

- Em được người ta cho.
- Ai cho? – Đình Khuê căn vặn.
- Em không biết, ban nãy có người ngoài phố cho em hai quả thôi.

Đình Khuê hừ một tiếng, tôi bĩu môi:

- Anh sợ có độc thì em ăn trước cho. Người ta có lòng thì mình có bụng là được.

Nói xong tôi lấy tay áo lau quả đào rồi đưa lên miệng cắn một miếng, rất mềm và ngọt. Đình Khuê nhìn thấy thì bật cười, sau cũng phui phui quả đào rồi ăn ngon lành.

Về đến nhà, tôi chờ lúc Đình Khuê không để ý liền liếc Hải một cái thật dài. Đừng tưởng tôi không biết gì, chắc chắn ban nãy anh ta thấy Trịnh Khải nên mới cố ý kiểm soát để dừng xe lại, sau lại tìm cách để tách tôi và Đình Khuê ra. Nhưng dù sao nhờ vậy tôi mới gặp được Trịnh Khải cho nên chỉ liếc một cái, không trách móc gì.

Vào phòng, cài then cửa xong xuôi tôi mới đến ngồi ở bàn, tay gỡ chiếc trâm gỗ xuống soi dưới ánh đèn dầu. Chiếc trâm hình dáng đơn giản, một đầu nhọn, một đầu lớn tròn dẹt, trên bề mặt có khắc hình một bông hoa sen. Tôi khẽ cười, thật may ban nãy Đình Khuê không nhận ra trên đầu tôi xuất hiện thêm một chiếc trâm gỗ, không lại phải nói dối thêm một chuyện.

***

Ba ngày sau, Đình Khuê khăn áo cùng với người hầu cười ngửa trở lại thành Phú Xuân. Tôi bỗng nhiên cảm thấy lần chia tay này không biết bao giờ mới gặp lại. Thăng Long tuy bình yên nhưng Phú Xuân lại là nơi chiến trận trọng yếu, nếu Nguyễn Huệ tiến quân ra Bắc thì Phú Xuân sẽ là nơi

thất thủ đầu tiên. Tôi không dám tưởng tượng tới đến lúc đó Đình Khuê sẽ như thế nào, chỉ có thể tranh thủ lúc này mà dặn dò anh:

- Anh Khuê nhất định phải cẩn thận. Dù thành có mất hay không cũng không quan trọng bằng tính mạng. Anh phải sống, không được...

Quận công đứng bên cạnh quay qua nạt lớn:

- Đình Thanh, không được ăn nói lung tung. Trai nam nhi sao có thể chỉ khư khư hèn nhát giữ tính mạng của mình? Con là con gái không hiểu chuyện thì cũng đừng nói bậy.

Tôi cảm môi im lặng, quận công không nói sai nhưng nếu biết trước kết cục là thất bại thì chết có ích gì?

Quận công hừ một tiếng rồi nói với Đình Khuê:

- Đi đường cẩn thận.

Đình Khuê dạ vâng rồi quay qua cười với tôi:

- Em yên tâm, anh sẽ đánh tan tác quân Tây Sơn, đánh cho chúng chạy vào tận Gia Định.

Tôi cười yếu ớt trước câu nói nửa đùa nửa thật của Đình Khuê, anh quay qua chào quận công và mẹ cả rồi nhảy lên ngựa. Đình Duệ cũng nhảy lên một con ngựa khác, sẽ tiện đường ra trấn Sơn Nam mà tiễn Đình Khuê một đoạn.

***

Ngày tôi cùng người hầu mang nệm dành em bé qua phủ Trang quận công thì bắt gặp Phan Huy ở cổng. Anh ta hết nhìn tôi rồi nhìn qua chiếc hòm gỗ đựng nệm em bé mà người hầu đang ôm trước bụng. Tôi không buồn giải thích, chỉ chào anh ta một tiếng rồi đi thẳng vào trong nhà, sau lại

thêm một hồi chào hỏi phu nhân Trang quận công mới được nói chuyện riêng với Đinh Ngọc.

Gạo mở hòm gỗ lấy nệm em bé ra thì ngạc nhiên hỏi tôi cái này là gì. Tôi hào hứng miêu tả và hướng dẫn Gạo cách sử dụng. Đinh Ngọc lúc này đã thấy bụng hơi nhô ra, chị ngồi trên ghế vừa đón lấy tấm nệm xem xét vừa cười. Nói chuyện râm ran một hồi, tôi mới nhớ ra lần trước đến đây gây chuyện, bèn hỏi chị:

- Chị Đinh Ngọc, lần trước sau khi em về, anh rể có nói gì không?

Đinh Ngọc đặt chiếc nệm qua một bên, thở dài:

- Chị thì không có chuyện gì nhưng em thì có.

Tôi sát lại gần chị, cười hì hì:

- Em thì có chuyện gì chứ?

Đinh Ngọc dí một ngón tay vào trán tôi:

- Còn cười nữa. Chị tuy ở trong phủ suốt nhưng chuyện bên ngoài chị vẫn biết hết, ngoài kia người ta đồn em đánh đá là vì sao chứ? Chắc chắn là do hôm đó em ra mặt nói vài câu qua lại với ả ta nên mới thành chuyện.

Gạo cũng xen vào:

- Tiểu thư, em cũng nghi do có người tung tin bậy bạ ra bên ngoài để bêu xấu tiểu thư.

Tôi nhoẻn miệng cười, quỳ người xuống, áp tai vào bụng của Đinh Ngọc:

- Bé con à, dì của cháu không quan tâm đến người khác nói gì nên cháu cũng đừng nóng giận làm gì nha.

Đinh Ngọc và Gạo nghe thấy thì cùng bật cười, sau tôi lại nghe chị thở dài rất nhỏ:

- Em cũng đã đến tuổi lấy chồng rồi.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Vi Hà

Mẹ cả dạo này có thú vui đánh bài với các vị phu nhân khác, có lần họ tổ chức đánh bài tại nhà, tôi mon men đến xem nhưng không hiểu gì cả. Về phần Đình Duệ, tuy anh giữ chức cũ nhưng bận rộn hơn trước rất nhiều. Mỗi ngày sau giờ cơm tối, Đình Duệ và quận công đều vào thư phòng nói chuyện riêng. Vì thế ở phủ này chỉ có tôi là vô công rồi nghề nhất nhưng tôi lại không thể ra phố chơi hay qua nói chuyện với Đình Ngọc được. Lí do là thời tiết càng ngày càng ẩm ướt. Trời mưa rất dai và rất dài, có lần mưa kéo dài đến ba ngày ba đêm liền mới tạnh. Trong những ngày đó, tôi thì lúc ngồi đọc sách học chữ, lúc lại ngồi nghe chuyện trong nhà ngoài phố của người hầu trong phủ. Quả thật rất nhàm chán.

Một ngày trời mưa tầm mưa tã, tôi đang ngồi chống cằm trên bàn thờ dài ngao ngán thì nghe tiếng của Hải ngoài cửa:

- Tiểu thư Đình Thanh?

- Có chuyện gì? – Tôi đi ra cửa, đứng đối diện Hải mà hỏi.

Hải nhìn trái nhìn phải rồi dúi vào tay tôi một phong thư, nói nhỏ:

- Cửa công tử gọi tiểu thư. Tối mai tôi sẽ đợi tiểu thư ngoài cổng.

Tôi gật đầu, Hải lại nhìn trái nhìn phải rồi mới bỏ đi. Đóng cửa, cài then kỹ lưỡng, tôi mang phong thư vào phòng mở ra đọc.

“Tối mai hẹn nàng tại chốn cũ.”

Chỉ có một câu, vồn vẹn có một câu ngắn cũn mà cũng gọi là thư sao? Tôi lật ra mặt sau, soi lên soi xuống vẫn không thấy gì khác ngoài một câu.

Trịnh Khải à, anh thật kiệm lời.

Sau khi cất kỹ thư của Trịnh Khải, tôi lại ngồi chõng cằm nghĩ vãn vợ. Mai là rằm tháng bảy, chẳng phải là cúng cô hồn ư? Không lẽ vì tháng cô hồn nên lính gác ít đi, Trịnh Khải dễ dàng ra ngoài hơn?

***

Đến chiều trời bỗng dừng tạnh mưa, cả bầu trời quang đãng như chưa từng bị ướt sũng mấy ngày qua, có chẳng là các vũng nước trên đường là bằng chứng còn sót lại của cơn mưa lớn sáng nay. Tôi vừa bước ra cổng đã gặp mẹ cả từ bên ngoài về, bà hỏi tôi đi đâu, tôi bèn nói dối là ra phố mua bánh ăn. Bà âm ừ rồi không nói gì thêm, tôi khẽ thở phào, nhanh chân trèo lên xe ngựa ngồi.

Mẹ cả từ trước đến nay ít khi quản tôi, có lẽ là vì Đình Thanh không phải con ruột của bà nhưng điều đó lại khiến tôi cảm thấy tự do. Lần trước bà bắt gặp tôi mang nệm em bé qua cho Đình Ngọc thì có dặn tôi nên hạn chế qua nhà bên kia. Ý của bà, tôi có thể hiểu được nhưng cũng hơn tháng chưa gặp Đình Ngọc, có lẽ bụng chị đã tròn lăm rồi, tôi muốn nhân lúc trời không mưa qua chơi một lát.

Xe ngựa đang lọc cọc chậm chạp thì tôi bắt gặp Nguyễn Hoàn quỳ giữa đường đỡ lấy một người phụ nữ, hình như là Vi Hà, vợ của anh ta. Tôi hô dừng xe rồi nhanh chân đi đến bên cạnh họ:

- Nguyễn Hoàn, có chuyện gì vậy?

Nguyễn Hoàn ngẩng đầu nhìn tôi, sắc mặt trắng bệch, nói yếu ớt:

- Vi Hà bị ngã, nàng ấy đang có thai.

Lúc này tôi mới để ý Vi Hà nằm trong lòng Nguyễn Hoàn sắc mặt tái đi, phía dưới váy đã lấm lem vết máu đỏ. Tôi hoảng hồn:

- Sao không nhanh đưa đến thầy thuốc?

- Tôi đã cho người đi lấy xe ngựa rồi. – Nguyễn Hoàn nhăn mặt nói, ánh mắt lo lắng nhìn ra đường.

Tôi thực sự không thể chịu được, nói lớn:

- Mau lên xe ngựa của tôi, nhanh lên!

Nguyễn Hoàn bị tôi quát thì hốt hoảng ôm lấy Vi Hà đứng dậy, Hải cũng nhanh chân đến giúp đỡ.

- Nói mau, đến nhà thầy thuốc nào? – Tôi giục Nguyễn Hoàn.

- Về nhà tôi, có lẽ thầy thuốc đã đến nơi rồi. – Nguyễn Hoàn đáp lại, giọng run run.

Tôi nhìn Hải, anh ta hiểu ý bèn quất ngựa chạy nhanh. Tôi lại nhìn qua Vi Hà, cô ta yếu ớt đến không mở mắt ra được nhưng tay vẫn đặt ở bụng dưới, có lẽ cô nghĩ làm vậy sẽ níu kéo được sinh linh bé nhỏ đang nằm trong đó.

Đến nhà Nguyễn Hoàn, quả nhiên thầy thuốc cũng vừa đến nơi. Vi Hà được đưa vào phòng nằm để thầy thuốc khám, Nguyễn Hoàn ngồi trước cửa phòng ôm đầu, sắc mặt rất tệ. Tôi đứng một bên, vừa vỗ vỗ vai anh ta để an ủi, vừa lo lắng không biết đứa bé có xảy ra chuyện gì không. Đến khi cánh cửa phòng mở ra, thầy thuốc nói không nguy hiểm, chỉ bị động thai, nằm nghỉ ngơi trên giường mười ngày kết hợp với uống thuốc thì sẽ ổn. Nguyễn Hoàn nghe xong thì thở ra một hơi như vừa trút được một gánh nặng, tôi cười nói cảm ơn với thầy thuốc rồi đi vào trong phòng. Vi Hà đang nằm yên trên giường, sắc mặt nhợt nhạt còn Nguyễn Hoàn ngồi bên cạnh, mày nhíu lại thành một hàng thẳng.

Tôi không dám lên tiếng bèn đi ra ngoài gọi tên người hầu của Nguyễn Hoàn lại hỏi chuyện. Anh ta theo hầu Nguyễn Hoàn từ trước nên rất quen thuộc với tôi, nghe tôi hỏi thì kể không sót chuyện nào.

Vi Hà có thai đã ba tháng, Nguyễn Hoàn muốn cô ở nhà nhưng cô nhất quyết không chịu, sợ rằng anh ta nhân lúc vắng vợ mà trêu hoa ghẹo nguyệt ngoài cửa hàng. Một ngày qua trời mưa cô không theo được, trời vừa tạnh đã muốn ra cửa hàng kiểm tra. Lại nói, Vi Hà ra cửa hàng vừa đúng lúc bắt gặp Nguyễn Hoàn đang nói chuyện với một vị tiểu thư đến mua vải nên làm lớn chuyện, ghen tuông âm ỉ cả cửa hàng. Nguyễn Hoàn tức giận, nói vài câu lạnh nhạt rồi bỏ đi, Vi Hà không chịu thua cũng chạy theo. Người đi trước mặt lạnh, người đi sau vừa khóc lóc vừa níu kéo cho đến khi qua hết một con phố thì Vi Hà bất ngờ bị trượt ngã. Ngay lúc đó thì tôi tình cờ gặp họ.

Tôi nghe xong chỉ thở dài, ra thời nào cũng giống nhau thôi, về làm vợ người ta nhưng vẫn lo lắng không ngừng chuyện chồng mình liệu có người bên ngoài hay không. Hơn nữa ở thời này lại năm thê bảy thiếp, quả thật càng khiến người vợ thêm phần lo lắng, nhất là phụ nữ mang thai thì càng miễn cảm.

Đến khi tôi uống hết một bình trà thì Nguyễn Hoàn mới đi ra, người hầu lại mang một bình trà khác, tôi rót cho anh ta một ly. Nguyễn Hoàn uống xong mới nhìn tôi mà nói:

- Lúc này cảm ơn nàng rất nhiều.

Tôi gật gù rồi lại châm nước vào ly của anh ta, hỏi:

- Vi Hà thế nào rồi?

- Nàng ấy uống thuốc xong thì đang ngủ. – Nguyễn Hoàn thở dài. – Là lỗi của tôi, nếu tôi không bỏ đi thì nàng ấy cũng không đi theo để xảy ra chuyện.

An ủi Nguyễn Hoàn vài câu, nói không phải lỗi của ai cả, anh ta không nên tự trách mình. Nguyễn Hoàn cúi đầu nghe, thỉnh thoảng nhìn tôi rồi thở dài. Tôi đang nói thì nghe tiếng bước chân và tiếng than khóc rất lớn ngoài cửa:

- Nguyễn Hoàn, cậu ra đây cho tôi.

Một người phụ nữ và một đàn ông tầm năm mươi tuổi đi vào trong nhà, bà ta thấy tôi thì lao đến, rất may Nguyễn Hoàn nhanh nhẹn đứng chắn ở giữa.

- Là người? Người khiến con gái ta đến nông nỗi này mà còn dám vác mặt đến đây sao?

Bà ta vừa mắng vừa muốn túm lấy tôi nhưng đều bị Nguyễn Hoàn ngăn lại, tay của bà không thể với đến tôi được, chỉ có thể khua cào trong không khí. Trong lúc tôi vẫn sững sờ chưa hiểu chuyện gì thì bà ta ngồi bệt xuống nền nhà kêu khóc:

- Ôi, con gái tội nghiệp của ta, con phước mỏng gặp phải người chồng không ra gì, trong lúc con gặp nạn mà hãn còn tư tình với người khác.

Lúc này tôi đã hiểu, đây là mẹ của Vi Hà, có lẽ bà ta đã hiểu lầm chuyện gì rồi. Tôi tính lên tiếng giải thích thì giọng của người đàn ông quát lên giận dữ:

- Bà ngừng lại, để tôi hỏi chuyện con rõ rõ ràng. – Nói xong ông nhìn Nguyễn Hoàn. – Tại sao Vi Hà lại thành ra như vậy?

Bà ta nghe đến tên con gái mình thì đứng dậy, túm lấy một tay áo của Nguyễn Hoàn mà hỏi:

- Nói, con gái ta tại sao đang yên lành lại bị ngã đến động thai?

Tôi sợ Nguyễn Hoàn nhận tội lại khiến cha mẹ của Vi Hà tức giận nên mới thay anh ta trả lời:

- Nàng ấy chỉ là trượt chân mà ngã, cũng may đã không sao rồi.

Bà ta nghe xong thì quắc mắt trừng trừng nhìn tôi:

- Không đến phiên người mặt dày như người trả lời. Con gái ta không sao mà lại nằm dài trên giường à?

Nguyễn Hoàn giũt áo ra khỏi tay của bà ta, giận dữ đáp lại:

- Mẹ không được xúc phạm Đình Thanh, nàng ấy là vừa cứu con gái của mẹ đấy.

Hai ông bà nghe xong thì nhìn nhau tỏ vẻ khó hiểu, Nguyễn Hoàn thờ dãi, quay qua nói với tôi:

- Nàng trở về phủ đi, đừng ở đây làm ơn mắc oán.

- Không được. – Bà ta ngăn lại. – Nói rõ ràng rồi đi đâu thì đi.

Cha của Vi Hà kéo tay vợ mình lại, sau mới hỏi Nguyễn Hoàn:

- Cha mẹ con đâu rồi?

- Thưa, cha mẹ con đang ở Thuận Hóa, nửa tháng sau mới quay trở về. – Nguyễn Hoàn đối với cha vợ trả lời nhã nhặn.

Ông nghe thấy thì gật đầu rồi nói:

- Nãy ta và mẹ vợ con được người hầu báo tin mới biết được, bà ấy cũng là lo lắng quá nên hơi nóng tính. Con và tiểu thư đây ngồi lại nói chuyện rõ ràng được không?

Tôi cười cười đáp lại:

- Thừa, tôi chỉ là bạn của Hoàn, lúc này đi ra phố tình cờ gặp lúc Vi Hà gặp nạn nên lo lắng theo về đây. Thực sự không có chuyện gì lớn đâu ạ. Vậy tôi xin phép trở về.

Bà ta nghe thấy tỏ vẻ không tin, Nguyễn Hoàn lắc đầu nói:

- Để người hầu của con kể lại cho cha mẹ được rõ. – Nói rồi gọi người hầu vào, xong quay qua nói với tôi. – Đi, ta tiễn nàng ra cổng.

Tôi cúi đầu chào họ, bà ta định tiến lên thì bị chồng kéo lại vì thế chỉ có thể trừng mắt nhìn tôi bước ra ngoài. Ra đến cổng tôi mới thở phào nhẹ nhõm, còn Nguyễn Hoàn thì thở dài:

- Nàng thấy rồi đó, tính tình của Vi Hà giống mẹ nàng ta như đúc, rất nóng tính nhưng thực ra cũng không xấu tính.

- Ồ, biết bảo vệ vợ mình rồi. – Tôi nghe ra được ý của Nguyễn Hoàn muốn bênh vực vợ nên trêu chọc anh ta.

Nguyễn Hoàn mặt mũi xám xịt, liếc tôi một cái rồi quay người đi vào trong. Tôi đứng ở ngoài nhìn không được bật cười, không ngờ anh ta sắp có con rồi mà vẫn dễ bị trêu chọc như vậy. Hôm đó không đến thăm Đình Ngọc, tôi đành tự nhủ sáng mai sẽ đi nhưng trời vừa sáng thì người hầu đã vào báo là có người tìm. Lúc tôi ra đến phòng khách thì thấy mẹ của Vi Hà ngồi trên ghế, mẹ cả thì ngồi đối diện mặt lạnh nhạt, trên bàn còn có một hộp gỗ.

Mẹ của Vi Hà nhìn thấy tôi thì mừng rỡ, đứng dậy kéo tay tôi ngồi xuống ghế, giọng ngọt ngào, hoàn toàn khác hẳn với hôm qua:

- Tiểu thư Đình Thanh mau ngồi xuống, tôi có mang vài món quà đến để tỏ lòng cảm ơn tiểu thư đã giúp đỡ Vi Hà, tiểu thư nhìn xem có thích không?

Tôi bị bà ta làm cho ngạc nhiên, cả người cứng ngắc nhìn bà, sau lại nhìn qua mẹ cả ngời lạnh nhạt ở đối diện. Tôi xua xua tay nói:

- Thưa tôi không dám nhận, chỉ là tình cờ giúp đỡ, không có gì đâu ạ.

- Ấy, sao tiểu thư lại nói như vậy. Tiểu thư mau nhận đi cho chúng tôi vui lòng.

Bà ta và tôi giằng co qua về năm lần bảy lượt, rốt cuộc mẹ cả cũng lên tiếng:

- Ý của phu nhân, Đình Thanh nhà chúng tôi cũng đã biết. Bà mang về đi, nếu không sẽ gây tai tiếng cho Đình Thanh và cả nhà chúng tôi.

Nghe đến đó, mặt bà ta hơi biến đổi, giọng rụt rè đáp lại:

- Thưa quận chúa, chỉ là món quà nhỏ...

Mẹ cả không kiên nhẫn, cắt lời bà ta:

- Bà mau mang quà về, nếu để quận công nhà chúng tôi biết được sẽ có chuyện không hay.

Bà ta nghe đến quận công thì mặt hơi tái còn mẹ cả nói xong thì đứng dậy, bỏ vào nhà trong. Tôi quay qua cười với bà ta:

- Phu nhân về đi, chuyện hôm qua chỉ là chuyện nhỏ, nếu cha tôi biết tôi nhận quà sẽ la mắng tôi.

- Vậy... vậy cảm ơn tiểu thư, tôi trở về. – Bà ta khúm núm ôm hộp gỗ rồi nhanh chân đi ra sân.

Tôi nhìn bà ta bước ra khỏi cổng mới thở dài ảo não. Có lẽ bà ta đã nghe xong chuyện, sau đó lại biết tôi là tiểu thư nhà Huy quận công thì đâm ra sợ

hải, lo lắng tôi đem chuyện về kể với quận công, sợ ông sẽ gây khó dễ cho nhà bà nên sáng sớm liền ôm quà đến làm hòa.

Về phần mẹ cả, dường như bà rất quen thuộc với chuyện này nên nói hai câu là đã đuổi được cả người lẫn quà ra khỏi phủ. Lạ là sau đó bà cũng không thèm hỏi tôi chuyện gì đã xảy ra ngày hôm qua, vì thế tôi lại yên ổn ra khỏi phủ.

Lúc tôi đến cổng nhà Trang quận công thì gác cổng báo là cả nhà Trang quận công đều đi vắng.

- Chị Đinh Ngọc cũng không có nhà sao?

- Dạ đúng thưa tiểu thư. – Người gác cổng trả lời.

Tôi đành ậm ừ rồi lên xe ngựa, Hải quay qua hỏi tôi:

- Tiểu thư, giờ về phủ sao?

- Ừm. – Tôi tựa người vào vách xe nhìn ra ngoài. – Hải, sao hôm nay đường phố có vẻ đông đúc hơn mọi ngày?

- Tiểu thư quên rồi sao? Hôm nay là rằm tháng bảy.

Tất nhiên là tôi không quên rồi, tối nay tôi còn có hẹn với Trịnh Khải. Nhưng tôi vẫn cảm thấy rằm tháng bảy mọi năm cũng không đông như vậy. Hải vừa đánh xe vừa giải thích thắc mắc của tôi:

- Hôm nay Tuyên phi tổ chức lễ Phật ở chùa Trấn Quốc để cầu an cho chúa thượng và vương tử Cán.

- Thì sao? – Việc triều đình tổ chức lễ cầu an này nọ cũng không phải việc hiếm lạ.

- Buổi chiều Tuyên phi sẽ phát gạo cho người nghèo ở kinh thành và các phủ lân cận cho nên họ từ sớm đã đến để chờ đợi đến giờ nhận gạo.

Ra là có phát gạo cho nên dân tình các vùng lân cận mới đổ xô về đông như vậy. Có thể nhà Trang quận công vắng nhà là vì đi lễ Phật, nhưng sao mẹ cả sáng nay vẫn ở nhà?

- Sáng nay cũng có làm lễ sao? Sao ta lại thấy mẹ cả ở nhà?

- Tiểu thư, phu nhân đi từ sáng sớm, lúc tiểu thư dậy là phu nhân cũng vừa về đến nhà.

- Há? Sớm vậy sao?

- Dạ.

Không ngờ lễ Phật lại tổ chức sớm như vậy, có lẽ là giờ hoàng đạo chẳng? Tôi nghĩ là đúng rồi nên không mở miệng hỏi lại Hải. Đến khi về tới phủ thì mới biết mẹ cả đã ra ngoài, Đình Duệ thì lại đang ở nhà. Tôi nhìn Đình Duệ nghi hoặc:

- Anh Duệ, sao lại trở về sớm như vậy?

Lúc này còn chưa tới giờ cơm trưa, Đình Duệ thường ngày ở trấn Sơn Nam đến tối mới về. Có khi nào là đã xảy ra chuyện gì hay không?

Đình Duệ bỏ tờ giấy đang cầm vào trong ngực áo rồi trả lời:

- Tối nay Tuyên phi tổ chức đốt đèn cầu an, anh nhận nhiệm vụ bảo vệ.

- Đốt đèn?

- Phải, thả đèn hoa đăng ở chùa Trấn Quốc.

- A, em... – Tôi tính nói em cũng muốn đi nhưng chợt nhớ ra mình có hẹn với Trịnh Khải.

Đình Duệ nhíu mày nhìn tôi, sau xoa đầu tôi mà nói:

- Tối nay rất đông người, em không nên ra đó.

Tôi cười gật đầu với anh, Đình Duệ hài lòng cười với tôi rồi nói phải ra ngoài sắp xếp quân lính.

***

Giờ Dậu, tôi mang yếm đỏ, áo hồng, váy nâu, trên đầu cài cây trâm gỗ bước ra cửa phủ. Hải đã đậu xe ngựa chờ sẵn, nhìn thấy thì nhanh chân đến đỡ tôi lên xe rồi đánh xe đi thẳng.

Chốn cũ mà Trịnh Khải nhắc đến chính là ngôi đền bị bỏ hoang. Rằm tháng bảy đáng lẽ trăng tròn sáng nhưng lại bị mây mù che phủ, vì vậy khung cảnh xung quanh chỉ có thể nhìn mờ mờ không rõ nét. Tôi hít vào một hơi thật sâu, cố trấn tĩnh khi đẩy cánh cổng gỗ bước vào trong đền. Hải nhanh nhẹn đốt một đèn lồng cầm tay đưa cho tôi:

- Tiểu thư, người cầm lấy soi đường kéo vấp ngã.

Tôi cầm lấy đèn lồng, chậm rãi bước từng bước theo lối cũ xuống ao sen, trong đầu luôn nghĩ đến hình ảnh bóng lưng của Trịnh Khải đang chờ tôi ở đó. Thế nhưng khi xuống đến nơi mới phát hiện ra là anh chưa đến. Cổ đè cảm giác hụt hẫng, tôi ngồi lên thành ao chờ Trịnh Khải.

Xoạt xoạt...

Gió thổi làm lá khô trên nền chạm vào nhau tạo nên những âm thanh khô khốc. Mây dày kịt che kín mặt trăng khiến trời vốn ban nãy mờ mờ giờ

gần như tối đen. Tôi nín thở, cố gắng ngồi sát đèn lồng, đưa mắt nhìn quanh nhưng không thấy gì ngoài bóng tối, trong lòng bắt đầu có chút run sợ.

Mặc dù cố trấn an rằng có Hải đang chờ tôi ngoài cổng nhưng anh ta ở xa như vậy, tôi vẫn không an tâm. Hôm nay là ngày rằm tháng bảy, là ngày cô hồn, ngày địa phủ mở cửa cho âm hồn ma quỷ lên trần gian. Nghĩ đến đó tôi cảm thấy có chút lạnh lạnh sau lưng.

Phập.

Đèn lồng vụt tắt. Gió thổi lá cây xào xạc. Mặt trăng ló ra được một góc soi ánh sáng mờ mờ, tôi tụt xuống, xách váy theo hướng cũ chạy ra. Đang lúc mắt nhắm mắt mở chạy ra thì đụng phải một người, ngẩng đầu lên nhìn chỉ thấy một cái nón che khuất cả mặt người.

- Aaa...

- Là ta, nàng đừng sợ. – Giọng Trịnh Khải hoảng hốt.

Nghe tiếng của Trịnh Khải, tôi ngừng la hét. Trịnh Khải quăng cái nón đội trên đầu đi, cúi người xuống đỡ lấy tôi đang ngồi bệt ở dưới nền lên, tay anh khẽ vỗ vỗ bên vai tôi.

- Đừng sợ. Nói cho ta biết có chuyện gì vậy?

Tôi thở hồng hộc, ra là thần hồn nát thần tính. Có tiếng bước chân chạy đến gần, tôi run run cầm lấy tay Trịnh Khải, nín thở nhìn về khoảng trống mờ mờ trước mặt.

- Tiểu thư, có chuyện gì vậy?

Là Hải. Có lẽ anh ta nghe tiếng hét của tôi nên mới chạy vào. Tôi lắc đầu, cố hít thở thật sâu để lấy lại tinh thần. Trịnh Khải quay qua nói với Hải:

- Người ra ngoài đi.

- Dạ. – Hải cúi đầu đáp lại rồi quay người bước đi.

Trịnh Khải đỡ một bên vai tôi, từ từ bước lại gần ao sen. Gió lại thổi mây đi, trăng đã ló ra hơn phân nửa. Khung cảnh bắt đầu rõ nét hơn. Sau khi để tôi ngồi lên thành ao, Trịnh Khải đốt lại đèn lồng, ánh sáng vàng ấm áp tỏa ra, chiếu vào gương mặt tuấn tú của anh.

- Ban nãy, nàng đã gặp chuyện gì? – Trịnh Khải tỏ vẻ lo lắng, tay anh cầm lấy tay tôi, gương mặt gần kề đang chờ câu trả lời của tôi.

Tôi cảm môi không biết nên trả lời thế nào, có nên thành thực nói rằng ban nãy tôi bị yếu bóng vía không?

- Ừm, thực ra không có chuyện gì cả. Ban nãy đèn tắt nên thiếp muốn đi ra ngoài tìm Hải thấp lại thôi. – Tôi lấp liếm.

Trịnh Khải vẫn quỳ một chân trên nền gạch, ánh mắt nhìn tôi chăm chú sau đó bỗng bật cười:

- Ra là nàng sợ ma.

Hả? Tôi trở mắt ngạc nhiên, không lẽ mình nói dối lộ nhiều sơ hở như vậy sao?

- Ta còn tưởng cô gái như nàng sẽ không biết sợ gì chứ. – Trịnh Khải tiếp tục cười, hai vai run run.

- Cô gái như thiếp thì sao chứ? – Tôi bĩu môi hỏi lại.

Trịnh Khải ngừng cười, đưa một tay khẽ chạm vào má tôi, nói:

- Nàng thông minh, nhanh trí nhưng lại không biết chữ...

- Thiếp biết. – Tôi cắt ngang.

- Ừm, sau đó thì nàng mới học, học cũng rất nhanh. – Trịnh Khải khẽ cười. – Nàng tính cách tùy tiện, thích uống rượu với đàn ông, thích ra tay nghĩa hiệp giữa phố, tính cách cũng nóng nảy, thích mắng người khác...

Tôi trừng mắt nhìn anh, Trịnh Khải nhìn thấy biểu cảm của tôi thì chỉ vuốt nhẹ tóc tôi mà cười:

- Nàng thực sự không hề giống với bất cứ tiểu thư khuê các nào mà ta từng gặp.

- Ừm? – Tôi háo hức chờ anh nói là tôi rất đặc biệt với anh.

Trịnh Khải khẽ thở dài sau giọng trầm thấp hỏi tôi:

- Nàng có từng hối hận vì đã gặp ta?

Tôi lắc đầu. Gặp anh có gì mà hối hận chứ? Cùng lắm là anh đã khiến tôi rối rắm một đoạn thời gian sau khi phát hiện ra thân phận thể tử của anh. Nhưng bây giờ thì khác rồi, anh không còn là thể tử mà tôi thì đã quyết định sẽ ở bên cạnh anh, sẽ không để anh cô đơn một mình.

- Thiếp chưa từng hối tiếc. – Tôi muốn củng cố niềm tin nơi Trịnh Khải.

Mây bị gió thổi đi hé ra mặt trăng tròn vành vạnh chiếu sáng mọi góc ngách trong đình và cả khuôn mặt tuấn tú của Trịnh Khải gần kề trước mắt tôi. Trịnh Khải sau khi nghe được câu trả lời của tôi thì sững người trong chốc lát, sau đó anh vươn tay kéo tôi vào lòng. Tôi để vòng tay của Trịnh Khải siết chặt, tiện thể hít lấy hít để hương nhài nhẹ nhàng từ áo anh. Giọng của Trịnh Khải trầm ấm từ trên đỉnh đầu tôi:

- Đình Thanh, hứa với ta, nàng sẽ không bao giờ oán ghét hay xa lánh ta.

Trịnh Khải đang cảm thấy bất an? Nhưng là vì điều gì? Tôi ngẩng đầu hỏi:

- Khải, có chuyện gì sao?

Trịnh Khải không trả lời, chỉ siết vòng tay thêm chặt khiến tôi có chút khó thở, chỉ có thể ép sát vào người anh, nghe được cả tiếng tim đập từ ngực anh. Tôi hít vào một hơi thật sâu, cố đè nén cảm giác lo lắng trong lòng xuống, có thể chỉ là Trịnh Khải lo lắng nếu quận công biết được chuyện tôi thích anh sẽ ngăn cấm nên mới muốn tôi hứa hẹn như vậy.

- Thiếp hứa.

Người Trịnh Khải khẽ run lên:

- Nếu như ta phụ nàng, nàng cũng không oán ghét ta sao?

Nếu như Trịnh Khải phụ tôi, ấy là do tôi ngu ngốc tin lầm người, vậy thì tôi sẽ tự ghét bỏ bản thân mình. Nhưng tôi tin, Trịnh Khải sẽ không là người như vậy.

- Thiếp tin chàng sẽ không phụ thiếp. – Giọng tôi kiên quyết đáp lại.

Trịnh Khải nhìn tôi sững sờ, đôi mắt của anh đen sâu hun hút, sau đó anh khẽ đặt một nụ hôn lên trán tôi, hơi thở ấm áp của anh sát ngay mặt khiến tim tôi run rẩy. Giọng anh xúc động:

- Cám ơn nàng.

Chỉ một câu cám ơn ngắn ngủi nhưng trong lòng tôi lại như có muôn vàn dòng nước ấm áp mang hạnh phúc chảy qua. Tôi biết Trịnh Khải cảm động vì lòng tin của tôi đối với anh, còn tôi, tôi đã bị anh làm cho cảm động rất nhiều lần rồi. Tôi cũng biết điều khiến Trịnh Khải lo lắng hiện nay chính là thân phận con gái quận công Huy của tôi. Nếu có cơ hội, tôi nhất định sẽ

nói cho Trịnh Khải biết rằng, chỉ cần có anh, tôi sẵn sàng từ bỏ danh vị tiểu thư nhà quận công, cùng anh đi đến một nơi thật xa không ai quen biết để bắt đầu cuộc sống mới.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Mất Mát

Lúc tiễn tôi ra xe ngựa, Trịnh Khải có cản dặn Hải vài điều nhưng tôi không nghe được, chỉ có thể ngồi yên trong xe nhìn ra. Nương theo ánh trăng nhàn nhạt tôi thấy được Hải cúi người chào Trịnh Khải rồi nhảy lên xe. Trịnh Khải đội lại cái nón to lên đầu che khuất cả mặt nhưng tôi vẫn cảm giác được ánh mắt ấm áp của anh đang nhìn mình. Đến khi xe chạy đến góc đường tôi quay người nhìn lại vẫn còn thấy anh đang đứng yên tại chỗ nhìn theo.

Vừa về tới cổng phủ đã thấy một người hầu mặt mũi căng thẳng đi ra đi vào, chị ta nhìn thấy tôi thì chạy đến:

- Tiểu thư Đình Thanh, tôi chờ tiểu thư này giờ, tiểu thư Đình Ngọc có chuyện rồi.

Tôi hết hoảng cầm tay chị ta hỏi lại:

- Chị Đình Ngọc có chuyện gì?

- Tiểu thư, tôi cũng không rõ. Lúc này quận công và quận chúa đang ở bên nhà Trang quận công. Ông Lộc sai tôi ở đây báo tin cho tiểu thư và công tử Đình Duệ.

Rốt cuộc là Đình Ngọc gặp chuyện gì mà quận công và mẹ cả đều phải qua nhà Trang quận công? Trong lòng tôi chợt dâng lên một nỗi lo sợ vô hình, quay qua nhìn Hải đang đứng bên xe ngựa, giọng gấp gáp:

- Mau đến nhà Trang quận công.

Hải nhanh nhẹn đỡ tôi lên xe rồi quất roi ngựa chạy thẳng đến nhà Trang quận công. Xe ngựa vừa đến trước phủ Trang quận công đã thấy người hầu hốt hải chạy ra ngoài, tôi xách váy đi nhanh vào gian phòng khách nhưng không có một ai, đến bóng dáng của người hầu cũng không thấy. Dựa theo trí nhớ tôi đi thẳng vào sân nhà trong thì đứng khựng lại. Trước mắt tôi là sân nhỏ được thắp lồng đèn sáng rực, quận công đứng bất động bên cây mai còn mẹ cả thì đang được người hầu dìu hai bên đến ghế đá gần đó, phu nhân Trang quận công đứng tựa hẳn vào người Trang quận công, Phan Huy đứng buông thõng hai vai giữa sân. Người hầu đứng vây quanh, có người quỳ trên nền gạch, có người quay mặt đi, không khí trầm lắng đến đáng sợ.

Tôi chậm chậm bước thêm một bước vào trong, cảm giác tim dường như cũng ngừng đập, chỉ hi vọng những suy đoán trong lúc tôi ngồi xe ngựa đến đây là không đúng. Bất ngờ một người chạy đến ôm chặt lấy người tôi khiến tôi lao đảo suýt ngã ra sau, đến khi nhìn kỹ lại thì ra là Gạo. Gạo quỳ xuống ôm lấy hai chân tôi khóc nức nở:

- Tiểu thư...

Vì tiếng kêu khóc của Gạo mà vài người trong sân quay ra nhìn tôi, ánh mắt họ thế nào tôi không nhìn rõ, chỉ cảm thấy hai chân mình run lên theo tiếng khóc của Gạo. Tôi quỳ xuống đỡ lấy hai vai của Gạo, nghe giọng của mình run run:

- Đừng khóc, nói chị nghe có chuyện gì?

Gạo không những không ngừng khóc mà tiếng khóc lại càng lớn hơn, trong sân cũng có vài người bắt đầu nức nở. Tôi không nhịn được, hít vào một ngụm khí, quát lên:

- Nói.

Gạo vì tiếng quát của tôi mà không khóc lớn nữa nhưng vẫn không thể trả lời được. Một người đàn ông khác đi đến gần tôi, nói:

- Thiếu phu nhân sinh non, đứa bé không giữ lại được nhưng may mà thiếu phu nhân không nguy hiểm về tính mạng.

- Ông nói gì? – Tôi nghe giọng mình lạc hẳn đi.

- Tiểu thư... – Tiếng Gạo khóc nói cho tôi biết những gì người đàn ông vừa nói là sự thật.

Ông ta cúi đầu rồi xin phép đi ra ngoài kê đơn thuốc, ra ông ta là thầy thuốc. Tôi ngồi hẳn xuống nền gạch lạnh ngắt mặc cho tiếng khóc kè bên, tai tôi ù đi, không nghe thấy gì nữa.

***

Qua ngày hôm sau, Đinh Ngọc mặt mũi tái nhợt được quận công sai người bế vào võng khiêng về phủ. Tôi ngồi ở mép giường nhìn Đinh Ngọc suốt một ngày nhưng ngoài mí mắt chị hơi giựt ra thì không có phản ứng nào khác. Gạo đều đặn bón thuốc cho Đinh Ngọc đúng giờ, mẹ cả thường ngày lạnh nhạt cũng rơm rớm nước mắt nhìn chị nằm ngủ. Buổi chiều Phan Huy đến quỳ ở trước gian phòng khách nhưng bị quận công đuổi về, nếu quận công không có mặt ở đó thì tôi đoán chắc đến mười phần anh ta sẽ bị Đình Duệ đánh cho tui bụi.

Đình Duệ sau khi biết chuyện Đinh Ngọc sinh non thì giận dữ đòi đi tìm cô vợ bé của Phan Huy hỏi tội nhưng bị quân công ngăn lại, hơn nữa trong chuyện này cũng không thể trách cô ta, có trách thì trách Đinh Ngọc không may mắn.

Tối hôm trước Gạo thuật lại mọi chuyện trong tiếng nấc liên tục, tuy gián đoạn nhưng tôi đại khái hiểu được sự việc xảy ra. Ngày rằm, cả nhà Trang quận công cùng đi lễ phật cầu an, nói là cả nhà nhưng chỉ có phu nhân Trang quận công, Đinh Ngọc, cô vợ lẽ và vài người hầu trong phủ đi theo. Sau khi làm lễ xong, cả nhà mới đến ngồi ở một lương đình giữa hồ nước để nghỉ ngơi. Trong lúc chờ người hầu bày bánh trái ra bàn thì cô vợ

lễ của Phan Huy bị gió thổi bay cái khăn tay, cô ta theo phản xạ với người bắt lấy khăn tay thì bị trượt ngã, đúng lúc Đinh Ngọc ngồi ngay đó thấy nguy hiểm nên đưa tay kéo cô ta lại. Cô ta được Đinh Ngọc kéo lại chỉ bị ngã trên nền còn Đinh Ngọc thì thuận đà ngã ra sau, lan can thì quá thấp, tình huống lại quá nhanh người hầu không kịp trở tay, đến khi mọi người kịp chạy đến thì Đinh Ngọc đã chìm dưới hồ nước lạnh. Đinh Ngọc trước giờ không biết bơi, hơn nữa lúc ngã xuống lưng chị bị đập vào thành của lương đình thành ra khi người hầu nhanh nhẹn bơi xuống cứu chị lên thì chị đã nửa tỉnh nửa mê rồi.

Cô vợ lễ của Phan Huy chỉ bị động thai nhẹ nhưng nhìn thấy Đinh Ngọc rớt xuống hồ nên sợ đến ngất đi. Còn Đinh Ngọc phải sinh non, đứa bé không sống được, sau khi sinh chị cũng lâm vào mê man.

Không biết Đinh Ngọc đã biết đứa con mà chị ấp ủ không còn hay chưa nhưng đã hai ngày rồi chị vẫn không mở mắt ra, chỉ nằm yên như đang ngủ một giấc thật sâu. Đôi khi tôi ước Đinh Ngọc cứ tiếp tục ngủ như vậy để tránh lúc tỉnh giấc phải đối mặt với cơn ác mộng này nhưng tôi lại sợ, sợ chị mãi không chịu thức dậy.

Tôi nắm lấy bàn tay gầy của Đinh Ngọc, khẽ vân vê ngón tay thon dài của chị, nói thầm thì: “Đinh Ngọc, có phải chị biết tất cả nên mới cố ý ngủ, giả vờ như không có chuyện gì đúng không?” Mí mắt của Đinh Ngọc khẽ động, tôi đưa tay vuốt nhẹ gò má của chị: “Chị phải mạnh mẽ lên.”

***

Chiều ngày hôm sau tôi đang nằm nghỉ ở bên phòng thì nghe tiếng khóc, tiếng la hét rất lớn từ phòng bên cạnh vang đến. Không nghĩ nhiều, tôi bật dậy chạy qua phòng Đinh Ngọc thì thấy Gạo đang dùng hết sức ôm lấy người chị, Đinh Ngọc thì ngồi dưới nền gạch vừa khóc vừa không ngừng vung tay đánh vào người Gạo. Trên giường chăn mền hỗn loạn, dưới đất

còn vung vãi gối ngủ, gương, lược... Tôi chậm chậm đến ngồi sụp trước mặt chị, Đinh Ngọc nhìn thấy tôi thì cầm lấy tay tôi mà nói gấp gáp:

- Đinh Thanh, con của chị đâu? Em sẽ không nói dối chị đúng không?

Tôi không trả lời, chỉ đưa tay khẽ gạt sợi tóc dính bên má chị ra đằng sau rồi nói:

- Đinh Ngọc, đừng sợ, chị cứ khóc đi.

Đinh Ngọc sững người trong giây lát rồi ôm chậm lấy tôi khóc lớn. Nếu là trước đây lúc chị quyết định cắt đứt tình cảm với Nguyễn Cảnh mà khóc nức nở thì lúc này tiếng khóc của chị đau đến xé lòng, tê tâm phế liệt. Tôi không kìm được cũng ôm lấy chị cùng khóc, tiếng khóc lớn dần.

Sau một hồi khóc đến khan cả giọng, Đinh Ngọc cũng chịu cho tôi và Gạo đỡ lên giường nằm. Mẹ cả từ lúc nghe tiếng khóc của chúng tôi thì đã đến nhưng chỉ ngồi im ở ghế, thỉnh thoảng rút khăn tay ra lau nước mắt.

Nếu là vài tháng trước đây cả phủ rộn ràng khi nghe tin vui thì lúc này không khí trong phủ hết sức tĩnh lặng. Ai cũng chú tâm làm việc của mình, ngoài tiếng thở dài ra thì không dám nói gì thêm.

***

Từ lúc Đinh Ngọc tỉnh đến nay đã hơn mười ngày, chị cũng đã chịu ăn cháo, thỉnh thoảng lại ngồi thừ người nhìn ra bên ngoài. Phan Huy và người bên nhà Trang quận công có đến vài lần nhưng mẹ cả không cho vào gặp Đinh Ngọc, sợ chị gặp người rồi nhớ lại chuyện cũ mà không ngừng khóc.

Sức khỏe của Đinh Ngọc trước giờ vốn đã yếu nay lại gặp chuyện này sợ rằng sẽ sinh bệnh lâu ngày khó khỏi nên thuốc bổ, thức ăn dinh dưỡng ngày nào cũng được nấu mang lên. Đinh Ngọc sợ mọi người lo lắng cũng chịu khó ăn uống nhưng mỗi thứ chỉ được một chút. Những lúc đó tôi

thường ngồi bên cạnh dỗ dành chị, Đình Ngọc nhìn chén cháo lại khẽ rơi vài giọt nước mắt vì thế tôi cũng không dám ép chị nữa.

Đình Duệ và quận công vẫn sáng đi tối về nhưng không ngày nào là không qua phòng nhìn Đình Ngọc hoặc nói vài câu an ủi với chị. Đình Ngọc vì thế thỉnh thoảng sẽ gượng cười để mọi người an tâm, thỉnh thoảng sẽ ghé đầu lên vai tôi nói tôi kể chuyện cho chị nghe. Lúc đó tôi sẽ nói đủ thứ trên trời dưới đất, từ việc mẹ cả sai người trồng một vườn hoa nhỏ trước sân, chỉ không lâu nữa là chị có thể ngắm được chúng đến việc bà bác làm bếp đã chặt đầu con gà mà nó vẫn có thể chạy lông bông ngoài sân... Có lần tôi và chị nhắc lại lần tôi dùng bút vẽ lông mày Nguyễn Hoàn khiến anh ta trông buồn cười thế nào. Nhìn thấy tinh thần Đình Ngọc khá hơn, tôi vui quá nên kể lể:

- Nguyễn Hoàn vậy mà người ta sắp lên chức làm cha...

Tôi biết mình vừa lỡ miệng nên im bật, Đình Ngọc thì sững người rồi cúi đầu che đi giọt nước mắt vừa rơi ra. Không biết nói gì, tôi chỉ có thể bắt chước người lớn mà an ủi chị:

- Chị còn trẻ, rồi chị sẽ có thật nhiều đứa con xinh đẹp khác.

Thấy Đình Ngọc vẫn không nói gì, tôi nắm lấy cánh tay của chị:

- Chị đừng buồn, đứa bé chắc hẳn là được thượng đế yêu thích nên mang lên thiên đường để sớm ở bên cạnh người.

Đình Ngọc ngẩng đầu nhìn tôi:

- Thiên đường?

- Phải. Thiên đường là nơi rất đẹp, rất tốt. Ở đó chỉ có hạnh phúc và tự do, không có khổ đau cũng không có bị ai ép buộc bất cứ điều gì...

Tôi huyên thuyên một hồi mới nhận ra Đình Ngọc đang nhìn bầu trời ngoài cửa với đôi mắt sáng lấp lánh. Bất giác nhìn theo ánh mắt của chị mới phát hiện ra bầu trời xanh với vài chùm mây trắng trên kia quả thật rất đẹp.

Sau hôm nói chuyện đó, Đình Ngọc dù nghe ai vô tình nhắc đến con nít thì mặt chỉ hơi buồn nhưng cũng không khóc nữa.

Đôi khi để đối mặt với hiện thực khắc nghiệt đang diễn ra thì một niềm tin không có thực sẽ giúp sự việc dễ dàng hơn rất nhiều. Trong thời gian Đình Ngọc dưỡng bệnh ở nhà, Phan Huy vẫn thường xuyên ghé qua thăm. Anh ta xin với quận công và mẹ cả để Đình Ngọc ở nhà đến hết Tết sẽ qua đón chị về lại nhà bên kia. Quận công và mẹ cả đồng ý, một là để Đình Ngọc ở nhà có thể chăm sóc chị tốt hơn, hai là vợ lẽ của Phan Huy cuối năm sẽ sinh em bé, sợ chị ở nhà Trang quận công sẽ buồn lòng.

Sức khỏe của Đình Ngọc càng ngày càng khá hơn, tinh thần cũng tốt hơn, dần dần bớt u sầu. Đình Ngọc ở nhà một thời gian khiến tôi rất vui vẻ, cảm giác giống như những ngày trước khi chị bị gả đi, hai chị em cùng ăn, cùng trò chuyện, cùng trêu đùa. Thỉnh thoảng tôi cùng chị sẽ ra ngoài dạo phố, có lần còn ghé qua lầu Dương Khê ngồi ăn bánh và nhắc lại kỷ niệm cũ. Những lúc ấy, sắc mặt Đình Ngọc lại bừng sáng, đôi mắt long lanh. Nhìn chị, tôi lại càng thêm tiếc nuối những ngày tháng vui vẻ cùng anh em Nguyễn Hoàn, Nguyễn Cảnh. Đúng là hồi ức càng đẹp thì hiện thực càng trở nên ảm đạm.

***

Gần đây Đình Duệ lại có vẻ rảnh rỗi. Tôi thường thấy anh ở nhà nhiều hơn, có lúc ăn cơm trưa xong còn lấy sách ra ngồi đọc rất thoải mái, không có chút nào là bận rộn như trước kia. Một hôm Đình Duệ đang nằm đọc sách trên chõng tre sau nhà, tôi kéo tay Đình Ngọc đến trêu chọc anh:

- Đình Duệ, có phải anh bị cắt chức rồi không?

Đình Duệ liếc tôi rồi hừ một tiếng, nói:

- Em cho là anh kém cỏi vậy sao?

Đình Ngọc khẽ cười:

- Anh Duệ không đi trấn Sơn Nam sao?

Lần này thì Đình Duệ ngồi hẳn người dậy trưa khoảng trống trên chõng tre cho chúng tôi ngồi, anh nói:

- Trong thời gian này anh chỉ đảm nhận vài công việc nhỏ trong phủ chúa thượng. – Anh nhìn chúng tôi rồi trầm giọng nói tiếp. – Sắp tới anh sẽ về lại thành Phú Xuân.

- Tại sao? – Tôi bị bất ngờ, hỏi gấp gáp. – Có phải chiến tranh sắp xảy ra không?

Đình Duệ thở dài rồi hỏi ngược trở lại tôi:

- Đình Thanh, sao mỗi lần nhắc đến Phú Xuân em đều hốt hoảng như vậy?

Tôi cắn môi, đang không biết nên trả lời thế nào thì Đình Ngọc lên tiếng:

- Vậy tại sao anh lại đột ngột trở về Phú Xuân?

- Thành Phú Xuân đang thiếu người, chú cũng muốn anh trở về trấn giữ tiền tuyến.

Tuy rằng lúc này nhà Tây Sơn đang đánh nhau kịch liệt với nhà chúa Nguyễn trong Gia Định nhưng không có nghĩa Phú Xuân được yên bình. Đã vài năm nay nhà chúa Trịnh và Tây Sơn liên tục giăng co nhau ở thành

Phú Xuân, chỉ cần Phú Xuân thất thủ, Tây Sơn sẽ có cơ hội tiến công ra Đàng Trong và gây nguy hiểm cho Thăng Long.

Tôi kéo tay áo Đình Duệ:

- Anh Duệ không đi không được sao?

Anh đưa tay xoa đầu tôi rồi cười lớn:

- Đình Thanh, em lớn rồi chứ có phải con nít lên ba đâu. Huống chi...

Đình Duệ không nói hết câu nhưng tôi biết anh rất khao khát được trở về Phú Xuân. Ở đó có cha anh và Đình Khuê đang cầm quân, anh cũng muốn ra chiến trận thay vì ở trấn Sơn Nam ngày ngày quản binh. Hơn nữa đây còn là mệnh lệnh của quận công, tôi có nói gì cũng vô ích.

Đình Ngọc khẽ thở dài:

- Lúc nào thì anh đi?

Đình Duệ nói chưa biết được chính xác ngày đi, đợi đợt gom quân trong tháng tới xong anh sẽ lập tức lên đường. Tôi cắn môi một hồi mới hỏi Đình Duệ:

- Anh Duệ, nếu biết trước là sẽ thua trận thì anh có ra đánh không?

Đình Ngọc và Đình Duệ cùng quay qua nhìn tôi một cách ngạc nhiên, sau đó thấy được vẻ mặt nghiêm túc của tôi thì anh mới thở dài mà đáp:

- Chưa ra trận làm sao biết được là thua hay thắng? Nhưng dù có biết trước sẽ thua, anh cũng muốn đánh. Thà rằng thất bại trong vinh quang còn hơn rụt cổ làm kẻ nhát gan.

Tôi bỗng nhiên hiểu ra, Đình Khuê, Đình Duệ và có lẽ nhiều người khác cũng vậy, đối với họ tính mạng không quan trọng bằng lòng tự trọng của

nam nhi.

***

Giữa tháng chín, trong lúc tôi đang ngồi ở bàn đá nhìn Đình Ngọc và Gạo thêu thùa thì Hải đến, hai tay nâng một vật được bọc trong tấm vải nâu mà nói:

- Tiểu thư Đình Thanh, ngoài cửa có người nói là gọi cho người.

Tôi đưa tay cầm lấy, vật đó rất nhẹ, có lẽ là giấy hoặc vải. Sau khi nói Hải lui ra, tôi đang định mang vào trong phòng để xem thì Đình Ngọc kéo tay lại:

- Đình Thanh, là ai gửi em có biết không?

Tất nhiên là tôi biết rồi, người mà phải để Hải đưa tận tay cho tôi thì chỉ có thể là Trịnh Khải. Nhưng trước câu hỏi của Đình Ngọc thì tôi thực sự ấp úng, đành trả lời:

- Em không biết.

Gạo ngồi bên cạnh Đình Ngọc vừa xỏ chỉ vừa cười:

- Tiểu thư, hay là của công tử nào bên ngoài mướn mộ người nên tặng quà?

Trùng mắt với Gạo xong quay qua lại thấy Đình Ngọc đang lấy tay che miệng cười khúc khích, tôi thẹn quá không nói được gì đành quay người bỏ đi.

Để cho hai người họ tiếp tục cười nói ngoài sân, tôi vào phòng, cài then cẩn thận rồi mới mở lớp vải bọc bên ngoài, ra bên trong là một cuộn giấy được cột bằng dây vải màu xanh. Tháo dây, cuộn giấy mở ra, là một bức tranh vẽ ao sen dưới ánh trăng. Trong tranh, những bông sen đang đua nhau

nở trên mặt nước, thấp thoáng còn thấy bóng trăng phản chiếu lại huyền ảo. Tôi đưa tay vuốt thẳng bức tranh, trong lòng ngọt ngào như mật, lúc bàn tay vuốt đến góc dưới cùng bên phải bức tranh mới phát hiện một chữ ký nhỏ, nhìn thật kỹ mới thấy là: Đinh Thanh.

Tôi vừa cười vừa vuốt chữ ký được viết bằng nét bút cứng cõi, người ta vẽ tranh sẽ ký tên mình, ai lại ký tên người nhận thế này? Nghĩ lại cũng may là Trịnh Khải ký tên tôi, nếu ký tên anh mà để người khác phát hiện ra thì tôi không biết phải ăn nói thế nào. Chiều hôm đó tôi sai người treo bức tranh lên tường ở nơi dễ nhìn nhất, dù ngồi ở bàn hay nằm trên giường đều có thể ngắm được.

***

Một tháng trôi qua thực sự rất nhanh, chớp mắt một cái đã đến ngày Đình Duệ lên đường về Phú Xuân. Trước ngày đi, Đình Duệ đã chào hỏi và trà rượu xong xuôi với các quan trong triều cũng như bạn bè ở Thăng Long. Tối trước ngày lên đường một ngày, Đình Duệ gọi tôi và Đinh Ngọc ra bàn đá dưới cây lựu uống trà. Anh lấy từ trong túi ra hai chiếc vòng tay bằng ngọc màu trắng, giống nhau như đúc. Đình Duệ nói hôm trước anh gặp được một thương buôn người Thanh ở Sơn Nam, nhìn thấy cặp vòng ngọc liền nghĩ đến chúng tôi nên đã mua lại.

Đinh Ngọc cầm vòng tay, mũi chịt ửng đỏ, khóe mắt đã ươn ướt, mãi vẫn không nói được câu nào. Đình Duệ đưa tay xoa đầu tôi và Đinh Ngọc rồi nói:

- Anh đi rồi không ai bảo vệ hai em, hai em không được để cho ai bắt nạt, có biết không?

Tôi nghe sống mũi mình cay cay nhưng vẫn bĩu môi trả lời:

- Ai dám bắt nạt con gái quận công chứ?

Đình Duệ và Đình Ngọc cùng bật cười. Sau Đình Duệ nháy mắt với tôi, hỏi:

- Anh muốn hỏi em lâu rồi, lúc trước em và Đình Khuê thường hay ra ngoài đến tối mới trở về, là đi đâu chơi vậy?

Đình Ngọc cũng quay qua chờ câu trả lời của tôi.

- Anh Khuê dẫn em đi quán Cổ Cầm. – Tôi thành thật nói.

- Cổ Cầm? – Đình Duệ nhíu mày hỏi lại.

Nhìn bộ dáng của Đình Duệ là biết anh chưa từng đến Cổ Cầm rồi, tôi hất mặt nói sẽ dẫn hai người đến đó.

Từ ngày Đình Khuê đi Phú Xuân, tôi cũng chưa quay trở lại quán Cổ Cầm lần nào. Lúc chúng tôi đến nơi thì Cổ Cầm đã rất đông khách, từ trong ra ngoài quán đều được thắp đèn lồng sáng trưng. Đình Duệ đi trước, tôi và Đình Ngọc theo sau đến ngồi ở chiếc bàn trống cuối cùng trong góc phòng. Sau khi trà và bánh được dọn lên, đèn lồng trong phòng cũng được tắt bớt chỉ để lại thứ ánh sáng màu vàng yếu ớt. Đình Ngọc quay qua nhìn tôi, tôi khẽ cười với chị, nói:

- Sắp bắt đầu rồi.

Tôi vừa dứt lời thì tiếng trống, tiếng đàn cũng vừa vang lên, màn che được kéo ra để lộ sân khấu sáng trưng. Cô đào nương mặt tròn như trăng ngời trên chiếu vừa gõ phách vừa cất tiếng hát thánh thót:

“...Tôi hát chơi mà khách cũng nghe chơi

Thảm thiết chi giọt lệ tuôn rơi

Mai sớm đã ngược xuôi người mỗi xứ

Cô nhận nam phi hồng bắc khứ

Nhàn vân tây hướng thủy đông lưu...” *

(Trích: Cuốn chiếu nhân tình hết)

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Nguy Hiểm

Lần trước tiên Đình Duệ đi Phú Xuân là vào năm giỗ đầu Việp quận công, lúc đó Đình Ngọc bịn rịn níu tay áo Đình Duệ, còn lần này người bịn rịn hơn ai hết lại là tôi. Đình Duệ mặc trang phục võ tướng, bên ngoài còn khoác một lớp áo giáp như vảy cá màu bạc dài đến trên đầu gối, trên đầu đội mũ đỉnh cũng màu bạc có chạm khắc mây nhũ vàng. Đây không phải lần đầu tôi nhìn thấy Đình Duệ trong trang phục võ tướng nhưng lần nào cũng bị khí thế tướng quân của anh làm cho ngây người.

Trước khi ra khỏi cửa, Đình Duệ xoa đầu tôi rồi cười:

- Đình Thanh, có tin vui phải báo anh biết, anh sẽ gởi quà mừng cho em.

Tôi gật đầu, cố gắng để không tỏ ra sốt mướt. Chia ly không bao giờ là vui vẻ nhưng mỗi lần tiễn một người lên đường tôi lại có cảm giác bất lực, đã biết ngoài kia là nguy hiểm muôn trùng, chỉ sợ một đi không trở về nhưng lại không cách nào ngăn cản được.

Trước khi Đình Duệ lên ngựa, tôi không kiềm lòng được, níu áo anh, nói vừa đủ cho anh nghe, giọng nghèn nghẹn:

- Anh Duệ, anh phải sống.

Có lẽ không có ai nói lời chia tay như tôi, người ta chúc lên đường thượng lộ bình an còn tôi lại chỉ chúc một chữ “sống”. Đình Duệ nghe xong thì hơi ngần người sau đó mới bật cười, xoa đầu tôi một lần nữa rồi nhảy lên ngựa.

Quận công ngồi xe ngựa, còn Đình Duệ cưỡi ngựa đi bên cạnh, họ sẽ đến doanh trại ở trấn Sơn Nam để kiểm quân lần cuối trước khi anh khởi hành vào Phú Xuân. Đình Ngọc đứng cạnh tôi, chờ đến khi bóng người ngựa khuất sau con đường mới kéo tay tôi vào trong nhà.

***

Thoáng cái đã vào tháng mười, Thăng Long năm nay rét hơn so với mọi năm. Tôi mặc áo bông dày ngồi co ro bên bếp than trong phòng Đình Ngọc, còn chị vẫn theo thói quen cũ, ngồi một chỗ sẽ lại lúi đờ ra thêu thùa. Lần này chị thêu rất nhiều họa tiết như đàn gà con, con vịt đang bơi, tổ chim trên cành cây... Tôi vừa lật qua lật về tấm khăn có hình thêu con cá vàng trên đó vừa trêu chọc chị:

- Chị thêu mấy cái này em chẳng dám mang ra đường đâu.

- Ai nói là chị thêu cho em? – Đình Ngọc ngẩng đầu lên nhìn tôi mà cười.

- Vậy chị thêu cho ai? – Tôi nháy mắt hỏi lại.

Đình Ngọc im lặng một hồi rồi mới trả lời:

- Chị thêu áo và khăn cho em bé.

Nghe đến từ “em bé” khiến tim tôi thót lên một cái sợ hãi, không lẽ Đình Ngọc xuất hiện trạng thái trầm cảm giống mấy người phụ nữ mất con mà trên phim ảnh hay nói đến? Tôi e dè hỏi lại:

- Em bé nào cơ?

Đình Ngọc thản nhiên nói:

- Vài hôm nữa chị thêu xong, may sẵn áo rồi sẽ để Gạo mang về nhà bên kia cho đứa bé mới sinh ra của Phan Huy.

- Chị... – Tôi ngạc nhiên nhìn Đinh Ngọc.

Tuy rằng Đinh Ngọc thêu thùa may vá lung tung sẽ khiến bản thân bận rộn, bớt phải ngồi ủ rũ u sầu, nhưng tôi lại sợ chị may đồ trẻ con rồi nhớ đứa con đã mất mà buồn tủi. Đinh Ngọc như hiểu được suy nghĩ của tôi nên khẽ thở dài:

- Tuy là con chị không còn nhưng chị vẫn có thể thêu khăn áo cho những đứa bé khác, hơn nữa chị đã muốn làm việc này từ lâu rồi.

Tôi thấy cay cay sống mũi bèn đứng dậy đến ngồi gần chị, kéo khăn len choàng trên cổ chị cẩn thận rồi nói:

- Vậy chị thêu nhiều vào, nếu dư nhiều quá thì chúng ta đem cho những đứa bé sơ sinh ở các nhà khác.

Đinh Ngọc gật đầu cười dịu dàng với tôi, chị còn nói sẽ mang hết mấy tấm nệm em bé mà tôi từng may ra đem cho người ta luôn. Không nghĩ đến cô vợ lẽ của Phan Huy lại có số hưởng như vậy, tôi không cam lòng nói với Gạo là mang về một nửa để đem tặng Nguyễn Hoàn và Vi Hà, con của họ chắc cũng sắp ra đời rồi.

***

Một chiều, tôi cùng Gạo ra phố, xe ngựa dừng lại ngay trước cửa hàng vải của Nguyễn Hoàn. Trong cửa hàng, một người hầu của Nguyễn Hoàn thấy tôi thì chạy ra đón, luôn miệng cười:

- Tiểu thư, công tử nhà tôi đang ở trong, có cả thiếu phu nhân.

Tôi cười đáp lại với anh ta rồi xách váy đi thẳng vào gian phòng bên trong cùng của cửa hàng. Lúc này Nguyễn Hoàn và Vi Hà đang ngồi uống nước ở bàn tròn, bụng của cô đã khá to rồi. Nguyễn Hoàn thấy tôi thì đứng dậy nói:

- Đinh Thanh, nàng mau vào ngồi đây cho ấm.

Bên cạnh bàn tròn có để một chậu than, tôi ngồi vào ghế hờ hờ tay sưởi ấm. Vi Hà rót một chén trà đưa cho tôi:

- Tiểu thư uống trà cho nóng.

Kể từ lần tôi vô tình mang tiếng cứu Vi Hà thì cô cũng không còn thái độ phòng bị với tôi nữa. Thỉnh thoảng cô còn sai người mang vài vốc qua tặng tôi, người vui mừng nhất trong chuyện này lại là Nguyễn Hoàn.

Sau khi nói vài câu chuyện phiếm, tôi nói Gạo mang túi vải ra tặng cho Vi Hà, bên trong túi có vài chiếc nệm em bé, còn lại là khăn và áo quần mà Đinh Ngọc tự tay khâu và may. Vi Hà sau khi nhận lấy thì mắt lấp lánh, miệng liên tục nói cảm ơn còn gửi lời cảm ơn đến Đinh Ngọc. Nguyễn Hoàn tò mò lấy một tấm nệm ra xem thử, sau khi biết được tác dụng của nó thì nhìn tôi bằng ánh mắt không tin được:

- Đinh Thanh, ra lần trước nàng hỏi tôi về da bò là để làm cái này.

- Ừ. – Tôi cười đáp lại.

Nguyễn Hoàn nhìn Vi Hà rồi cười cười, giọng trêu chọc:

- Hôm đó nàng đến tìm tôi để hỏi vài không thấm nước, nhưng có người lại không tin, ghen bóng ghen gió mất mấy ngày mới tha cho tôi đó.

Vi Hà nghe xong thì đỏ mặt không dám nhìn tôi, còn đưa tay ra nhéo nhéo cánh tay của Nguyễn Hoàn. Tôi nhìn thấy thì bật cười lớn, Nguyễn Hoàn cũng cười ra tiếng, cô ấy thấy vậy lại càng thẹn hơn.

Ngồi nói chuyện được một lát, tôi tạm biệt vợ chồng Nguyễn Hoàn rồi cùng Gạo đi bộ qua cửa hàng bên kia đường mua bánh đậu xanh nướng cho Đinh Ngọc. Lúc tôi và Gạo đang đứng chờ lấy bánh thì một người đội nón

che khuất cả mặt đi ngang qua, va chạm vào người tôi rất nhẹ rồi bỏ đi cũng rất nhanh. Đó là một cú va chạm cố ý bởi vì đường thì không đông người, tôi lại đang đứng phía trong, Gạo đứng ở phía ngoài. Người đó đi đến ngã rẽ thì hơi nhắc chiếc nón lên nhìn về phía tôi. Tôi nhận ra ngay lập tức, đó là Dự Vũ, trợ thủ bên người của Trịnh Khải.

- Tiểu thư, chúng ta đi thôi. – Gạo kéo kéo tay tôi đang đứng sững sốt.

Sau khi ngồi trên xe ngựa tôi mới bình tĩnh xem lại áo mặc trên người mình, trong túi chiếc áo bông to sụ có một mẫu giấy nhỏ. Gạo nhìn thấy tôi loay hoay lục lọi túi áo rồi lôi ra được một mẫu giấy thì cũng ngạc nhiên không kém:

- Tiểu thư, cái này là gì?

Gạo không biết chữ nên tôi cũng không lo lắng nhiều, mở mẫu giấy ra thì thấy bên trong viết mấy chữ, là nét bút cứng cõi quen thuộc của Trịnh Khải.

“Giờ Tý, miếu hoang phía tây.”

- Tiểu thư, trên đó viết gì ạ? – Gạo nhìn mẫu giấy rồi lại nhìn tôi đầy thắc mắc.

Tôi không trả lời câu hỏi của Gạo mà vén rèm hỏi Hải đang đánh ngựa ở phía trước:

- Hải, bao lâu rồi người chưa gặp công tử?

Hải bị tôi hỏi bất ngờ, tay hơi kéo dây cương ngựa cho xe chạy chậm lại rồi mới trả lời:

- Tiểu thư, lần cuối tôi gặp công tử là lần đưa người bức tranh.

Hít vào một hơi thật sâu, tôi cắn môi nói:

- Ta vừa gặp Dự Vũ.

Dự Vũ là người thân cận bên cạnh Trịnh Khải, Hải là người của anh thì chắc chắn sẽ biết Dự Vũ. Nhưng tôi không ngờ đến là khi Hải nghe xong thì tỏ ra rất ngạc nhiên mà thốt lên:

- Không thể nào.

Tôi nhú mày chờ Hải nói tiếp nhưng anh ta lại đưa mắt nhìn Gạo đang ngồi trong xe ngựa. Gạo này giờ im lặng nghe đoạn đối thoại của tôi và Hải, tôi cũng tin tưởng Gạo sẽ không nói lung tung cho người khác nghe nên nói với anh ta:

- Người cứ nói đi.

Hải chần chừ một lát rồi lên tiếng:

- Tiểu thư, Dự Vũ hoạt động bí mật ở bên ngoài từ khi công tử, ừm... từ khi đó. – Tôi gật đầu, ám chỉ là hiểu được ý của anh ta, lúc này Hải mới nói tiếp. – Dự Vũ rất hiếm khi xuất hiện trừ khi được lệnh của công tử. Nếu hẳn đến gặp tiểu thư, sợ rằng có việc gì đó không ổn.

Nghe Hải nói, tôi bỗng dâng lên cảm giác bất an. Đúng là từ lúc Trịnh Khải bị truất ngôi thế tử đến nay tôi chưa từng gặp lại Dự Vũ, vì sao hôm nay anh ta lại cố ý đưa cho tôi mẫu giấy này?

Tôi nhìn lại mẫu giấy trong tay, “Giờ Tý, miếu hoang phía tây”, là nét chữ của Trịnh Khải, chắc chắn không thể nhầm lẫn được. Nếu như bình thường Trịnh Khải muốn gặp tôi thì sẽ nhắn thông qua Hải, cho nên giờ giắc và địa điểm trong mẫu giấy này không phải là để anh hẹn gặp tôi. Vậy nó có ý nghĩa gì?

Tôi nói với Hải, giọng có chút run run:

- Quay xe lại.

Sau khi quay lại quán bán bánh ban nãy, tôi cùng Gạo đến đứng ở góc đường mà Dự Vũ biến mất. Đường phố đông đúc, tôi nhìn quanh một hồi cũng không nhận ra được ai. Gạo khẽ kéo tay tôi:

- Tiểu thư, có chuyện gì vậy ạ?

Tôi căn môi nhìn Gạo rồi nói:

- Em còn nhớ vị công tử mà... ừm, là người tặng chị khăn tay và chiếc trâm cài đầu đó?

Gạo tròn tròn hai mắt nhìn tôi:

- Tiểu thư! Người và người kia không phải đã cắt đứt rồi sao?

- Ừ, thì là sau đó... – Tôi bối rối không biết phải giải thích với Gạo như thế nào.

- Hải cũng biết công tử đó sao tiểu thư? – Gạo nhú mày hỏi tôi.

Cô bé này đúng là ngày càng thông minh ra. Tuy rằng tôi không muốn giấu Gạo nhưng cũng không nên tiết lộ việc Hải là người của Trịnh Khải. Hơn nữa, tôi cũng không dám chắc việc Gạo đã biết thân phận thực sự của Trịnh Khải hay chưa? Vì thế tôi gật đầu thay cho câu trả lời.

Tuy biết là quay lại đây không chắc sẽ gặp lại Dự Vũ nhưng tôi vẫn hi vọng có thể gặp được anh ta, ít nhất cũng nên cho tôi biết có chuyện gì đang xảy ra? Tại sao lại đưa mẫu giấy này cho tôi? Nhưng... lỡ như anh ta không thể quay lại đây được thì sao?

- Về thôi. – Tôi nói với Gạo sau khi đứng đợi được một lúc.

Trên xe ngựa trở về phủ, tôi lại tiếp tục đọc mẫu giấy, dù rằng nó chỉ có mấy chữ ngắn ngủn. Trước khi vào cổng, tôi quay ra nói với Hải:

- Miếu hoang phía tây là nơi nào? Người có biết chỗ đó không?

- Thưa, tôi không biết. – Hải lắc đầu.

Tôi nghĩ nghĩ, lại hỏi:

- Hải, người có thể nhắn tin hay gặp công tử được không?

- Thưa, tôi biết được một người hay truyền lệnh của công tử cho tôi. Nếu muốn nhắn tin cho công tử phải gặp được hắn ta. – Hải trả lời.

- Hắn ta là lính canh trong ngôi nhà giam giữ công tử? – Tôi nói ra suy đoán của mình.

Hải tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn tôi:

- Dạ đúng thưa tiểu thư.

Vậy là bình thường Trịnh Khải trốn ra ngoài có sự giúp đỡ của tên lính canh đó. Dự Vũ hoạt động bí mật, chắc chắn không thể chỉ có một mình, ngoài anh ta ra chắc còn nhiều người khác. Tôi lại hỏi:

- Vậy những người khác, người có biết cách liên lạc với họ không?

Anh ta tỏ vẻ bối rối:

- Thưa, tôi không biết.

Tôi thở dài rồi đưa ra quyết định:

- Người đi tìm tên lính canh đó, gặp được rồi thì về báo tin cho ta. – Suy nghĩ một lát, tôi nói tiếp. – Người đồng thời cũng đi tìm hiểu cho ta trong

thành Thăng Long và xung quanh có miếu hoang nào không. Để ý kỹ khu vực phía tây thành giúp ta.

Hải vâng dạ rồi quay người đi. Tôi kéo tay Gạo vào trong phòng, cài then lại rồi dặn dò cô bé:

- Em nhớ những chuyện liên quan đến vị công tử đó nhất định phải giữ bí mật, không được nói với ai, kể cả chị Đinh Ngọc.

Gạo gật đầu đồng ý.

***

Sau bữa cơm trưa, tôi ngồi ở bàn đá dưới cây lựu chờ tin của Hải, trong lòng thấp tha thấp thỏm. Đinh Ngọc đi ra thấy tôi thì nhú mày rồi nói:

- Đinh Thanh, ngoài này lạnh lắm, mau vào phòng đi.

- Em không sao, chị vào trước đi. – Tôi cố kéo một nụ cười với Đinh Ngọc.

Nhưng Đinh Ngọc lại đến ngồi cạnh tôi, chị hỏi:

- Em sao vậy? Nhìn mặt cứ lo lắng không yên.

Tôi đưa tay sờ mặt mình, không lẽ biểu hiện rõ rệt như vậy sao? Đinh Ngọc khẽ lắc đầu:

- Không nói thì thôi, nhưng em chịu lạnh kém như vậy thì đừng ngồi ở đây quá lâu, mau vào trong phòng đi.

Đinh Ngọc vừa dứt lời thì Hải cũng xuất hiện, anh ta đứng lấp ló ngoài sân. Tôi nhìn thấy liền kéo tay Đinh Ngọc mà nói:

- Chị vào phòng đi, em bị mất chiếc vòng tay nên mới lo lắng. Giờ em nhớ lại rồi, thì ra là bỏ quên ở cửa hàng vải của Nguyễn Hoàn, em phải qua đó lấy.

Nghe tôi nói xong, Đinh Ngọc khẽ thở dài rồi trách tôi:

- Có chiếc vòng tay mà chị còn tưởng em gặp chuyện gì lớn lắm. Hay để sai người qua lấy cũng được, ra ngoài chi cho lạnh.

- Không được, em qua lấy vòng tay tiện thể hỏi Nguyễn Hoàn vài chuyện luôn. – Tôi đẩy Đinh Ngọc vào trong phòng của chị. – Chị vào trong đi, người mới hết bệnh nhiễm lạnh sẽ không tốt đâu.

Chờ cho Đinh Ngọc vào phòng, tôi đi ra ngoài cổng, leo lên xe ngựa ngồi, Hải bắt đầu đánh xe đi chậm chậm ra phố.

- Thế nào rồi? – Tôi hỏi Hải gấp gáp.

- Tiểu thư, tôi đã tìm kiếm nhưng không thấy hãn ta. Nghe mấy người lính canh nói là từ hai ngày trước đã không thấy hãn ta đến nhận nhiệm vụ. Tôi có về nhà của hãn hỏi nhưng cả nhà cũng không ai biết hãn ta đang ở đâu. Họ nói mỗi tháng hãn ta đều đi hai ba ngày mới trở về nên cũng không thấy lạ.

Tình huống có vẻ đáng ngờ, là mất tích hay chỉ đơn giản là anh ta đi đâu đó vài ngày? Tôi đang trầm ngâm thì Hải nói tiếp:

- Tôi đã kiểm tra kỹ, trong thành có năm ngôi miếu hoang, phía tây có hai cái.

- Hai cái?

- Dạ đúng. – Hải đáp đinh ninh. – Có điều hai ngôi miếu này khá gần nhau.

Tôi gật đầu, địa điểm chắc chắn là một trong hai ngôi miếu đó rồi nhưng thời gian lại chỉ nhắc đến giờ Tý, không hề có ngày tháng cụ thể. Linh cảm cho tôi biết là ngày hôm nay, vừa đúng ngày rằm, nếu không phải hôm nay thì Dự Vũ đã không phải liều mình lộ mặt nhắm tin cho tôi như vậy.

Hải chần chừ hỏi tôi:

- Tiểu thư, không có cách nào gặp được công tử sao?

Lắc đầu, nếu có cách nào gặp được anh thì tôi có phải lo lắng như vậy không? Ngôi nhà giam giữ anh luôn được canh chừng cẩn thận, dù là quan lại cũng không được phép vào thăm anh, người ra vào cửa phải có sự cho phép của quận công. Nếu như Đình Duệ còn ở đây, tôi còn có thể kiếm cớ để nhờ anh đưa tin cho Trịnh Khải. Tôi đưa ra quyết định:

- Tối nay ta và người sẽ chia nhau ra hai ngôi miếu hoang đó đứng đợi công tử.

Hải ngạc nhiên sau đó bình tĩnh mà nói với tôi:

- Tiểu thư, hai ngôi miếu hoang đó khá gần nhau. Tiểu thư để mình tôi đi là được rồi, người đi không an toàn.

Giờ Tý là đã gần nửa đêm, nếu như lúc đó không gặp trộm cướp cũng gặp người bất lương, nhưng tôi lại có cảm giác là Trịnh Khải đang gặp nguy hiểm, tôi không thể yên tâm ở nhà chờ đợi.

- Ta sẽ tự bảo vệ bản thân mình, người đừng lo. – Tôi trấn an Hải.

Thế nhưng anh ta lại nói bằng giọng kiên quyết:

- Tiểu thư đừng làm khó tôi. Công tử đã dặn phải bảo vệ an toàn cho tiểu thư, lỡ như người gặp nguy hiểm gì thì...

Tôi nhìn thẳng vào mắt anh ta, nói rõ ràng:

- Ta sẽ không gặp nguy hiểm nhưng công tử thì khác, chàng có kẻ thù. Nếu như ta gặp phải chuyện gì thì chỉ cần cái danh con gái của Huy quận công cũng sẽ không ai gây khó dễ cho ta. Người biết điều đó đúng không?

Hải do dự sau đó thì gật đầu rồi im lặng. Tôi biết mình đã thuyết phục được anh ta. Thực ra tôi cũng không tin có cái danh con gái của Huy quận công là sẽ an toàn nhưng ít nhất tôi phải làm gì đó trong trường hợp Trịnh Khải gặp nguy hiểm.

***

Tối đến, Hải vẫn không thể tìm được tên lính canh của Trịnh Khải vì vậy tôi và anh ta đều chuẩn bị tinh thần để ra ngoài. Gần đến giờ Tý, cả phủ chìm trong thứ ánh sáng mờ mờ của trăng tròn, tĩnh mịch và sương lạnh. Tôi mang một áo bông thật dày, trùm đầu một chiếc khăn lụa lớn rồi nhẹ nhàng đi ra ngoài. Tối nay, người gác cổng ở phủ đã bị Hải lén cho uống thuốc mê nên hẳn ngủ say không biết trời đất gì. Gạo sẽ làm nhiệm vụ gác cổng và canh chừng mọi người trong phủ giúp tôi.

Lúc ngồi trên xe ngựa, Hải vừa đánh xe vừa liên tục dặn dò tôi đủ chuyện, anh ta cứ nhắc đi nhắc lại là trong trường hợp nguy hiểm phải la to lên để anh ta chạy qua giúp đỡ. Tôi ậm ờ đồng ý, tay không ngừng cầm chặt con dao nhỏ được bọc vải cẩn thận. Con dao này rất nhỏ, thường dùng để cắt chỉ trong may vá cho nên khả năng sát thương là rất nhỏ, đó là tôi nghĩ vậy. Tôi mang theo nó như một vật phòng thân, chủ yếu là để có cảm giác an toàn.

Miếu hoang nằm ở phía tây của thành Thăng Long, tức là không cần phải ra khỏi cổng thành. Hải đánh xe ngựa đến một góc đường rồi dừng lại. Anh ta đỡ tôi xuống xe, sau đó thì kéo xe ngựa vào một khoảng trống đằng sau một bức tường đổ nát. Nương theo ánh trăng mờ mờ trên đầu, tôi có thể thấy được xung quanh hoàn toàn yên tĩnh và lưa thưa vài ba ngôi nhà nhỏ.

Hít vào một hơi thật sâu để không khí lạnh tràn vào phổi giúp đầu óc thêm tỉnh táo, tôi đi theo Hải trên con đường mòn đến một ngôi miếu hoang cũ.

- Tiểu thư, người nên ra phía sau nắp cẩn thận. Tôi sẽ qua ngôi miếu bên kia chờ, có gì nguy hiểm tiểu thư nhớ la to lên. – Hải dặn dò tôi thêm một lần nữa.

Tôi gật đầu rồi nói anh ta cứ đi đi. Chờ Hải quay lưng đi ra, tôi đứng quan sát ngôi miếu trước mặt thêm lần nữa. Đó là một ngôi miếu nhỏ, cao trên đầu người, một bên tường đã xiêu vẹo đến mức tôi nghĩ rằng chỉ cần chạm nhẹ cũng có thể khiến nó thành một đống đổ nát. Gió mang hơi lạnh thổi qua làm tôi run rẩy, tay siết chặt chiếc khăn trùm đầu để giữ hơi ấm. Cổ đè nén nỗi sợ hãi, tôi rón rén đến gần ngôi miếu hoang cũ nát rồi ngồi sụp ở một bên tường còn nguyên vẹn, mắt nhìn ra khoảng trống trước mặt. Sương đêm rơi xuống thành từng giọt lớn như mưa, lạnh buốt. Đôi giày vải trên chân của tôi cũng bị sương đọng trên cỏ làm cho ướt mềm, hai chân sắp bị đông cứng.

Xoạt. Một tiếng động rất nhỏ vang lên làm tim tôi nảy lên một cái đầy sợ hãi. Theo bản năng, tôi quay đầu nhìn về hướng vừa phát ra tiếng động.

- Ừm... – Tôi bất ngờ bị một người đứng ở ngay sau lưng bịt chặt miệng, trong lòng hết hoảng vô cùng.

- Là ta. – Giọng nói quen thuộc thì thầm bên tai tôi.

Tôi khẽ thở phào nhẹ nhõm, trái tim đang treo lơ lửng tạm thời buông lỏng. Trịnh Khải thả tay, tôi cố gắng điều chỉnh nhịp thở của mình rồi quay người nhìn anh. Hôm nay Trịnh Khải vẫn đội một chiếc nón lính rất lớn, che khuất một bên mặt. Anh kéo tay tôi đi vòng ra phía sau ngôi miếu rồi mới lên tiếng, giọng thấp trầm:

- Tại sao nàng lại ở đây?

Bàn tay Trịnh Khải ấm áp cầm chặt hai tay của tôi, gương mặt anh lộ vẻ lo lắng. Tôi hít vào một hơi thật sâu rồi kể lại mọi chuyện một cách tóm tắt với Trịnh Khải. Sau khi nghe xong, ánh mắt Trịnh Khải đen sâu hun hút, tay anh siết chặt tay tôi, anh nói:

- Đáng lẽ nàng không nên đến đây. Ở đây không an toàn.

Trịnh Khải vừa dứt lời thì một âm thanh rất lớn vang lên. Đoàn. Tôi còn chưa kịp phản ứng với tiếng nổ thì đã bị Trịnh Khải ôm trọn vào lòng, anh xoay người bảo bọc tôi ở phía trong, lưng anh đưa ra ngoài.

- Khải, đó là... – Tôi run rẩy trong lòng anh.

Tôi còn chưa nói hết câu thì một tiếng nổ khác vang lên. Đoàn. Lần này cả tôi và anh đều ngồi sụp xuống đất, Trịnh Khải vẫn ôm hai vai tôi, anh nói rất nhỏ:

- Nàng đừng nói gì, chỉ cần theo ta là được. – Trịnh Khải nắm chặt tay tôi, chúng tôi vẫn duy trì tình trạng ngồi xổm, chậm chậm đi vòng qua bức tường xiêu vẹo của ngôi miếu. Mùi thuốc súng lan tỏa trong không khí, tay tôi siết chặt tay anh.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Chân Tướng

Lúc này tôi và Trịnh Khải đang ngồi đằng sau bức tường xiêu vẹo của ngôi miếu, anh nhìn tôi bằng ánh mắt trấn an, tay anh cầm chặt tay tôi.

Xoạt. Xoạt... Tiếng chân người dẫm trên cỏ và tiếng áo quần va chạm vào các bụi cây ngày càng đến gần ngôi miếu. Tôi ép sát mình vào bức tường cũ, cố gắng nín thở để bọn người kia không phát giác ra nơi chúng tôi đang trốn. Ánh sáng bàng bạc của trăng tròn trên đầu chiếu thẳng xuống gương mặt sắc lạnh của Trịnh Khải khiến tôi sửng sờ trong giây lát. Trước đây tôi chỉ thấy gương mặt lạnh nhạt, sau này thì trù mẫn, còn gương mặt lúc này của anh là lần đầu tiên tôi nhìn thấy.

- Kiểm tra quanh đi. – Một người đàn ông ra lệnh bằng giọng khàn khàn.

Sau đó là tiếng bước chân vang lên, giọng của một người khác nghe rất gần:

- Rõ ràng lúc này thấy có bóng của hai người, cũng không thấy chúng bỏ chạy, chắc chắn chỉ có ở gần đây.

- Có lẽ chúng trúng đạn của đại ca lăn ra chết rồi. – Giọng của tên còn lại mang theo ý cười.

Tất thảy có ba tên. Chúng sắp đến gần. Tôi nín thở nhìn Trịnh Khải, anh gật đầu ra hiệu tôi phải ngồi yên rồi chuẩn bị đứng dậy. Kéo tay anh lại, tôi đặt vào đó con dao được bọc vải mà tôi đã mang theo. Trịnh Khải nhìn vật trong tay, mắt anh toát ra tia ngạc nhiên sau đó thì gật đầu với tôi rồi đứng dậy.

Tôi biết mình nên ngồi yên ở đây, ra ngoài đó chỉ làm vướng tay chân của Trịnh Khải nhưng tôi thực sự sợ hãi, tuy rằng Trịnh Khải giỏi võ nhưng anh không mang theo vũ khí hơn nữa lại là một đấu ba, chỉ sợ không cầm cự được lâu. Tiếng nổ to như vậy, Hải chắc phải nghe thấy chứ? Hi vọng anh ta kịp đến giúp đỡ Trịnh Khải.

Trịnh Khải lom khom đi vòng ra một bên bức tường rồi biến mất. Viu. Tiếng một vật nào đó xé gió lao đi trong không khí.

- Á...

Tiếng hét thất thanh của một tên trong số bọn chúng vang lên khiến tôi giật thót cả người. Nhưng nơi này là góc khuất, tôi không biết chuyện gì vừa xảy ra. Sau đó là tiếng la hét, tiếng bước chân người chạy, tiếng kim loại vang lên... Tôi buộc phải đưa tay ấn giữ lồng ngực trái của mình để trái tim đang nhảy thon thót trong đó khỏi phải bị văng ra ngoài. Hai chân cũng bắt đầu run rẩy. Cả người tôi “căng” như sợi dây đàn.

- Công tử... – Tiếng la của Hải vang lên.

Hải đến rồi. Tôi căng thẳng ngồi yên một chỗ, đằng sau lưng tôi không ngừng vang lên tiếng các thanh kiếm va vào nhau, tiếng la hét, tiếng chân dẫm mạnh lên mặt đất, tiếng đánh đấm... Một loạt các âm thanh hỗn độn. Tôi sợ hãi co rúm người lại, chỉ mong Trịnh Khải bình an.

Một lát sau, không gian lại im lặng như tờ. Tôi ngẩng đầu lên nghe ngóng nhưng không có một tiếng động nào. Cố gắng đứng dậy, chân run lẩy bẩy, tôi đi từng bước vòng ra bên ngoài bức tường xiêu vẹo.

- Á... - Tôi hét thất thanh khi thấy ngay trước mắt mình một xác người nằm sấp, trên lưng anh ta vẫn còn cắm một thanh kiếm.

Trịnh Khải nghe tiếng la của tôi thì hốt hoảng chạy đến:

- Đinh Thanh...

Không chỉ sương đêm lạnh mà trong lòng cũng lạnh ngắt, hai tay run rẩy, hai chân muốn quy xuống nhưng Trịnh Khải đã nhanh tay lao đến ôm trọn cả người tôi, giữ cho tôi đứng vững. Tôi tựa vào người anh, áp mặt vào cổ anh, liên tục thở mạnh. Trịnh Khải vỗ nhẹ vào lưng tôi, giọng trầm thấp:

- Đừng sợ, đã có ta.

Trịnh Khải vừa ôm tôi vừa vỗ nhẹ vào lưng tôi, anh vẫn liên tục nói thầm bên tai tôi cho đến khi tôi bình ổn được tâm trạng của mình. Tôi cố trấn tĩnh bản thân, mở miệng hít vào một hơi thật sâu, đầu óc cũng tỉnh táo hơn. Đưa hai tay ôm lấy anh, tôi vùi mặt vào ngực anh, thầm cảm ơn trời đất vì anh vẫn còn sống.

Một tay Trịnh Khải đỡ lưng tôi, một tay vuốt má tôi, ánh mắt anh đầy lo lắng nhìn tôi:

- Đinh Thanh, nàng có thể đi được không?

Tôi gật đầu, anh nói tiếp:

- Chúng ta rời khỏi đây thôi.

Trịnh Khải xoay người, một tay anh vẫn đỡ lưng của tôi, chúng tôi đi chậm chậm về phía con đường mòn. Trên mặt đất đã được dọn sạch sẽ, không còn xác chết hay vũ khí nào. Có lẽ Hải đã tranh thủ thu dọn chiến trường trong lúc Trịnh Khải vỗ về tôi, còn việc anh ta giấu những cái xác và vũ khí vào nơi nào thì tôi không muốn tìm hiểu.

Lúc ra đến con đường mòn thì tôi có cảm giác bước chân của Trịnh Khải chậm hơn, anh cứ nhắc bước từng bước. Tôi bừng tỉnh, trời ơi, sao tôi lại không nghĩ đến, có lẽ Trịnh Khải đã bị thương.

- Chàng bị thương rồi? – Tôi dừng lại, nhìn thẳng vào mắt anh mà hỏi.

Trịnh Khải sững người nhìn tôi rồi lắc đầu, anh nói:

- Không sao, chỉ là vết thương ngoài da.

- Ở đâu? – Tôi nói với giọng cương quyết. – Ở chân phải không?

Trịnh Khải khẽ thở dài:

- Chân trái có lẽ bị trật khớp thôi, không sao cả.

- Ở đâu nữa? – Tôi nhíu mày hỏi anh.

- Bên vai trái. – Trịnh Khải trả lời bằng giọng thản nhiên.

Hèn gì Trịnh Khải chỉ dùng một tay để đỡ người tôi. Tôi đưa tay chạm lên vai trái anh, lớp áo bông bị rách một đường lớn, từ bên trong có một chất lỏng âm ẩm đang thấm dần ra lớp vải. Là máu. Tôi giật mình rụt tay lại, Trịnh Khải thấy vậy thì khẽ cười:

- Nàng đừng lo, chỉ bị rách áo thôi. – Tay phải Trịnh Khải nắm chặt tay tôi. – Đi thôi, ra xe ngựa đã.

Lúc này Hải đã kéo xe ngựa ra con đường mòn, tôi không muốn Trịnh Khải bị thương mà còn phải đỡ lấy người mình nên gọi Hải đến đỡ anh, còn tôi thì leo lên xe ngựa trước. Bên trong xe ngựa kín gió nên có chút ấm áp, khác hẳn với bên ngoài lạnh buốt. Trịnh Khải và tôi ngồi trong xe, Hải ngồi bên ngoài đánh xe.

Tôi lo lắng cho vết thương trên vai của Trịnh Khải, bắt anh cởi lớp áo bông bên ngoài ra để kiểm tra thương tích. Nhưng Trịnh Khải lại đưa tay phải kéo tôi sát vào người anh, đầu anh gác lên một bên vai tôi, giọng nói trầm thấp sát bên tai:

- May mà nàng vẫn bình an. Nàng không biết ngay khoảnh khắc tiếng nổ đầu tiên vang lên ta đã rất lo sợ nàng sẽ gặp nguy hiểm.

Không hiểu sao sau khi nghe thấy lời thổ lộ của Trịnh Khải thì nước mắt của tôi lại tuôn rơi không ngừng, từng giọt chảy dài hai bên má. Đêm nay thật đáng sợ, tôi chưa từng nghe tiếng súng nổ, chưa từng ngửi mùi thuốc súng, chưa từng thấy người bị giết, chưa từng sợ hãi như vậy... Tôi khóc nấc lên từng tiếng, nghe tim của mình đang co thắt từng cơn một nhưng lại có cảm giác nhẹ nhõm. May mắn, người nằm dưới đất kia không phải Trịnh Khải.

Trịnh Khải nghe tiếng tôi khóc thì hốt hoảng, sau đó lại vỗ nhẹ vào lưng tôi, an ủi:

- Đã ổn rồi.

Tôi gật đầu, tay cố lau đi nước mắt đang rơi trên mặt.

- Chàng cởi áo ra đi, vết thương phải được băng bó. – Tôi nhớ lại vết thương vẫn đang rỉ máu của Trịnh Khải.

- Nàng nghe lời ta, chỉ là vết thương nhỏ. – Trịnh Khải nói bằng giọng nhẩn nhện.

- Không, dù nhỏ cũng phải băng bó. – Tôi cắn môi, kiên quyết nói.

Trịnh Khải lại khẽ thở dài, anh nói:

- Nàng đừng nhìn vết thương không lại bị ám ảnh. Lát nữa ta sẽ để Hải băng bó.

Tôi lắc đầu, đang định nói tiếp thì nghe tiếng một người quát lớn từ bên ngoài, xe ngựa cũng dừng hẳn.

- Ai kia? Đi đâu giờ này? – Giọng của một người đàn ông, có lẽ là lính tuần tra.

Tôi thót tim nhìn Trịnh Khải, anh ra hiệu là cứ im lặng. Sau đó tôi nghe tiếng Hải nhảy xuống xe ngựa nói với tên lính tuần tra kia:

- Quan...

Bịch. Tiếng người bị ngã ra đất. Tôi hốt hoảng kéo rèm ra thì thấy tên lính tuần tra đã bị Hải đánh ngất nằm một bên đường. Hải lại nhảy lên xe ngựa, xe tiếp tục chạy. Tôi buông tay thả rèm lại như cũ rồi ngồi vuốt ngực, đêm nay trái tim bé nhỏ của tôi đã bị hành hạ liên tục. Trịnh Khải khẽ cười rồi nói nhỏ với tôi:

- May mà chỉ có một tên lính. Bọn còn lại chắc là trốn việc ngủ say sưa rồi.

Xe ngựa dừng lại trước cổng phủ, cả ba chúng tôi đều xuống xe. Hải đem xe ngựa đi cất, Trịnh Khải nhìn tôi một lượt từ trên đầu xuống dưới chân rồi mới lên tiếng:

- Nàng vào trong nhà rồi cố gắng ngủ một giấc. Từ nay về sau không được tự ý hành động như tối nay nữa.

Tôi cắn môi gật gật đầu rồi hỏi lại:

- Còn chàng? Chàng còn chưa băng bó vết thương.

Trịnh Khải khẽ thở dài, giọng nói có chút không kiên nhẫn:

- Nàng mau vào trong đi.

- Nhưng... – Tuy là tôi mệt mỏi lắm rồi nhưng vẫn cứng đầu không chịu đi vào nhà.

Hải đến bên cạnh từ lúc nào, anh ta nói với tôi:

- Tiểu thư đừng lo, tôi sẽ băng bó giúp công tử rồi hộ tống người trở về nơi kia an toàn.

Nghe Hải nói xong tôi mới cảm thấy an tâm, trước khi quay người còn cố dặn dò:

- Chàng cẩn thận.

Trịnh Khải gật đầu. Tôi gõ ba tiếng vào cánh cửa gỗ, ngay lập tức cánh cửa mở ra, Gạo hốt hoảng kéo tay tôi vào trong.

- Tiểu thư, sao giờ người mới trở về? Người làm em lo muốn chết. – Cô bé cầm lấy tay tôi rồi nói tiếp. – Cả người tiểu thư sao lại lạnh ngắt thế này?

Tôi không đủ sức lực để giải thích, chỉ gật đầu với Gạo, cô bé thấy vậy cũng không gặng hỏi. Sau khi trở về phòng, Gạo thắp lên một ngọn đèn nhỏ, cô bé cầm đèn soi trên người tôi rồi xém chút đã la to thành tiếng:

- Tiểu thư, người bị thương sao?

Lúc này dưới ánh đèn tôi mới thấy rõ áo của mình bị nhiễm nguyên một mảng lớn màu đỏ thẫm. Trên bàn tay của tôi cũng có những vết máu đã khô. Tôi lắc đầu trả lời Gạo một cách mệt mỏi rồi đưa tay cởi áo bông ra. Gạo thấy áo trong của tôi không dính máu mới thở phào nhẹ nhõm. Sau khi thay áo váy, rửa mặt và tay chân bằng nước ấm, tôi leo lên giường, trùm kín người bằng chiếc mền bông nặng trĩu. Cả người rã rời từ từ chìm vào giấc ngủ.

***

Máu. Máu đỏ chảy đầy mặt đất. Máu dính khắp tay tôi, khắp người tôi. Trịnh Khải đứng nhìn tôi, gương mặt anh trắng bệch, máu từ vai anh chảy

ra không ngừng. Tôi đưa tay muốn bịt kín vết thương đang chảy máu trên vai anh thì lại thấy một thanh kiếm đã đâm xuyên qua người anh từ lúc nào. Tôi la lên thất thanh rồi vùng người dậy.

Ra chỉ là một giấc mơ. Tôi đưa tay sờ lên trán mình, lấm tấm mồ hôi và nóng hổi. Cổ họng khản đặc không cất tiếng được, tôi đành thả chân xuống giường, chưa kịp mang giày thì Gạo đã đẩy cửa phòng vào.

- Tiểu thư, người không sao chứ? – Cô bé đặt chậu nước nóng lên bàn rồi chạy đến giúp tôi mang giày.

Tôi thều thào, giọng khàn khàn:

- Chị muốn tắm. Em đi nấu nước nóng đi.

Gạo rót một ly nước ấm mang đến cho tôi uống, chờ tôi uống từng hợp nước xong rồi cô bé mới lên tiếng:

- Mới sáng trời lạnh lắm hay tiểu thư để trưa nắng rồi tắm?

- Không. Chị muốn tắm ngay. – Giọng tôi vẫn khàn khàn.

Gạo đưa tay sờ trán tôi rồi hốt hoảng:

- Tiểu thư, người bị sốt rồi, không thể tắm được. Tiểu thư nằm xuống nghỉ ngơi đi, em đi báo cho phu nhân biết.

Tôi kéo tay Gạo lại, giọng kiên quyết:

- Chị muốn tắm, em không đi nấu nước nóng thì chị sẽ tắm bằng nước lạnh.

Gạo thở dài rồi đáp:

- Dạ, để em xuống nói nhà bếp nấu nước nóng cho tiểu thư. Người nằm nghỉ đi.

***

- Tiểu thư... Người tắm xong chưa? – Giọng của Gạo lo lắng từ bên ngoài cửa vọng vào.

Tôi không trả lời, tay liên tục chà xát thật mạnh vào da thịt trên người, lớp da vì nước nóng và vì bị chà mạnh mà ửng đỏ. Sau khi chà lui chà tới không dưới mười lần, nước nguội dần, sức lực cũng cạn kiệt, tôi mới đứng dậy mặc áo váy rồi mở cửa. Gạo hối hoảng chạy vào mặc giúp tôi thật nhiều lớp áo ấm, dùng khăn lau tóc rồi đỡ tôi đi về phòng.

Vừa vào đến phòng đã thấy Đinh Ngọc đang ngồi trên ghế uống trà, bên cạnh bàn đặt một chậu than lớn, cả phòng nhờ thế mà cũng ấm áp hẳn. Đinh Ngọc thấy tôi thì đứng dậy, kéo tôi ngồi vào giường, chị vừa dùng khăn lau khô tóc tôi vừa trách móc:

- Em bị sao vậy? Tự dưng sáng sớm lại đòi tắm?

Gạo mang chậu than đến đặt gần giường của tôi rồi mách lẻo với Đinh Ngọc:

- Tiểu thư Đinh Thanh còn tắm rất lâu nữa, làm em sợ tiểu thư ngất ở trong đó rồi.

Tôi gượng cười với Đinh Ngọc rồi nói:

- Em mệt quá, chỉ muốn ngủ.

Đinh Ngọc nghe thấy thì lắc đầu nhưng không cho tôi nằm xuống, chị nói:

- Đợi một lát, nhà bếp nấu xong cháo rồi, ăn một ít, uống thuốc rồi ngủ.

Dưới sự cưỡng ép của Đinh Ngọc, tôi nuốt được một chén cháo, uống một chén thuốc đắng nghét rồi mới được ngủ. Mặc dù cơ thể mệt mỏi vô cùng nhưng chỉ cần nhắm mắt lại là nghe thấy văng vẳng bên tai tiếng gươm kiếm va chạm, tiếng người la hét... Tôi không thể ngủ được, chỉ nhắm mắt nằm đợi Đinh Ngọc đi rồi mới mở mắt. Gạo vẫn còn ở lại trong phòng, tôi vấy tay cô bé đến gần:

- Em đi tìm Hải xem thử hấn có bị thương tích ở đâu không?

Gạo dạ một tiếng rồi đi ra ngoài, khép cửa phòng lại. Tôi nhắm mắt lại, giấc ngủ chập chờn. Đến khi tôi tỉnh giấc thì thấy Gạo đang ngồi bên giường chất thêm than mới. Cô bé thấy tôi tỉnh thì cúi người nói thầm vào tai tôi:

- Tiểu thư an tâm, Hải không bị thương tích gì cả. Hấn ta nhả với tiểu thư là công tử trở về bình an vô sự.

Tôi khẽ nhắm mắt rồi lại mở mắt, trong lòng bình ổn dần.

Lần này tôi bị bệnh nằm trên giường đến mười ngày mới khỏi, đêm nào cũng lên cơn sốt nhưng không gặp lại cơn ác mộng kinh hoàng đó nữa. Sau khi người khỏe lại thì suy nghĩ cũng thông suốt hơn.

Ngay thời điểm đưa ra quyết định sẽ ở bên cạnh Trịnh Khải, tôi cũng đã biết là phải đối mặt với nhiều khó khăn. Việc xảy ra tối hôm đó chính là nếu không giết người thì sẽ bị người giết mình. Trịnh Khải đang gặp nguy hiểm, tôi không thể trở thành gánh nặng cho anh được, tôi phải trở nên mạnh mẽ hơn.

Một ngày Đinh Ngọc và Gạo cùng ra phố mua sắm ít đồ, tôi ngồi ở bàn đá dưới cây lựu rồi gọi Hải đến hỏi một loạt câu hỏi:

- Công tử có khỏe không? Vết thương đã lành chưa? Công tử ở trong đó có gặp nguy hiểm hay không?

Hải kiên nhẫn chờ tôi nói xong mới từ tốn trả lời:

- Thừa tiểu thư, công tử vẫn khỏe, vết thương của người đã lành. Công tử ở trong đó rất an toàn.

Đúng vậy, chỉ cần suy nghĩ thấu đáo sẽ thấy được Trịnh Khải ở trong đó rất an toàn, tuy là nhà giam nhưng có lính canh trong canh ngoài, hơn nữa quân công sẽ không để Trịnh Khải gặp nguy hiểm nếu không muốn mang tội danh vào người.

- Người gặp được công tử? – Tuy biết là Hải không thể vào gặp được Trịnh Khải nhưng tôi vẫn hỏi.

- Thừa không, một tên lính canh nói cho tôi biết.

- Có phải tên lính bị mất tích ngày hôm đó? – Tôi nhíu mày hỏi tiếp.

Hải lắc đầu. Anh ta nói tối hôm đưa Trịnh Khải trở lại ngôi nhà đó thì mới gặp được tên lính canh này, còn tên lính canh bị mất tích vẫn chưa thấy tăm hơi.

Nghe qua Hải nói là tôi có thể đoán được trong số những tên lính canh ở ngôi nhà ba gian đó có vài ba tên lính nghe lệnh của Trịnh Khải, nhưng có thể bọn họ không biết được nhau. Điều này chỉ có thể giải thích là Trịnh Khải muốn giảm thiểu sự nguy hiểm cho nên để người dưới quyền của mình hoạt động riêng rẽ và không biết đến những người còn lại. Nhờ vậy mà một người bị bắt hoặc có ý đồ phản bội thì hẳn chỉ biết được rất ít và những người khác sẽ vẫn được an toàn. Có lẽ đây là bài học mà anh rút ra được sau vụ án năm Canh Tý.

Sau khi an tâm về thương tích của Trịnh Khải, tôi bắt đầu đặt ra các nghi vấn về buổi tối hôm đó, vấn đề lớn nhất chính là:

- Tối hôm đó là ai âm mưu sát hại công tử?

Hải im lặng, mắt anh ta toát ra tia khó xử. Tôi đoán:

- Là Tuyên phi?

Ánh mắt Hải khẽ lóe sáng rất nhanh nhưng tôi đã kịp nhìn thấy, anh ta vẫn im lặng. Tôi khẽ thở dài, Tuyên phi đã tìm đủ mọi cách để bêu xấu danh tiếng của Trịnh Khải, làm rạn nứt tình cảm cha con vốn đã lạnh nhạt của anh và chúa thượng, bà cũng đã thành công trong việc truất ngôi thế tử của anh, vậy tại sao bà vẫn còn muốn anh chết? Tôi ngẩng đầu, mặt lạnh băng hỏi tiếp:

- Tại sao?

- Chúa thượng gần đây bệnh nặng chỉ có thể nằm một chỗ, ngôi vị thế tử vẫn còn bỏ trống... – Hải không nói hết câu.

Tôi hít vào một ngụm khí lạnh, trong lòng không ngừng ảo não. Lại vẫn là ngôi vị thế tử kia, tuy Trịnh Khải còn đang bị giam lỏng nhưng anh vẫn là hiểm họa đối với cái ghế mà Tuyên phi đã nhắm trúng. Nếu như Trịnh Khải không ra ngoài thì làm sao Tuyên phi có thể hại được anh? Như vậy chắc chắn có kẻ đã làm lộ thông tin, người đó có lẽ là tên lính canh bị mất tích. Và còn mẫu giấy đó, ngày hôm ấy tôi còn chưa kịp hỏi Trịnh Khải.

- Người có biết thêm gì về chuyện xảy ra tối hôm đó không? – Tôi hỏi Hải bằng giọng kiên quyết.

Hải cúi đầu nhìn nền gạch suy nghĩ trong giây lát rồi ngẩng đầu nhìn tôi mà trả lời:

- Súng ngày hôm đó là súng của lính canh giữ cổng thành. Mấy hôm sau ở cổng thành phía Tây có tin lộ ra là bị mất một cây súng, có lẽ nó từ đó mà ra. Bọn chúng không thể dễ dàng lấy được, chắc chắn có người đưa cho chúng.

Tôi gật đầu. Hải nói tiếp:

- Họ phải biết chắc chắn công tử sẽ xuất hiện nên mới muốn dùng súng để gia tăng khả năng thành công sát hại người nhưng không nghĩ đến là tên bắn súng lại không thể ngắm trúng được.

Súng ở thời này thì tôi đã có lần nhìn thấy ở trấn Sơn Nam, nó tuy nguy hiểm nhưng khó sử dụng và hầu như không thể dùng được trong trường hợp cự ly gần. Cho nên hôm đó Trịnh Khải đã không kéo tôi bỏ chạy mà chờ chúng đến gần để tấn công.

Một người hầu đi ra sân sau, chị ta thấy tôi và Hải thì có vẻ ngạc nhiên nhưng rất nhanh cúi đầu đi về phía nhà bếp. Gió lạnh thổi qua từng đợt, tôi kéo chiếc áo bông sát vào người rồi hỏi:

- Người có biết tin gì về Dự Vũ?

Tôi có thể đoán được là Dự Vũ gặp nguy hiểm nên đưa mẫu giấy là muốn nhờ tôi nhắn tin cho Trịnh Khải không đến chỗ hẹn. Chỉ là không ngờ tôi không liên hệ được với Trịnh Khải nên tự mình đến chỗ hẹn. Tối hôm đó anh ta cũng không xuất hiện, liệu anh ta có nguy hiểm về tính mạng hay không?

Hải lắc đầu, anh ta nhìn quanh sân một lượt mới trả lời:

- Tôi đoán Dự Vũ đang bị theo dõi nên mới đưa mẫu giấy cho tiểu thư. Có lẽ vài tháng tới anh ta sẽ ẩn trốn cho đến khi an toàn mới xuất hiện.

Tôi còn chưa kịp hỏi tiếp thì giọng của Gạo vang lên:

- Tiểu thư Đinh Thanh.

Đinh Ngọc và Gạo đang đi về phía tôi, tôi khẽ gật đầu với Hải. Anh ta hiểu ý nhưng trước khi đi ra còn nhìn tôi bằng ánh mắt thắc mắc:

- Tối đó, lúc kéo xác bọn chúng, tôi phát hiện có một tên bị cắm một con dao rất nhỏ trên mắt phải. Con dao đó có phải là của tiểu thư?

Nghe Hải nói mà tôi trở mắt ngạc nhiên, không thể ngờ được con dao cắt chỉ thường ngày mà tôi tưởng rằng hầu như không có sức sát thương nhưng khi rơi vào tay Trịnh Khải lại nguy hiểm như vậy. Tôi cứng nhắc gật đầu, Hải có được câu trả lời thì nhanh chân đi ra ngoài.

Ra vậy, hôm đó Trịnh Khải phóng dao hạ được một tên nên mới có thể tay không đánh với hai tên còn lại và cầm cự cho đến khi Hải đến giúp đỡ.

- Em nói gì với hã ta vậy? – Đinh Ngọc đến ngồi cạnh bên tôi, chị nhìn tôi mà hỏi.

Tôi quay qua mỉm cười, đưa tay ôm lấy một cánh tay của chị:

- Chị ra phố có mua được nhiều đồ không? Cho em xem thử.

Đinh Ngọc đưa một ngón tay gí vào trán tôi, chị cười:

- Em càng ngày càng nhiều bí mật nghe. Thật sự không muốn nói cho chị biết sao?

Không phải không muốn nói mà là không thể nói. Tôi lắc đầu rồi cười cười:

- Chỉ là vài chuyện nhỏ thôi, em có thể giải quyết được. – Nói rồi tôi kéo tay chị đứng dậy. – Mau vào trong phòng thôi, em lạnh cóng cả người rồi.

Đinh Ngọc khẽ lắc đầu rồi chiều theo ý tôi, đến khi vào trong phòng, chị và Gạo bày ra các món mua được ngoài phố, trong đó có mấy cây trâm cài đầu bằng bạc và vài khúc vải mới. Chúng tôi cùng bàn luận xem nên may váy màu nào, áo màu nào thì đẹp. Đang cười cười nói nói rất vui vẻ thì Gạo chợt thốt lên:

- A, em quên mất. Tiểu thư Đinh Thanh, ban nãy ở ngoài cổng em gặp bà mới đến hỏi cưới tiểu thư.

- Thật sao? – Tôi hết hoảng cầm tay Gạo hỏi lại.

Gạo có chút giật mình nhưng cũng thành thật trả lời:

- Dạ, tiểu thư Đinh Ngọc làm chứng cho em. Lúc em và tiểu thư Đinh Ngọc vừa xuống xe thì gặp một bà mới vừa từ trong nhà đi ra. Bà ấy còn đến chào hỏi tiểu thư Đinh Ngọc nên em mới biết là bà ta đến hỏi cưới tiểu thư.

Tôi quay qua nhìn Đinh Ngọc thì chỉ thấy chị gật đầu. Đinh Ngọc cầm tay tôi rồi nói rất nhỏ nhẹ:

- Đinh Thanh, lần trước cha mẹ hủy hôn khiến em bị mang tiếng xấu. Lần này chắc chắn cha mẹ sẽ suy nghĩ cẩn thận, hơn nữa chị nghe được người kia cũng tốt.

- Em không muốn. – Tôi lắc đầu.

Đinh Ngọc khẽ thở dài:

- Đinh Thanh, em đã sắp quá tuổi gả chồng rồi. Mấy hôm trước chị có nói với mẹ, đúng là gần đây mẹ hơi lơ là việc kén chồng cho em nhưng cũng không thể kéo dài mãi được.

Trời ơi, tôi thực sự muốn mẹ cả cứ lơ là việc kén rể mãi cũng được, hơn nữa Đinh Thanh lúc này chỉ mới mười chín tuổi thôi mà. Nhìn thấy mặt tôi nhăn nhó, Đinh Ngọc lại tiếp tục khuyên nhủ:

- Cha mẹ nhất định sẽ chọn người tốt để gả em. Em đừng lo lắng.

Tôi thở dài. Đinh Ngọc có lẽ không biết được tiêu chuẩn chọn rể của quận công nên mới nói vậy. Đúng là quận công sẽ chọn con rể có tài có đức

để gả con gái mình đi nhưng không phải anh chàng nào có tài có đức đều được, tốt nhất chính là nhà thông gia phải có giá trị trong việc củng cố quyền lực chính trị của ông.

- Lần này sẽ là con trai của nhà nào đây? – Tôi bất mãn hỏi.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Vị Hôn Phu

Đình Ngọc nói người đến hỏi cưới tôi là con trai nhà Viêm quận công có tên Nguyễn Trọng Chiếu. Anh ta mặc dù chưa có chức tước cũng chưa đỗ đạt gì nhưng tính tình hiền lành. Huống chi Viêm quận công Nguyễn Trọng Viêm còn là quốc cữu, em trai của Thái phi, cậu ruột của chúa thượng. Gia đình coi như là có danh tước và quyền lực.

Tôi thở dài ảo não không biết lần thứ bao nhiêu, lại là nhà quận công, còn quan hệ huyết thống với chúa thượng. Nếu Viêm quận công là cậu ruột của chúa thượng vậy chẳng phải cái tên Nguyễn Trọng Chiếu đó là em họ của Trịnh Khải sao? Không được. Dù là ai cũng không được huống chi còn là anh em của Trịnh Khải.

Tối hôm đó trong bữa cơm tối, quận công nói với mẹ cả nên chọn ngày tốt để hai nhà gặp mặt. Tôi có chút sợ quận công nên ấp úng nói nhỏ:

- Cha, con không muốn gả đi.

Cạch. Đôi đũa được quận công đặt mạnh xuống mặt bàn phát ra tiếng động khiến mọi người đều sợ hãi. Quận công nhìn trừng tôi nhưng không nói gì, mẹ cả khẽ lên tiếng:

- Con gái lớn rồi thì phải gả đi. Đình Thanh tuy không còn nhỏ nhưng được cưng chiều nên thiếu hiểu biết mới nói lung tung, ông đừng tức giận.

Quận công hừ một tiếng rồi nói với mẹ cả:

- Bà cũng nên bớt thời gian mà dạy dỗ con nó đi kéo sau khi gả đi lại bị nhà người ta chê này chê nọ.

Suốt bữa ăn còn lại, tôi im lặng nhưng nuốt mãi không trôi cơm, mọi thứ cứ mắc nghẹn lại ở cuống họng. Đến tối về phòng Đinh Ngọc lại kéo tay tôi khuyên nhủ một hồi, tôi cũng gật gật đầu rồi leo lên giường trùm kín mền ngủ. Trăn trọc mãi vẫn không ngủ được, tôi quyết định sáng mai phải đi tìm cái tên Nguyễn Trọng Chiếu đó.

***

Sáng ngày hôm sau tôi cùng Gạo ngồi xe ngựa đến thẳng cổng nhà Viêm quận công, nhưng khi đến nơi tôi lại không dám gõ cửa hỏi thăm. Biết dùng lý do gì để tìm gặp đây? Đang ngồi băn khoăn trên xe ngựa thì tôi nghe thấy tiếng cửa cổng mở ra, tiếng cười nói vọng đến:

- Công tử, hôm nay chúng ta sẽ tiếp tục cựa con Phụng Thiên chứ ạ?
- Tất nhiên, hôm nay bốn công tử sẽ đầy túi trở về. Ha ha...

Tôi kéo rèm nhìn ra, thấy một thanh niên tầm hai mươi tuổi áo quần lượt là vừa đi vừa phe phẩy quạt, bên cạnh anh ta là một tên hầu xun xoe, vừa đi vừa nịnh. Nghe đâu nhà Viêm quận công chỉ có một đứa con trai, vậy thì người vừa đi ra chính là Nguyễn Trọng Chiếu. Vì vậy tôi xuống xe ngựa rồi cùng Gạo đi theo hai người chủ tớ ở phía trước.

Vừa qua khỏi ngã tư thì bọn họ rẽ vào một con đường nhỏ dẫn ra bãi đất trống, ở đó đã có rất đông người, thanh niên có, trung niên có, áo quần lượt là có, áo quần rách nát cũng có. Cả một đám người đông đúc vây quanh mấy con gà chọi đỏ au.

Một tên mặc áo đen thấy Nguyễn Trọng Chiếu thì lớn tiếng chào:

- Chiếu, nhanh chân lên, sắp cá cựa rồi đấy.

Trọng Chiếu hất hàm, giọng điệu ngạo mạn:

- Bọn họ dám bắt đầu mà không có bốn công tử sao?

Mắt thấy anh ta phẩy phẩy quạt chuẩn bị nhập vào đám đông, tôi không kìm được lên tiếng:

- Công tử Trọng Chiếu!

Trọng Chiếu nghe gọi tên thì quay người lại nhìn tôi, ánh mắt toát ra vẻ tò mò. Tôi đến gần anh ta, muốn xác nhận một lần nữa:

- Công tử là Nguyễn Trọng Chiếu, con trai của Viêm quận công?

Anh ta nheo nheo mắt trả lời:

- Phải, là bốn công tử.

Tôi nói hết sức nghiêm túc:

- Công tử có thể nói chuyện với tôi một lát được không? Tôi có chuyện muốn nói với công tử.

- Rất tiếc ta không có hứng thú với mỹ nhân. Ta chỉ có hứng thú với gà chọi. – Anh ta nói rồi cười ha hả, tên người hầu đứng bên cũng cười theo, nghe thật chói tai.

- Tôi có chuyện quan trọng muốn nói với công tử. – Tôi kiên nhẫn lặp lại.

Lần này anh ta không cười nữa mà tỏ vẻ tức giận:

- Chuyện gì cũng để sau.

Anh ta nói xong liền quay người nhập vào đám đông đang đặt cược chọi gà. Tôi tức giận đi theo, kéo ống tay áo của anh ta ra lại bị anh ta trừng mắt

giật lại. Hai con gà chọi thân mình đỏ au được thả vào khoảnh đất trống có rào xung quanh. Trọng Chiếu và đám người không ngừng la hét:

- Đá nó đi, đá nó...

Gạo kéo tay tôi ra ngoài:

- Tiểu thư, trong đó toàn bọn đàn ông thô lỗ, người đừng chen vào.

Tôi hậm hực đến ngồi dưới một gốc cây đa nhìn Trọng Chiếu và đám đàn ông đang la hét, tay chân khua khoảng cổ vũ hai con gà chọi ngoài bãi đất. Cuối năm gió lạnh thổi qua từng đợt khiến tôi run rẩy nhưng vẫn cắn răng chờ cho bọn họ chơi chọi gà xong. Đợi được một lúc thì thấy Trọng Chiếu mặt đỏ bừng phăm phăm tiến tới chỗ tôi ngồi, giọng khó chịu:

- Tiểu thư có gì thì nói mau đi để ta còn tiếp tục chơi.

Anh ta nói xong mà miệng còn lăm bằm là có tôi nên mới khiến anh ta thua cược. Tôi tức giận đứng dậy, nói thẳng vào vấn đề:

- Tôi không có cảm tình với công tử cho nên công tử đừng đến nhà hỏi cưới tôi nữa.

Trọng Chiếu há hốc miệng ngạc nhiên, sau đó anh ta nhíu nhíu mày hỏi tôi:

- Tiểu thư có nhầm người không?

- Không. – Tôi khẳng định.

Anh ta nhăn mặt quay qua hỏi tên người hầu bên cạnh:

- Ta có đi hỏi vợ à?

Nghe thấy anh ta nói vậy, tôi muốn trợn mắt ra. Tên người hầu của anh ta lại coi như bình thường mà thản nhiên trả lời:

- Công tử quên rồi sao? Có lần quận công nói là muốn hỏi cưới tiểu thư nhà Huy quận công cho công tử.

Trọng Chiếu ngẩng đầu nghĩ nghĩ một hồi rồi như chợt nhớ ra điều gì, anh ta đưa hai tay đánh vào nhau cái bốp, cười ha ha:

- Lúc đó ta còn đang bận tắm cho con Hồng Kỳ, làm sao mà nhớ rõ được.

Tôi nhú mày nhìn anh ta, tên người hầu đứng bên cạnh gãi gãi đầu:

- Hồng Kỳ là con gà chọi yêu thích của công tử.

Đùa sao? Anh ta coi việc tắm cho con gà còn quan trọng hơn việc cưới vợ hả trời? Tôi thở dài ảo não nhưng cũng cảm thấy có chút may mắn, nếu anh ta không để ý việc cưới vợ vậy thì càng dễ nói chuyện. Gạo đứng bên cạnh tôi cũng không kiên nhẫn mà lên tiếng:

- Đây là tiểu thư Đinh Thanh của nhà Huy quận công, là vị hôn thê tương lai của công tử.

Trọng Chiếu nghe thế thì đưa tay xoa xoa cằm của mình rồi nói:

- Cũng không tệ, phu nhân của bốn công tử cũng xinh đẹp đó chứ.

Tôi nghiêng răng nói:

- Tôi chưa phải là phu nhân của công tử. Hơn nữa tôi đến gặp công tử là muốn nói một chuyện, đó là xin công tử hãy tìm người khác để cưới về làm vợ.

- Ý nàng là sao? – Anh ta hình như vẫn chưa hiểu được vấn đề.

Hít vào một hơi thật sâu, tôi cố trấn tĩnh, nói chậm rãi rõ ràng:

- Tôi không muốn gả cho công tử. Xin công tử trở về nói với Viêm quận công tìm con gái nhà khác hỏi cưới.

Tên người hầu của Trọng Chiêu há hốc miệng nhìn tôi còn người đứng bên cạnh, tức là vị công tử nhà Viêm quận công lại có vẻ hồ hững:

- Tiểu thư không thích gả cho ta thì về nói với Huy quận công đừng chấp nhận hôn ước này là được. Còn ta, ta không quan tâm cưới ai.

- Chính vì tôi không lay chuyển được cha tôi nên mới phải tìm gặp công tử. Công tử cảm thấy cưới ai cũng giống nhau vậy thì xin hãy hỏi cưới người khác.

Tôi nghĩ mình đã nói hết lời như vậy thì ít nhất Trọng Chiêu cũng nên suy nghĩ một chút nhưng không ngờ anh ta lại bày ra bộ mặt chán chường:

- Ta không thích phiền phức, nếu Huy quận công đồng ý rồi thì cứ vậy đi.

Anh ta nói xong thì quay người trở lại bãi đất đang chuẩn bị cho lượt chơi gà mới. Tôi cố đè nén tức giận, bám theo anh ta:

- Này, tôi rất phiền phức lại vừa đánh đá, chua ngoa, công tử cũng thích cưới người vợ như vậy về để chịu khổ cả đời sao?

Trọng Chiêu nghe thế thì dừng chân lại nhìn tôi trong giây lát mới trả lời, giọng thản nhiên:

- Chờ đến lúc cha ta không còn thì ta bỏ nàng, cưới thêm nhiều vợ bé là được.

Tức hộc máu. Làm sao tôi có thể lấy một kẻ trơ trẽn, ham chơi, lười biếng lại ngông nghênh như anh ta làm chồng? Vậy mà Đinh Ngọc nói tính

tình anh ta hiền lành, có lẽ tin đồn đã thổi sai sự thật đến một trăm phần trăm. Tôi ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng lửa không ngừng bốc khói. Trước khi bỏ đi tôi còn kịp trừng mắt với anh ta, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Có chết cũng không gả cho con gà như người. Tôi hậm hực ngồi trong phòng, chỉ cần nhớ đến cái gương mặt lười biếng cùng giọng nói ngông cuồng của hắn ta là tôi lại bực bội. Đinh Ngọc vào phòng, nhìn thấy gương mặt nhăn nhó của tôi thì lên tiếng hỏi:

- Em làm sao vậy?

Tôi hờn dỗi trả lời:

- Em gặp tên cuốn chiếu đó rồi, hắn ta có gì tốt đâu mà chị khen chứ?

Đinh Ngọc nhíu mày hỏi:

- Cuốn chiếu?

- Là tên Trọng Chiếu đó, hắn ta vừa lười biếng lại vừa ham chơi, đã thế còn tự cao tự đại. – Tôi bĩu môi trả lời chị.

Đinh Ngọc nghe xong thì bật cười, cười rung cả hai vai rồi mới đến ngồi bên cạnh tôi, chị hỏi:

- Em gặp công tử Trọng Chiếu ở đâu?

- Điều đó không quan trọng, quan trọng là hắn ta khiến em tức chết.

Nghe xong, Đinh Ngọc khẽ cười:

- Có phải em vì không thích người ta nên toàn nhìn thấy điểm xấu của người ta không?

- Không phải. Hắn ta thực sự là người như vậy. – Tôi bĩu môi đáp lại.

Đình Ngọc thở dài rồi nắm tay tôi mà hỏi nhỏ:

- Có phải em đã có người trong lòng rồi hay không?

Tôi im lặng không trả lời, Đình Ngọc lắc đầu rồi nói tiếp:

- Trước đây chị cứ ngỡ em có tình cảm với Nguyễn Hoàn nhưng em lại nói chỉ coi là bạn. Rốt cuộc trong lòng em đang nghĩ gì? Tại sao cứ giấu giấu diếm diếm với chị như vậy?

Một hồi im lặng. Đình Ngọc bất lực đứng dậy chuẩn bị rời đi thì bị tôi kéo lại, e dè nói:

- Chị, thực ra chị cũng biết người đó.

Đình Ngọc nhú mày nhìn tôi, chị nghĩ nghĩ một lát rồi hốt hoảng nắm lấy tay tôi mà hỏi:

- Em đừng nói với chị là thế tử Tông?

Tôi gật đầu thay cho câu trả lời. Tay của Đình Ngọc khẽ run lên, chị nói có chút lắp bắp:

- Đình Thanh, không phải lần đó em nói em không còn liên quan đến thế tử? Tại sao bây giờ...

Lần đó là ngày rước dâu của Đình Ngọc, lúc ấy tôi cũng tưởng là sẽ không còn liên quan đến anh nữa. Nhưng sau đó tôi lại không nữa rời xa anh. Tôi khẽ cười với Đình Ngọc:

- Chị đừng lo, em biết mình đang làm gì. Hơn nữa Trịnh... à... thế tử bây giờ chỉ còn là vương tử.

Tôi biết mình chỉ đang cố trấn an Đình Ngọc, thực ra tôi cũng rất lo sợ. Trịnh Khải tuy chỉ còn là vương tử nhưng anh vẫn còn gặp nguy hiểm. Đình

Ngọc nghe xong thì tức giận mắng tôi:

- Em ngốc. Ai cũng biết cha không ủng hộ vương tử Tông, em lại còn...
- Đinh Ngọc bỏ dở câu nói rồi chị thở dài. - Em có biết chắc chắn cha sẽ không gả em cho vương tử Tông hay không?

Thực ra chuyện này tôi không phải là không nghĩ đến. Chỉ là tôi trong hình hài Đinh Thanh nhưng không phải Đinh Thanh, tôi không muốn bị người khác sắp đặt trước tương lai. Đinh Ngọc thấy tôi im lặng thì khuyên nhủ:

- Đinh Thanh, em nghe lời chị. Nếu em không thích công tử Trọng Chiếu thì chị sẽ nói với mẹ tìm cho em một mối khác, nhưng em phải quên vương tử Tông đi, đừng cố chấp, có được không?

Hình như Đinh Ngọc đã quên rằng quận công thực sự muốn gả tôi cho nhà Viêm quận công, dù là mẹ cả muốn gả tôi cho nhà khác thì cũng không được. Huống chi dù là nhà nào thì với tôi cũng giống nhau, tôi không muốn gả cho ai khác ngoài Trịnh Khải. Nhưng Đinh Ngọc thực sự thương tôi, chị lo lắng tôi sẽ đau khổ nếu cứ cố chấp tình cảm với Trịnh Khải. Tôi đành an ủi chị:

- Chị đừng lo lắng, thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng. Em cũng không phải không biết điều, em sẽ không gây chuyện đâu.

Đinh Ngọc lắc đầu bất lực, sau chị lại gí ngón tay vào giữa trán của tôi rồi mắng yêu:

- Em đừng gây chuyện là chị mừng rồi.

***

Vài hôm sau kinh thành truyền tin nhau, chúa thượng lập vương tử Trịnh Cán lúc này mới năm tuổi làm thế tử. Ngoài ra chúa thượng còn phong cho

Huy quận công Hoàng Đình Bảo làm A Phó, thầy dạy dỗ cho thế tử Cán. Chỉ sau mấy ngày tin tức truyền đi rộng rãi, trong phủ quận công đã có không ít khách đến chúc mừng. Mẹ cả mặt lạnh nhạt ra đón tiếp, một nửa đũa khéo, một nửa mời trà rượu rồi cũng tiễn đi, không nhận chút quà mừng. Đối với thái độ của mẹ cả, tôi rất nể phục. Nếu ai cũng như bà thì chắc sẽ chẳng có quan tham những, người dân cũng sẽ sống yên bình hơn.

Tháng mười một, bà mối lại đến gõ cửa. Lần này đi cùng bà mối còn có Viêm quận công và phu nhân, quận công và mẹ cả vui vẻ tiếp đón. Mấy ngày sau tiến hành lễ vấn danh, đem tên tuổi Đinh Thanh đi so với tên tuổi Trọng Chiếu, kết quả ngày lành nhất để tiến hành lễ nạp tậ là vào tháng năm năm sau.

Khi biết được tin, tuy ngoài mặt tỏ ra hồ hững nhưng trong lòng tôi lại rất nóng nảy vì vẫn chưa tìm ra cách hủy bỏ mối hôn ước này. Xem ra cái nhà Viêm quận công kia không mấy coi trọng danh tiếng hay bất kể cái gì của tôi, cái họ quan trọng là quyền lực mà Huy quận công có trong tay. Cứ nhìn thái độ của tên Trọng Chiếu đó là biết, hẳn cũng không mấy may quan tâm đến hôn ước, mọi chuyện đều do cha hẳn sắp đặt.

Lề mề chưa nghĩ ra được kế sách nào hay thì tháng chạp cũng đã đến. Năm nay trời rét đến đông cứng người, suốt ngày tôi ở mãi trong phòng sưởi ấm bên bếp than. Đinh Ngọc thỉnh thoảng ngồi bên cạnh, thêu thùa thùa thùa và khuyên nhủ tôi vài ba câu.

Trịnh Khải không có tin tức gì mới, anh vẫn bình yên sống trong ngôi nhà ba gian kia. Dự Vũ vẫn mất tích không thấy tăm hơi. Ngày đưa ông Táo về trời, trong lúc tôi đang ủ rũ ngồi ngắm cây nêu vừa được dựng ngoài sân thì Hải đi vào rồi cúi đầu nói nhỏ:

- Tiểu thư, tối nay công tử đợi tiểu thư ở chỗ cũ.

Nghe đến Trịnh Khải, mắt tôi sáng rực lên, tinh thần cũng phấn chấn hẳn. Đến giờ Tuất, nhân lúc Đinh Ngọc cùng mẹ cả trong phòng nói chuyện riêng, tôi mặc thêm áo ấm rồi ra ngoài. Gạo đòi đi theo nhưng bị mấy người làm bếp kéo lại giúp họ làm bánh mứt cho ngày tết.

Hải đánh xe ngựa đưa tôi đến ngôi đền cũ. Lần này anh ta rất cẩn thận, đốt một lần hai đèn lồng, đưa tôi vào tận bên trong ao sen mới đi ra. Gió thổi qua lạnh buốt, tôi co ro ngồi sát đèn lồng đợi Trịnh Khải. Thực ra không phải Trịnh Khải đến muộn mà là tôi tranh thủ thời gian trốn đi nên đến sớm. Ngôi không tôi lại nghĩ vu vơ, nhớ có lần Trịnh Khải nói sau khi tôi và anh đoạn tuyệt, mỗi tối trung thu hai năm liền anh đều đến đây chờ tôi. Thì ra trung thu đầu tiên tôi ở cùng anh tại nơi này lại quan trọng với anh như vậy. Nghĩ đến đó, trái tim của tôi ấm áp vô cùng.

Tiếng bước chân ngày càng đến gần, tôi ngóng tai nghe cẩn thận. Ánh sáng từ đèn lồng chiếu không xa, đến khi thấy được bóng hình quen thuộc thì tôi mới thả lỏng. Giọng Trịnh Khải ấm áp vang lên:

- Nàng đến sớm vậy? Không sợ ma sao?

Tôi đứng dậy, bĩu môi với anh:

- Chàng còn dám trêu thiếp?

Rồi như nhớ ra điều gì, tôi lo lắng hỏi anh:

- Tại sao chàng lại ra ngoài? Lần trước gặp nguy hiểm như thế...

Chưa nói hết câu thì tôi chợt hiểu ra. Lúc đó chúa thượng bệnh nặng nguy hiểm đến tính mạng, ngôi vị thế tử lại đang bỏ trống nên tất nhiên Trịnh Khải sẽ là một mối đe dọa đối với Tuyên phi. Nay chúa thượng đã lập Trịnh Cán làm thái tử, ngôi vị đã vững vàng, Tuyên phi không cần tốn công sức giết hại Trịnh Khải nữa.

Trịnh Khải nhìn thấy biểu cảm biến hóa trên mặt tôi thì khẽ cười, anh ôm lấy tôi ngồi xuống thành ao rồi nói:

- Đinh Thanh, ta thực sự nhớ nàng.

Tôi ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn anh. Hình như Trịnh Khải có chút khác lạ, đây là lần đầu tiên anh trực tiếp nói nhớ tôi, những lần trước đều là nói vòng nói vo. Trịnh Khải thấy tôi im lặng thì ôm chặt tôi vào lòng anh, giọng nói trầm ấm:

- Từ nhỏ ta đã lớn lên trong sự lạnh nhạt của phụ vương, mẹ thương ta nhưng lại dành hết thời gian để tìm cách lấy lòng ông ấy, kết quả cuối cùng bà vẫn nhận về là xa cách và đau lòng. Tuy ta là vương tử, được người người quỳ dưới chân nhưng chẳng mấy ai thật tâm với ta. Ta cũng nghĩ mình không cần ai cả cho đến khi gặp nàng. Ngày ấy ở miếu hoang là lần đầu tiên ta sợ hãi như vậy, lúc đó ta chỉ nghĩ là mọi cách phải bảo vệ nàng.

Thật hiếm khi Trịnh Khải lại nói nhiều như vậy, tôi thút thít trong lòng anh, vừa thương xót vừa cảm động. Tay tôi vô thức đặt trên ngực anh rồi chợt nhớ ra vết thương ngày hôm ấy, tôi ngẩng đầu cắt ngang lời anh:

- Vết thương của chàng thế nào rồi?

- Đã liền da, không còn đau nữa. – Trịnh Khải cười đáp lại.

Tôi ừ một tiếng rồi tiếp tục tựa vào người anh. Cả người Trịnh Khải dường như chắn hết gió cho tôi, hơi ấm anh truyền sang khiến tôi không cảm giác lạnh nữa. Trịnh Khải lại tiếp tục nói, giọng có chút bất đắc dĩ:

- Đinh Thanh, ta không dám hứa điều gì. Ta cũng không muốn nàng chờ đợi làm mất đi thời gian quý báu của nàng nhưng ta lại không nở rời xa nàng.

- Thiếp cũng nhớ chàng. – Không phải tôi đang trả lời Trịnh Khải mà đây là lời thổ lộ để anh biết rằng, tôi cũng không nỡ rời xa anh.

Trịnh Khải khẽ run người, một tay anh nâng mặt tôi lên, đôi mắt anh vô cùng sâu thẳm cũng vô cùng dịu dàng nhìn tôi rồi nhẹ nhàng đặt vào môi tôi một nụ hôn. Cảm giác mát lạnh trên đầu môi khiến tôi run rẩy, mắt khẽ nhắm lại lắng nghe tiếng tim mình đập mạnh mẽ. Hơi ấm của anh bao phủ lấy tôi, bình yên và ấm áp.

***

Đến lúc về đến phủ tâm trí tôi vẫn còn mơ mơ hồ hồ. Tôi ngồi trên giường quần mền quanh người, miệng vẫn vô thức cười đến mang tai, hai má nóng đỏ bừng. Gạo mang chậu than mới vào phòng, nhìn thấy tôi thì nhú mày hỏi:

- Tiểu thư, người có sao không?

Tôi xấu hổ hắng giọng rồi nằm xuống giường, trùm mền che kín mặt. Giọng của Gạo có chút lo lắng:

- Tiểu thư đau chỗ nào à?

- Không có. Ta chỉ muốn ngủ thôi. – Tôi vẫn trùm kín mền trả lời Gạo.

Trong phòng bỗng im lặng, tôi thấy khó hiểu nên chui đầu ra nhìn thử, thấy Gạo vẫn đứng im một chỗ bên cạnh chậu than. Cô bé thấy tôi nhìn thì e dè hỏi:

- Sang năm tiểu thư phải gả đi rồi... vậy... vậy còn vị công tử đó?

Nghe Gạo nói xong, lòng tôi chợt lạnh ngắt. Xem ra tôi phải tìm cách nào đó để khiến nhà Viêm quận công chủ động từ hôn mới được.

- Tiểu thư...

- Ừ, em về ngủ đi.

Gạo chần chừ rồi bước ra ngoài đóng cửa phòng lại. Tôi nằm trên giường, lăn qua lăn về, trong lòng rối rắm một hồi rồi ngủ lúc nào không hay.

***

Năm Nhâm Dần niên hiệu Cảnh Hưng thứ 43 (tức năm 1782) cuối cùng cũng đến. Tết năm nay có Đình Ngọc ở nhà nên không khí trong phủ tươi vui hơn rất nhiều. Tuy trong lòng khó chịu nhưng tôi cũng không thể làm ảnh hưởng đến tinh thần của mọi người và Đình Ngọc được cho nên tạm thời gác mọi chuyện qua một bên, vui vẻ cùng cả nhà ăn Tết. Tuy là ngày tết nhưng quận công bận đến tối mịt, hầu như ngày nào cũng ở trong phủ chúa. Sau tôi lại nghe ngóng được chúa thượng thực sự bệnh rất nặng, dù đã được danh y Hải Thượng Lãn Ông bốc thuốc nhưng bệnh tình vẫn không khá hơn. Có lẽ lúc này trong phủ chúa đang rối như tơ vò.

Đầu tháng hai, Vi Hà hạ sinh một bé trai. Tôi và Đình Ngọc cùng đến thăm, Nguyễn Hoàn mặt mày hớn hở khoe với tôi sẽ đặt một cái tên thật kiêu cho con trai nhưng anh ta vẫn chưa nghĩ ra, đành chờ cha mẹ từ Trường Yên trở về.

Tháng ba, Phan Huy đến xin với quận công và mẹ cả cho đón Đình Ngọc trở lại nhà bên kia. Đình Ngọc tỏ vẻ mặt thản nhiên, trước sau không hề nhìn lấy Phan Huy một lần rồi cùng Gạo lên xe ngựa trở về phủ Trang quận công. Trước khi đi, chị nắm lấy tay tôi, căn dặn tôi một tràng dài. Tôi vừa nghe vừa cảm thấy có chút buồn cười nên nói:

- Đình Ngọc, sau này em và chị còn gặp nhau hoài mà, chị đừng nói nữa, em cũng không nhớ hết đâu.

Đình Ngọc tức giận không thèm nói chuyện với tôi nữa nhưng đến khi ra xe ngựa, chị vẫn quay đầu khuyên nhủ tôi:

- Em đừng đi gây chuyện thị phi, nếu không cha sẽ không tha cho em đâu.

- Em biết rồi. – Tôi đáp cho có lệ.

Đinh Ngọc sợ tôi phản đối hôn ước rồi sẽ đi ra ngoài tung tin xấu này nọ về bản thân mình để người ta thấy mà thay đổi ý kiến. Tôi nghĩ nghĩ thấy đây đúng là một cách hay để nhà Viêm quận công hủy hôn ước.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Kế Sách Không Thành

Rằm tháng ba, tôi trốn đến gặp Trịnh Khải ở ngôi đền cũ. Anh vẫn chưa biết chuyện tôi sắp bị gả cho Trọng Chiếu, tôi cũng đã dặn Hải không được nói việc này cho anh hay. Trịnh Khải ôm lấy tôi, để tôi ngồi tựa vào vai anh rồi hỏi chuyện những ngày tết. Tôi chỉ kể vài ba chuyện đơn giản như cùng Đình Ngọc viết câu đối thế nào, người hầu làm mứt bí đỏ khó ăn ra sao... Trịnh Khải lắng nghe rất chăm chú, sau đó nói khẽ:

- Ta rất muốn cùng nàng ăn bữa cơm tất niên, cùng nàng thắp hương đón năm mới. Chỉ là...

Tôi im lặng. Trịnh Khải có chút e dè nói tiếp:

- Nếu... Huy quận công không đồng ý gả nàng cho ta thì nàng sẽ thế nào?

- Thiếp mặc kệ. Mà... – Tôi lém lỉnh nhìn anh. – Chàng đang cầu hôn thiếp đấy à?

Trịnh Khải hơi sững người trong giây lát rồi khẽ cười, ôm chặt tôi vào lòng mà nói:

- Dù Huy quận công không muốn gả nàng cho ta, ta cũng có cách để lấy được nàng.

Tôi ngạc nhiên nhìn anh, Trịnh Khải không nói gì thêm, gương mặt anh đã cúi sát gần mặt tôi rồi đặt lên môi tôi một nụ hôn thật dài.

Đến lúc ngồi trên xe ngựa trở về, Hải vừa đánh xe vừa thắc mắc:

- Tiểu thư, tại sao người không nói với công tử việc người sắp bị gả cho tên Trọng Chiếu kia?

Tôi im lặng không trả lời. Hải lại nói:

- Nếu công tử biết được, có thể sẽ có cách giúp tiểu thư.

- Cách gì? – Tôi hỏi ngược lại.

Hải e dè một hồi mới đáp lại:

- Tuy công tử bị giam lỏng nhưng vẫn có nhiều người ủng hộ người. Chỉ cần công tử lên tiếng nhờ vả...

Anh ta bỏ lửng câu nói, tôi thở dài:

- Nếu có nhiều người ủng hộ như vậy tại sao công tử đến bây giờ vẫn còn bị giam lỏng? Tại sao công tử lại gặp nguy hiểm?

Hải bị tôi hỏi thì tối sầm mặt lại, môi mím thành một đường thẳng. Tôi lắc đầu nói tiếp:

- Quan trọng là ta muốn tự giải quyết lấy, không muốn công tử gặp thêm phiền phức.

***

Vài ngày sau, mẹ cả nói đi thăm người bà con ở trấn Kinh Bắc độ mười ngày. Tôi đợi bà đi khỏi thì mặc một bộ đồ sắc sỡ màu sắc rồi ra phố. Hải tròn tròn hai con mắt nhìn tôi đến bất động, tôi nhoẻn miệng cười với anh ta:

- Đi thôi.

Tôi đi khắp các con phố sầm uất, cửa hàng vải vóc áo quần nào cũng ghé qua mua nhưng không trả tiền. Chủ cửa hàng sau khi biết tôi là tiểu thư nhà Huy quận công thì đều vui vẻ ghi sổ lại. Hôm đó trở về, trên xe ngựa của tôi chất đầy vải vóc đủ các loại, đủ các màu sắc. Hải bị tôi hành hạ bắt chạy lui chạy tới khuân vác cả một ngày, mồ hôi ướt đầm lưng áo. Tôi cũng không kém, vừa cười vừa thở hổn hển lau mồ hôi.

Ngày hôm sau và cả mấy ngày sau nữa, tôi nói Hải ở nhà canh cổng đuổi khách, riêng tôi thì gọi một người hầu khác đi khuân vác và ghi nợ, hết mua vải lại đến mua đồ trang sức, mùa giày, mua giấy... ngay đến kim chỉ cũng mặt dày đòi ghi sổ. Nhưng khi họ lần lượt đến phủ Huy quận công đòi nợ thì đều bị Hải đứng canh ở cổng đuổi về.

Giới buôn bán trong phố tất nhiên là quen biết nhau, họ bắt đầu xì xầm khi nhìn thấy tôi. Có người dạn dĩ ra mặt đòi nợ tôi giữa phố, tôi liền hờ hững nói đến phủ lấy tiền, sau đó còn đưa cái túi vải đựng tiền phe phẩy trước mặt người ta, tất nhiên bên trong không có xu nào. Người ta không sợ tôi nhưng sợ Huy quận công nên không dám gây khó dễ gì. Có người không muốn bán đồ cho tôi, tôi liền nặng nhẹ nói:

- Người nghĩ rằng ta sẽ xù nợ người sao? Đừng nói đến cha ta là Huy quận công, là a phó của thế tử mà nhà chồng tương lai của ta chính là quốc cữu. Người muốn đắc tội với cả hai nhà sao?

Họ bị tôi dọa cho tái mặt, nghĩ nghĩ một hồi cũng cam chịu cho tôi mua nợ. Tôi rất cẩn thận ghi giấy nợ, nhưng cũng không khác lắm so với ăn cướp trắng trợn giữa ban ngày ban mặt.

Người ta bắt đầu bàn tán ngày càng nhiều về tôi, họ nói rằng tiểu thư nhà Huy quận công không chỉ tiêu xài như nước mà còn nợ nần như chúa Chõm. Ra đường cứ thấy ai ăn mặc lòe loẹt, trang sức đầy người thì nên tránh ra, cẩn thận lại bị mua hàng không trả tiền.

Người đến phủ Huy quận công đòi nợ ngày càng nhiều, tôi thấy vậy là đủ rồi cho nên không đi dạo phố nữa. Hải vẫn làm nhiệm vụ canh cổng và đuổi khách. Mỗi ngày anh ta đều rất vất vả dùng đủ mọi chiêu thức để đuổi người, vừa nói nhẹ nhàng vừa dọa nạt, lúc nào cũng là quận công vắng nhà, phu nhân vắng nhà, tiểu thư vắng nhà... ai ai cũng vắng nhà. Quận công bận đến tối mịt, từ sáng sớm đến tối mịt đều ở trong phủ chúa, đến tôi còn khó nhìn được mặt ông nữa là người bên ngoài. Vì thế tôi vẫn bình an đợi nhà Viêm quận công qua từ hôn.

Một ngày, Nguyễn Hoàn đỏ mặt tức giận đòi gặp tôi bằng được. Tôi rót chén trà đưa qua cho Nguyễn Hoàn, anh ta chỉ nhận lấy rồi lại đặt xuống bàn mà nói:

- Đinh Thanh, ngoài kia người ta đang đồn thổi lung tung về nàng.
- Như thế nào? – Tôi mỉm cười hỏi lại.

Nguyễn Hoàn tức tối nói:

- Họ nói nàng xa xỉ, thích chưng diện nhưng không thích trả tiền, dựa hơi vào cha mình và nhà chồng để mua nợ. Họ còn nói rất nhiều thứ không hay ho gì.

Tôi gật gù rồi cười:

- Cũng đúng.
- Nàng nói gì? – Nguyễn Hoàn trố mắt ra nhìn tôi.

Tôi dẫn Nguyễn Hoàn đến một nhà kho ở góc nhà, nơi đó chất rất nhiều vải vóc, đồ trang sức và đủ các thể loại khác. Nhà kho này lúc trước để không, tôi bảo Hải dọn dẹp lại rồi mỗi ngày đều cất hết những thứ mình mua nợ bỏ vào và khóa kỹ. Lúc đầu những người hầu trong phủ có tò mò nhưng bị tôi nhìn bằng ánh mắt sắc lạnh nên không dám thắc mắc.

Nguyễn Hoàn trợn mắt nhìn nhà kho rồi lại nhìn tôi:

- Đinh Thanh, nàng đang mưu tính gì vậy?

Tôi cười thành tiếng, Nguyễn Hoàn chơi với tôi lâu như vậy cuối cùng cũng hiểu được tôi rồi. Sau khi nghe xong kế hoạch của tôi, Nguyễn Hoàn ngẩng đầu cười lớn. Anh ta còn ôm bụng gập người lại mà cười rữ rượi, sau đó thì nói:

- Đinh Thanh, tôi sợ nàng quá. Nàng chỉ muốn nhà Viêm quận công hủy hôn mà không nghĩ đến thanh danh sau này của nàng sao?

- Tôi không quan tâm. – Tôi thản nhiên trả lời.

Nguyễn Hoàn lắc đầu rồi nói phải trở về trông cửa hàng. Trước khi đi, anh ta còn quay đầu vào nói:

- Sau này thiếu tiền trả nợ thì cứ đến tìm tôi.

Tôi cười đến run cả hai vai. Nguyễn Hoàn thật ngốc, tôi còn nguyên đồng hàng hóa đó để làm gì? Một là bán đi, hai là đem trả lại là được rồi. Hơn nữa, cái danh tiểu thư nhà Huy quận công cũng không phải giả, tiền thì tôi vẫn có.

***

Nguyễn Hoàn vừa đi thì buổi chiều Đinh Ngọc và Gạo trở về nhà. Chị vào thẳng phòng tôi, giận dữ hỏi tôi:

- Đinh Thanh, chị đã dặn em rồi, sao em còn đi gây chuyện?

Tôi mỉm cười ôm lấy cánh tay của chị:

- Chị đừng giận kéo mau già.

Đình Ngọc quay mặt đi rồi thở dài. Tôi ngồi bên cạnh lay lay cánh tay của chị:

- Chị Đình Ngọc, chị đừng giận.

Gạo rót một chén trà đưa cho Đình Ngọc rồi nói:

- Tiểu thư uống nước.

Đình Ngọc cầm chén trà uống xong thì mặt cũng bớt ửng đỏ, chị gí tay vào giữa trán của tôi mà mắng:

- Em thật cứng đầu cứng cổ.

Tôi đưa tay ôm đầu rồi cười hì hì:

- Đầu của em cứng thật.

Gạo khẽ cười khúc khích, Đình Ngọc không nhin được cũng mím cười. Hôm đó Đình Ngọc không trở về phủ Trang quận công mà ở lại nhà. Ngày hôm sau mẹ cả vừa từ Kinh Bắc trở về thì gọi tôi ra gian nhà giữa hỏi chuyện:

- Đình Thanh, ngoài phố đang đồn thổi chuyện kia là thật hay không?

Tôi cắn môi rồi gật đầu dạ một tiếng thật nhỏ. Mẹ cả mím môi, giọng lạnh băng:

- Con nói rõ ràng đi.

- Con... con muốn mình thật đẹp trong lễ nạp tộ nên mua về hơi nhiều đồ ạ. – Tôi ấp úng nói nhỏ.

- Tại sao phải ghi nợ? – Mẹ cả nheo mắt hỏi.

Tôi chưa kịp trả lời thì Đinh Ngọc đi vào phòng, chị đến gần mẹ cả rồi khẽ nói:

- Mẹ, tính cách của Đinh Thanh hơi tùy tiện, tiền của em chắc là không đủ trả nên mới ghi nợ. Mẹ cũng đừng để cha biết chuyện này.

Mẹ cả nhìn Đinh Ngọc rồi lại nhìn tôi, tôi chột dạ cúi đầu nhìn xuống nền gạch. Sau một hồi im lặng, mẹ cả cũng lên tiếng:

- Chiều nay sai người mang tiền đi trả hết cho người ta.

Lúc mẹ cả đi ngang qua tôi, bà dừng bước nhìn tôi chăm chăm rồi quay người đi ra ngoài. Tôi có chút lạnh sống lưng, ánh mắt của mẹ cả nói cho tôi biết, bà đã nhìn thấy toàn bộ kế hoạch của tôi rồi.

***

Chỉ trong một buổi chiều tất cả số nợ của tôi đều được mẹ cả sai người trả đầy đủ, thậm chí còn trả dư vài ba xu gọi là đền bù. Tôi biết mẹ cả muốn họ nhận thêm tiền để bớt ăn nói lung tung về tôi. Quả thật sau vài ngày người ta đã hết bàn tán về tôi nhưng chắc chắn không ai trong thành không biết chuyện này, vậy tại sao bên nhà Viêm quận công lại không có động tĩnh gì cả? Hay là họ suy nghĩ chưa xong về việc có nên rước một đứa con dâu như tôi vào nhà hay không? Tôi nóng lòng đi ra đi vào mấy ngày liền mà vẫn chưa thấy người đến từ hôn.

Năm ngày sau, nhà Viêm quận công sai người mang tặng tôi năm thước vải lụa và một vòng tay bằng vàng. Tôi giận sôi người, sai người hầu đem trả lại. Mẹ cả chỉ lắc đầu không nói gì. Tôi giận thì giận nhưng không dám đi tìm Trọng Chiếu, sợ người khác nhìn vào lại nghĩ tôi muốn giải thích về tin đồn cho vị hôn phu. Xem ra nhà Viêm quận công này thật sự giàu đến mức không quan tâm con dâu tương lai có ăn tiêu phung phí hay không. Nếu vậy thì phải thử cách khác thôi.

Tôi chưa kịp nghĩ ra cách khác thì Hải đến nói Trịnh Khải hẹn gặp tôi. Hôm đó đã là đầu tháng tư. Tôi cài cây trâm gỗ của Trịnh Khải, áo váy cẩn thận rồi đến ngôi đền cũ kỹ. Lúc đến nơi thì Trịnh Khải đã chờ sẵn bên trong cánh cổng. Tôi mỉm cười với Trịnh Khải nhưng chỉ thấy mặt anh tối sầm không nói gì. Một tay anh cầm tay tôi, một tay cầm đèn lồng soi lối đi xuống ao sen. Đến lúc ngồi yên vị trên thành ao sen, Trịnh Khải mới lên tiếng:

- Đinh Thanh, nàng nói trước đi.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh rồi hơi rụt vai lại. Trên gương mặt tuần tú của anh, đôi mắt sắc lạnh nhìn tôi chăm chăm, đôi mày hơi nhíu lại. Tôi khẽ hắng giọng rồi ậm ờ:

- Nói... nói gì?

Trịnh Khải mím môi, giọng tức giận:

- Nàng thực sự không có gì để nói sao?

Xong rồi, có lẽ anh đã nghe được tin đồn rồi? Tôi đành cẩn thận khai báo:

- Có mấy ngày thiếp thiếu tiền nên đi mua đồ phải ghi nợ.

Trịnh Khải hừ một tiếng rồi hai tay anh nắm chặt hai vai tôi, bắt tôi nhìn thẳng vào mắt anh:

- Đinh Thanh! Chỉ mua đồ thôi sao?

Tôi do dự rồi gật đầu. Trịnh Khải nghiêng răng nói:

- Vậy hôn phu của nàng thì sao? Tháng năm tới đã là lễ nạp tệ rồi, nàng còn tính giấu diếm ta tới khi nào?

Tiêu rồi, Trịnh Khải đã thực sự nổi giận rồi. Tôi căn môi nói nhỏ:

- Thiếp không phải muốn giấu chàng.

Trịnh Khải nheo mắt ý bảo tôi tiếp tục nói. Tôi thở dài một cái rồi kể hết tất cả mọi chuyện cho anh nghe. Sau khi nghe xong, Trịnh Khải trầm mặc một hồi rồi nói:

- Nạp tệ thì nạp tệ, ta sẽ không để cho lễ rước dâu diễn ra.

Tôi nghĩ nghĩ rồi trêu anh:

- Dù sao thiếp cũng sẽ trở thành người một nhà của chàng mà. Tính theo thứ bậc thì hình như chàng phải gọi tên Trọng Chiếu kia là cậu phải không?

Trịnh Khải trừng mắt nhìn tôi:

- Ta không quan tâm hẳn là ai, dù sao hẳn năm mơ cũng không lấy được nàng. Viêm quận công là người ham hư vinh nhưng nhất chết, ông ta muốn con mình lấy nàng chỉ để củng cố quyền lực cho ông ta. Cha nàng cũng không ngoại lệ.

Tôi nháy nháy mắt nói với anh:

- Hay là chàng dẫn thiếp trốn đi thật xa?

Trịnh Khải hơi sững người rồi thở dài:

- Cùng lắm ta sẽ sai người đem nàng giấu đi. Sau đó chờ mọi việc ổn thỏa sẽ đón nàng về.

- Là sao? – Tôi có chút không hiểu được câu nói của anh. – Chàng không thể trốn đi cùng thiếp sao?

Trịnh Khải gật đầu. Tôi lại hỏi:

- Tại sao?

- Ngoan, đừng hỏi nữa. Sau này ta sẽ nói với nàng. – Giọng của Trịnh Khải dịu dàng.

Tôi không hỏi nữa, đành im lặng ngồi bên, thỉnh thoảng lại thở dài.
Trịnh Khải quay qua vuốt tóc tôi rồi nói:

- Nàng cũng bớt tùy tiện đi, đừng bày trò nữa, chỉ cần ở yên trong nhà là được.

- Thiếp không có tùy tiện. – Tôi bĩu môi phản bác lại.

Trịnh Khải khẽ cười rồi xoa xoa má tôi:

- Ngoan. Ta phải đi có việc rồi.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Đưa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Quang Bình Tái Xuất

Tôi cúi đầu theo Trịnh Khải ra ngoài, trước khi anh mở cổng, tôi kéo lấy ống tay áo của anh:

- Thực sự chàng không thể cùng thiếp bỏ trốn sao?

Trịnh Khải quay đầu nhìn tôi, anh gỡ tay tôi ra khỏi áo anh rồi nắm chặt lại, giọng anh trầm thấp:

- Đinh Thanh, ta cũng rất muốn cùng nàng sống yên bình. Nhưng không phải cứ muốn là được.

- Tại sao? Chàng không còn là thế tử. Ngôi vị chúa thượng kia không còn liên quan đến chàng.

Trịnh Khải im lặng không trả lời, ánh mắt anh sâu hun hút. Tôi rút tay mình ra khỏi bàn tay anh, nghe giọng nói mình nghèn nghẹn:

- Rốt cuộc chàng đang mưu tính chuyện gì?

- Sau này ta sẽ nói với nàng.

Tôi lắc đầu, giọng có chút van xin:

- Chàng đừng tưởng thiếp không biết, rõ ràng chàng đang mưu tính chuyện gì đó. Tại sao chàng không thể nói cho thiếp biết? Chàng đừng lấp lửng như vậy.

Trịnh Khải khẽ thở dài, anh nắm lấy bàn tay đang run run của tôi rồi khẽ nói:

- Ta sợ nàng sẽ gặp nguy hiểm.

- Vậy chàng muốn thiếp nhìn chàng gặp nguy hiểm mà không làm được gì sao? – Tôi lại rút tay ra khỏi bàn tay anh, mở to mắt chất vấn.

Chúng tôi giằng co trong im lặng, cuối cùng Trịnh Khải đưa tay nâng một bên mặt của tôi lên, thấp giọng mà nói:

- Đinh Thanh, phụ vương ta e là sắp không qua khỏi, Cán lại còn quá nhỏ, ta không thể để ngôi vị kia rơi vào tay người ngoài.

- Người ngoài là ai? Là Tuyên phi hay là... cha của thiếp? – Tôi cảm thấy sống mũi mình cay cay, nước mắt đã chực rơi ra.

Thực ra lúc này tôi chỉ biết Huy quận công rất được trọng dụng, mọi việc lớn nhỏ trong phủ chúa đều nằm trong tay ông. Nhưng việc ông có ảnh hưởng thế nào đến ngôi chúa thượng kia thì tôi không rõ, tất cả chỉ là dự đoán mà thôi. Trịnh Khải nghe xong thì ôm chặt lấy tôi:

- Nàng đừng liên quan đến những chuyện này. Ta sẽ không để nàng xảy ra bất cứ chuyện gì.

Thì ra những gì tôi lờ mờ đoán được đều đúng. Trịnh Khải đang mưu tính chuyện gì đó, tất nhiên là có liên quan đến ngôi vị chúa thượng kia. Lòng tôi chột dấy lên cơn co rút, đau đớn. Tôi đẩy Trịnh Khải ra rồi hỏi:

- Chàng vẫn không từ bỏ?

Trịnh Khải im lặng. Tôi cười chua xót:

- Thiếp nói cho chàng biết, ngôi vị chúa thượng kia trước sau gì cũng mất, à không, là sắp mất đến nơi rồi. Ngay cả ngai vàng của vua Lê kia cũng không giữ được, ngôi chúa sao có thể còn?

Trịnh Khải mở to mắt ngạc nhiên nhìn tôi, tôi nắm lấy áo anh mà nài nỉ:

- Khải, chàng nghe lời thiếp đi. Từ bỏ đi, chúng ta trốn thật xa, cùng rong chơi khắp nơi. Chàng đừng đi vào chỗ chết nữa.

- Đinh Thanh, nàng không sao chứ? – Trịnh Khải đưa tay sờ vào trán tôi, vào má tôi như đang thử nhiệt độ.

Tôi mím môi đẩy anh ra rồi bước nhanh ra ngoài. Hải đứng chờ sẵn bên xe ngựa liền nhanh chân đến đỡ tôi lên xe. Tôi mệt mỏi tựa vào vách xe nghe giọng Hải bên ngoài:

- Công tử, người đi cẩn thận.

Giọng của Trịnh Khải bên ngoài vọng vào:

- Đinh Thanh?

Không thấy tôi trả lời, Trịnh Khải đành quay qua dặn dò Hải:

- Người nhớ bảo vệ tiểu thư cẩn thận, không được để nàng gặp nguy hiểm.

Xe ngựa chạy, tôi vẫn ngồi im một chỗ. Đầu óc rối ren. Phải làm sao để Trịnh Khải tin tôi đây? Phải làm sao để anh rút ra khỏi cuộc chiến này và bình an?

***

Mấy ngày sau, kho hàng của tôi được mẹ cả sai người chọn đồ phù hợp, chủ yếu là vải vóc và vài đồ vật dụng để mang tặng nhà chùa bà hay viếng thăm, nơi đó có nuôi nhiều trẻ mồ côi và người tật nguyền.

Sau khi mẹ cả đi chùa, tôi ủ rũ đi ra đi vào. Người hầu trong phủ đoán là tôi đang lo lắng cho lễ nạp tộ sắp tới. Nhưng thực ra tôi không còn tâm trí nghĩ đến việc mình sắp bị gả đi, Trịnh Khải nói anh sẽ không để lễ rước dâu xảy ra, tôi cũng không cần quan tâm nữa. Lúc này tôi đang rối rắm như tơ

vò. Lần trước tôi đã bắt anh chọn lựa giữa ngôi vị thế tử và tôi, lần này tôi không thể lại bắt anh chọn lựa.

Tôi đang ngồi trên ghế thờ dài thườn thượt thì một người hầu chạy vào báo:

- Tiểu thư, thợ may đã đến, bà ta đang chờ tiểu thư ra để đo may áo cưới.

Tôi vùng đứng dậy rồi nói:

- Người ra nói ta đi chơi rồi.

Mặt của anh ta thuôn ra trong giây lát rồi quay người đi ra ngoài. May làm gì cho tốn vải, dù sao tôi cũng không mặc nó. Tôi uống một chén nước ngồi chờ cho bà thợ may đi khỏi rồi một mình ra phố. Lần này tôi không gọi Hải theo, cũng không ngồi xe ngựa, chỉ đi bộ, vừa đi vừa suy nghĩ miên man.

- Đinh Thanh?

Tôi giật mình dừng chân lại, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Trọng Chiếu và người hầu của hắn đang đứng trước mặt. Trên tay hắn đang ôm một con gà có bộ lông sặc sỡ, da thịt đỏ au. Hắn vừa vuốt lông con gà vừa cười cười:

- Ta tưởng mình nhìn nhầm, hóa ra đúng là nàng.

Tôi hừ một tiếng, lầm bầm nói:

- Đúng là vừa ra ngõ đã đâm phải phân chó.

Trọng Chiếu giận đỏ mặt, hắn quát lớn:

- Nếu không phải cha ta ép ta lấy nàng thì ta cũng không thèm cái thứ phá gia chi tử, đã vậy còn mồm mép chua ngoa như nàng.

- Vậy thì từ hôn đi. – Tôi mỉm cười đáp lại.

Trọng Chiếu sững người một hồi mới nói:

- Cũng may nhà ta giàu, coi như nuôi thêm vài ba con gà vậy.

Mấy ngày qua dồn nén bức bối trong người, nay lại gặp phải tên Trọng Chiếu chọc tức, tôi nghiêng rằng rồi lao vào giựt lấy con gà hãnh đang ôm trên tay, miệng liên tục mắng hãnh:

- Người mới là con gà. Ta làm thịt con gà của người.

Hãnh bị bất ngờ nhưng vẫn kịp ôm chặt lấy con gà, tôi túm được hai chân con gà, liên tục giăng co. Con gà của hãnh kêu quác quác như sắp bị nhổ lông. Người hầu của hãnh cũng há hốc mồm miệng nhưng không dám lao vào ngăn cản. Trọng Chiếu trợn mắt nhìn tôi, tôi trừng mắt nhìn lại hãnh. Hãnh chỉ ôm mình con gà, có hơi trợn tuột, đã vậy còn không dám ôm chặt sợ làm tổn thương con gà. Trong khi đó, tôi lại cầm chặt hai chân con gà, cứ thế mà kéo, con gà sắp tuột khỏi tay hãnh thì nghe tiếng cười rất lớn đằng sau lưng. Tôi quay lại nhìn người đang cười kia rồi sững người mà buông tay. Tên Trọng Chiếu ôm chặt con gà bước thụt lùi hai bước rồi mắng:

- Người thật độc ác. Ta sẽ không bao giờ lấy người, tí nữa người giết chết con gà của ta rồi.

Tôi quay lại trừng mắt với Trọng Chiếu, hãnh ta tức tối đến đỏ mặt, đang chuẩn bị mở miệng thì Quang Bình đã lên tiếng:

- Con gà xấu xí như vậy, tôi còn không thèm ăn thịt.

Trọng Chiếu quay qua mắng Quang Bình:

- Đồ chết tiệt nhà người ở đâu ra dám chê bai con gà của bốn công tử...

Hắn còn chưa kịp nói xong thì đã bị Quang Bình vịn một bên tay, kêu đau oai oái. Người hầu của hắn vừa chạy đến đã bị Quang Bình đá ra xa. Tôi sợ xảy ra đánh nhau liền vào can:

- Thả hắn đi đi.

Quang Bình thả tay, tên Trọng Chiếu mặt mày xanh tái ôm lấy cánh tay rồi bước thụt lùi, người hầu của hắn một tay ôm gà, một tay đỡ hắn bỏ đi. Ánh mắt của hắn còn lăm lét nhìn về phía tôi và Quang Bình.

- Nhất chết. – Quang Bình thông thả nhả ra hai chữ.

-----Tôi quay qua lờm Quang Bình một cái, gặp phải người như anh ta thì ai cũng thành nhất chết thôi. Quang Bình nhìn tôi, vừa cười vừa hỏi:

- Đinh Thanh, gặp lại tôi nàng không vui sao?

Đã hai năm rồi mới gặp lại Quang Bình, đúng là tôi có ngạc nhiên xen lẫn vui mừng nhưng cũng có cả những thấp thỏm vô hình dâng lên từ đáy lòng. Tôi cũng không hiểu rõ những cảm giác đó đến từ đâu, chỉ là cứ gặp Quang Bình tôi lại cảm thấy không thoải mái chút nào, cứ như bị một áp lực vô hình nào đó vây quanh. Tôi hồ hững hỏi anh ta:

- Sao công tử lại ở đây?

- Ở đây sắp có trò vui nên đến xem.

Quang Bình vừa mỉm cười vừa trả lời hết sức thản nhiên, cứ như là ra Thăng Long chỉ để dạo chơi vậy. Tôi lại hỏi:

- Quân Tây Sơn không cần tướng quân hay sao mà công tử lại ra đây chơi?

- Nàng muốn biết không? – Quang Bình nghiêng đầu, mắt hơi nheo lại.

Tôi gật đầu. Đôi mắt hẹp dài của Quang Bình nhìn tôi, khóe miệng hơi nhếch lên:

- Tháng trước tôi dẫn thủy quân đánh thẳng vào Gia Định giết tên cai cơ người Pháp, chút nữa là bắt được tên nhóc họ Nguyễn Phúc kia, coi như số của hắn vẫn còn may mắn.

Nếu tôi đoán không nhầm thì tên nhóc họ Nguyễn Phúc trong lời của Quang Bình chính là Nguyễn Phúc Ánh, hay chính là Nguyễn Ánh. Tôi cúi đầu khẽ cười, đúng là số của Nguyễn Ánh rất may mắn, ít nhất thì người chiến thắng cuối cùng và lên ngôi vua chính là ông ta.

- Đã hai năm không gặp, hình như danh tiếng của nàng càng ngày càng xấu đi thì phải?

Tôi ngẩng đầu thấy anh ta đang mỉm cười thì bĩu môi đáp lại:

- Công tử nên thấy may mắn vì hai năm trước tôi đã từ chối công tử.

Quang Bình nghe thấy thì cười càng lớn sau đó mới nói:

- Thực ra bây giờ nàng suy nghĩ lại vẫn còn kịp.

- Tôi không thèm suy nghĩ lại.

- Không lẽ nàng muốn làm con dâu nhà quốc cữu? – Quang Bình cười chế giễu. – Tôi thấy hắn ta và nàng có vẻ hợp nhau.

Hừ, tôi trừng mắt nhìn anh ta rồi quay người bỏ đi nhưng mới đi được vài bước lại chợt nhận ra câu nói ban nãy của Quang Bình không thể nào lại đơn giản như vậy. Tôi quay trở lại đứng trước mặt anh ta mà hỏi:

- Công tử nói đi xem trò vui, rốt cuộc là trò gì?

Gương mặt đang cười cười của Quang Bình bỗng trở nên nghiêm túc hơn, anh ta chỉ yên lặng nhìn tôi chăm chăm mà không nói gì. Tôi sốt ruột hỏi:

- Có phải có chuyện gì đó sắp xảy ra ở Thăng Long hay không?

Quang Bình nheo đôi mắt hẹp dài của anh ta lại rồi cúi người nói:

- Đinh Thanh, nếu nàng muốn biết, tôi sẽ trả lời. Nhưng tôi có một điều kiện.

- Là gì?

- Nàng theo tôi về phủ Quy Nhơn.

Quang Bình vẫn nhìn thẳng vào tôi, đợi một câu trả lời. Tôi khẽ mỉm cười:

- Tôi không muốn biết nữa.

Nói rồi, tôi lại quay người bỏ đi. Quang Bình đuổi theo chặn lại, gương mặt anh ta rất nghiêm túc, giọng có chút nhẫn nại:

- Đinh Thanh, theo tôi đi. Nàng ở đây không an toàn.

Tôi lắc đầu. Ở Thăng Long không an toàn, không lẽ ở Quy Nhơn hay Gia Định thì an toàn sao? Tôi chỉ là một cô gái lại không gây thù chuốc oán với ai thì làm sao có thể gặp nguy hiểm?

- Nàng nghe lời tôi đi.

Quang Bình cố thuyết phục tôi, tôi mím môi hỏi anh ta:

- Vậy công tử nói trước đi, chuyện gì sắp xảy ra ở Thăng Long khiến tôi gặp nguy hiểm?

Trong đôi mắt hẹp dài của Quang Bình rất nhanh lóe lên một tia sáng rồi lập tức trở về như cũ. Anh ta nói rất nhỏ, đủ để tôi nghe thấy:

- Nếu như nàng hứa theo tôi đi Quy Nhơn thì tôi sẽ nói.

Đi một vòng rồi lại quay trở về điểm xuất phát mà không khai thác được gì thêm, tôi thở dài ảo não. Quang Bình như hiểu được suy nghĩ của tôi, anh ta khẽ cười:

- Thực ra tôi cũng không dám chắc những suy đoán của mình là đúng.

Nhớ lần trước cá cược anh ta cũng từng nói như thế, tôi trừng mắt với Quang Bình, anh ta nhìn thấy thì cười lớn:

- Đinh Thanh, gặp lại nàng tôi thực sự rất vui.

Tôi sửng người nhìn Quang Bình. Đang không biết nên nói gì thì nghe tiếng vó ngựa chạy rầm rập vang lên từ sau lưng, tôi còn chưa kịp quay người nhìn xem ai đang đến thì đã bị Quang Bình kéo nấp vào sau một cây đa gần đó. Thân cây đa này rất lớn nên tôi và Quang Bình nấp sau thân cây mà không bị đoàn người ngựa đi ngang qua phát hiện ra. Đến lúc tiếng vó ngựa xa dần, Quang Bình mới buông lỏng cánh tay của tôi ra. Tôi nhú mày chất vấn anh ta:

- Vừa rồi là ai? Tại sao công tử lại có vẻ sợ hãi vậy?

Quang Bình buông tay tôi ra, khóe môi lại nhếch lên:

- Tôi chưa từng sợ ai.

- Vậy sao? – Tôi bĩu môi tỏ vẻ không tin. – Vậy sao công tử phải ẩn nấp?

- Vì không muốn bị phát hiện. – Anh ta thông thả trả lời rất hợp tình hợp lý.

Tôi trở mắt nhìn Quang Bình, trong lòng có chút hậm hực vì không nói lại được anh ta. Đang tính quay người đi tôi phát hiện ống tay áo của mình có dính màu đỏ, không, là máu. Tôi không bị thương chỗ nào, cho nên vết máu này là của Quang Bình? Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, Quang Bình bất ngờ bị tôi nhìn chăm chăm thì nhíu mày hỏi:

- Sao nàng nhìn tôi như vậy?

Quang Bình mặc một bộ đồ đen nên phải nhìn thật kỹ mới thấy được một bên tay áo của anh ta đã bị ướt. Tôi hít vào một hơi thật sâu, đưa tay chạm vào cánh tay của anh ta. Quang Bình bị bất ngờ nên hít vào một hơi, có lẽ tôi đã chạm trúng vết thương của anh ta.

- Công tử bị thương.

Không phải tôi đang hỏi mà là đang khẳng định. Vết máu trên áo tôi là do ban nãy bị Quang Bình kéo đứng nấp gần anh ta nên mới dính phải. Đôi mắt hẹp dài của Quang Bình khẽ lóe sáng rồi bỗng trở nên dịu dàng, anh ta không giấu diếm mà chỉ gật đầu rồi nói:

- Bị trúng đạn.

- Của ai? – Tôi ngu ngơ hỏi.

- Của một tên người Pháp. – Quang Bình thành thật trả lời.

Tôi vẫn nhìn chăm chăm vào cánh tay áo bị ướt máu kia, trong lòng có chút lo lắng:

- Công tử không băng bó vết thương sao?

- Nàng giúp tôi đi. – Quang Bình đề nghị.

Tôi định nói tôi không biết cách băng bó vết thương, anh ta nên đi gặp thầy thuốc thì hơn nhưng không hiểu sao không nói ra được, đành phải theo

anh ta đến một ngôi nhà nhỏ gần đó. Quang Bình và tôi vừa bước vào sân thì một cô gái nhanh chân chạy ra chào:

- Tướng quân.

Quang Bình gật đầu. Cô gái kia nhìn tôi rồi lại nhìn Quang Bình, họ dường như đang trao đổi bằng ánh mắt. Quang Bình quay qua giới thiệu:

- Đây là Đinh Thanh, còn đây là Kim, nàng ấy đang giữ túi thuốc của tôi.

Tôi gật đầu chào Kim còn cô ấy chỉ mặt lạnh gật đầu rồi quay người đi vào nhà. Quang Bình khẽ lắc đầu nói:

- Vào thôi, tính tình nàng ấy hơi lạnh lùng, nàng đừng để tâm.

Sau đó chúng tôi cùng vào nhà, tôi và Quang Bình cùng ngồi trên chõng tre, cô gái đi vào phòng rồi ôm ra một túi vải. Đến lúc mở túi vải ra mới biết được, bên trong là vải sạch và thuốc bôi vết thương. Sau khi mở túi vải ra, Kim đứng yên một bên nhìn. Quang Bình chậm chậm kéo tay áo lên trên vai rồi tháo lớp vải băng bó trên bắp tay ra. Thì ra không phải không băng bó vết thương mà lớp vải băng bó đã bị ướt nhẹp máu nên mới thấm ướt luôn cả lớp áo bên ngoài. Đến lúc tháo hết lớp vải dính máu ra, nhìn thấy miệng vết thương đang bị sưng phù lên, máu mủ chảy ra xung quanh mà tôi bay mất hồn vía. Vết thương đó chắc chắn rất đau đớn, vậy mà nhìn mặt Quang Bình vẫn thản nhiên như không.

Anh ta là tướng quân, sao lại để vết thương nặng như vậy? Lỡ như da thịt bị thối hết rồi ảnh hưởng đến xương cốt thì phải làm sao? Tôi ngẩng đầu nhìn Kim đang tái mặt đứng bên cạnh rồi nói với cô ấy:

- Mang cho tôi một chậu nước muối.

Vết thương mưng mủ như thế này không thể chỉ rửa qua loa được. Sau khi Kim mang ra một chậu nước muối, tôi nhúng một cái khăn sạch vào rồi run run tay nhẹ nhàng lau miệng vết thương. Quang Bình thấy tôi đang nhúu chặt hàng lông mày thì an ủi:

- Tôi không đau. Nàng cứ mạnh tay vào.

Nhưng khi tôi chỉ hơi mạnh tay thì đã nghe tiếng hít vào của Quang Bình. Hừ, cũng biết đau cơ đấy, tôi còn tưởng anh ta đã bị tê liệt dây thần kinh cảm giác. Sau khi lau sạch máu mủ, Kim đưa cho tôi một lọ thuốc nhỏ để bôi vào miệng vết thương nhưng tôi không bôi vội. Nhìn chỗ bị thương sưng vù lên như vậy, tôi buột miệng hỏi:

- Công tử chưa lấy đạn ra sao?

Quang Bình ngạc nhiên nhìn tôi. Kim cũng mở to mắt nhìn tôi. Tôi hăng giọng rồi nói tiếp:

- Tôi chỉ hỏi vậy thôi.

Dù sao tôi cũng không học về y nên chỉ phán đoán lung tung mà thôi, nhưng không ngờ được Quang Bình lại trả lời:

- Đúng là chưa lấy đạn ra.

- Tại sao chưa lấy ra? – Giọng tôi có chút run run.

- Thầy thuốc trong quân doanh trúng đạn lạc mà chết, sau đó tôi lại gặp một tên thầy thuốc nhất gan.

Kim đứng yên này giờ cũng lên tiếng:

- Tướng quân bị thương không thể để nhiều người biết được.

Tôi thở dài rồi bôi thuốc vào miệng vết thương, Kim giúp tôi băng bó lại. Không còn việc gì, tôi nói phải trở về. Quang Bình gật đầu rồi đi cùng tôi ra đường lớn, trước khi quay người đi anh ta bỗng nhiên hỏi:

- Đinh Thanh, nàng còn giữ tấm thạch bài của tôi chứ?

Tôi gật đầu nói có, thực ra nếu anh ta không hỏi thì tôi cũng quên mất tấm thạch bài có khắc chữ "quang" đó. Quang Bình khẽ cười rồi rất nghiêm túc mà nói:

- Nếu nàng cần giúp đỡ thì cầm thạch bài đến quán nước bên bờ sông Nhị Hà tìm tôi.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Kế Hoạch Của Trịnh Khải

Tôi vừa trở về phủ đã thấy một người hầu đứng chờ trước cổng, chị ta nhìn thấy tôi thì hốt hoảng chạy đến ngăn lại:

- Tiểu thư, Viêm quận công phu nhân và công tử Trọng Chiêu đến phủ tìm tiểu thư, tôi thấy họ rất tức giận. – Chị ta kéo tôi ra ngoài. – Trong nhà đã có phu nhân tiếp họ hay tiểu thư cứ đi một lát hẵng về.

Tôi kéo ngược chị ta lại rồi mỉm cười:

- Không sao đâu, tôi phải vào mới biết được tại sao họ tức giận chứ.

Mặc cho chị ta năn nỉ muốn giữ tôi lại, tôi bước vào cổng, trong lòng lại có chút vui mừng, có lẽ nhà Viêm quận công đến từ hôn cũng nên. Vừa đến cửa phòng khách đã nghe mẹ cả đã lên tiếng:

- Đinh Thanh, vào đây.

- Dạ. – Tôi đáp lời rồi đi vào trong.

Bên trong phòng khách, mẹ cả ngồi trên ghế dài, đối diện là phu nhân nhà Viêm quận công và tên cuốn chiếu đáng ghét. Hắn nhìn thấy tôi thì mở một nụ cười nửa miệng còn mẹ hắn thì trừng mắt nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống, tôi làm lơ coi như không thấy.

- Đinh Thanh, con đứng đó ẹ hỏi chuyện. – Vẫn là giọng lạnh nhạt của mẹ cả.

Tôi vâng lời, đứng yên một bên, đầu hơi cúi thấp. Mẹ cả nhấp một ngụm trà rồi hỏi:

- Con nói xem, có phải hôm nay con nhờ người đánh công tử Trọng Chiếu hay không?

Tôi ngẩng đầu, liếc mắt về phía tên Trọng Chiếu, hẳn ta cụp mắt né tránh. Hừ, giỏi lắm, hẳn ta còn có thể bịa chuyện được cơ đấy. Tôi còn chưa kịp trả lời thì đã nghe giọng nói éo éo của phu nhân nhà Viêm quận công:

- Hừ, phu nhân cần gì phải hỏi, cứ nhìn vết thương trên người con trai tôi là biết rồi.

Mẹ cả liếc mắt một cái về phía phu nhân nhà Viêm quận công, bà ta liền hắng giọng im lặng. Tôi tròn tròn mắt ngạc nhiên nhìn cảnh trước mắt, thì ra mẹ cả rất có uy.

- Đinh Thanh, con nói đi.

- Dạ, ra đây là công tử Trọng Chiếu. – Tôi thản nhiên nói. – Con không quen biết công tử Trọng Chiếu đây, cũng không có thù oán gì thì làm sao có chuyện con nhờ người đánh công tử được.

Tôi quyết tâm đổi trắng thay đen, nói dối mà mặt không chút biến sắc. Trọng Chiếu ngẩng đầu tròn mắt nhìn tôi nhưng biểu cảm trên gương mặt của phu nhân nhà Viêm quận công thì lại càng méo mó hơn. Bà ta đứng dậy, kéo ống tay áo của Trọng Chiếu lên lộ ra vết bầm tím rồi trừng mắt nhìn tôi:

- Cô nói không quen biết, vậy vết thương trên tay con trai ta là thế nào? Không lẽ cô nói con trai ta nói dối sao?

Trọng Chiếu nghe thế cũng hất hàm nhìn về phía tôi, đầu gật gật thể hiện đúng là như thế. Mẹ cả vẫn ngồi yên trên ghế, từ tốn lên tiếng:

- Vậy không lẽ Đinh Thanh nói dối sao?

Phu nhân nhà quốc cứu biến sắc, cơn giận bị dồn nén nhưng không nói lại được, đành hậm hực ngồi xuống ghế. Một lần nữa tôi lại thầm cảm ơn mẹ cả.

- Người đúng là kẻ nói dối trắng trợn. Chính người tìm ta đòi từ hôn, hôm nay cũng chính người đòi giết con gà của ta. Vậy mà người nói người không quen biết ta, người có dám thề không?

Trọng Chiếu giận đỏ mặt chỉ tay về phía tôi, cùng lúc đó, mẹ cả và phu nhân nhà Viêm quận cũng nhìn tôi với ánh mắt thách thức. Tôi hít vào một hơi thật sâu, cố kìm nén cơn tức giận, không ngờ tên Trọng Chiếu này lại quá mức trẻ con như vậy. Mẹ cả lên tiếng:

- Đinh Thanh, con nói đi.

- Con không có. – Tôi mỉm cười trả lời. – Có thể công tử đã hiểu lầm với ai đó, trước giờ con chưa gặp công tử, huống chi có câu: “cha mẹ đặt đâu con nằm đó”, con làm sao dám trái ý cha mẹ đi tìm công tử đòi từ hôn.

Tôi nhìn thẳng vào mặt hắn ta, tiếp tục nói:

- Nếu công tử cứ nhất quyết nói tôi đánh công tử, vậy công tử có nhân chứng không?

- Có. Người hầu của ta làm chứng. – Hắn ta hất hàm về phía tôi.

- Người hầu của tôi cũng làm chứng cho sự trong sạch của tôi. – Tôi mỉm cười đáp lại.

- Người... người... - Trọng Chiếu tức giận trừng mắt nhìn tôi. – Người có dám thề người không quen biết ta không?

Mẹ cả mím môi, giọng nói lộ rõ sự tức giận:

- Công tử có thể ăn nói cẩn thận được không? Đình Thanh nhà chúng tôi cũng là một tiểu thư khuê các chứ không phải người hầu kẻ hạ. Một tiếng người, hai tiếng người, công tử đang coi thường tiểu thư nhà chúng tôi sao?

Phu nhân nhà Viêm quận công tái mặt kéo tay Trọng Chiếu ngồi xuống, bà ta dịu giọng nói:

- Phu nhân đừng giận, tính tình Trọng Chiếu vô tâm không có ý gì khác. Để về nhà tôi sẽ dạy bảo lại, hôm nay coi như hiểu lầm, xin phu nhân đừng nói lại với Huy quận công.

Tôi cúi đầu thềm mỉm cười, mẹ cả đã lên tiếng thì đều dọa người khác phải sợ hãi. Tên Trọng Chiếu dường như vẫn chưa hiểu được tình huống, hẳn ta vừa tính mở miệng đã bị mẹ hẳn chặn họng lại:

- Đừng nói nữa. Đi về, cha con mà biết sẽ la mắng cho xem.

Bà ta nói vài câu chào khách sáo với mẹ cả rồi vừa lôi vừa kéo Trọng Chiếu ra cửa mặc cho anh ta ầm ức muốn nói lại không được chỉ có thể trừng mắt nhìn tôi. Phu nhân nhà Viêm quận công tuy thương con trai mù quáng nhưng đến lúc máu chốt cũng hiểu được vấn đề, nếu hôm nay bà ta cứ để con trai mình làm loạn trong nhà Huy quận công thì sẽ ảnh hưởng đến mối quan hệ của chồng bà ta và Huy quận công. Nhìn theo bóng hai mẹ con Trọng Chiếu, tôi chỉ muốn ôm bụng cười lớn nhưng ánh mắt sắc lạnh của mẹ cả ngay sau lưng khiến tôi không cười nổi.

Tôi cúi đầu nhìn nền gạch chờ nghe mẹ cả giáo huấn nhưng chỉ nghe tiếng thở dài của bà:

- Đình Thanh, tuy con không phải con ruột ta nhưng ta không thể nhìn con bị người ngoài ăn hiếp. Con gái lớn rồi, làm gì cũng nên suy nghĩ trước sau, ra khỏi cửa nhà này thì không còn ai che chở con nữa.

Mẹ cả nói xong thì đứng dậy, tôi cúi đầu dạ một tiếng lí nhí, bà nhìn tôi một lần nữa rồi quay người đi ra ngoài. Hôm nay tôi thực sự cảm ơn mẹ cả. Bà không phải mẹ ruột của Đình Thanh nhưng sự bảo vệ cũng như lòng vị tha của bà thì không phải người phụ nữ nào cũng có được.

Hôm nay tôi gây sự với Trọng Chiêu, gây ấn tượng xấu với phu nhân nhà Viêm quận công, cho nên tôi rất hi vọng khi trở về bà sẽ hủy bỏ hôn ước. Thế nhưng ba ngày sau tôi vẫn chưa nghe được tin tức gì từ nhà Viêm quận công. Không lẽ phu nhân nhà Viêm quận công không có tiếng nói trong gia đình? Không lẽ họ vẫn muốn cưới một đứa con gái ghét con trai họ ra mặt về làm con dâu? Hay là tên Trọng Chiêu đó đầu óc có vấn đề, càng ghét hẳn thì hẳn càng thích?

Đang rối như tơ vò với một loạt các câu hỏi không lẽ... thì Hải vào báo tin là Trịnh Khải muốn gặp tôi. Tôi ngạc nhiên hỏi anh ta:

- Có phải công tử gặp chuyện gì rồi không?
- Không ạ. Sao tiểu thư lại hỏi vậy? – Hải ngơ ngác nhìn tôi.
- Không có gì.

Bình thường tôi và Trịnh Khải hay gặp nhau vào buổi tối, bây giờ chỉ mới đầu giờ chiều, anh ra ngoài như vậy không sợ sẽ gặp nguy hiểm sao? Vì vậy tôi rất gấp gáp đến địa điểm gặp mặt là ngôi đền cũ nhưng khi đứng trước cánh cổng, tôi lại chần chừ chưa đẩy cửa bước vào. Hải thấy vậy thì hỏi:

- Tiểu thư không sao chứ?

Tôi còn chưa kịp trả lời thì cánh cửa mở ra, Trịnh Khải đứng bên trong khẽ mỉm cười với tôi:

- Nàng vào đi.

Đến khi bước vào trong đền tôi mới nhận ra Dự Vũ và một đàn ông khác đang đứng sau lưng Trịnh Khải. Người đàn ông kia thấy tôi thì ngạc nhiên ra mặt nhưng chỉ mím môi không dám hỏi. Trịnh Khải ra hiệu bằng mắt, hai người họ liền cúi đầu rồi đi ra ngoài. Dự Vũ đi sau cùng, do dự một hồi rồi lên tiếng:

- Tiểu thư Đinh Thanh... lần trước, thực ra tôi không cố ý.

Lần trước mà Dự Vũ nói đến chính là lần anh ta nhét mẫu giấy vào túi áo bông của tôi, cũng chính sau lần đó anh ta hoàn toàn mất tích làm tôi có nhiều điểm nghi vấn chưa giải thích được. Vì thế tôi hỏi Dự Vũ:

- Dự Vũ, tại sao người lại mất tích lâu như vậy?

Dự Vũ liếc nhìn Trịnh Khải, tôi quay qua thấy anh gật đầu một cái, Dự Vũ mới trả lời:

- Thưa, tôi bị người của Tuyên phu nhân theo dõi nên mới trốn lên Kinh Bắc một thời gian...

Ra lần trước đúng ngày hẹn gặp Trịnh Khải nhưng không ngờ Dự Vũ lại bị theo dõi nên anh ta không thể xuất đầu lộ diện cũng không thể đến điểm hẹn. Anh ta đang tìm cách lẩn trốn thì vừa lúc gặp tôi ngoài phố nên mới nhét mẫu giấy đưa tin vào túi áo của tôi. Dự Vũ nghĩ tôi sẽ tìm cách báo tin cho Trịnh Khải để anh không đi đến điểm hẹn nhưng không ngờ tôi không liên lạc được nên đã đích thân đến điểm hẹn.

- Vậy tại sao bây giờ người lại trở về? – Tôi nhú mày hỏi Dự Vũ. – Hay là họ không còn theo dõi người nữa?

Dự Vũ tỏ vẻ khó xử, sau đó anh ta nhận được ánh mắt của Trịnh Khải thì quay người đi ra ngoài. Tôi mơ hồ cảm thấy có điều gì đó không ổn nhưng không biết nó là gì nên rất khó chịu, giọng có chút tức giận hỏi Trịnh Khải:

- Có phải chàng đang âm mưu chuyện gì đúng không?

Trịnh Khải khẽ vuốt sợi tóc bên trán tôi ra sau rồi nói:

- Không phải âm mưu mà là kế hoạch. Tối nay sẽ xảy ra vài chuyện cho nên dù có xảy ra bất cứ điều gì, nàng cũng đừng ra ngoài.

Tôi mở to mắt nhìn anh:

- Chàng muốn tạo phản ư?

- Đinh Thanh! Ngôi vị đó vốn là của ta, ta chỉ muốn lấy lại cái thuộc về mình. – Giọng Trịnh Khải có chút tức giận.

Tôi bước thụt lùi hai bước, mở to mắt nhìn anh, tay chân đã bắt đầu run rẩy. Rốt cuộc thứ mà tôi luôn nơm nớp lo sợ đã xảy ra. Thì ra anh đã chuẩn bị từ trước cho cuộc tạo phản dành ngôi chúa.

- Nhưng thế tử là Trịnh Cán, chàng muốn tranh ngôi với em trai của chàng sao? – Tôi hỏi anh bằng giọng run run.

Trịnh Khải lảng tránh ánh mắt của tôi sau đó chậm rãi nói:

- Phụ vương ta không còn sống được mấy ngày, Cán còn quá nhỏ lại đau ốm liên miên, ta không thể không lo lắng cho sự nghiệp bấy lâu nay của nhà họ Trịnh. – Trịnh Khải đưa tay nắm lấy hai vai tôi, anh cúi đầu nhìn tôi mà nói tiếp. – Ta đã mang danh bất hiếu một lần rồi, thêm một lần nữa cũng không khác gì. Nàng yên tâm, ta rất thương Cán, sẽ không có chuyện huynh đệ tương tàn.

Tôi lắc đầu:

- Không đúng, là chàng không từ bỏ được ngai vàng đó. Cho dù thiếp có nói gì thì chàng cũng không thay đổi ý định, có đúng không?

Gương mặt Trịnh Khải thoáng nét ngạc nhiên rồi sững sờ nhìn tôi, giọng anh có chút thất vọng:

- Đinh Thanh, nàng thực sự nghĩ ta như vậy sao?

- Không. Thiếp sai rồi. Chàng có tham vọng, có chí khí, chàng không thể làm con rùa rụt cổ trong mai. – Tôi cười chế giễu bản thân mình, nước mắt bỗng rơi dài hai bên má. – Vậy mà thiếp lại hi vọng mình có thể thay đổi được chàng, hi vọng chàng từ bỏ mục tiêu mà chàng hướng tới bấy lâu. Thiếp quá tự phụ rồi.

Trịnh Khải hốt hoảng ôm chặt lấy tôi, giọng anh ngay trên đỉnh đầu có chút lo lắng:

- Đinh Thanh, nàng rất quan trọng với ta, ta thực sự rất cần nàng, có nàng ở bên cạnh ta mới có thể vui vẻ, mới có thể hạnh phúc.

Vòng tay của anh càng lúc càng chặt, hương nhài từ áo anh thoang thoang giúp tôi thêm phần tỉnh táo, nhưng lòng cũng thêm phần đau đớn. Anh cô độc như vậy, làm sao tôi có thể từ bỏ anh được? Nhưng tôi lại không thể thuyết phục được anh từ bỏ ngôi vị chúa thượng kia. Tôi phải làm sao bây giờ?

Tôi ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn tú của anh, đôi mắt đang lo lắng của anh, lòng như bị dao cứa đứt đoạn. Đưa tay gạt đi nước mắt vừa rơi ra, tôi do dự hỏi anh:

- Nếu... nếu bắt chàng phải chọn giữa thiếp và ngôi vị, chàng sẽ chọn bên nào?

Trịnh Khải buông lỏng hai tay đang ôm tôi, cảnh chúng tôi chia tay lần trước hình như sắp được tái hiện thêm một lần nữa tại cùng một vị trí.

- Tại sao nàng cứ nhất quyết bắt ta phải chọn lựa? Nàng biết rõ ta không thể chọn lựa, tại sao nàng lại muốn ép ta?

- Thiếp... – Tôi mấp máy môi nói không nên lời.

Trịnh Khải cầm lấy bàn tay của tôi, giọng anh có chút khẩn thiết:

- Đinh Thanh, ta biết nàng đang lo lắng điều gì. Nàng an tâm, ta sẽ bảo vệ nàng, cũng sẽ bảo vệ gia đình nàng.

- Chàng...

Tôi chưa nói xong đã bị Trịnh Khải ôm chặt lấy, bờ vai của anh run run:

- Đinh Thanh, ở bên cạnh ta. Đừng bắt ta chọn lựa nữa.

Một thế tử dù cho có bị truất ngôi vẫn luôn ngẩng cao đầu như anh nhưng lại vì tôi mà hạ giọng năn nỉ. Tôi biết mình không thể rời xa anh một lần nữa, nhưng tôi cũng đã hoàn toàn thất bại khi không thể khiến anh đổi ý.

- Đinh Thanh, ở bên cạnh ta.

Tôi gật đầu. Trong mắt Trịnh Khải toát ra tia ngạc nhiên xen lẫn vui mừng, chàng cúi đầu đặt vào môi tôi một nụ hôn, có chút dịu dàng cũng có chút vội vàng. Nước mắt của tôi vẫn rơi, thấm ướt vào nụ hôn, vị mặn chát.

- Nàng đừng khóc.

Trịnh Khải khẽ dùng tay gạt đi nước mắt rơi bên khóe mắt tôi, ánh mắt anh có chút xót xa. Tôi dang tay ôm lấy người anh, đầu tựa vào ngực anh, nghe hương nhài thoang thoảng từ áo anh.

Từ lúc trở về thời đại này, tôi chỉ hi vọng mình sống bên lẽ của lịch sử, đứng nhìn lịch sử từ từ diễn ra nhưng lại không ngờ được bản thân dần dần bị cuốn vào nó. Quang Bình nói đúng, dù tôi không muốn nhưng những

người bên cạnh tôi đều có liên quan đến cuộc chiến Đàng Trong – Đàng Ngoài, mà cuộc chiến ấy chính là diễn biến lịch sử quan trọng làm thay đổi cục diện đất nước. Tôi biết trước ai thắng ai bại sau cùng nhưng lại không biết được kết cục số phận của từng người bên cạnh mình: Huy quận công, Đình Duệ, Đình Khuê và giờ là Trịnh Khải. Mà biết trước tương lai thì đã sao? Tôi vẫn chỉ có thể bất lực nhìn họ từ từ dẫn mình vào vòng xoáy của lịch sử.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Bẫy

Từ lúc trở về thời đại này, tôi chỉ hi vọng mình sống bên lề của lịch sử, đứng nhìn lịch sử từ từ diễn ra nhưng lại không ngờ được bản thân dần dần bị cuốn vào nó. Quang Bình nói đúng, dù tôi không muốn nhưng những người bên cạnh tôi đều có liên quan đến cuộc chiến Đảng Trong – Đảng Ngoài, mà cuộc chiến ấy chính là diễn biến lịch sử quan trọng làm thay đổi cục diện đất nước. Tôi biết trước ai thắng ai bại sau cùng nhưng lại không biết được kết cục số phận của từng người bên cạnh mình: Huy quận công, Đình Duệ, Đình Khuê và giờ là Trịnh Khải. Mà biết trước tương lai thì đã sao? Tôi vẫn chỉ có thể bất lực nhìn họ từ từ dẫn mình vào vòng xoáy của lịch sử.

- Nàng đang nghĩ gì vậy?

Giọng nói của Trịnh Khải vang lên trên đỉnh đầu kéo tôi trở về với thực tại. Đôi mày của anh nhíu lại, mắt anh vẫn nhìn chăm chăm vào mặt tôi:

- Nàng đang lo lắng điều gì ư?

Tôi gật đầu rồi hỏi lại:

- Tại sao lại là hôm nay?

Trịnh Khải khẽ thở ra nhẹ nhõm, tay anh chạm vào má tôi:

- Vì ta không muốn nàng gả cho tên Trọng Chiếu kia, chỉ cần ta giành lại ngôi vị, nàng sẽ là phi của ta.

Tôi trừng mắt nhìn anh, tình huống đang căng thẳng như thế này mà anh còn dám trêu tôi. Trịnh Khải nắm lấy tay tôi, ánh mắt anh kiên định:

- Nàng có thể đồng ý với ta một việc được không?

Tôi cần môi chờ anh nói tiếp:

- Tối nay, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, nàng cũng phải ở yên trong phòng, ngay cả khi phủ quận công có chuyện gì cũng không được ra khỏi phòng. Có được không?

- Nhưng...

Trịnh Khải siết chặt tay tôi:

- Nàng đồng ý với ta, có được không?

Thì ra ngay cả chính Trịnh Khải cũng không nắm chắc tình hình tối nay sẽ biến động như thế nào, nếu không anh đã không lo lắng cho tôi như vậy.

- Thiếp đồng ý với một điều kiện.

- Nàng nói đi.

- Chàng phải bình an cho đến khi gặp thiếp. – Tôi đưa tay chạm vào vết thương cũ nơi vai anh. – Không được để bị thương.

- Ta biết rồi. – Trịnh Khải gật đầu với tôi.

Ráng chiều nhuộm đỏ cả nền gạch, Trịnh Khải tiễn tôi ra xe ngựa, tay anh vẫn cầm chặt tay tôi:

- Nàng đừng quên lời ta nói. Dù có bất cứ chuyện gì, sự an toàn của nàng vẫn là trên hết, nhất định không được ra ngoài.

Tôi gật đầu một lần nữa để Trịnh Khải an tâm. Xe ngựa chậm rãi lăn bánh, tôi không nén được thấp thỏm lo lắng, tay vẫn vén rèm cửa nhìn về

hướng bóng dáng của Trịnh Khải đang đứng trước cổng ngôi đền cho đến khi khuất hẳn.

- Hải, người có biết công tử có tất cả bao nhiêu người không?

- Thưa, khoảng năm mươi người. – Hải thành thực trả lời.

- Ít vậy sao? – Tôi cứ ngỡ phải nhiều hơn.

- Đó là những người trung thành nhất của công tử, bọn họ võ nghệ đều rất giỏi, hơn nữa cũng không thể tìm thêm nhiều người, sợ rằng sẽ đánh động đến quận...

Hải nói giữa chừng thì im bặt, tôi hiểu được sự ngần ngại của anh ta khi định nhắc đến Huy quận công. Mặc dù Trịnh Khải đã nói sẽ không gây nguy hiểm cho cả nhà quận công nhưng có lẽ lát nữa về đến phủ tôi nên kiếm cơ để Huy quận công ở nhà tối nay, tránh cho ông đến phủ chúa sẽ gặp phải nạn binh đao nguy hiểm.

- Tối nay người có tham gia cùng bọn họ không?

- Thưa, tôi chỉ có nhiệm vụ bảo vệ tiểu thư...

Nhìn thấy sự bối rối của Hải, tôi cũng không hỏi thêm nữa. Về đến phủ thì trời cũng vừa chập choạng tối, tôi hỏi quanh người hầu thì biết được Huy quận công vẫn còn ở phủ chúa chưa trở về. Mẹ cả nhìn tôi ngồi rồi lại đứng trong phòng khách thì lên tiếng hỏi:

- Đình Thanh, con đang chờ ai vậy?

Tôi căn môi trả lời lí nhí:

- Con chờ cha về.

- Có chuyện gì? – Mẹ cả nhíu mày nhìn tôi.

- Con... – Tôi không biết phải nói thế nào đành cúi đầu nhìn nền gạch dưới chân.

Mẹ cả không hỏi thêm gì, tôi cũng ráng ngồi yên trên ghế đợi Huy quận công trở về. Cuối giờ Dậu, thấy bóng dáng Huy quận công chậm rãi bước vào phòng khách, tôi khẽ thở phào nhẹ nhõm. Mẹ cả mang chén trà nóng đến cho quận công, ông cầm lấy nhấp một ngụm rồi nói với ông Lộc đứng bên cạnh:

- Ông đi lấy thanh kiếm ra cho ta.

Tôi giật thót tim, vội vàng hỏi quận công:

- Cha đi đâu mà phải mang theo kiếm?

Quận công nhìn tôi rồi quay qua nói với mẹ cả:

- Tối nay ta có việc, phu nhân và Đình Thanh hãy ăn trước đi.

Mẹ cả vừa dạ vừa cầm ấm trà rót thêm nước vào chén trà cho quận công. Tôi nóng lòng lặp lại câu hỏi với ông:

- Cha đi đâu ạ? Tại sao phải mang theo kiếm?

- Đình Thanh! – Mẹ cả lớn tiếng quát tôi.

- Cha. – Tôi năn nỉ ông, trong lòng sợ hãi vô cùng.

Quận công đặt mạnh chén trà xuống mặt bàn, giọng ông lạnh lùng:

- Con hỏi để làm gì?

- Con...

Quận công khẽ hừ một tiếng rồi hạ giọng dặn dò:

- Tối nay con ngoan ngoãn ở nhà cho ta, nhất định không được ra khỏi phủ.

Ngay sau đó Hoàng Lộc bước vào, lưng hơi khom, tay nâng thanh kiếm trước mặt quận công:

- Bấm quận công, đã chuẩn bị xong rồi ạ.

Quận công gạt đầu rồi cầm lấy thanh kiếm bước ra ngoài. Tôi hốt hoảng chạy theo nhưng bị Hoàng Lộc ngăn lại:

- Tiểu thư, xin tiểu thư nghe lời của quận công, đừng ra ngoài.

Tôi biết mình không thể đi được bèn níu lấy tay áo của ông ta:

- Có phải cha tôi sẽ gặp nguy hiểm hay không?

- Thưa không, tối nay quận công đi bắt phản tặc, mọi sự đều được chuẩn bị đầy đủ chỉ chờ phản tặc sa vào bẫy thì sao có thể gặp nguy hiểm được.

Tôi đứng như trời trồng nhìn bóng của Hoàng Lộc đang đi về phía cổng, bên tai như vừa nghe được tiếng sấm. Ông ta nói mọi sự đều được chuẩn bị đầy đủ chỉ chờ phản tặc sa vào bẫy. Trịnh Khải sắp bị rơi vào bẫy, anh có biết điều đó hay không?

- Người, người đi tìm Hải cho ta, mau lên. – Tôi túm được một tên người hầu trong phủ, vội vàng ra lệnh cho anh ta.

- Tiểu thư...

- Nhanh! – Tôi sốt ruột quát anh ta.

- Dạ.

Anh ta sợ hãi vội buông mấy thứ lật vặt đang cầm trong tay ra rồi quay người toan bỏ chạy thì nghe giọng mẹ cả lạnh lùng vang lên:

- Đứng lại. Người tiếp tục làm việc của người đi. – Mẹ cả ra lệnh cho tên người hầu rồi quay qua nhìn tôi. – Tối nay con phải ở nhà, không được ra ngoài.

- Con...

- Mau đưa tiểu thư về phòng, canh giữ cho ta, không được để tiểu thư ra khỏi phòng.

Hai người hầu vội đến đứng hai bên tôi, không nói được cũng không đi được, tôi đành bất lực theo họ về phòng của mình. Mẹ cả còn sai người mang cơm tối đến tận phòng cho tôi, trong phòng lúc nào cũng có một người hầu đứng canh chừng. Tôi ngồi nhìn mâm cơm rồi nói người hầu mang đi, tôi không thể ăn nổi, dù chỉ một hạt cơm. Hai bàn tay giấu dưới bàn không ngừng run rẩy, hết nắm rồi lại buông góc váy.

Không biết qua bao lâu thì một bóng người quen thuộc bước vội vào phòng, tôi nhìn thấy Gạo thì đứng dậy mừng rỡ:

- Sao em lại ở đây?

Gạo chạy đến nắm lấy tay tôi, ánh mắt cô bé tỏ ra lo lắng:

- Tiểu thư, tiểu thư Đinh Ngọc sai em mang vài thứ về nhà nên em mới biết được tiểu thư đang bị phu nhân phạt, người lại không chịu ăn cơm, tiểu thư có sao không?

Tôi nhìn cô người hầu đang đứng trong góc phòng:

- Người ra ngoài đi. Có Gạo ở đây canh chừng rồi, ta không đi đâu được đâu.

Cô người hầu tỏ ra bối rối nhưng cũng cúi đầu dạ rồi đi ra ngoài. Tôi đóng chặt cửa phòng rồi kéo tay Gạo ngồi xuống ghế nói nhỏ:

- Em đi tìm Hải rồi nhắn tin cho anh ta giúp chị...

Không đợi tôi nói hết câu, Gạo đã cắt lời:

- Tiểu thư, ban nãy có người nhờ em nhắn với tiểu thư là hẳn ta đã đi tìm Hải nhưng không gặp.

Sao có thể như vậy? Hải đi đâu rồi? Tôi rồi rằm xoắn hai bàn tay của mình lại, mồ hôi lạnh chảy hai bên thái dương.

- Em giúp chị ra ngoài đi.

- Không được, phu nhân dặn em không được để tiểu thư đi đâu cả.

- Nhưng có liên quan đến tính mạng con người, ta không thể không ra ngoài.

- Tiểu thư... - Gạo khó xử nhìn tôi.

Sau một hồi chần chừ, Gạo đồng ý đổi áo quần với tôi. Sau khi thay áo váy của Gạo, tôi dặn dò cô bé sau khi tôi đi phải chốt cửa phòng, nếu có ai hỏi thì nói là tôi đã đi ngủ rồi lén lút ra khỏi phòng. Vừa ra khỏi phòng, tôi men theo lối đi nhỏ bên vách nhà, trống tim đập liên hồi.

- Tiểu thư.

Bóng người cao lớn đứng chắn trước mặt khiến tôi khiếp vía nhưng may tôi chỉ đưa tay lên bịt miệng chính mình lại.

- Sao tiểu thư lại ở đây? Tôi nghe nói tiểu thư đang tìm tôi.

Là giọng của Hải. Tôi khẽ thở phào nhẹ nhõm, may quá, vẫn chưa bị phát hiện. Sau khi đưa một ngón tay lên miệng ám chỉ bí mật, tôi hỏi nhỏ:

- Người đã đi đâu vậy?

- Thưa ông Lộc sai tôi đi lấy thêm cỏ về cho ngựa. Tôi vừa về đến nơi thì biết tiểu thư đang tìm tôi nên vội đến đây. – Hải nhỏ giọng trả lời tôi.

Tôi gật đầu, nói ngắn gọn:

- Công tử sắp gặp nguy hiểm rồi, người mau đi báo cho họ ngừng hành động lại.

Bóng tối che phủ gương mặt của Hải nên tôi không nhìn ra được biểu cảm của anh ta nhưng nhìn cả người anh ta cứng lại thì chắc chắn cũng rất ngạc nhiên. Hải cúi đầu khẽ hỏi lại:

- Tiểu thư có chắc chắn không?

- Cha ta đã cho người giăng sẵn một cái bẫy rồi, họ chỉ chờ người của công tử tới nữa thôi. – Tôi nhấn nạt giải thích.

- Tiểu thư, người mau trở về phòng đi. Tôi sẽ lập tức đi báo tin.

Hải nói gấp gáp rồi quay lưng chuẩn bị bỏ đi thì bị tôi kéo áo lại:

- Khoan. Ta muốn đi cùng.

- Tiểu thư.

- Đừng ngăn cản, ta không thể ở nhà chờ tin được. Chúng ta phải đi nhanh kẻo không kịp.

Biết không thuyết phục được tôi, Hải đành dẫn tôi men theo lối nhỏ ra sân sau rồi để tôi ngồi lên xe kéo, phủ rơm và cỏ lên xe để che chắn tôi rồi

kéo ra công.

- Hải, đi đâu giờ này? – Giọng của người gác công.

- Tên nông dân dám lừa tôi, hẳn để cỏ mới và cỏ cũ trộn vào nhau, ban nãy về nhà tôi mới phát hiện ra, bây giờ tôi phải đi đổi lại trước khi ông Lộc về.

Trời tối, ánh đèn lồng không đủ để người gác công nhìn rõ được nên hoàn toàn tin vào lời của Hải.

- Đi nhanh đi, nếu không là bị đuổi việc như chơi.

- Cám ơn anh. – Giọng Hải tỏ vẻ cảm kích.

Xe kéo chậm chậm lăn bánh ra đường, trên xe, dưới lớp cỏ có tôi. Hải kéo xe đến góc đường thì dừng lại rồi ôm hết mấy bó cỏ chặn phía trên người tôi ra:

- Tiểu thư, đi thôi.

Tôi vừa phải cỏ bám trên người vừa bước xuống xe:

- Đi.

Hải đi trước, bước chân vừa nhanh vừa dài, tôi phải chạy theo mới kịp anh ta. Vừa thở gấp tôi vừa hỏi:

- Máy giờ công tử sẽ hành động?

- Thưa, đầu giờ Hợi. – Hải quay qua nhìn tôi. – Lúc này mới đầu giờ Tuất, có lẽ mọi người còn chưa xuất phát.

Tôi không đi nổi nữa, đành đứng lại thở hổn hển, tay khua khua nói với Hải:

- Chuyện cấp bách, người đi trước đi, ta đi sau.

Hải do dự nhìn tôi, tôi gật đầu, anh ta liền quay người chạy nhanh về phía trước. Tôi đứng dậy chống tay vào bờ tường hít thở mạnh vài cái rồi nhắm hướng tiếp tục đi. Trên phố, người đi lại thưa thớt, tôi nhanh chóng rẽ vào con phố vắng dẫn đến ngôi đền cũ. Tôi cầm cúi đi cho đến ngã rẽ thì bất ngờ va vào ngực của một người khác khiến tôi loạng choạng đi thụt lùi hai bước.

- Đinh Thanh.

- Khải.

Tôi vui mừng gọi tên người mặc áo đen đang đứng chắn trước mặt tôi. Trên gương mặt Trịnh Khải có cả tức giận và lo lắng, giọng anh trầm thấp vang lên:

- Ta đã nói dù có bất cứ chuyện gì nàng cũng phải ở lại trong phủ, tại sao lại không nghe lời ta?

- Nhưng... – Tôi cần môi. – Thiếp sợ chàng sẽ gặp nguy hiểm.

Trịnh Khải tỏ vẻ bất lực:

- Cũng may Hải đã đến kịp, chúng ta đã cho người tản ra báo tin cho những người khác tạm thời ngừng hành động chờ cơ hội khác.

- May quá. – Tôi mỉm cười đáp lại.

- Nghe Hải nói nàng sắp tới đây nên ta lo lắng đi tìm nàng trước. Đi, ta đưa nàng về. – Trịnh Khải định kéo tay tôi quay lại đường cũ thì nghe tiếng người ngựa ở đầu con phố vang lại.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Đối Mặt

Trịnh Khải định kéo tay tôi quay lại đường cũ thì nghe tiếng người ngựa ở đầu con phố vang lại.

Tôi quay qua nhìn sắc mặt lo lắng của Trịnh Khải thì không khỏi sợ hãi trong lòng:

- Họ là...?

- Đừng sợ.

Tuy Trịnh Khải đang trấn an tôi nhưng giọng anh vẫn không giấu được sự lo lắng, tay anh nắm chặt tay tôi, cả hai nhanh chóng chạy vào một con ngõ nhỏ gần đó. Ánh trăng mờ nhạt trên đầu soi sáng con đường nhỏ có hai bóng người đang vội chạy trốn. Cuối con ngõ là một ngôi nhà gỗ nhỏ bị khóa cửa từ bên ngoài, Trịnh Khải rút kiếm chặt đứt dây khóa rồi vội vàng mở cửa kéo tay tôi bước vào trong nhà. Bên ngoài cũng vừa lúc có tiếng bước chân và cả ánh sáng từ ngọn đuốc của bọn lính. Giọng một người đàn ông ra lệnh cho lính dưới quyền:

- Bao vây tất cả các con đường xung quanh đây, bất cứ ai lạ mặt đều bắt hết cho ta.

- Dạ!

Tôi cố nín thở nghe trống ngực đang đập từng hồi mạnh mẽ. Trịnh Khải nắm chặt tay của tôi, anh ghé mặt sát khe cửa để nhìn ra ngoài. Mùi bụi bặm và không khí ngột ngạt trong nhà cho thấy ngôi nhà này đã lâu không có người ở.

Chít chít...

Trên mu bàn chân phải của tôi có một thứ mềm mềm lông lá với mấy cái móng chân nhỏ bò qua khiến tôi rùng người chỉ muốn hét lớn nhưng may đã kiềm lại được, tôi đành cố gắng cắn chặt môi chờ cho nó bỏ đi. Trịnh Khải buông tay tôi ra rồi choàng qua vai tôi để tôi dựa hẳn vào người anh, có lẽ anh sợ tôi đứng mãi như thế sẽ mỏi chân.

- Bẩm tướng quân, không tìm thấy vương tử Tông.

- Hừ, hẳn chưa trở về nhà giam, người của ta cũng nói trước khi ta đến hẳn vẫn còn ở ngôi đền, chắc chắn hẳn chưa trốn đi được. – Giọng khàn khàn của tên tướng quân ra lệnh vang lên. – Các người lục soát mấy ngôi nhà gần đây cho ta.

Trịnh Khải cầm lấy tay tôi, ngón tay anh viết vào lòng bàn tay:

“Nàng hãy trốn vào góc nhà, ta ra ngoài dẫn dụ bọn chúng, đợi chúng bỏ đi hết nàng hãy ra.”

“Không, chàng đừng đi.” Tôi viết lại vào lòng bàn tay anh.

“Nghe lời ta. Nếu cứ tiếp tục thế này cả ta và nàng đều sẽ bị bắt.” Trịnh Khải viết xong thì nắm lấy tay tôi. Tôi khẽ run người, liên tục lắc đầu để phản đối nhưng cái nắm tay siết chặt của anh ám thị tôi phải nghe theo lời.

Dựa vào thứ ánh sáng mờ mờ của ngọn đuốc bên ngoài hắt qua những khe hở của vách nhà và vì mắt cũng đã quen với bóng tối, tôi được Trịnh Khải dẫn đến nấp sau chiếc tủ thờ trong góc nhà. Tôi cứ nắm chặt tay anh mãi không chịu buông, Trịnh Khải đành phải gỡ tay tôi ra rồi nhẹ nhàng đi ra phía cửa chính.

Tôi nấp trong bóng tối, ánh mắt vẫn nhìn ra bóng anh mờ mờ trước cánh cửa nhà. Một lát sau, ánh sáng từ đuốc càng ngày rõ, tiếng bước chân càng

ngày càng gần. Kéttt... Cửa bị mở toang. Ánh sáng của ngọn đuốc chiếu hẳn vào cả thân người của Trịnh Khải đang đứng phía trong.

- Vương tử Tông ở đây! – Giọng của một tên lính vang lên, rất nhanh sau đó bọn lính đã vây chặt phía ngoài ngôi nhà.

Trịnh Khải rút kiếm ra khỏi vỏ, chỉ thẳng mũi kiếm về phía mấy tên lính, anh từ từ bước ra ngoài sân. Tên tướng quân đến gần, lớn giọng cười:

- Trịnh Tông, người đây là tự làm tự chịu, kết cục ngày hôm nay cũng do người cố chấp chống đối Tuyên phi mà ra. Lần này xem ra người không thoát được cái chết rồi...

- To gan, tên ta mà người cũng dám gọi? – Trịnh Khải chỉ kiếm về phía hẳn ta, quát lớn.

Tên tướng quân tức giận rống lên:

- Trịnh Tông, người dám cả gan tạo phản, để ta bắt người về chịu tội, xem người còn dám lớn tiếng hay không. Bay đâu, bắt lấy cho ta!

Ngay sau đó là tiếng gươm kiếm vang lên, tiếng la hét hỗn loạn, một mảnh hỗn độn ngay trước cửa nhà. Tôi trốn trong nhà cố gắng nhìn ra ngoài sân theo dõi nhưng chỉ bóng lưng Trịnh Khải đang bị vây kín bởi một bọn lính đông đúc. Tiếng hò hét vang lên, đuốc được đốt thêm làm sáng rực cả khoảng sân nhỏ. Tên tướng quân đứng ở ngoài vòng vây hét lớn:

- Giết! Giết cho ta.

Bọn lính được ra lệnh thì càng xông vào mạnh mẽ hơn, Trịnh Khải tránh được kiếm bên trái lại bị một thanh kiếm bên phải chém vào vai, trong lúc đó một mũi kiếm khác lại lao đến từ phía sau lưng. Tôi không suy nghĩ nhiều vội lao ra bên ngoài:

- Khải, cẩn thận đằng sau...

- Đinh Thanh!!! – Trịnh Khải vừa xoay người tránh mũi kiếm đằng sau vừa hét thất thanh.

Trước khi ngất đi tôi chỉ kịp nhìn thấy một thứ ánh sáng lóe lên và gương mặt tái mét của Trịnh Khải đang gào tên của tôi.

***

Tôi khẽ nhíu mày, cảm thấy trên đầu đang truyền đến từng cơn đau nhức, đưa tay sờ đầu thì đụng phải một lớp vải dày.

- Tiểu thư, người tỉnh rồi.

Tôi mở mắt ra thấy Gạo đang thút thít ngồi bên cạnh giường.

- Gạo... – Giọng của tôi khàn khàn, cổ họng đau rát.

- Tiểu thư, người làm em sợ chết. Biết vậy tối qua em không nên nghe lời tiểu thư. – Gạo quỳ xuống bên giường, tay cô bé nắm chặt tay tôi rồi khóc lớn.

Tối hôm qua tôi bị một tên lính đứng gần đó ột gậy vào đầu đến ngất đi. Nhưng tại sao bây giờ tôi lại nằm trên giường trong phòng mình? Còn Trịnh Khải? Anh có làm sao không? Tôi cố chống người ngồi dậy, Gạo hốt hoảng đỡ lấy tôi:

- Tiểu thư nằm xuống đi, người đã chảy rất nhiều máu, cử động sẽ làm hở vết thương mất.

- Khải... chàng ấy đang ở đâu? – Tôi lay lay tay của Gạo.

- Tiểu thư...

Cánh cửa phòng bật mở, Đinh Ngọc hốt hoảng đi vào:

- Đinh Thanh, em có biết đã làm biết bao người lo lắng không? Mới sáng sớm chị nghe được tin mà muốn rút tim ra ngoài. – Đinh Ngọc khẽ sờ đầu tôi. – Em còn đau nhiều không?

Tôi lắc đầu. Đinh Ngọc quay qua nói Gạo đi sắc thuốc, cô bé vừa ra khỏi phòng tôi liền nắm lấy tay áo của Đinh Ngọc:

- Chị, vương tử có làm sao không?

- Em...

- Hừ. Con giỏi lắm, mới tỉnh lại đã hỏi thăm người khác. – Giọng của Huy quận công đứng trước cửa phòng quát lớn, ông bước vào phòng, tay chỉ thẳng vào mặt tôi. – Mau nói cho ta biết tại sao con lại có mặt ở đó?

Đinh Ngọc đứng chặn trước mặt tôi:

- Cha, Đinh Thanh đang bị thương, để sau hẵng hỏi.

- Con tránh ra. – Quận công kéo tay Đinh Ngọc qua một bên, gương mặt của ông đầy giận dữ. – Đinh Thanh, mau trả lời cho ta. Con và Trịnh Tông là như thế nào?

Tôi biết mình không thể che giấu được nữa, đành trả lời:

- Cha, con và vương tử phải lòng nhau.

Huy quận công lão đảo bước lui một bước, tay ông run run chỉ vào tôi:

- Con nói lại cho ta. Tại sao lại có chuyện như vậy?

Đinh Ngọc sợ hãi kéo tay ông lại, giọng van nài:

- Cha, em ấy đang bị thương, đầu óc hồ đồ rồi. Có chuyện gì để sau hẵng hỏi.

- Ta đã cưng chiều nó quá thành hư rồi. – Quận công gạt tay Đinh Ngọc ra rồi quát lớn với tôi. – Nói.

Tôi tuột xuống khỏi giường, quỳ trên nền gạch, tay nắm lấy ống tay áo của quận công, nước mắt rơi dài hai bên má:

- Cha, vương tử đang ở đâu? Cha không được giết chàng ấy.

Bốp. Một cái tát nảy lửa giáng xuống gương mặt tôi khiến tôi ngã người ra nền gạch. Đinh Ngọc hốt hoảng chạy đến đỡ tôi, quận công đỏ bừng mặt mũi, lớn tiếng quát:

- Nghiệt chủng! Chính người chạy đến báo tin cho Trịnh Tông, đúng không? Chính người là nội gián của hắn, đúng không? – Ông lao đến bóp chặt cánh tay của tôi. – Người biết ta và Trịnh Tông đối địch nhau nhưng vẫn chọn về phe của hắn, người phản bội ta, người có phải là con gái ta không hả?...

- Con không phải nội gián, con không phản bội cha... – Tôi phản bác.

Đinh Ngọc giữ chặt một tay của quận công:

- Cha, cha đừng đánh...

Mẹ cả cũng đi vào phòng, kéo một tay khác của quận công:

- Ông bớt giận, chuyện đâu còn có đó, con lại đang bị thương, có gì để sau từ từ hỏi chuyện...

Quận công trừng mắt nhìn tôi rồi hất tay của Đinh Ngọc ra, quay người đi ra ngoài, mẹ cả chỉ thở dài rồi cũng đi theo. Đinh Ngọc đỡ tôi ngồi lên giường, giọng chị ghen ngào:

- Đinh Thanh, tại sao em còn liên quan đến vị vương tử ấy?

- Em...

Đinh Ngọc thở dài đón lấy chiếc khăn lạnh từ tay Gạo rồi chườm lên bên má bỏng rát của tôi. Chị nói:

- Em luôn giấu kín mọi tâm tư, chẳng lẽ đến chị em cũng không thể nói được ư?

- Không phải. – Tôi lập tức phủ nhận nhưng cũng không biết phải trả lời chị như thế nào.

Gạo tái mặt đứng bên cạnh ngập ngừng lên tiếng:

- Tiểu thư, không lẽ, vị công tử đó... vị công tử đó là vương tử Tông?

Tôi lặng lẽ gật đầu sau đó chậm rãi kể cho Đinh Ngọc nghe, lần đầu gặp Trịnh Khải như thế nào, phát hiện ra thân phận của anh như thế nào...

- Em đã từng muốn rời xa anh ấy nhưng anh ấy quá cô độc, em không nỡ. Hơn nữa, em cũng không thể khống chế được tình cảm của mình, càng dần càng sâu...

Đinh Ngọc ôm chặt lấy vai tôi:

- Đừng khóc, lát chị về hỏi anh rể của em chắc sẽ biết được tung tích của vương tử Tông.

***

Trong lúc chờ tin của Đinh Ngọc thì tôi nghe Gạo kể lại chuyện tối hôm qua. Ra ngay lúc tôi bị đánh đến ngất đi, Huy quận công cũng vừa đến gần đó, nghe Trịnh Khải gọi tên tôi, ông hốt hoảng chạy đến, phát hiện người nằm trên mặt đất, đầu chảy đầy máu chính là tôi thì vô cùng tức giận. Tên

lính đánh tôi biết tôi là con gái của Huy quận công thì sợ đến mức quỳ rạp dưới đất không dám ngẩng đầu lên. Lúc ông đưa tôi về đến phủ thì máu đã chảy ướt cả một bên vai áo, mẹ cả sợ hãi gọi thầy thuốc rồi băng bó chăm sóc tôi cả đêm. Còn quận công giận đến mức thức đến sáng chờ tôi tỉnh lại đã vội đến hỏi chuyện.

Gạo còn nói thêm, khắp kinh thành Thăng Long vẫn không hề hay biết bất cứ chuyện gì xảy ra tối hôm qua. Họ chỉ biết quân lính triều đình đi vây bắt phản tặc mà không hề biết người đó là ai. Chờ đợi một buổi, đến đầu giờ chiều Đinh Ngọc mới trở lại với tin tức là Trịnh Khải đang bị nhốt trong nhà giam. Chị ngập ngừng nói:

- Tuyên phi đang tìm thêm nhân chứng, vật chứng để kết tội vương tử. E là...

Không cần Đinh Ngọc nói hết, tôi cũng đoán ra được phần còn lại. Trịnh Khải đang nằm trong tay họ, trong đám người dưới quyền của anh có nội gián, hẳn ta chắc chắn sẽ làm nhân chứng, chỉ còn vật chứng, nếu không tìm được thì có thể tạo vật chứng giả tạo. Anh chắc chắn không thoát được con đường chết.

- Không được, em phải gặp cha. – Tôi bước xuống giường liền bị Đinh Ngọc kéo lại.

- Em ngốc sao? Cha không đánh em đến chết thì em không sợ sao?

Sợ ư? Tôi vốn sợ rất nhiều thứ nhưng trong tình huống người thân yêu của mình gặp nạn thì nỗi sợ hãi lớn nhất chính là đánh mất người ấy. Bị đánh một đòn vào đầu cũng khiến tôi hiểu ra, bản thân tôi chẳng có gì ngoài sự hiểu biết mờ mịt về lịch sử sẽ diễn ra, cho nên tôi chỉ có thể dựa vào thân phận hiện tại của mình để đánh cuộc.

- Chị, nếu em không làm gì, em sẽ hối hận, cho đến chết cũng sẽ hối hận, sẽ dẫn vạ cả một đời.

***

Trời sẩm tối, quận công trở về phủ, tôi vội vàng chạy ra quỳ trước mặt ông, hết lời van xin:

- Cha, chàng đã không còn thế lực, cặn thần của chàng đều đã bỏ mạng, chàng không còn là mối họa cho Tuyên phi được nữa. Cầu xin cha, xin cha hãy tha mạng cho chàng.

- Con đang làm gì vậy hả? – Quận công tức giận hét lớn. – Người đâu, mau mang nó vào phòng.

Tôi níu chặt tà áo của ông, nước mắt đã rơi lã chã:

- Cha, nếu chàng chết, con không thiết sống nữa. Cha hãy cho chàng một con đường sống...

- Con dám...?

- Con đã thề sống chết với chàng, nếu chàng chết, con sống để làm gì?

Quận công vung tay hất tôi ngã ra mặt đất, giọng ông hung hãn:

- Ta đúng là không có đứa con như con. Cho dù con có chết, ta cũng phải giết hẳn.

Ông nói xong thì giận dữ bỏ về phòng, Đinh Ngọc và Gạo toan chạy ra đỡ lấy tôi. Gạt đi nước mắt rơi dài hai bên má, tôi không tin quận công có thể máu lạnh đến vậy. Tôi rút chai nhỏ giấu trong túi áo ra, hét lớn:

- Cha, nếu cha vẫn kiên quyết giết chàng, hôm nay con sẽ chết ngay tại đây.

Mọi người đứng trong sân hết hoảng, Đinh Ngọc và Gạo run rẩy không dám đến gần tôi.

- Người đâu? Mau đưa tiểu thư vào phòng. – Mẹ cả đứng gần đó ra lệnh với đám người hầu.

- Không ai được đến gần. – Tôi cũng hét lớn. – Đến gần, ta sẽ lập tức uống nó rồi chết tại đây.

Quận công quay người lại, hai mắt ông trừng lớn vẫn cả tia đỏ:

- Con dám đe dọa ta?

- Cha, con chỉ nghe nói uống chai thuốc độc này sẽ chết rất nhanh. – Tôi cố gắng nói thật rõ ràng mặc cho đầu óc đang quay cuồng do cơn đau từ trên đầu truyền xuống. – Nếu cha đồng ý, từ nay con sẽ nghe theo mọi sự sắp đặt của cha. Nếu không, con xuống suối vàng cũng sẽ không oán trách cha...

- Tiểu thư... – Gạo khóc thét lên, cô bé muốn đến gần tôi nhưng bị tôi trừng mắt chỉ dám đứng yên tại chỗ.

Đám người hầu đứng trong sân tái mặt không dám nhúc nhích. Đinh Ngọc chạy đến níu lấy tay áo của quận công khóc lớn:

- Cha, cha đồng ý với em ấy đi...

Quận công hất tay Đinh Ngọc ra, chỉ thẳng vào tôi:

- Con uống đi, uống trước mặt ta, ta xem thử con đang bày trò gì?

Tôi run rẩy rút nút chai ra, mùi thuốc hăng hắc nặng nề bay ra khiến tôi càng thêm choáng váng. Gương mặt của quận công trở nên tái mét, có lẽ ông cũng đã nhận ra chai thuốc trên tay tôi đúng là thuốc độc.

- Con... – Ông trừng mắt nhìn tôi.

- Cha, con chết rồi mong cha hãy tha cho chàng ấy.

Tôi nói rồi gắng đầu toan đổ chai thuốc độc vào miệng thì quận công đã chạy đến giựt lấy ném ra xa. Một mồi nầy giờ khiến tôi không chống đỡ nổi nữa, cả người nằm bệt ra mặt đất. Trước mắt mờ dần, mờ dần, bên tai ong ong không nghe rõ âm thanh hỗn loạn kia là gì...

***

Đến khi tôi tỉnh lại cũng đã là đầu giờ chiều ngày hôm sau, Gạo ngồi bên cạnh tôi, hai con mắt sưng vù, cô bé thấy tôi tỉnh lại liền khóc lớn:

- Tiểu thư lừa em. Cái gì mà ta chỉ dùng thuốc độc để dọa cha ta thôi. Cái gì mà ta nhất định sẽ sống. Suýt chút nữa người đã chầu Diêm Vương rồi.

Đinh Ngọc an ủi Gạo một hồi rồi quay qua nói với tôi, sức khỏe tôi rất yếu, lại hít phải khí độc nên suýt chút nữa bị ngộ độc mà chết. Chị không trách móc tôi một lời nhưng nhìn quầng thâm đen dưới hai mắt của chị cũng khiến tôi cảm thấy có lỗi khi luôn phải để chị lo lắng như vậy.

Cũng trong ngày hôm đó, mẹ cả đến thông báo quận công đã kiểm lý do đầu trình với Tuyên phi, Trịnh Khải bị giải trở lại nhà giam cũ, tiếp tục cuộc đời giam lỏng. Trước khi ra ngoài, bà khẽ thở dài:

- Ta biết tính con cố chấp, có khuyên con cũng không được nhưng ta vẫn phải khuyên con. Lần này cha con nhân nhượng là vì ông còn thương con, sợ con lại đại đột làm trò quyên sinh, nhưng con cũng đừng mơ tưởng đến chuyện gặp lại Trịnh Tông thêm một lần nào nữa. Cha con đã bố trí một chức quan nhỏ ở trấn Thanh Hóa cho công tử nhà Viêm quận công, cưới xong con sẽ lập tức theo chồng vào đó.

Mẹ cả vừa ra khỏi phòng, nước mắt tôi lại chảy dài, không biết là vui mừng vì Trịnh Khải thoát được cái chết hay đau buồn vì từ nay chúng tôi chẳng thể gặp lại được nhau. Đinh Ngọc khẽ lau nước mắt cho tôi nhưng mắt chị lại đỏ hoe.

Mười ngày sau, sức khỏe của tôi khá dần. Trong những ngày đó, quận công cũng bận rộn đến mức không hề thấy mặt ông ở nhà, Đinh Ngọc vẫn về nhà thăm tôi mỗi ngày. Gạo nói chuyện tôi gây loạn trong phủ hôm đó được giữ kín hoàn toàn, người hầu không được phép nói ra ngoài.

Những ngày sau đó, tôi khỏe dần, vết thương trên đầu cũng bắt đầu mọc da non. Thịnh thoảng quận công trở về phủ, nhìn thấy tôi thì quay đi không nói gì, có lẽ ông vẫn còn rất tức giận. Tôi cũng không để ý nhiều, càng gần lễ rước dâu, lòng tôi càng trống rỗng. Không ngờ được, con người hiện đại như tôi trở về thời phong kiến này vẫn phải chịu nghe theo sự sắp đặt của người khác. Mà trong tình huống này, tôi chỉ có thể cam chịu chấp nhận.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Đưa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Rối Lòng

Sát ngày diễn ra lễ nạp tệ, tôi lại không vui không buồn, cứ hờ hững nhìn mọi thứ sắp đặt dần dần mà không hiểu được bản thân rốt cuộc muốn điều gì. Tôi biết mình sẽ không cam tâm chấp nhận cuộc hôn nhân này, nhưng tôi lại không thể phản kháng.

Mẹ cả tất bật chuẩn bị cho lễ nạp tệ, cả phủ quận công đều được dán giấy đỏ. Người hầu thi nhau ngồi cắt hoa giấy đem treo khắp nơi trong sân. Đinh Ngọc lặng lẽ ngồi bên cạnh tôi, chị vừa thêu mặt gối hình đôi phụng bằng chỉ đỏ vừa nói:

- Những thứ này em đừng để tâm, chị làm hay em làm cũng không khác gì. – Chị khẽ thở dài. – Đinh Thanh, sau này về nhà chồng em chịu khó nhẫn nhịn người ta một chút...

Tôi chống cằm nhìn băng quơ ngoài sân, đáp hờ hững:

- Em không biết...

Nhà Viêm quận công chắc chắn đã có dự tính của họ. Nếu không thì với những gì đã xảy ra, tại sao tên Trọng Chiếu đó vẫn chấp nhận cưới tôi? Tôi không thể tưởng tượng được tôi sẽ ra sao khi về làm dâu nhà đó.

Đinh Ngọc lại thở dài, giọng chị có chút u buồn:

- Phận gái mười hai bến nước, trong nhờ đục chịu. Em gả cho người ta rồi thì nên quên hết chuyện cũ đi, cũng đừng cứng đầu nếu không sẽ mang thiệt vào thân...

Tôi nghe ra ý tứ của chị mà lòng có chút nhói đau rồi buột miệng đọc hai câu thơ trong Truyện Kiều:

- Đau đớn thay phận đàn bà

Lời rằng bạc mệnh cũng là lời chung...

Tố Như à, vì cậu sống ở thời đại này cho nên cậu mới thấu hiểu nỗi lòng của những người phụ nữ ở đây có phải không? Nhưng tôi không phải người ở thời này, liệu tôi có thể khác họ được không?

Đinh Ngọc nghe tôi xuất khẩu thành thơ thì có chút sững sờ, tôi cười giải thích:

- Là thơ của Nguyễn Du viết, không phải em tự làm đâu.

- Thật sao? – Đinh Ngọc ngạc nhiên. – Cậu ấy còn nhỏ như vậy...

Tôi bỗng chột dạ, không biết thời điểm này Nguyễn Du đã bắt tay viết Đoạn trường tân thanh chưa? Tôi nói lung tung như vậy, lỡ như...

- Hèn chi, hồi đó cha hết lời khen ngợi cậu ta, còn em thì... – Đinh Ngọc bỗng cười một cách khó hiểu. – Không phải em vẫn còn thăm mếu Nguyễn Du đấy chứ?

- Chị! – Tôi lờm chị một cái thật sắc bén.

Đinh Ngọc lấy tay che miệng cười khúc khích, thật giống chị ấy cách đây mấy năm. Tôi cũng mỉm cười theo, dù gì hiếm khi chúng tôi mới lại vui vẻ một chút.

- Tiểu thư. – Gạo hút hải chạy vào. – Tiểu thư, công tử Nguyễn Hoàn đến.

Đình Ngọc và tôi cùng ngạc nhiên nhìn nhau. Chị lên tiếng hỏi Gạo trước:

- Mẹ ta đâu?

- Phu nhân ra ngoài rồi ạ.

Nghe vậy, tôi vội vàng đứng dậy đi về phía gian nhà trước. Vừa vào đến phòng khách tôi đã thấy Nguyễn Hoàn đang ngồi trên ghế, lưng thẳng, hai tay nắm chặt để trên hai đầu gối. Vừa nhìn thấy tôi, anh ta đã đứng bật dậy:

- Đình Thanh.

Cũng không phải lâu lắm rồi chưa gặp Nguyễn Hoàn nhưng sau cơn biến động, gặp lại anh ta, tôi lại vui mừng như gặp lại người thân, nước mắt bất giác rơi ra. Nguyễn Hoàn thấy thế càng hấp tấp đến gần tôi, sau đó chỉ thờ dãi:

- Tại sao nàng lại ra nông nổi này?

- Anh biết hết mọi chuyện rồi sao? – Giọng tôi có chút nghẹn ngào.

Nguyễn Hoàn nhíu mày rồi hỏi ngược lại tôi:

- Không lẽ ngoài việc nàng bị ép gả cho nhà Viêm quận công thì còn chuyện khác nữa sao?

Xem ra đúng là mọi chuyện liên quan đến tôi và Trịnh Khải được Huy quận công che giấu rất kỹ. Tôi khẽ lắc đầu rồi đến ngồi bên ghế, Nguyễn Hoàn đi theo rồi ngồi xuống ghế đối diện.

- Đình Thanh, nàng không sao chứ? – Giọng của Nguyễn Hoàn có vẻ rất lo lắng.

Tôi khẽ lắc đầu rồi lại gật đầu nhưng vẫn không nói tiếng nào. Nguyễn Hoàn sốt ruột:

- Sáng nay tôi nghe tin phủ Huy quận công treo đèn lồng đỏ chuẩn bị cho lễ nạp tệ của nàng thì đã hốt hoảng chạy đến đây đây. Tôi đi qua đi lại trước cổng phủ gần cả canh giờ mà không dám vào, đến lúc thấy phu nhân ra ngoài mới có can đảm gõ cửa đó. Nàng mau nói đi, đừng im lặng như thế.

- Tôi sắp gả cho con trai nhà Viêm quận công.

- Cái đó tôi biết. Nàng đồng ý với sự sắp đặt của cha nàng sao? – Nguyễn Hoàn nóng nảy hỏi lại.

Tôi mỉm cười trêu anh ta:

- Không phải có cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy sao? Tôi chỉ làm một người con hiếu thảo thôi.

Không ngờ Nguyễn Hoàn nghe xong lại thực sự tức giận:

- Nàng đừng có vờ vịt trước mặt tôi! Nếu nàng coi tôi là bạn thì nói cho tôi biết nguyên nhân thực sự đi, tôi biết tính của nàng luôn thích tự quyết định, sao có thể ngoan ngoãn nghe lời thế được. Có phải nàng gặp chuyện gì rồi không? – Khuôn mặt anh có chút buồn, giọng nói nhỏ đi. – Hay là liên quan đến người ấy?

Tôi có chút sững sốt nhưng sau đó lại cảm thấy trong lòng có như vừa được thắp lên một ngọn lửa ấm áp. Nguyễn Hoàn không hổ là tri kỷ của tôi, tuy có nhiều chuyện tôi giấu kín nhưng có lẽ anh ta vẫn đoán được một phần. Có được người bạn như Nguyễn Hoàn, tôi cảm thấy được an ủi rất nhiều. Nguyễn Hoàn thấy tôi không nói gì thì thở dài mà nói:

- Trước khi tôi cưới Vi Hà, nàng biết lúc đó tôi... – Nguyễn Hoàn có chút ấp úng. – Ừm, tôi... cho nên rất bất mãn với sự sắp đặt của cha mẹ, tôi đã cãi nhau một trận lớn với cha mẹ. Lúc đó anh Cảnh đến khuyên giải, tôi cũng không nghe, còn đòi đánh nhau với anh ấy. Sau đó tôi bị thua mà lòng tôi cũng...

Nguyễn Hoàn mỉm cười nhìn tôi:

- Anh Cảnh hỏi tôi có biết người thực sự trong lòng nàng là ai không? Anh ấy nói đó là người mà tôi không thể so sánh, tốt nhất là tôi nên bỏ cuộc.

Tôi lắc đầu, lời chưa kịp ra miệng thì Nguyễn Hoàn đã thấp giọng nói tiếp:

- Tôi không tin nhưng sau đó suy nghĩ cẩn thận cũng lờ mờ đoán ra được người ấy thì trong lòng đã hoàn toàn hết hi vọng... Đúng là tôi không thể so sánh với người ta được, nhưng...

- Đừng nói nữa! – Tôi ngắt lời Nguyễn Hoàn. – Sao tôi có thể đem anh ra so sánh, hơn nữa...

Nguyễn Hoàn nở một nụ cười khổ:

- Nàng không cần giải thích, tôi đều hiểu. Chỉ là nếu nàng thực sự coi tôi là tri kỷ thì đừng một mình chịu đựng tất cả như thế. Tôi có thể giúp nàng.

Tôi không biết nói gì hơn đành cắn môi im lặng. Nguyễn Hoàn lo lắng cho tôi, tức giận khi tôi không cần đến sự giúp đỡ của anh ta. Có người bạn như vậy, tôi còn mong gì hơn nữa. Chỉ là, thực sự Nguyễn Hoàn có thể giúp được tôi sao?

Nguyễn Hoàn nhú mày, giọng buồn bã:

- Nàng vẫn không tin tôi?

- Không phải! – Tôi hết hoảng. – Không phải tôi không tin anh, tôi còn cảm thấy có lỗi với anh nữa. Chỉ là chuyện này...

- Tôi sẽ tìm cách giúp nàng. – Nguyễn Hoàn kiên định.

Tôi gật đầu, hốc mắt có chút ẩm ướt. Nguyễn Hoàn trêu chọc:

- Nàng mít ướt từ khi nào vậy?

- Không có! – Tôi khịt khịt mũi.

Đinh Ngọc chờ chúng tôi nói chuyện xong mới đến gần chào hỏi Nguyễn Hoàn. Sau khi tiễn Nguyễn Hoàn về, Đinh Ngọc vào phòng ngồi yên lặng nhìn tôi, trong đôi mắt chị không giấu nổi sự lo lắng nhưng mãi chẳng nói câu gì. Sự im lặng ấy của chị khiến tôi có chút chột dạ, đành phải đánh trống lảng:

- Tới giờ cơm chưa nhỉ? Em thấy đói bụng rồi.

Gạo đứng bên cạnh trả lời:

- Sắp rồi tiểu thư ạ. Hay tiểu thư ăn chè hạt sen nhé, sáng nay em thấy bà Bảy mới nấu xong.

- Em đi lấy ít bánh phục linh ra cho Đinh Thanh ăn tạm là được rồi. – Đinh Ngọc quay qua nói với Gạo. – Bây giờ ăn đồ ngọt vào lát lại không ăn cơm được.

Gạo vâng dạ rồi đi ra khỏi phòng. Đinh Ngọc nhẹ nắm lấy tay tôi:

- Đinh Thanh, vì em mất mẹ từ nhỏ nên cả nhà đều rất thương em, cha cũng vì thế mà cưng chiều em hơn, em biết mà đúng không?

Tôi gật đầu, Đinh Ngọc chậm rãi nói tiếp:

- Cha nhất định có con mắt nhìn của mình, sẽ không gả em cho người ta chỉ vì phú quý. Nhà Viêm quận công là họ hàng với nhà chúa, nhà mình chẳng phải cũng có họ hàng với nhà chúa sao? Nói về quyền thế, chẳng phải nhà người ta còn phải nể mặt cha sao? Công tử nhà Viêm quận công còn trẻ còn ham chơi nhưng tính tình tốt, sau này trưởng thành chừng chạc sẽ là chỗ dựa yên ổn cho em. Em đừng hờn giận cha nữa...

Đinh Ngọc còn muốn nói thêm nữa nhưng thấy tôi chỉ cắn môi im lặng thì khẽ lắc đầu rồi đi ra ngoài. Ấn ý của Đinh Ngọc, sao tôi lại không hiểu chứ. Mẹ cả cũng nhiều lần nói riêng với tôi như thế. Đinh Ngọc mong muốn tôi được yên ổn hạnh phúc, Huy quận công cũng thực sự thương tôi, nhưng lấy một người mình không có tình cảm, liệu có thể hạnh phúc? Hơn nữa bị gả đi trong tình trạng cưỡng ép và gượng gạo thế này, tôi không nhìn thấy chút tương lai tươi sáng nào ở phía trước.

Thực ra, nếu suy nghĩ lạc quan một chút, thì tôi gả cho ai cũng có gì khác nhau? Trịnh Khải và tôi không thể có kết quả, tôi còn ôm ấp hi vọng gì nữa?

Thế nhưng tôi vẫn không thể buông bỏ được. Trịnh Khải, Trịnh Khải, tên anh đã khắc sâu vào tim tôi rồi.

***

Buổi tối trần trọc mãi không ngủ được, tôi ngồi dậy lần mò đến bàn trà tìm nước uống. Nhờ mắt đã thích nghi với bóng tối nên dù trong phòng không thắp đèn và chỉ dựa vào thứ ánh sáng mờ mờ hắt từ bên ngoài vào qua song cửa sổ tôi cũng có thể nhẹ nhàng đến gần bàn trà một cách suôn sẻ.

Vừa đến bàn trà thì tôi nghe được tiếng thở dài bên ngoài cửa sổ. Tiếng thở dài không lớn nhưng ban đêm yên tĩnh nên thành ra tôi nghe rất rõ. Là

ai, nửa đêm canh ba lại đứng trước cửa sổ của tôi thở dài như vậy? Tôi đứng sát vào tường, không dám động đậy, tim như bị ai treo lên ngọn cây, đến thở cũng không dám thở mạnh.

Sau một hồi im lặng, người đó lại thở dài một tiếng rồi mới bỏ đi. Chờ tiếng bước chân xa dần, tôi vội đi ra cửa chính, mở nhẹ nhẹ một cánh cửa nhìn ra. Nhờ ánh sáng vàng vạc của trăng mười bảy trên cao, tôi có thể nhìn ra được bóng người vừa khuất ở góc nhà chính là Huy quận công. Trên người ông là bộ quan phục dài sát đến gần chân, đầu vẫn còn đội mũ cánh chuồn. Có lẽ ông chỉ mới trở về phủ sau khi giải quyết xong công việc ở phủ chúa. Nhưng tại sao ông về trễ như vậy vẫn còn cố ý đến đứng trước cửa phòng tôi mà thở dài ảo não? Không lẽ tối nào ông cũng đến để thăm tôi theo cách như vậy sao? Tôi bỗng nghe lòng mình dâng lên nỗi buồn xót xa.

Tấm lòng làm cha của ông, làm sao tôi hiểu được đây?

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 48: MƯU CỦA QUANG BÌNH

Trước lễ nạp tệ hai ngày, tôi vẫn chưa nhận được tin tức của Nguyễn Hoàn. Tuy không hi vọng nhiều nhưng tôi thực sự cần trì hoãn đám cưới để có thêm thời gian tìm cách đối phó.

Nếu Nguyễn Hoàn không tìm được cách giúp tôi thì sao? Bỏ nhà ra đi? Không được! Lúc này tôi còn không được bước chân ra khỏi cổng hướng gì tôi đã hứa với quận công là sẽ nghe lời ông lấy tên Trọng Chiêu đó. Hay là tìm cách giả ốm? Nếu như thầy thuốc đến khám thì lộ tẩy mất. Không được! Hay là ốm thật? Sức khỏe của tôi mới hồi phục, nếu ngâm lạnh cho bệnh thì có khi nằm liệt giường không dậy được mất. Cũng không được! Tôi còn muốn sống để chứng kiến lịch sử sắp diễn ra, chứng kiến vị anh hùng áo vải Nguyễn Huệ tiến quân ra bắc, chứng kiến cuộc kháng chiến chống quân Thanh hùng tráng... Và tôi còn muốn gặp lại Trịnh Khải.

Tuy biết Trịnh Khải vẫn giữ được mạng sống nhưng tình trạng chính xác hiện giờ của anh thì tôi lại không có một chút thông tin nào. Hải cũng mất tích không thấy bóng dáng, không biết anh ta có trốn thoát được hay không?

Tôi nhốt mình trong phòng đến chiều thì nghe được tiếng ồn ào từ nhà trên truyền xuống. Lò dò lên phòng khách, nấp sau cửa sổ, tôi nghe được giọng nói đầy tức giận của quận công vang lên bên trong:

- Hừ! Chắc chắn có kẻ tung tin thất thiệt, chờ ta tra ra được đứa cầm đầu xem bọn chúng còn dám đặt điều hay không.

Tiếng mẹ cả nhỏ nhẹ khuyên giải:

- Ông đừng quá giận. Việc trước nhất là lễ nạp tộ của Đinh Thanh. Bây giờ mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, nhà Viêm quận công lại đòi dời sang tháng chạp, chúng ta phải làm sao đây?

- Để ta sang gặp Nguyễn Trọng Viêm hỏi cho ra lẽ.

Quận công đẩy cửa đi ra, tôi không kịp trốn bị ông bắt gặp ngay trước cửa sổ. Nhìn thấy tôi, ông chỉ thở dài rồi phất tay áo đi về phía cổng.

- Ngoài kia họ đang đồn đại nhiều thứ không hay ho về con. Nếu có nghe được, con cũng đừng để bụng, cứ để ngoài tai là được. – Mẹ cả đứng ở bậc cửa nói với tôi, giọng bà có vẻ không vui.

Tuy không hiểu đầu tai của nheo gì nhưng tôi cũng dạ cho có. Mẹ cả cũng không nói gì thêm. Tôi đành đi tìm người hầu trong phủ hỏi thăm. Sau một hồi hỏi vòng vo, tôi mới biết được mình đã trở thành chủ đề bàn tán trong lúc rỗi rãi của các bà các chị trong thành Thăng Long.

- Nghe đâu, nhị tiểu thư nhà Huy quận công có số sát phu, lễ nạp tộ còn chưa diễn ra mà công tử nhà Viêm quận công đã nằm liệt trên giường.

- Thật sao? Có phải tiểu thư ấy tên Đinh Thanh không?

- Hình như vậy. Tôi còn nghe tiểu thư nhà ấy ăn mặc xa xỉ, tiêu xài hoang phí lắm. Trước đây còn mặt dày mua nợ không biết bao nhiêu hàng quán ở Thăng Long đấy.

- Này, có phải chính là cô tiểu thư đánh đá bị nhà Nghĩa phái hầu từ hôn không?

- ...

Trên đây là một đoạn trò chuyện vô cùng rôm rả mà bất cứ góc chợ nào ở Thăng Long cũng có thể nghe được. Đây là chị làm bếp thuật lại với tôi.

Lần trước đồn đại tiểu thư nhà Huy quận công kiêu căng đòi từ hôn, lần này đã trở thành vì danh đá nên bị người ta từ hôn... Quả là tam sao thất bản. Một đồn mười, mười đồn trăm. Lần này thì tôi nổi tiếng thật rồi.

Không biết sự việc lần này có liên quan đến Nguyễn Hoàn hay không nhưng quả thật sau khi Huy quận công trở về từ phủ Viêm quận công thì sa sầm mặt mày.

Hôn ước lần này bị hoãn đến tháng chạp. Lí do nhà Viêm quận công đưa ra là Nguyễn Trọng Chiếu bị ốm, không thể tiếp tục đám cưới được. Coi như tôi lại thoát được một nạn.

***

Một ngày đầu tháng sáu, trời bỗng đổ mưa như trút nước. Tôi ngồi trong phòng, mở hộp gỗ, lấy từng thứ bên trong ra ngắm nghía: chiếc khăn thêu màu xanh, chiếc trâm ngà voi đính ngọc, chiếc trâm gỗ khắc hình hoa sen, lá thư với nét chữ cứng cõi... Trịnh Khải, tôi càng nhớ anh lại càng xót xa trong lòng. Một vương tử cao quý nhưng lại chịu số phận giam cầm, luôn bị đe dọa đến tính mạng, đến khi nào anh mới có được tự do? Đến khi nào tôi mới được gặp lại anh?

Cốc cốc. Có người gõ cửa phòng. Tôi đoán là người hầu trong nhà, thường giờ này sẽ có chị làm bếp mang chén thuốc bổ cho tôi theo lời dặn của mẹ cả. Tôi quay người cất cây trâm vào hộp gỗ, miệng vẫn trả lời:

- Vào đi.

Từ sau ngày bị trì hoãn hôn ước, tôi an phận ở nhà làm con ngoan. Phu nhân nhà Trang quận công lâm bệnh nặng nên Đinh Ngọc phải quán xuyến hết công việc nhà cửa, chợ búa... rất bận rộn; thành ra tôi cũng hiếm khi gặp được chị. Vì vậy, cả ngày ngoài việc ăn, ngủ và chống cằm ngồi dưới cây lựu nghĩ vãn vợ, tôi chẳng làm gì cả.

Có tiếng mở cửa, tiếng bước chân đến gần bàn sau lưng, tôi đoán chị ta đang đặt chén thuốc lên bàn nên cũng không để ý. Đang đóng hộp gỗ lại thì một giọng nói trầm thấp vang lên:

- Nàng có vẻ bận rộn nhỉ?

Tôi giật mình quay người lại. Một người mặc bộ đồ đen, hai vai bị ướt chắc do cơn mưa ngoài kia, trên gương mặt nam tính là đôi mắt hẹp dài, miệng đang mỉm cười với tôi, không phải ai khác chính là Quang Bình. Tôi lắp bắp:

- Sao... sao công tử lại ở đây?

- Tôi đến thăm nàng. – Quang Bình thản nhiên ngồi xuống chiếc ghế gỗ cạnh bàn.

- Tại sao công tử vào được đây? – Tôi tức giận hỏi. – Nếu công tử không nói rõ ràng, tôi sẽ la lớn để người hầu đến bắt.

Tuy Quang Bình đối xử với tôi khá tốt nhưng anh ta là tướng quân của Tây Sơn. Một tướng quân của địch bỗng nhiên có mặt trong phủ của Huy quận công, tất nhiên tôi phải thay ông đề phòng. Quang Bình nhìn ấm trà rồi lại nhìn tôi:

- Khách đến chơi, nàng không mời trà sao?

Tôi nhẫn nại rót một chén trà đưa cho Quang Bình, lúc này anh ta mới cười cười mà nói:

- Tôi nhảy tường vào đấy.

Nhớ có lần tôi bắt gặp Quang Bình trèo vào trấn phủ trấn Sơn Nam, vì vậy việc anh ta nhảy tường vào phủ Huy quận công cũng không có gì là khó. Nhưng một tướng quân mà làm những việc này, không biết anh ta đang

suy nghĩ gì nữa. Quang Bình uống cạn chén trà, tự mình rót thêm nước, uống cạn chén thứ hai mới nhìn tôi, khóe miệng hiện lên một nụ cười chế giễu:

- Nghe đồn nàng đã trở thành nhân vật có tiếng tăm ở kinh thành?

Tôi ngồi xuống ghế, tự mình rót nước rồi cười đáp lại:

- Hôm nay công tử đến đây là vì việc này à?

Không ngờ Quang Bình lại bật cười ra tiếng, anh ta nghiêng người về phía tôi, nói nhỏ:

- Là tôi giúp nàng đấy. Tôi đến để nghe nàng nói lời cảm ơn.

Quang Bình giúp tôi? Tôi nhú mày tỏ ý không tin. Anh ta gõ gõ ngón tay lên bàn, vừa nhìn tôi vừa nói:

- Nàng biết tại sao Viêm quận công nhất quyết muốn lấy nàng về cho con trai ông ta không?

Tôi lắc đầu. Quang Bình nở một nụ cười nửa miệng bí hiểm:

- Tôi biết nàng làm rất nhiều việc để hai nhà hủy hôn, nhưng nàng không đánh trúng được điểm mấu chốt. Nguyễn Trọng Viêm tuy là quốc cữu nhưng vô mưu vô trí, an phận thủ thường vì thế hắn ta muốn dựa vào thế lực của cha nàng để mở rộng đường làm quan cho con trai của hắn. Trong khi đó, cha nàng lại muốn dựa vào chức danh em ruột Thái phi của Nguyễn Trọng Viêm, chỉ cần nàng làm con dâu nhà đó, dù ngôi chúa có thuộc về ai thì nàng cũng sẽ bình yên hưởng vinh hoa phú quý.

- Vậy thì sao? – Tôi hít vào một hơi sâu rồi hỏi dồn. – Công tử đã làm gì?

Quang Bình thuật lại sự việc với tôi bằng giọng đều đều, thỉnh thoảng lại chêm vào một nụ cười mỉa mai.

Nguyễn Trọng Chiếu cũng không muốn lấy tôi nhưng hẳn bất tài, đành phải nghe lời cha mẹ. Sau đó nhờ Huy quận công giúp đỡ, Trọng Chiếu được cấp một chức vị nhỏ trong kinh thành, phong làm Chiếu lĩnh bá. Đúng lúc đó người của Quang Bình đến bày kế cho Trọng Chiếu giả bệnh để trì hoãn đám cưới. Một người đang khỏe mạnh đột nhiên lăn ra bệnh, các thầy thuốc lại không tìm được nguyên nhân, thuốc uống vào mãi không khỏe, da ngày càng vàng vọt đi. Phu nhân Viêm quận công đành tìm thầy cúng, sau khi dâng hương hỏi thần thánh thì nói rằng tôi có số sát phu, muốn con trai của bà bình an thì phải tránh xa tôi ra. Còn nếu vẫn cương quyết muốn cưới tôi thì phải làm lễ cúng bái suốt sáu tháng để giải trừ số mệnh của tôi và ngoài ra còn phải làm một cái bùa để bảo vệ tên Trọng Chiếu đó.

Dù Viêm quận công muốn con trai mình rộng đường làm quan nhưng nếu vì thế mà phải lấy vợ có số sát phu dẫn đến mất mạng thì chức tước còn ý nghĩa gì nữa. Vậy là đám cưới buộc phải hoãn đến tháng chạp.

Quang Bình nở một nụ cười mỉm, trong đôi mắt hẹp dài sâu không thấy đáy đang lấp lánh thứ ánh sáng kì lạ. Tôi sững người trong giây lát rồi bật cười. Anh ta lợi dụng sự mê tín dị đoan của phu nhân nhà Viêm quận công để lập mẹo khiến việc liên hôn hai nhà phải trì hoãn. Nghe có vẻ đơn giản nhưng không phải ai cũng làm được.

Xem ra tướng quân Tây Sơn không chỉ giỏi võ mà dùng mưu cũng rất tài, việc này làm tôi liên tưởng đến thiên tài quân sự Nguyễn Huệ.

Có một giai thoại kể lại rằng, trước lúc tiến quân ra bắc đánh quân Thanh, Nguyễn Huệ cho người mang một mâm tiền có phủ vải che vào rồi tuyên bố trước ba quân rằng: nếu sau khi tung lên mà hai trăm đồng xu đều sắp thì đó là điềm báo quân Tây Sơn chắc chắn sẽ thắng. Không ngờ đến,

sau khi hai trăm đồng xu tung lên cao rớt xuống sân đều lật mặt sấp lên trên. Ba quân thấy thế thì sĩ khí dâng cao, khí thế chiến đấu hùng hực.

Nguyễn Huệ cho người dùng cọc đóng chặt hai trăm đồng tiền xuống đất, sau này chiến thắng trở về mới cho nhổ cọc lên. Kì thật, trước đó ông đã cho người đúc hai trăm đồng tiền có hai mặt đều sấp.

Nghĩ xem, có một vị tướng quân tài ba như Nguyễn Huệ lãnh đạo thì cũng dễ dàng suy luận ra những vị tướng dưới quyền của ông không phải hạng tầm thường. Tôi nhìn Quang Bình bằng ánh mắt lấp lánh:

- Không biết đến bao giờ tôi mới có vinh hạnh gặp gỡ Long Nhương tướng quân của công tử.

Bốn năm trước, Nguyễn Nhạc lên ngôi vua, phong cho Nguyễn Huệ là Long Nhương tướng quân. Việc này đã làm xôn xao Thăng Long một thời gian nên tôi vẫn nhớ rõ.

Quang Bình nhú mày nhìn tôi có vẻ dò xét rồi hỏi:

- Tại sao nàng muốn gặp tướng quân của chúng tôi?

- Vì tôi ngưỡng mộ ngài ấy. – Tôi thành thật trả lời.

- Tại sao nàng lại ngưỡng mộ ngài ấy? – Quang Bình nín cười hỏi.

Tôi đáp bằng quơ:

- Vì tôi thích. Công tử có hỏi cũng không hiểu được đâu.

Không nghĩ đến, Quang Bình lại cười lớn. Tôi nhanh tay bịt miệng anh ta lại. Tuy ngoài kia trời vẫn đang mưa nhưng lẽ có ai nghe thấy tiếng cười con trai trong phòng tôi thì còn ra thể thống gì nữa. Không khéo chỉ ngày mai thôi lại có tin đồn tôi lẳng nhăng với đàn ông thì quận công giết tôi thật sự chứ chẳng chơi.

- Cười cái gì mà cười? – Tôi nhăn mặt tức giận. – Muốn cười thì ra khỏi nhà tôi rồi hãy cười.

Quang Bình gật đầu, không cười ra tiếng nhưng khóe môi vẫn cong cong. Tôi không hiểu tại sao anh ta lại có thái độ như vậy nhưng nhìn gương mặt đang cười cười của anh ta thì không thoải mái tí nào, tôi đánh mạnh vào cánh tay anh ta cho hả cơn giận. Không ngờ Quang Bình lập tức thay đổi sắc mặt, mím môi nói:

- Nàng đánh vào vết thương cũ của tôi rồi.

ĐÓA SEN BÊN HỒ TẢ VỌNG

Dừa Hấu
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Cánh Chim Bằng

Vết thương cũ? Tôi nhìn chăm chăm vào cánh tay phải của Quang Bình. Hèn gì ban nãy anh ta rót nước và cầm tách trà đều bằng tay trái. Đúng rồi! Trước khi Trịnh Khải soán ngôi thất bại, tôi đã gặp Quang Bình, lúc đó anh ta đã bị thương ở cánh tay. Sau vì chuyện của Trịnh Khải, tôi cũng quên mất.

- Công tử đã lấy đạn ra chưa? – Tôi thật sự lo lắng cánh tay anh ta sẽ bị thối rữa.

- Đã lấy ra rồi. – Quang Bình gật đầu. – Nhưng vết thương vẫn chưa hoàn toàn lành miệng.

Nếu đã lấy đạn rồi mà gần một tháng trời vết thương vẫn chưa lành, tôi sợ rằng vết thương của anh ta không được xử lý tốt, có khi bị nhiễm trùng cũng nên. Dù sao ở thời đại này, y học vẫn không thể so với hiện đại được.

- Bị thương thì nên ở nhà chăm sóc cho lành hẳn rồi đi chứ. Trời mưa thế này nếu thấm vào vết thương lại càng khó lành hơn.

Quang Bình tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Không ngờ nàng thật sự quan tâm đến tôi như vậy?

Tôi hừ một tiếng, trừng mắt nhìn anh ta. Tuy Quang Bình là tướng quân của Tây Sơn, tính cách có phần cao ngạo và hay trêu đùa nhưng anh ta chưa từng làm hại tôi, vài lần còn giúp đỡ, cho nên từ lúc nào tôi đã xem anh ta như một người bạn.

Quang Bình thấy thế thì cười cười, bỗng đưa tay xoa đầu tôi:

- Không cần e thẹn đâu.

Hất tay anh ta ra, tôi hờ hững trả lời:

- Ai nói tôi e thẹn? Trời sắp tạnh mưa rồi đấy, công tử mau đi đi.

Không ngờ anh ta lại gật gù:

- Đúng là nên đi rồi.

Tôi đi theo Quang Bình ra ngoài cửa phòng. Lúc này mưa đã ngớt, chỉ còn thưa thớt những sợi mưa nhỏ và dài. Trước hiên nhà, nước mưa nhỏ xuống nền gạch tạo thành những chiếc vương miện nước nhỏ li ti thay nhau ẩn hiện. Trước ánh mắt ngạc nhiên của tôi, Quang Bình lấy chiếc áo tơi và nón lá được giấu sau chậu cây hoa nhài kê sát phòng tôi ra rồi mặc lên người, bên ngoài chiếc áo vẫn còn vài ba giọt nước mưa nhỏ xuống đất. Anh ta đội chiếc nón lá tròn tròn che khuất nửa khuôn mặt, lại đưa tay xoa đầu tôi:

- Có muốn đi cùng tôi không?

Tôi lại hừ một tiếng, hất tay anh ta ra:

- Lần sau đừng đến thế này nữa.

Quang Bình gật đầu:

- Vài ngày sau nàng nhớ đến tìm tôi ở quán trà, tôi sẽ tặng nàng một món quà.

Tôi không gật đầu, không lắc đầu, cũng không nói gì. Quang Bình cười cười:

- Tôi đi đây.

- Đi cẩn thận!

Quang Bình mỉm cười coi như chào tạm biệt rồi đi đến góc tường, sau đó biến mất khỏi tầm nhìn. Tôi xách vác đến bên hông nhà xem thử anh ta trèo tường thế nào, nhưng Quang Bình không còn bóng dáng, chỉ thấy chị người hầu hay mang thuốc đến cho tôi đang ngồi tựa vào tường nhà, dáng vẻ như là... bị ngất?! Quang Bình ơi là Quang Bình, anh thật sự hại tôi mà.

Tôi lay lay chị người hầu một hồi chị ấy mới lơ mơ tỉnh lại:

- Chị có sao không?

- Tiểu thư? – Chị ta ôm lấy gáy của mình. – Sao tôi lại...

- Chắc chị bị trơn trượt nên ngã ở đây phải không? – Tôi vờ hỏi một cách thản nhiên.

Chị ta nhú mày ôm đầu một hồi, dường như không tin là mình bị trượt chân ngã. Cũng may ở hông nhà cũng có mái che nên chị ta nằm ở đây một lúc lâu mà không bị mưa ướt.

- A, chén thuốc!!!

Tôi giật mình nhìn theo ánh mắt của chị ta, quả nhiên có một cái chén vỡ nằm gần đó, nước thuốc chỉ còn vài giọt lưu lại trên nền gạch. Nhìn sắc mặt tái mét của chị ta, tôi đành an ủi:

- Thuốc đổ rồi thì thôi, tôi cũng không thích uống. Chị mau đứng lên rồi về phòng tắm rửa đi.

Sau khi đỡ chị ta đứng dậy, nhìn chị ta bối rối đi về phía nhà ở của người hầu, tôi an tâm quay trở về phòng, cất hộp gỗ vào tủ rồi leo lên giường ngủ một giấc cho đến tối.

***

Việc hoãn lễ cưới thật sự đã khiến không khí trong phủ trầm lắng một thời gian. Huy quận công bận rộn việc ở phủ chúa nhưng hễ về đến nhà, nhìn thấy tôi là lại thở dài. Mẹ cả có lần qua phủ Viêm quận công thăm hỏi sức khỏe Trọng Chiêu, nghe đâu hẳn ta uống thuốc nửa tháng đã có thể ăn được cháo. Tôi nghe Đinh Ngọc kể lại mà lăn qua lăn về trên giường cười đến sái cả quai hàm khiến chị giận, nhúu mày bỏ đi.

Tuy tôi là người vui vẻ nhất trong nhà nhưng cũng không dám thể hiện ra mặt trước quận công và mẹ cả. Thời gian còn chưa đến năm tháng nữa là đến tháng chạp, từ đây tới đó tôi phải nghĩ cách để hủy hôn. Gần đây thấy tôi ngoan ngoãn ở nhà, mẹ cả cũng không cho người giám sát nữa. Vài ba lần bà nhận được lời mời tiệc hay đám ở các nhà quan lại, bà đều dẫn tôi theo dự.

Hôm ấy phủ Hữu tham quân Nguyễn Hữu Chỉnh cũng cho người qua mời dự tiệc mừng ngài ấy bước qua tuổi bốn mươi. Lúc nghe tin, tôi đã rất ngạc nhiên. Thời này chẳng mấy ai tổ chức tiệc sinh nhật, trừ khi đó là tiệc đầy tháng, đầy năm của con. Hoặc như Nguyễn Hoàn, gia đình anh ta tổ chức tiệc mừng anh ta tròn mười bảy, thật ra chỉ là cái cớ để cha mẹ anh ta giới thiệu con trai mình trước bạn bè và đối tác làm ăn. Chẳng phải sau đó Nguyễn Hoàn đã bị ép ra cửa hàng, tập tành làm quen với sổ sách đấy thôi. Cho nên mới nói, tiệc mừng lần này của Nguyễn Hữu Chỉnh hẳn cũng có nguyên do đằng sau nó.

Chiều vừa ngả bóng, mẹ cả đã dẫn tôi theo đến phủ Hữu tham quân dự tiệc. Hai bên cổng phủ Hữu tham quân đã treo lồng đèn dù trời chưa tối hẳn, người hầu đứng sẵn trước cửa chào đón khách. Nghe mẹ cả nói, phủ này chỉ có những khi Nguyễn Hữu Chỉnh đến Thăng Long mới ở lại, bình thường ông vẫn ở trấn Nghệ An. Tôi đi sát đằng sau mẹ cả, vừa bước vào sân đã bị cảnh vật làm cho sững người.

Nếu phủ Huy quận công bày trí đơn giản, sân trước chỉ trồng vài ba cây che mát, trong phòng khách trưng bày vài món đồ có giá trị, thì phủ Hữu

tham quân lại ngược lại. Sân trước có núi giả, bể nuôi cá cảnh, vài ba lồng chim treo trên cây si sát bể cá và vườn hoa cắt tỉa khéo léo, không khác gì một góc vườn thượng uyển trong phủ chúa. Có thể nói ông ta đã đầu tư không ít tiền của và tâm sức.

Một bên sân là vườn thu nhỏ, một bên sân lát gạch sạch sẽ đã được sắp xếp vài ba bộ bàn ghế gỗ, trên bàn đã có ấm trà pha sẵn và đĩa trà tằm cánh phượng. Bậc thềm được tận dụng làm sân khấu, trải một tấm chiếu cho đào nương và kếp đàn ngồi.

Nhà Hữu tham quân không mời nhiều khách như tôi tưởng tượng, nếu không tính chủ nhà thì chỉ có ba gia đình đến dự. Mẹ cả vừa nhai trà vừa nói chuyện với ba vị phu nhân còn lại. Riêng tôi ngồi một bàn riêng, vừa nhai bánh đậu xanh lót lòng, vừa nghe tên Du - con trai Hữu tham quân kể chuyện khoác lác với mấy vị tiểu thư và công tử khác trên bàn. Hắn còn đặc chí nói:

- Cha tôi vừa được phong làm Bằng quận công. Tôi vẫn chưa quen nghe mọi người gọi ông là quận công. Ha ha...

Ra là vậy. Có thể đây chính là lý do của buổi tiệc này. Tên Du còn nói thêm, lần này cả nhà hắn sẽ chuyển hẳn vào trấn Nghệ An. Mặc dù Nguyễn Hữu Chỉnh bấy lâu vẫn giữ vai trò quản thủy binh trấn Nghệ An nhưng vẫn có thời gian ra Thăng Long. Lần này có lẽ ông đã được phong tước lại thăng chức, chắc hẳn ông sẽ giữ vai trò quan trọng ở trấn Nghệ An.

- Huy quận công và Hữu tham quân đã về rồi. – Một vị phu nhân lên tiếng.

Tên Du cười cười:

- Đây, vẫn là người ta chưa quen gọi Bằng quận công.

Tôi phải sạch vụn bánh trên tà áo rồi cũng vội đứng dậy theo mấy vị phu nhân. Đi cùng quận công và Nguyễn Hữu Chính là hai vị quan khác, mọi người nói vài câu chào hỏi khách sáo rồi cùng ngồi vào bàn. Phu nhân Hữu tham quân sai người hầu dọn thức ăn và rượu. Mọi người vừa ăn uống vừa nói chuyện. Trời sắp tối, người hầu đốt đèn sáng cả khoảnh sân.

Trong khi bàn của Huy quận công và Nguyễn Hữu Chính trầm giọng bàn bạc chuyện trong triều, bàn của các vị phu nhân thì yên lặng ăn uống thì bàn của tôi lại toàn những vị tiểu thư công tử mới lớn, ăn uống sôi nổi, trò chuyện cũng ồn ào, đặc biệt là tên Du. Hắn ta trổ tài nói chuyện, kể chuyện tiểu lâm khiến mấy cô gái che miệng cười không ngớt.

Đến khi mọi người đều buông đũa, người hầu dọn bàn, mang bánh trái và trà rượu lên, bậc thềm cũng được đốt thêm vài đèn lồng. Theo như lời Đình Khuê và Đình Duệ nói thì Nguyễn Hữu Chính là người văn võ song toàn, vừa có tài cầm quân, mưu lược, vừa có tài làm thơ, ca hát. Thậm chí ông còn từng dạy âm luật cho Đình Khuê. Chính vì ông đặc biệt thích ca trù nên trong nhà còn nuôi vài nàng đào nương, mỗi tháng tổ chức ca hát vài ba đêm. Huy quận công cũng vài lần qua nhà Nguyễn Hữu Chính nghe hát. Thế nên lần tổ chức tiệc này tất nhiên không thể không có hát ả đào.

Tiếng trống, tiếng đàn vang lên, đào nương từ trong nhà bước ra, cúi chào rồi ngồi xuống giữa chiếu. Cả khoảnh sân chìm trong tiếng đàn, giọng hát thanh thanh của đào nương, từng chữ từng chữ tròn vành vạnh theo từng tiếng gõ phách.

“...Sông sâu sóng vỗ đá tri tri

Bóng trăng tỏ, mây đi, trời cao ngất

Người đặc thú ngâm câu cổ luật

Khách đa tình hát khúc trường ca...”

(Trích từ bài “Chiều thu”)

Trong sân mọi người say sưa nghe hát, thỉnh thoảng Nguyễn Hữu Chinh còn hát theo vài ba câu, tay vô thức gõ theo nhịp trên mặt bàn. Trăng thanh, gió mát, rượu say, trà thoang thoang hương, tiếng đàn đáy mộc mạc, tiếng hát nghe náo nùng... tất cả thật dễ khiến cho lòng người xao động. Tôi tựa hẳn người vào ghế, nghe bên tai tiếng hát của nàng ả đào như đang trải lòng:

“...Bỗng dưng đâu vương lấy mối tơ tình

Trách con tạo đành hanh chi lắm thế

Riêng ai những nửa e, nửa lệ

Duyên trăm năm biết dễ có hay không ?

Ngõn ngang trăm mối bên lòng.”

(Trích từ bài: “Mối tơ tình”)

Tôi ngược mặt nhìn trời đêm, tự hỏi ông trời sao nở lòng nào khắc nghiệt với anh như thế? Tuy từ nhỏ Trịnh Khải đã bị phụ vương ghẻ lạnh nhưng sinh ra là vương tử, anh vẫn từng có hào quang của riêng mình. Hai năm qua, anh đã nhẫn nhịn trong cảnh bị giam lỏng chỉ để chờ thời cơ thay đổi vận mệnh. Thế nhưng kết cục vẫn là không thể xoay chuyển được.

Sau âm mưu soán ngôi thất bại, dù cho Trịnh Khải có muốn từ bỏ tranh đấu vương vị thì liệu Tuyên phi có tin hay không? Quận công có thể để lại sinh mạng cho anh nhưng tự do của anh lại bị tước đoạt mãi mãi. Từ nay anh chỉ có thể sống nhẫn nhục trong ngôi nhà cũ nát bị lính canh chùng ngày cũng như đêm.

Làm sao anh có thể tiếp tục chịu đựng được cuộc sống giam cầm, ngày tháng nối dài cô đơn trong những bức tường? Liệu anh có nhẫn nhịn được cho đến ngày ra khỏi đó? Hay những góc cạnh của anh sẽ bị mài mòn cho đến khi anh biến thành một con người hoàn toàn khác? Thậm chí tôi còn sợ rằng anh sẽ giải thoát bản thân khi không thể kiên trì thêm được nữa.

Nhưng ngoài lo lắng ra, tôi có thể làm được gì? Có lẽ Trịnh Khải và tôi thật sự có duyên không phận.

Đang mông lung suy nghĩ thì tiếng trống bỗng dồn dập kéo tôi trở về với thực tại. Nguyễn Hữu Chinh đã thay chỗ của quan viên cầm chầu, ông vừa cười vừa gõ trống, tư thế như một nghệ sĩ thực thụ. Tiếng hát của đào nương lại cất lên:

“...Ở giang hồ thì danh sĩ phong lưu;

Vào lãng miếu lại đại thần thể dạng.

Nghe văng vẳng chốn sa trung rục rịch, bâng lãng lừa then, rút máy, giải chúng tâm nâng một kẻ oán thù;

Thấy hiu hiu khi quốc bản lung lay, khoan thai rút cánh, kên lông, yên trừ vị vẩy bốn người dật khoáng...”

(Trích từ bài: “Trương Lưu Hầu phú”)

Mặc dù không hiểu hết nội dung trong đó nhưng tôi có thể cảm thấy được bài hát này thể hiện sự ngang tàng, hào khí của nam nhi, mặc dù một lòng muốn dốc hết tài trí cho đất nước nhưng cũng chẳng thể nào thoát được thắng thua trong chốn quan trường. Bài hát vừa hết, tiếng vỗ tay đã râm ran. Huy quận công cất tiếng khen ngắn gọn:

- Viết hay lắm.

Mọi người xung quanh phụ họa, Nguyễn Hữu Chính càng cười lớn vui vẻ. Tôi bắt đầu có cảm giác mù mịt. Một con người tài hoa như ông ta, lại có lòng trung nghĩa, hẳn nhân cách không thể nào tụt đến mức phản bội Huy quận công, hiến kế cho Nguyễn Huệ tiến quân ra bắc. Rốt cuộc lý do gì đã khiến Nguyễn Hữu Chính quay lưng lại với nhà Lê?

Đến khi về tới nhà, tôi vẫn chưa thể thoát ra được suy nghĩ về Nguyễn Hữu Chính. Nếu thực sự ông ta phản bội chúa Trịnh vua Lê, vậy Huy quận công sẽ là người đầu tiên bị chính sự phản bội đó làm hại. Tôi có nên báo với Huy quận công để ông phòng bị trước không? Nếu tôi làm vậy thì liệu lịch sử có bị thay đổi không? Thôi vậy, đến đâu hay tới đó. Dù sao lời tôi nói quận công chưa chắc đã tin. Cũng không được. Tôi nên nói bóng nói gió với ông trước. Thấy phòng đọc sách vẫn còn sáng đèn, tôi vừa đến cửa thì nghe giọng mẹ cả từ bên trong:

- Ông nói bệnh của thế tử ngày càng trầm trọng sao?

- Đúng vậy. Tôi cũng đang nghi ngờ điều đó. – Quận công gõ gõ tay lên mặt bàn. – Nhờ có ông ta mà sức khỏe của chúa thượng đã gần như khỏi, ăn uống cũng nhiều hơn trước. Thế nhưng không hiểu sao bệnh của thế tử vẫn không có chuyển biến. Hay y thuật của ông ta không giỏi như lời đồn? Tất cả chỉ là ăn may?

Có tiếng bước chân đến gần khiến tôi giật mình, ra là một chị người hầu mang nước đến:

- Tiểu thư, sao tiểu thư ở ngoài này?

Tiếng quận công ở trong vọng ra:

- Đình Thanh, con vào đây ta nói chuyện.

Tôi xách váy bước qua bậc cửa vào trong phòng. Quận công ngồi bên bàn trà, ông nhíu mày hỏi tôi:

- Tối rồi chưa ngủ sao còn đến đây?

- Dạ, con có chuyện muốn thưa ạ. – Tôi ấp úng trả lời.

- Con nói đi. – Mẹ cả nhẹ giọng nói.

Tôi do dự một hồi, nghĩ đến cậu bé Trịnh Cán mà mình gặp ở vườn thượng uyển lần đó, cuối cùng lại nói:

- Con nghe cha nói sức khỏe của thế tử ngày càng yếu. Sao chúng ta không mời Hải Thượng Lãn Ông lên kinh chữa trị cho thế tử ạ?

Quận công cầm chén nước mà mẹ cả vừa rót, khói bay lượn lờ, đưa lên miệng rồi lại đặt xuống:

- Người mà ta nhắc đến chính là Hải Thượng Lãn Ông.